

ДЖЕЙМС С. А. КОРИ ВРАТАТА НА АБАДОН

Част 3 от „Експанзията“

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2014

chitanka.info

*На Уолтър Джон Уилямс, който ни показва как да го
правим, и на Кери Вон, която се погрижи да не оцапаме
твърде много работата*

ПРОЛОГ

МАНЕО

Манео Юнг-Еспиноза — Нео за приятелите му от станция Церера — се беше сгушил в пилотската кабина на малкия кораб, кръстен от него „Уай Кю“. След близо три месеца вероятно му оставаха не повече от петдесетина часа, преди да започне да създава история. Храната му бе свършила преди два дни. Единствената питейна вода, с която разполагаше, беше половин литър рециклирана пикня, която вече бе минала през тялото му повече пъти, отколкото би могъл да преброи. Беше изключил всичко, което можеше да се изключи. Реакторът бе спрял. Все още разполагаше с пасивни монитори, но не и с активни датчици. Единственото осветление в кабината идваше от сиянието на екраните. Електрическото одеяло, с което се бе загърнал, с подпъхнати под тялото му краища, също не работеше. Спрени бяха широкообхватният и фокусираният предавател, а идентификаторът бе разединен още преди да изпише новото име на корпуса. Не бе летял толкова дълго само за да позволи някакъв случаен импулс да го издаде на флотилиите.

Петдесет часа — дори по-малко — и единственото, което трябваше да прави през това време, бе да остане невидим. И да не се сблъска с нещо, но тази част бе в *las manos de Dios*^[1].

Братовчедка му Евита го въведе в нелегалното общество на катапултистите. Това беше преди три години, точно преди петнайсетия му рожден ден. Беше си останал у дома, майка му бе отишла на работа в завода за преработка на вода, баща му имаше среща с групата за поддръжка на енергосистемата, на която бе началник, а Нео бе пропуснал да отиде на училище за четвърти път през този месец. Когато системата обяви, че някой чака на вратата, Нео предположи, че е училищният охранител, дошъл да му се скара, задето е толкова мързелив. Но вместо него завари там Евита.

Тя бе с две години по-голяма, дъщеря на майчината му сестра. Същинска поясна. От тези с издължени, крехки тела, само дето тя

наистина бе от там. Нео я хареса от първия миг, когато я видя. Често се опитваше да си представи как ли ще изглежда, ако се съблече. Какво ще бъде, ако я целуне. А ето че сега бе дошла сама и апартаментът бе изцяло на негово разположение. Сърцето му залумка три пъти по-бързо още преди да отвори вратата.

— *Esa, unokabatya* — рече тя и махна с ръка.

— *Ной* — отвърна той, опитвайки се да се държи спокойно и хладнокръвно. И той като нея бе израсъл в големия град на станция Церера, но баща му беше нисък и набит, което издаваше, че е землянин. Това не пречеше на Нео да ползва космополитния сленг на поясните, ала от нейните устни той звучеше далеч по-естествено. Когато Нео говореше, бе все едно, че облича чуждо яке.

— Едни койоси ще се събират долу при порта. При Силвърстари Кампус — повдигна тя горната си устна, мека и пълна като възглавница. — Идваш?

— Що не? — сви рамене Нео. — И без туй нямам друга работа.

По-късно той се досети, че са го довели, защото Мила Сана, марсианката с конска физиономия, която бе по-малка от него, го е харесала и всички искаха да се забавляват, докато гледат как тази грозотия се върти около мелеза, но тогава не му пукаше. Ходеше на срещите при Силвърстари Кампус и там чу за катапултирането.

А то се правеше така: някакъв койо стъкмява корабче. Може да е от останки. Може да е откраднал някои части. Последното бе най-вероятно. Едва ли е нужно нещо повече от термоядрен факел, противоускорително кресло и въздух и вода, колкото да свършиш работата. Сетне всичко опира до изчисляване на траекторията. Без ъпстейнова приставка факелният двигател гори пръчките твърде бързо, за да те откара на значително разстояние. Във всеки случай не и без чужда помощ. Номерът е да планираш траекторията така, че ускорението — и най-добре да се ползва само за кратко — да осигури на кораба гравитационна помощ, засмуквайки скоростта от планета или луна, и да продължиш нататък толкова, колкото ти позволява тласъкът от тях. А след това да измислиш как да се прибереш, без преди това да пукнеш. Цялото това нещо се проследяваше от двойно кодирана черна мрежа, в която бе по-трудно да се проникне, отколкото в системите за сигурност на Лока Грейга или „Златен клон“. Може би тъкмо те я бяха създали. Всичко това бе далеч извън всякакви предели

на закона и някой приемаше залозите. Естествено, заради опасността. Накрая, когато се върнеш, вече всички знаят кой си. Можеш да цъфнеш на някой купон и да се наливаш до забрава, да си бъбриш с когото искаш, и дори да подхванеш Евита Юнг за дясната цица и тя няма да ти каже да си махнеш ръката.

Ето как Нео, който никога не бе се интересувал от нищо, внезапно се сдобил с амбиция.

* * *

— Това, което хората не бива да забравят, е, че Пръстенът не е вълшебен — обясняваше марсианката. През последните месеци Нео неведнъж бе гледал за Пръстена по новините, пък и момичето му харесваше. Хубаво лице. Приятен акцент. Не беше набита като земляните, но очевидно и не принадлежеше към поясните. Като него. — Още не го разбираме и няма да го разберем през следващите няколко десетилетия. Но последните няколко години ни донесоха най-интересните и вълнуващи научни открития в технологията на материалите от откриването на колелото насам. През следващите десет-петнайсет години ще започнем да виждаме приложенията на това, което научихме от наблюдението на протомолекулата, и то ще...

— Плодове на отровено дърво — прекъсна я старецът с изсъхнала като пергамент кожа, който седеше до нея. — Не можем да си позволим да забравим, че всичко това е продукт на масово убийство. Престъпниците и чудовищата от „Протоген“ и „Мао-Квик“ стовариха оръжието си върху невинни хора. Всичко започна с едно най-обикновено клане и да се вадят дивиденти от случая е доста противоречива работа.

Камерата се завъртя към водещия, който поклати глава, докато слушаше думите на пергаментовия.

— Равин Кимбъл — заговори водещият, — осъществихме контакт с несъмнено чуждоземен артефакт, превзел станция Ерос, прекарал почти година на самоусъвършенстване в естествената фурна на Венера, а след това изстрелял масивен комплекс от структури малко отвъд орбитата на Уран, за да построи там широк почти километър

пръстен. Едва ли ще твърдите, че моралът изисква от нас да пренебрегнем подобни факти.

— Химлеровите експерименти с хипотермия в Дахау... — поде пергаментовият и размаха пръст във въздуха, но сега бе ред на хубавата марсианка да го прекъсне.

— Може ли да не се връщаме чак към четирийсетте години на двайсети век? — попита тя с усмивка, която казваше „държа се дружелюбно, но по-добре си затваряй плювалника“. — Тук не става въпрос за нацисти в космоса. Това е вероятно най-важното събитие в цялата досегашна човешка история. Ролята на „Протоген“ несъмнено е ужасна и те бяха наказани за делата си. Но е време да...

— Не ставало въпрос за космически нацисти! — почти изрева старецът. — Нацистите не идват от космоса! Те са тук, сред нас. Те са чудовища, притежаващи най-лошата страна на човешката природа. Когато се възползваме от подобни открития, ние легитимираме пътя, по който са направени.

Хубавата марсианка завъртя очи и погледна към водещия сякаш очакваше помощта му. Водещият сви рамене, което само ядоса още повече възрастния участник.

— Пръстенът е изкушение за греха — извика старият равин. В гълчетата на устните му се бяха събрали малки бели капчици слюнка и операторът реши да ги покаже в едър план.

— Не знаем какво е — възрази марсианката. — Трябва да имаме предвид, че протомолекулата е била предназначена да работи с едноклетъчни организми на праисторическата Земя, но вместо това се озова на Венера, сред далеч по-сложен субстрат. Вероятно дейността ѝ е напълно преустановена, но със сигурност мога да заявя, че тя няма нищо общо нито с изкушението, нито с греха.

— Те са жертви. Вашият „сложен субстрат“! Говорим за обезобразени тела на невинни жертви!

Нео намали звука и продължи да ги гледа още известно време как ръкомахат.

Отне му месеци да изчисли траекторията на „Уай Кю“ и да определи момента, когато Юпитер, Европа и Сатурн ще се озоват в нужните позиции. Прозорецът бе толкова тесен, че беше като да хвърлиш стреличка от разстояние половин километър и да приковеш с нея крилото на муха. Най-голямата трудност произхождаше от Европа.

Бръснещ полет покрай луната на Юпитер, сетне надолу, толкова близо до газовия гигант, че почти да го одращи. От там отново в пространството за дългия полет покрай Сатурн, изстисквайки гравитационни тласъци от орбиталната му скорост, и още по-нататък в черната пустош, без допълнително ускорение, но със скорост, с каквато никой не би повярвал, че може да полети този малък, импровизиран междупланетен скакалец. През милиони километри вакуум към една мишена, по-мъничка от дупчицата в задника на комар.

Нео си представяше реакцията на всички онези военни и научни кораби, увиснали край Пръстена, когато едно малко корабче без идентификатор, носещо се по балистична траектория, изплува от нищото и профучи право през Пръстена със скорост от сто и петдесет хиляди километра в час. А след това се налагаше да действа бързо. Не разполагаше с достатъчно гориво, за да укроти тази скорост, но трябваше да забави достатъчно, за да могат да пратят спасителен кораб.

Без съмнение щеше да прекара известно време в дранголника. Може би две години, ако съдията е ядосан. Но си струваше. Заслужаваше си дори само заради коментарите на всички негови приятели, следящи прогреса му в мрежата, които вероятно щяха да се свеждат до „май ще успее, мама му стара“. Нео щеше да влезе в историята. Дори след сто години хората щяха да си спомнят за най-великия катапултен полет, осъществяван някога. Конструирането на „Уай Кю“ му отне няколко месеца, още толкова щеше да трае полетът, а после и затворът. Но си заслужаваше. Защото щеше да живее вечно.

Двайсет часа.

* * *

Най-голямата опасност беше флотилията, заобикаляща Пръстена. Преди няколко месеца Земята и Марс здравата изпотрошиха армадите си, но това, което остана, почти изцяло се бе скупчило около Пръстена. Или в пространството между вътрешните планети, но тези последните не предизвикваха безпокойство. Там вероятно имаше дваайсет-трийсет големи военни кораба, които се дебнеха едни други, докато всички научноизследователски съдове, които бе възможно да

откриеш в Слънчевата система, следяха зорко и подслушваха внимателно пространството на поне хиляда километра около Пръстена. Изплашени до смърт, разбира се. Въпреки всичкия метал и керамика, натъпкани в едно малко ъгълче на пространството, въпреки относително тесния участък от хиляда километра от вътрешната страна на Пръстена, шансовете да се сблъска с нещо оставаха нищожни. Там имаше далеч повече *нищо*, отколкото *нещо*. А дори да се удари в някой от големите кораби, няма да е жив, за да се обезпокои, затова реши да изостави подобни мисли и се зае с настройката на високоскоростната камера. Защото, когато най-сетне дойде моментът, всичко ще стане толкова бързо, че дори няма да знае дали е попаднал право в целта, докато не анализира данните. А най-важното, разбира се, бе да постави рекорд.

Когато приключи с настройките, той включи камерата.

— Здравсти — рече в обектива. — Говори Нео. Нео Соло. Капитан и единствен член на екипажа на *суверенния* поясен круизер „Уай Кю“. *Mielista me*. Остават шест часа преди да се случи най-голямото прошмугване, откакто Бог е създал човека. Ох, майчице, сладката София Бран и Исус, нашият Бог и спасител. Гледайте внимателно. Щото мигнете ли, ще замине, ясно?

Той прегледа записа. Изглеждаше ужасно. Вероятно имаше време — би могъл да обръсне рядката, сплъстена брада и поне да си завърже косата на плитка. Съжали, че не бе отделил време за всекидневни тренировки и сега раменцата му бяха като на пиле. Но беше твърде късно. Всъщност би могъл да промени ъгъла на обектива. Носеше се на балистична траектория. Едва ли щеше да го споходи някой неочакван гравитационен тласък, че да се безпокои.

Опита отново от два други ъгъла, докато суетата му бе позадоволена, и превключи на външни камери. Встъплението му бе дълго само десет секунди. Щеше да започне излъчването на двайсет секунди от стартовата линия и после да премине на външни камери. Над хиляда кадъра в секунда и въпреки това имаше опасност да пропусне Пръстена между кадрите. Можеше само да се надява, че няма да стане. Това бе най-добрата камера, която успя да си набави.

Той допи остатъка от водата и съжали, че не бе взел още храна. Точно сега тубичка с протеинова паста щеше да му дойде добре. Скоро всичко щеше да приключи. Ще се озове на борда на някой земен или

марсиански бриг, където ще има сваятна тоалетна, изобилие от питейна вода и затворнически порцион. Почти очакваше с нетърпение този момент. Предавателят се пробуди и изписука, че е приел фокусиран сигнал. Той отвори линията. Кодираното съобщение можеше да е само от черната мрежа и изпратено достатъчно отдавна, за да го застигне точно тук. Някой друг, освен него, също бе готов да се покаже пред света.

Евита бе все така красива, но изглеждаше далеч по-женствена, отколкото по времето, когато той започна да събира пари и части, за да построи „Уай Кю“. След още пет години щеше да е съвсем плоска. Но той все още си падаше по нея.

— *Esa, unokabayu* — рече тя. — Очите на света. Всички са вперени в теб. И моите също.

Тя се усмихна и за един миг му се стори, че може би ще си вдигне фланелката. За късмет. И тогава връзката бе прекъсната.

Два часа.

* * *

— Повтарям, тук марсианската фрегата „Люсиен“. Обръщаме се към неидентифицирания кораб, приближаващ Пръстена. Отговорете незабавно или ще открием огън.

Три минути. Твърде рано го бяха видели. До Пръстена все още оставаха три минути, а не би трябвало да го засекат преди началото на последната минута.

Нео се покашля.

— Няма нужда, ясно? Няма нужда. Тук „Уай Кю“, пътнически от станция Церера.

— „Уай Кю“, идентификаторът ви не е включен.

— Сипахте ме, а? Имам нужда от помощ, за да го оправя.

— Предавателят ви работни перфектно, но не чувам сигнал за бедствие от радиофара.

— Не търпя бедствие — отвърна той, като провлачваше сричките, за да печели всяка секунда. Важното беше разговорът да върви. — Просто съм на балистична траектория. Мога да включа

Нео чукна с пръст монитора. Никаква реакция. „Приятел-враг“ не показваше нищо. Нито фрегатата, нито торпедата. Нищичко.

— Хм — изсумтя той, — ама че странна работа.

На монитора се появи синкава светлина и той се надвесил над него, сякаш от няколко сантиметра разстояние би могъл да види по-добре.

Времето за задействане на датчиците за високо g бе по-малко от пет стотни от секундата. Самата аларма се включваше след още три стотни, прехвърляйки енергийни импулси към червената лента под екрана и сирената. Миниатюрният индикатор на дисплея, на който се изписа 99 g , живя половин секунда, преди светодиодите му да издъхнат. По това време Нео вече беше червено петно върху вътрешността на пилотската кабина, след като спирачният режим на кораба го бе запокитил през екрана към далечната преграда за по-малко време, отколкото е нужно да се задейства някой синапс. За едни дълги пет секунди корабът скърцаше и се напрягаше не защото спираше сам, а защото го спираха отвън.

Монтираната в мрака от външната страна високоскоростна камера продължаваше да предава, пращайки хиляда кадъра в секунда от нищото.

А после и от нещо друго.

[1] В ръцете на Бог (исп.). — Б.пр. ↑

1. ХОЛДЪН

Когато беше малко момче и живееше на Земята под откритото синьо небе, една от майките му бе прекарала три години с неизлечима мигрена. Беше му трудно да гледа бледото ѝ, изкривено от болка лице, ала още по-страшни бяха последствията от болестта. Докато чистеше къщата или работеше над документи, свързани с юридическата ѝ практика, лявата ѝ ръка често започваше да се гърчи и свива неконтролируемо и накрая жилите и вените изпъкваха, сякаш всеки миг щяха да се скъсат. След това очите ѝ губеха фокус, а зениците ѝ се разширяваха и не след дълго сините ѝ очи ставаха черни. Беше като да гледаш как някой получава припадък и всеки път Холдън си мислеше, че *ето сега* ще умре.

По онова време беше на шест и нито веднъж не призна пред родителите си колко го плашат тези пристъпи, дори когато не бяха от най-тежките. Страхът бе станал нещо познато. Нещо очаквано. Той оставаше в търпими граници, ала заедно с него идваше и усещането, че е попаднал в капан. Че пристъпът може да се прояви по всяко време и не може с нищо да бъде избегнат.

Страхът отравяше всичко, дори когато бе почти поносим.

Беше като да живееш в постоянен кошмар.

* * *

— Банката винаги печели — извика Холдън.

Той и екипажът му — Алекс, Еймъс, Наоми — седяха на запазена маса във ВИП салона на най-скъпия церерски хотел. Дори тук камбанките, свируканията и електронните гласове на игралните автомати бяха достатъчно силни, за да заглушават разговорите. Малкото честоти, в които не притежаваха надмощие, бяха изпълнени с

тънкото потракване на флиперите и ниското бумтене на групата, свиреща на една от трите сцени на казиното. Всичко това се превръщаше в обща вълна от звуци, каращи червата на Холдън да вибрират, а ушите му да звънят.

— Какво? — извика му Еймъс.

— Накрая винаги печели банката!

Еймъс сведе очи към огромната купчина чипове пред него. Двамата с Алекс ги брояха и разделяха, готвеха се за следващия набег срещу машините за залагане. На пръв поглед изглеждаше, че са спечелили някъде към петдесет хиляди церерски нови йени само за последния час. Доста солидна сума. Ако можеха да се откажат сега, щяха да са на печалба. Но разбира се, те нямаха никакво намерение да спират.

— Добре — рече Еймъс. — Какво?

Холдън се усмихна и повдигна рамене.

— Нищо.

Щом екипажът му си е наумил да изгуби петдесет хиляди на машините, за да изпусне парата, кой е той да им се меси? Истината беше, че това дори нямаше да направи дупка в хонорара от последния им договор, при това той бе само един от трите, изпълнени през последните четири месеца. Годината се очертаваше като много плодотворна.

През изминалите три години Холдън бе допускал немалко грешки. Ала решението да напусне службата в СВП и да премине на свободна практика не бе една от тях. През месеците, откакто бе започнал да си създава име на капитан на необвързан с никакви сили кораб, изпълняващ куриерски и ескортиращи дейности, „Росинант“ бе получил няколко поръчки и всичките се оказаха рентабилни. Вложиха немалко средства, за да преустроят кораба от носа до кърмата. Последните няколко години бяха поднесли сериозни изпитания и „Росинант“ се нуждаеше от известни грижи.

Когато приключиха с ремонтите и все още имаха пари в общата сметка, с които не знаеха какво да правят, Холдън предложи на екипажа да съставят списък с желания. Наоми поиска да премахнат преградата между техните две каюти и да ги обединят в едно голямо помещение. Сега вече разполагаха с достатъчно голямо легло и пак имаше място около него. Алекс изтъкна трудностите, които изпитваха

при закупуването на торпеда от последно поколение, и поиска да монтират на кила електромагнитно оръдие. Това щеше да осигури повече мощ, отколкото имаха късобхватните оръдия, а мунициите бяха лесни за набавяне и складиране. При едно слизване на Калисто Еймъс похарчи трийсет хилядарки за допълнително форсиране на двигателите. Когато Холдън възрази, че „Роси“ притежава достатъчно ускорение, за да изтрепе екипажа си, и попита защо е необходимо да го форсират, Еймъс отвърна: „Защото така ме кефи“. Холдън кимна, засмя се и плати сметката.

Дори след първоначалната вълна на щедро харчене пак им остана достатъчно, за да си раздадат заплати в петорен размер в сравнение с получаваните на „Кентърбъри“ и да осигурят доставка на въздух, вода и горивни пръчки за кораба за десет години напред.

Вероятно успехът бе временен. Рано или късно щеше да настъпи сушав период без предложения и тогава щеше да се наложи да преминат към икономии. Но поне не беше днес.

Еймъс и Алекс привършиха с преброяването на чиповете и обясняваха гръмогласно на Наоми предимствата на блекджека, опитвайки се да я примамят да се присъедини към тях на масата. Холдън повика келнера, който мигом се стрелна, готов да приеме поръчката. Във ВИП салона всички поръчки се правеха на живо.

— Какъв истински скоч можете да ми предложите? — попита Холдън.

— Имаме няколко вида, дестилирани на Ганимед — отвърна келнерът. Беше се научил да говори така, че да надвиква шумотевицата, без видимо да се напруга. Той се усмихна на Холдън. — Но за един изискан джентълмен от Земята държим настрана няколко бутилки шестнайсетгодишен „Лагавулин“.

— Искате да кажете истинско уиски от Шотландия?

— От остров Айла, ако трябва да бъда по-точен — отвърна келнерът. — Цената е хиляда и двеста за бутилка.

— Искам го.

— Да, сър, и четири чаши. — Келнерът кимна почтително и се насочи към бара.

— Отиваме да играем блекджек — осведоми го Наоми, като се заливаше от смях. Еймъс вадеше чипове от купчината и ги плъзгаше през масата към нея. — Ще дойдеш ли?

Групата в съседната зала внезапно спря да свири и шумотевицата се понижи до почти поносими предели, преди някой в другия край на казиното да включи музикбокса.

— Момчета, задръжте малко — повика ги Холдън. — Поръчах бутилка от нещо много хубаво и искам да вдигна последен тост, преди да се разделим за вечерта.

Еймъс едва овладя нетърпението си до момента, когато се появи бутилката, тогава я грабна и втренчи поглед в етикета.

— Еха, това май си заслужаваше чакането.

Холдън наля на всеки и вдигна чаша.

— За най-добрия кораб и екипаж, с които някога човек е имал привилегията да работи и да печели добре.

— Да печели добре! — повтори гръмогласно Еймъс и гаврътна наведнъж уискито.

— Дявол го взел, капитане — възкликна Алекс, който разглеждаше бутилката. — Не може ли да вземем малко такива на „Роси“? Отбий ги от моята заплата.

— Подкрепям — обади се Наоми и разля още уиски по чашите.

Поне за няколко минути чиповете и масите за игра на карти бяха забравени. Кое то бе тъкмо целта на Холдън. Да задържи тези хора при себе си. На всички останали кораби, на които бе служил, слизането в космопорта бе възможност да избягаш от лицата, които виждаш по цял ден на борда. Но вече не. Не и с този екипаж. Той потисна споходилото го желание да извика: „Обичам ви, хора!“, докато вдигаше поредната чаша със скок.

— Последно за из път — обяви Еймъс и протегна бутилката.

— Ще ме удари в главата — отказа Холдън и се оттласна от масата. Полюшваше се малко повече, отколкото бе очаквал, докато вървеше към тоалетната. Скочът доста бързо си проправяше път към мозъка.

Тоалетните във ВИП салона бяха разкошни. Тук нямаше редици от писоари и умивалници. Вместо тях видях врати, водещи към кабинички със собствена тоалетна и умивалник. Глъчката се усмири значително веднага щом затвори вратата. Все едно пристъпваше в друг свят. Вероятно целта бе точно такава. Холдън се радваше, че от казиното се бяха погрижили за едно относително спокойно местенце. Не би се изненадал, разбира се, ако на стената види монтирана машина за игра.

Опря длан на стената, за да овладее полюшкването, докато си свършваше работата. Беше някъде по средата на струята, когато кабинката се озари от светлина и хромираната дръжка на тоалетната отрази бледосинкаво сияние. Страхът го удари в червата.

Пак ли?

— Кълна се в Бога, Милър — произнесе Холдън, докато си повдигаше ципа. — Моли се да не си там, когато се обърна.

Той се обърна.

Милър бе там.

— Здравсти — поздрави мъртвецът.

— Трябва да поговорим — довърши вместо него Холдън и се наведе над умивалника да си измие ръцете. Една малка яркосиня светулка го последва и се приземи на лавицата. Холдън замахна да я смачка, но когато отдръпна ръка, там нямаше нищо.

В огледалото отражението на Милър повдигна рамене. Движението бе някак накъсано, като на секундна стрелка на стар часовник. Едновременно човешко и нечовешко.

— Всеки е тук, най-сетне — рече мъртвецът. — Не искам да говоря за това, което се случи с Джули.

Холдън взе кърпа от кошницата до умивалника и се облегна на лавицата, извърнат към Милър, бършейки бавно ръце. Трепереше, както винаги. Усещането за заплаха и назряващо зло пълзеше нагоре по гърба му точно както ставаше всеки път. Холдън го ненавиждаше.

Детектив Милър се усмихна, разсеян от нещо, което Холдън не можеше да види.

Този човек бе работил в церерската полиция, бе уволнен от там и бе продължил сам да издирва изчезнало момиче. Веднъж бе спасил живота на Холдън. Пред очите на Холдън заедно с един астероид и хиляди невинни жертви се бе врязал право във Венера. Включително и с Джули Мао, момичето, което бе издирвал, но бе открил твърде късно. В продължение на цяла година извънземният артефакт бе вършил странните си и неразбираеми дела под облачното небе на Венера. И когато артефактът напусна повърхността, вдигайки със себе си гигантски непонятни структури, и прелетя отвъд орбитата на Нептун като някакво исполинско морско чудовище, превърнато в космическо, Милър беше с него.

А сега всичко, което говореше, звучеше налудничаво.

— Холдън — поде Милър, но сякаш не се обръщаше към него. По-скоро към негово описание. — Да, в това има логика. Ти не си един от тях. Ей, трябва да ме изслушаш.

— Ти пък трябва най-накрая да кажеш нещо. Това бръщолевене ме побърква. Близко година се появяваш от време на време, но никога не казваш нещо смислено. Нито веднъж.

Милър махна небрежно с ръка. Дишаше учестено, сякаш участваше в състезание. Върху сивата му кожа бяха избили едри капки пот.

— Имаше един нелицензиран бордей в осемнайсети сектор. Отидохме там, смятахме, че ще спипаме поне петнайсет-двайсет души. Може би повече. Но когато влязохме, мястото бе остъргано до камък. Трябва да помисля за това. То има значение.

— Какво искаш от мен? — изгуби търпение Холдън. — Просто ми кажи какво искаш, ясно?

— Не съм луд — заяви Милър. — Когато се побърквам, те ме убиват. Божичко, дали ме убиват? — Устата му оформи едно малко „о“ и той започна да всмуква въздух през отвора. Устните му потъмняха, кожата му придоби тъмнопепеляв оттенък. Той отпусна ръка на рамото на Холдън и тя се оказа неочаквано тежка. Твърде материална. Сякаш Милър нямаше нормални кости, а железни. — Сега придоби крушовидни очертания. Стигнахме там, но е празно. Цялото небе е празно.

— Не разбирам какви ги говориш.

Милър се наведе към него. Имаше кисел дъх. Той втренчи очи в Холдън и повдигна вежди, сякаш го питаше дали е разбрал.

— Трябва да ми помогнеш — каза Милър. Кръвоносните съдове в очите му бяха почти черни. — Те знаят, че аз открих разни неща. Знаят, че ще ми помогнеш.

— Ти си мъртъв — изтъкна Холдън и думите му прозвучаха без загриженост или състрадание.

— Всеки е мъртъв — отвърна Милър. Дръпна ръката си от рамото на Холдън и се обърна. На лицето му се четеше объркване. — Почти. Почти.

Терминалът на Холдън зажука и той го извади от джоба си. Наоми бе написала: „Да не си паднал в дупката?“ Холдън се зае да пише отговор, но спря, осъзнал, че няма какво да й каже.

Когато Милър заговори, гласът му бе тънък, почти детски, изпълнен с почуда и изумление.

— Гадост. Стана — рече той.

— Какво стана? — попита Холдън.

Вратата на съседната кабинка изтропа и Милър изчезна. Миризмата на озон с някакви странни примеси, като от магазин за подправки, бе единственото свидетелство, че е бил тук. Освен ако всичко това не бе само игра на въображението на Холдън.

Той постоя там още малко в очакване металният вкус в устата му да се разнесе. И да се успокои сърцебиенето. Все неща, които правеше *след това*. Когато най-лошото премина, той се наплиска със студена вода и се подсуши с кърпа. Далечните приглушени звуци от игралните маси бяха твърде трескави. Джакпот.

Няма да им каже. Наоми, Алекс, Еймъс заслужаваха да се наслаждават, без Милър да им разваля удоволствието. Холдън си даваше сметка, че желанието да ги държи настрана е ирационално, но беше толкова силно, сякаш ги закриляше от нещо, че не го подложи на съмнение. В каквото и да се бе превърнал Милър, Холдън щеше да застане между него и „Роси“.

Той изчака, докато отражението му в огледалото придоби нормален вид. Безгрижният, леко пийнал капитан на преуспяващ независим кораб по време на отпуск на сушата. Отпуснат. Щастлив. Сетне се върна обратно при врявата на казиното.

За един кратък миг го споходи усещането, че се е върнал назад във времето. Казината на Ерос. Ковчегът на обречените. Светлините бяха малко по-ярки, шумът — по-силен. Холдън си проправи път към масата и си наля още уиски. Би могъл да си отпива по малко и да се наслаждава на вкуса му и на нощта. Някой зад него се изсмя пискливо. Само се изсмя, нищо повече.

След няколко минути се появи Наоми, изникна от глъчката и хаоса като олицетворение на спокойствието във формата на жена. Докато я гледаше, отново се преизпълни с любов и полупиянски желания. Двамата бяха летели заедно на „Кентърбъри“, но трябваше да минат няколко години, преди да се влюби в нея. Като се връщаше в спомените си към онези времена, мислеше си, че всяка сутрин, когато се е пробуждал в прегръдките на друга жена, е била изгубена

възможност да бъде с Наоми. Какво ли си е мислил тогава? Той се отместа, за да й стори място.

— Ошушкаха ли те? — попита.

— Алекс — рече тя. — Ошушкаха Алекс. Аз му дадох моите чипове.

— Ти си невероятно щедра жена — посочи той с усмивка.

В черните очи на Наоми блесна състрадание.

— Пак ли Милър цъфна? — попита, като се наведе към него, за да надмогне шума.

— Плаша се колко лесно прозираш в душата ми.

— Не си труден за разгадаване. А и това едва ли е първата засада на Милър. Този път имаше ли някакъв смисъл в думите му?

— Не — отвърна Холдън. — Говореше за някакъв електрически проблем. През половината от времето дори не бях сигурен, че знае за присъствието ми.

— Дали това е Милър всъщност?

— Ако е протомолекулата, издокарана като Милър, тогава нещата са наистина страшни.

— Вярно — кимна Наоми. — Поне каза ли нещо ново?

— Малко, може би. Каза, че нещо е станало.

— Какво?

— Не зная. Просто каза „стана“ и после изчезна.

Двамата поседяха мълчаливо няколко минути, като в затишие наред буря, сплели пръсти. После тя се наведе и го целуна, опря нежно устни в дясната му вежда и го дръпна от фотьойла.

— Ела — подкани.

— Къде отиваме?

— Ще те науча да играеш покер.

— Зная как се играе покер.

— Само си мислиш.

— Смяташ, че съм някой будала ли?

Тя се усмихна и го притегли.

Холдън поклати глава.

— Ако искаш, може да се върнем на кораба. Ще вземем още хора и ще си организираме наша игра. Няма смисъл да участваме тук. Банката винаги печели.

— Не сме дошли да печелим. — Гласът на Наоми стана неочаквано сериозен, сякаш в думите ѝ имаше повече от обичайния смисъл. — Дойдохме да играем.

* * *

Новините пристигнаха след два дни.

Холдън беше в камбуза и похапваше ястие, поръчано от едно от ресторанчетата на космопорта — ориз, полят с чеснов сос, бобови кълнове и нещо, наподобяващо пилешко, но толкова добре направено, че сякаш беше истинско месо. Еймъс и Наоми надзираваха товаренето на хранителните припаси и филтрите за въздухорециклиращата система. Алекс спеше в пилотската кабина. На предишните кораби, на които Холдън бе служил, беше почти нечувано да събереш целия екипаж на борда до последния миг преди излитането. Но тук всички се бяха прибрали у дома.

Холдън преглеждаше новините на ръчния си терминал, смесица от местни събития и случки от цялата система. Пробив в защитата на новата популярна игра „Бандао Солайс“ означаваше, че финансовата и личната информация на близо шест милиона участници е била изтеглена на пиратски сървър в орбита около Титан. Марсиански военни експерти настояваха за увеличаване на финансирането, за да се компенсират загубите от битката при Ганимед. На Земята една африканска земеделска организация тръбеше, че е време да се премахне забраната за генно модифициране на хранеща се с азот бактерия. Протестиращи от двете страни се млатеха по улиците на Кайро.

Холдън прелистваше новините, оставил ума си да се рее по повърхността на морето от информация, когато отгоре на екранчето внезапно се появи червена лента. После още една. И още една. Снимката, която ги придружаваше, накара кръвта му да застине. Пръстена, така го наричаха. Огромният чуждоземен комплекс, напуснал Венера, за да се премести в една точка на две АЕ отвъд орбитата на Уран, където бе спрял, за да довърши строежа си.

Холдън четеше новините с нарастваща тревога. Вдигна глава и видя, че Наоми и Еймъс стоят на вратата. Еймъс също бе включил

ръчния си терминал. Холдън зърна червените ленти на екранчето му.

— Капитане, видя ли това? — попита механикът.

— Да — отвърна Холдън.

— Някакво побъркано копеле се опитало да гръмне Пръстена.

— Аха.

Въпреки разстоянието между Церера и Пръстена — огромен океан от космос, новината, че някакво идиотско импровизирано корабче е влязло от едната страна на Пръстена и не се е появило от другата, бе пристигнала само за пет часа. Беше се случило преди два дена. Толкова дълго бяха успели да го прикрият властите, наблюдаващи Пръстена.

— Това е, нали? — попита Наоми. — Това е „станало“.

2. БИКА

Карлос де Бака — Бика, за приятелите си — не харесваше капитан Ашфорд. Никога не бе го харесвал.

Капитанът бе един от онези типове, които можеха да се хият, без да си помръдват устата. Преди да започне работа на пълен работен ден към СВП, Ашфорд бе получил научна степен по математика от Лунния филиал на Бостънския университет и никога не пропускаше да го натяква на околните. Все едно притежаването на диплома от земен университет го правеше по-добър от всички останали поясни. Може би тъкмо затова с нескрито удоволствие се заяждаше с хора като Бика, или Фред, които също бяха израсли в дъното на гравитационния кладенец. Правеше го, за да покаже колко е велик — човек с образование, свързан със Земята и израсъл в Пояса. Как да не отвърнеш на такъв?

А сега Ашфорд щеше да командва операцията.

— Не бива да пропускаме и фактора време — натърти Фред Джонсън.

Фред изглеждаше ужасно. Твърде мършав. Всички бяха мършави в тези дни, но тъмната кожа на Фред бе придобила пепеляв оттенък, който караше Бика да подозира автоимунно нарушение или нелекуван рак. Вероятно причината бе само в стреса, в годините тревоги и недохранване. Неща, които влияеха и на всички останали. В интерес на истината Бика също бе посивял около слепоочията и не обичаше гадните люминесцентни лампи, симулиращи слънчева светлина. Фактът, че все пак бе по-тъмен от яйчена черупка, се дължеше по-скоро на мексиканската му майка, отколкото на ултравиолетовото лъчение.

От двайсет и две годишна възраст живееше в сумрака. Сега бе на четирийсет. А Фред, неговият старши офицер при две поредни правителства, бе по-възрастен от него.

Товарната платформа се издигаше пред тях и гъвкавите ѝ стени блестяха като змийски люспи. Чуваше се постоянно ниско бръмчене — вибрациите от монтажното снаряжение, прекарвано през плътта на станцията. Ротационната гравитация тук бе малко под стандартното една трета g на станция Тихо и Ашфорд се забавляваше да ускорява ход, а после да забавя, изчаквайки демонстративно земляните. Бика позабави малко крачка, за да го накара да ги чака по-дълго.

— Факторът време? Че какво ще е това, полковник? — повдигна вежди Ашфорд.

— Не е чак толкова лошо, колкото би могло да бъде — отвърна Фред. — Пръстенът не е показвал забележими промени след тази по време на инцидента. Никой не е преминавал през него, нито пък нещо е излизало от другата страна. Хората се въздържат да го правят само защото преди това ще напълнят гащите. Марс се отнася към случая като към въпрос от строго научно и военно значение. Вече държат в готовност за излитане шест научноизследователски кораба.

— При какъв ескорт? — вметна Бика.

— Един разрушител и три фрегати — отвърна Фред. — Земята реагира по-бавно, но в по-голям мащаб. Следващата година се очакват избори и генералният секретар е подложен на атака, че се прави на сляп за действията на разни могъщи корпорации.

— Питам се защо ли? — подхвърли сухо Бика. Дори Ашфорд се усмихна. Откакто съществуваха „Протоген“ и „Мао-Квиковски“ редът и стабилността в Слънчевата система не бяха същите като някога. Станция Ерос вече я нямаше, превзета от чуждоземна технология и запокитена на Венера. Ганимед произвеждаше по-малко от една четвърт от предишната си хранителна продукция, принуждавайки населените центрове на външните планети да прибегват до запасите си. Земно-марсианският съюз бе само смътен спомен в главите на застаряващи любители на алкохол. Добрите стари дни бяха отишли по дяволите.

— Всичко това е представление — продължаваше Фред. — Медии. Религиозни водачи. Поети. Артисти. Замъкват ги при Пръстена, за да може журналистите да го държат във фокуса на прожекторите.

— Типично — кимна Ашфорд, но не уточни. Типично за един политик. Типично за човек от Земята. — Ние какво ще търсим там?

Лентата замря за кратко, укротена от някаква програма, вероятно решила, че е стигнала до ръба на претоварването.

— До момента ни е известно, че някакъв кретен е навлязъл в Пръстена с високо балистично ускорение, но не се е появил от другата страна. — Фред оформи с ръцете си кръг, сякаш изобразяваше прегръдката на Пръстена. — Очевидно там съществува някаква физична аномалия. Възможно е Пръстенът да е погълнал кораба на онова побъркано хлапе и да го е превърнал в нещо друго. Той разпръсква доста гама и рентгенови лъчи, но недостатъчно, за да ги обясним с масата на кораба. Не е изключено да го е повредил. Да е отворил портал, през който всеки миг ще се изсипят кораби, натоварени с малки зелени човечета, за да превърнат Слънчевата система в гараж за камиони.

— Какво... — поде Бика, но Ашфорд го изпревари.

— Някаква реакция от Венера?

— Нищо — отвърна Фред.

Венера мълчеше. През годините, след като отвлечената станция Ерос бе паднала през облаците ѝ, всички човешки очи бяха насочени към тази планета, следяха как чуждоземната протомолекула се бори с невероятно суровия и горещ климат. Кристални кули се издигаха на много километри, за да рухнат след това. Мрежи от карбонови нишки оплитаха планетата и се разпадаха, за да изчезнат напълно. Оръжие, предназначено да промени ранния живот на Земята преди милиарди години. Но вместо това трябваше да поддържа сложните екосистеми на човешките тела наред една враждебна и отровна за тях атмосфера. Може би му бе отнело твърде много време, за да осъществи плановете си. Може би работата с усложнени организми само бе облекчила задачата му. Това, което в края на краищата имаше значение, бе изстрелването на самосглобяващ се пръстен в пустотата около орбитата на Уран, който бе останал да се рее там, мъртъв като камък.

До този момент.

— И какво се очаква от нас да направим? — попита Бика. — Без да се обиждаме, но не разполагаме с най-добрите научноизследователски кораби. Земята и Марс здраво се постараха да се лишат от подобни луксозни играчки по време на битката при Ганимед.

— Да сме там — изтъкна Фред. — Щом Земята и Марс пращат свои кораби, ние също трябва да присъстваме. Щом те заявяват участие, ние също ще заявим. Ако предявят претенции към Пръстена, и ние ще ги предявим. Превръщането на външните планети в реална политическа сила ни донесе огромни дивиденди, но позволим ли да ни водят за носа, всичко ще се изпари.

— Очаква ли се да стреляме по някого? — попита Бика.

— Надявам се, че няма да се стигне до това — отвърна Фред.

Товарната платформа изви плавно и ги отведе до дълговидна площадка. Над тях, озарени от безброй звездни блясъци, се виждаха стоманени и керамични конструкции. Като цяло приличаха на природна забележителност, несъмнено всичко бе твърде голямо, за да е дело на човешка ръка. По-скоро наподобяваше каньон или планина. Затлачен с тиня кратер на мъртъв вулкан. Мащаби, които не позволяваха да се мисли за кораб. А всъщност бе точно това. Монтажните механоботи, пълзящи по повърхността му, бяха по-големи от къщата, в която Бика бе живял като дете, ала приличаха на футболни играчи на далечен терен. Дългата, тънка линия на киловия асансьор се простираше по цялата дължина на тялото и прекарваше персонал от една работна площадка до друга. Имаше и втора транспортна кабина, закрепена отвън, която можеше да пренася десетина души. Тя също приличаше на кристалче сол. Върху гладката повърхност бяха монтирани електромагнитни оръдия и зееха отворите на торпедни апарати.

Някога този кораб бе носил името „Науву“. Заселнически кораб, готвен да откара фанатично вярващи мормони, обитаващи изкуствена екосистема, към далечните звезди. А сега бе преименуван на „Бегемот“. Най-голямата и най-зла оръжейна платформа в Слънчевата система. Четири крайцера от клас „Донагър“ можеха да се поберат в търбуха му, без да опират стените. Беше в състояние да ускорява магнитни снаряди до значима част от c . Побираше повече термоядрени торпеда, отколкото имаше в складовете на СВП. Комуникационният му лазер бе достатъчно мощен да прогори стоманена преграда, ако разполага с необходимото време. Нищо повече не можеше да се направи, за да му придаде заплашителен вид, освен да се изрисуват зъби на акула на носа и да се монтира акулова перка над кърмата.

И все пак не биваше да се забравя, че това бе само един преустроен пътнически кораб и попадне ли в голямо сражение, ще бъде обречен.

Бика погледна към Ашфорд. Капитанът бе вирнал брадичка и очите му блестяха от гордост. Бика пое рязко въздух през стиснатите си зъби.

Усещането за тегло изчезна в мига, когато платформата ги изведе на борда на „Бегемот“. Някъде на стената механобот включи кислород и озари околностите с трепкави отблясъци.

— След колко време е стартът? — попита Ашфорд.

— След три дни — отвърна Фред.

— Според доклада на инженерите корабът ще е готов след десет — намеси се Бика. — Значи ли това, че ще работим върху него и по време на полета?

— Такова бе първоначалното намерение — потвърди Фред.

— Защото бихме могли да забавим с няколко дена, да поработим тук, на док, а после да наваксаме с допълнителна тяга и пак да пристигнем по същото време.

Настъпилата тишина бе конфузна. Бика знаеше, че ще е така, но трябваше да го каже.

— Удобството и духът на екипажа са също толкова важни, колкото и корабът — каза Фред, но думите му имаха друг смисъл. Бика го познаваше достатъчно добре, за да улови нюансите. „Поясните не обичат допълнително ускорение“. — Пък и някои конструкции изискват ниско *g*. Въпрос на минимум и максимум, приятелю. Излитаме след три дни.

— Това проблем ли е? — поинтересува се Ашфорд.

Бика извади глуповатата усмивка, до която прибегваше, когато искаше да каже истината, без да си навлече неприятности.

— Отиваме там да се перчим пред Земята и Марс, докато Пръстенът си върши странните чуждоземни дела. Разполагаме с екипаж, който никога не е работил заедно, с кораб, спасен от една руина, и с недостатъчно време, за да се подготвим. Най-лошото, което може да ни се случи, е всички да умрем.

— Много оптимистична мисъл — кимна Ашфорд. Ала не скриваше неодобрението си. Усмивката на Бика се разшири и той сви рамене.

— Рано или късно ще ни сполети.

* * *

Апартаментът на Бика на станция Тихо бе разкошен. Четири стаи, високи тавани, собствена тоалетна със запас от вода. Не бе живял толкова добре дори като малък на Земята. Беше прекарал детството си в жилищен комплекс в безмитната търговска зона на Ню Мексико, където делеше дом с родителите си, баба си, двама свои чичовци, три лели и около хиляда братовчеди — поне така му се струваше. Когато стана на шестнайсет и отказа да живее на помощи, той се отправи на юг към Аламогордо и изкара двегодишната си безвъзмездна служба в разглобяване на овехтели слънчеви електростанции, останали от лошите стари дни преди термоядрената катастрофа. В спалните помещения бяха натъпкани по десетима в една стая. Помнеше добре останалите, слаби момчета като него, с мургави, мускулести тела и ризи, омотани на главата. Дори усещаше топлината на слънцето на Ню Мексико по гърдите и ръцете си, докато се къпеше в радиацията и топлината от неконтролираната термоядрена реакция, защитен единствено от разстоянието и просторното синьо небе.

След като двегодишният срок най-сетне измина, той се опита да влезе в техническо училище, ала не можа да се пребори с хормоните и алкохола. Изгониха го оттам и му останаха само военните или живот на помощи. В космопехотата, където шансът да оцелее бе по-голям, койката му едва ли бе по-широка от преддверието на апартамента на станция Тихо. Не разполагаше дори със свое място, освен когато ги строяваха отвън. Станция Церера не бе по-добра. Дупката, която си избра за жилище, бе близо до центъра на въртене, имаше ниско *g* и силен Кориолисов ефект. А и не беше нищо повече от място, където да преспиш след поредната пиянска вечер, но поне си бе негова. Голи стени от шлифован камък, корабна койка с колани, за да се пристяга в ниската гравитация. Някой от предишните собственици бе издялал на стената думите *BESSO O NADIE*. Поясен вариант на „по-добро или нищо“. По онова време още не знаеше, че това е политически лозунг. Предметите, с които се бе сдобил след идването си на станция Тихо — рамка, в която бе подредил десетина семейни снимки от Земята,

малкият санстонски свещник, подарък от бившата му приятелка, цивилните дрехи — щяха да изпълнят предишната му квартира на Церера и да не оставят място, където да спи. Имаше твърде много вещи. Преди трябваше да решава от кое да се лиши.

Но не и при тази задача. Апартаментът на „Бегемот“ му се стори направо огромен.

Чу се мелодичен звън, оповестяващ, че има някой пред вратата. По навик Бика провери на монитора, преди да отвори. Фред пристъпваше от крак на крак. Носеше възшироки бели панталони в напразен опит да скрие изпъкналото си шкембе. Фред бе изгубил форма, също както и Бика. Двамата просто остаряваха.

— Здравсти — поздрави Бика. — Вземи си стол. Още подреждам.

— И докъде стигна?

— Реших да прекарам известно време на кораба, преди да полетим. Може да срещна някой заблудил се мормон.

Фред намръщи леко вежди.

— Сигурен съм, че сме се отървали от тях още първия път — подхвърли той. — Но корабът е доста голям. Щом ти се иска, иди да ги търсиш.

Бил отвори гардероба и плъзна пръст по ризите. Имаше цели десет. И това ако не е признак за декадентство. Кому са притрябвали десет ризи? Извади пет и ги хвърли на стола до шкафа за обувки.

— Ако успеят да си върнат правата за „Науву“, ще стане голямо мазало — рече той. — Като си помислиш какви промени направихме тук.

— Няма да успеят — успокои го Фред. — Конфискуването на кораба бе съобразено с всички законови изисквания. Имаше извънредно положение. Десет часа мога да ти изброявам подобни прецеденти.

— Да, но след това го спасихме и го обявихме за наша собственост — възрази Бика. — Това е все едно да ти заема камиона, да се надъня в някоя канавка и след като го измъкна, да заявя, че вече е мой.

— Законът притежава много хубави страни — подсмихна се Фред. Имаше уморен вид. Нещо друго го безпокоеше. Бика отвори ново чекмедже, хвърли няколко чифта чорапи в рециклатора, а останалите скупчи върху ризите.

— Освен ако съдията не е на друго мнение — изтъкна той.

— Земните съдии нямат право на глас тук — подчерта Фред. —

А тези от нашата система са лоялни към СВП. Наясно са с цялостната картина. Няма да ни отнемат най-голямата придобивка за последните години, за да я върнат на предишните собственици. В краен случай ще отсъдят да се изплати компенсация.

— Можем ли да си го позволим?

— Не и точно сега — поклати глава Фред.

Бика се разсмя.

— Питал ли си се някога къде сгрешихме, че стигнахме до тук? След толкова години да съм подчинен на Ашфорд. Не може да се каже, че сбъднахме мечтите си, не мислиш ли, човече?

— Като стана дума за това — поде Фред и прехапа устна. — Има малка промяна в плана.

Бика отвори гардероба и неволно стисна челюсти. Фред не бе дошъл тук само за да си бърбят. Очевидно имаше някакъв проблем. Бика извади от гардероба два костюма, обвити в предпазно фолио. Не ги беше обличал от десет години. Сигурно нямаше да му станат.

— Ашфорд смята, че ще е най-добре заместник да му бъде Мичио Па. Обсъдихме го и аз те преназначих за шеф на охраната.

— Значи вече съм трети в редицата — засмя се Бика. — Защо? Ашфорд да не би да се бои, че ще му взема мястото?

Фред се наведе напред, сплел пръсти. По лицето му си личеше, че положението е тежко и той се опитва да извлече максимална полза от него.

— Ето как стоят нещата — обясни той. — Това е флот на СВП. „Бегемот“ е отговорът на поясните на тежките бойни кораби на Марс и Земята. Така че ако поставим земянин на мостика, няма да пратим правилното послание.

— Разбрах — кимна Бика.

— Аз съм в същото положение. Знаеш го. След всички тези години трябваше да работя дважд по-усилено, да проявявам лоялност и уважение само защото съм от там, откъдето съм. Дори тези, на които им е приятно да съм наоколо, защото смятат, че карам Земята да изглежда по-слаба, не обичат да получават заповеди от мен. Налага се да вода битка за всяка капчица уважение.

— Аха — кимна Бика. Шеф на охраната означаваше по-малко време в униформа. Той въздъхна и сложи двата костюма на стола.

— Не казвам, че не те бива — продължи Фред. — Напротив, ако питаш мен, ти си най-добрият. Но това са ограниченията, с които трябва да привикваме. За да се свърши в края на краищата работата.

Бика се подпря на стената. Фред го гледаше изпод побелелите си вежди.

— Сър, летя с вас от много време — заговори Бика с официален тон. — Ако трябва да ме попитате нещо, направете го още сега.

— Искам да се постарая да свършим тази работа — рече Фред. — Това, което става там, е най-важното нещо в цялата система, а нямаме никаква идея какво е то. Ако се изложим или дадем на вътрешните планети някакво жизненоважно предимство, ще изгубим страшно много. Ашфорд и Па са добри професионалисти, но те са поясни. Няма опит от работа със земните военни, който притежаваме ние с теб.

— Смяташ ли, че ще предприемат нещо?

— Не. Ашфорд ще направи всичко възможно да успее, но той реагира като поясен и се изненадва, когато другите хора не действат по същия начин.

— Ашфорд ужасно се бои да не се изложи. Той е като униформа, нахлузена на вакуум. Но не бива да разчитаме на това.

— Аз не разчитам — съгласи се Фред. — Пращам те там, защото вярвам, че ще се справиш.

— Но ме отстраняваш от командването.

— Отстранявам те.

— Какво ще кажеш за повишение на заплатата?

— Не разчитай на това — завъртя глава Фред.

— Е, поне опитам — въздъхна Бика. — Значи само отговорност и никаква власт? Как да откажеш на подобна оферта?

— Не се шегувам. Прецакан си, но причината е в политическите игри. Държа обаче да го приемеш.

— Значи го приемам — склони Бика.

Известно време единственият звук идеше откъм рециклатора. Бика се зае да натиква обратно в гардероба досегашния си живот. Някъде далеч над него, скрит зад тонове стомана и керамика, необработен камък и вакуум, „Бегемот“ чакаше.

3.

МЕЛБА

Веднага щом влезе в залата за залагания, Мелба усети, че я гледат. Помещението бе озарено от разпръснатото сияние на игралните машини — розово, синьо и златисто. Повечето от машините показваха сцени на секс, насилие или двете. Натискаш копче, профукваш пари и гледаш как девойки пъхат чужди предмети в телата си, докато чакаш да видиш дали ще победиш. Ротативки, покермашини, лотарии в реално време. Хората, седящи пред тях, излъчваха душевна тъпота, отчаяние и почти осезаема омраза към жените.

— Ей, миличка — обади се един дебелак иззад барплота. — Не зная защо си дошла тук, но не си където трябва. Най-добре ще е да включиш на задна.

— Имам среща — обясни тя. — С Травин.

Дебелакът се ококори. Някой в мрака подвикна нещо цинично. Искаше да я изплаши и донякъде успя, но тя се постара да не си проличи.

— Травин е отзад, ако толкова го искаш, миличка — рече дебелият и посочи към далечния край на залата, където, в дъното на коридора от зяпачи, се виждаше червена врата.

Инстинктите ѝ бяха все отпреди, когато тя беше Клариса, и следователно тук бяха погрешни. Още от времето, когато стана достатъчно голяма, за да ходи, я бяха обучавали на самозащита, но такава, до каквато да прибегва в случай, че се опитат да я отвлекат. Как да привлече вниманието на властите, как да успокои напрежението между нея и похитителите. Физическата тренировка бе част от целия този процес, но целта бе да се измъкне. Да бяга. Да потърси помощ.

Сега, когато нямаше кой да ѝ помогне, нищо от това не можеше да ѝ послужи. Клариса, *Мелба* — кимна на дебелия и пое през натъпканото с мъже, зле осветено помещение. Пълната земна гравитация я теглеше като опасна болест. На една от масите за залагания анимационна жена бе подложена на сексуални атаки от три

малки сивкави извънземни, докато над тях се рееше летяща чиния. Някой бе спечелил малък джакпот. Мелба извърна поглед. Зад гърба ѝ невидим мъж се изсмя и тя почувства, че косъмчетата на тила ѝ настръхват.

От всички нейни братя и сестри тя най-много харесваше тренировките. Когато дойде краят им, продължи с обучение по тай чи със собствен инструктор. После, когато навърши четиринайсет, баща ѝ се пошегува с това на една семейна сбирка. Че имало смисъл да се учиш да се биеш, но да танцуваш, преструвайки се, че се биеш, било глупаво и загуба на време. Оттогава прекрати тренировките. Беше преди десет години.

Тя отвори червената врата и влезе. Кабинетът бе ярко осветен. Малко бюро с вграден дисплей, на който се виждаше счетоводна програма. Матови прозорци, пропускащи слънчевата светлина, но скриващи гледката от улиците на Балтимор. Диван, облицован с лъскава пластмаса, носеща логото на евтина марка бира, която дори хората на помощи можеха да си позволят. Двама сгърбени мъже седяха на дивана. Единият си беше имплантирал слънчеви очила и приличаше на насекомо. Фланелката на другия пращеше, изопната върху свръхразвитите му от стероиди мускули. Беше ги виждала и преди.

Травин стоеше до бюрото, опрял задник на него. Косата му бе подстригана съвсем късо, на слепоочията си имаше сивкави петна. Брадата му не бе много по-дълга. Беше облечен с костюм, който вероятно минаваше за добър в кръговете му. Баща ѝ не би облякъл подобен.

— Ах, вижте, неподражаемата Мелба.

— Знаеше, че съм тук — каза тя. Нямаше столове. Нито едно незаето място за сядане. Тя остана права.

— Разбира се, че знаех — потвърди Травин. — Веднага щом влезе от улицата.

— Ще вършим ли работа? — попита тя. Гласът ѝ режеше въздуха. Травин се ухили. Зъбите му бяха неравни и посивели. Направи го нарочно, сякаш за да подчертае, че е достатъчно богат да не се налага да се безпокои за подобни тъпотии. Тя почувства внезапна вълна на презрение. Той беше като стар култист — имитираше показните прояви на сила, без да разбира какво всъщност означават. Но се налагаше да работи с него, колкото и да ѝ бе неприятно.

— Всичко е готово, госпожице — заяви Травин. — Мелба Алзбета Кох. Родена на Луната в семейството на Бека и Серджо Кох, всичките починали. Няма роднини. Няма данъчни задължения. Дипломиран електромеханик. Вашето ново амплоа ви очаква.

— А договорът?

— За „Церизиер“, цивилен товарен кораб, доставчик за операцията около Пръстена. Нашата госпожица Кох има място на борда. Като старши член. Със свой малък екипаж, който да командва, за да не си цапа ръчичките.

Травин извади от джоба си бял найлонов плик. През плика прозираха очертанията на евтин ръчен терминал.

— Всичко е тук, всичко е подготвено — обяви той. — Вземаш го и когато излезеш навън, ще си друга жена.

Мелба извади от джоба си терминала. Беше по-малък от този в ръката на Травин и с доста по-добро качество. Щеше да ѝ липсва. Тя въведе кода, одобри трансфера и го прибра обратно в джоба си.

— Е, добре — каза. — Парите са при теб. Можеш да ми дадеш поръчката.

— Ах, но все още има *един* проблем — заяви Травин.

— Нали имахме уговорка? — попита тя. — Аз свърших моята част.

— И това говори добре за теб — кимна Травин. — Приятно е да се прави бизнес с теб. Наистина ми допада. Такива вълнуващи нови открития. Създаването на тази нова Мелба изискваше много, дори да поставим на работната маса ДНК. Да премахнем дублиращи записи в регистрите. Но не съм сигурен, че беше напълно откровена с мен.

Тя преглътна, опитвайки се да преодолее болезнената буца в гърлото си. Мъжът с очи на насекомо на дивана се размърда и от тежестта му пластмасовата тапицерия изскърца.

— Работиш с мои пари — изтъкна тя.

— Както би трябвало, както би трябвало — потвърди Травин. — Клариса Мелпомене Мао, дъщеря на Жул-Пиер Мао от търговска компания „Мао-Квиковски“. Много интересно име.

— „Мао-Квиковски“ бе национализирана, след като баща ми отиде в затвора — рече Мелба. — Вече не съществува.

— Корпоративна смъртна присъда. — Травин постави плика на бюрото. — Много тъжно. Но не и за теб, нали? Богатите хора са

свикнали с парици. Знаят къде да ги приберат, за да са далече от любопитни очички. Може би ги оставят на жените си. Или на дъщерите.

Тя скръсти ръце и се намуси. На дивана мускулестият мъжага се прозя небрежно. Може би бе съвсем спонтанно. Тя позволи на тишината да се проточи, не защото искаше Травин да продължи да говори, а тъй като нямаше представа какво да каже. Той, разбира се, беше прав. Татко се бе погрижил и за двете, доколкото му е било по силите. Дори разследващите от ООН не можаха да се доберат до всичко. Клариса имаше достатъчно средства да живее тихо и спокойно на Луната или на Марс чак до старини. Само че тя вече не беше Клариса, а положението на Мелба бе различно.

— Мога да ти дам още десет хиляди — заяви тя. — Това е всичко, което имам.

Травин продължаваше да се усмихва в сиво.

— И всички онези големи парици са се изпарили, така ли? Оставили са те самичка в мрака. Хм, интересно. Аз обаче се поразрових. Ти наистина си много добра. Колкото и да се блещех, не виждах друго, освен сенки. И не чувах повече от далечни отгласи. Но... — той изтика плика пред себе си, като продължаваше да го притиска с пръст, както правеше и брат й Пьотър, когато бе почти сигурен, че е намислил победния си шахматен ход, но не смееше да го изиграе. Жест, в който се долавяше желание да владееш. — Направих нещо, което никой друг не е правил. Погледнах към Пръстена.

— Десет хиляди. Това е всичко, което имам. Честно. Останалото е похарчено.

— Няма ли да ти е нужно още, в такъв случай? Инвестиционен капитал? Нашата малка Мелба може да получи десет хиляди, стига да го поискаш. Петдесет хиляди — само кажи. Но очаквам да ми върне повече. Много повече.

Тя усети, че гърлото ѝ се свива. Когато повдигна глава, движението ѝ бе твърде бързо. Твърде припряно. Като на изплашена птичка.

— За какво говориш? — попита, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи уверено. Из въздуха, подобно на ухание на долнокачествен одеколон, висяха неизказани заплахи — мъжки и евтини. Когато той заговори отново, гласът му трептеше от дружелюбие.

— Да сме партньори. Ти си се захванала с нещо голямо. Нещо, свързано с Пръстена и флотилията, нали? Всички онези хора, отпратили се към мрака да търсят чудовища. И ти искаш да отидеш с тях. Сигурен съм, че очакваш голямо възнаграждение в замяна на този риск. Нещо, каквото би се очаквало от една Мао. Кажи ми какъв е планът ти, аз ще ти помогна, а накрая ще делим.

— Няма какво да делим. — Изрече думите почти рефлекторно. Излязоха откъм гръбнака, решението бе твърде очевидно, за да се налага мозъкът ѝ да се намесва.

Травин дръпна плика на масата към себе си. Примлясна леко с уста, сякаш изразяваше съжаление, ала прозвуча фалшиво.

— Ти премести небе и земя — рече той. — Даваше подкупи. Купуваше хора. Уреди всичко. И когато ми каза, че не ти е останало нищо в запас, аз ти повярвах. А сега ми казваш, че няма да има сделка? Какво пък — щом няма, значи няма.

— Аз ти платих.

— Не ми пука. Ние сме партньори. Истински партньори. Каквото получиш от това, аз също искам дял. Инак има и други хора, които биха се заинтересували да научат, че небезизвестната Мао се е захванала с нещо.

Сега вече двамата мъже на дивана я наблюдаваха внимателно. Тя се обърна и хвърли поглед през рамо. Металната врата на кабинета бе заключена. Прозорецът бе широк. Имаше метална мрежа, но тя можеше да се прибере, ако решиш да го отвориш и да пропуснеш вътре ветреца. Онзи с вида на насекомо се надигна.

Имплантите ѝ се задействаха, ако потърка език по небцето. Два кръга в посока, обратна на часовниковата стрелка. Скрило, невидимо движение. Придружено от странно усещане. Беше толкова лесно, колкото да мислиш. Цял оркестър от жлези, разположени в шията, главата и корема изпразниха миниатюрните си мехурчета, изливайки в кръвта ѝ сложна биохимична смес. Тя потрепери. Беше като оргазъм, но без удоволствие. Почти усещаше как съвестта и задръжките я напускат. Беше в ясно съзнание и жива.

Всички звуци в стаята — тътнежът на уличното движение, приглушената какофония от масите за залагане, гадният глас на Травин — утихнаха, сякаш коктейлът, плаваш в жилите ѝ, бе напълнил ушите ѝ с пана. Устата ѝ се изпълни с метален вкус. Времето се забави.

Какво да направи?

Главорезите на дивана бяха първата заплаха. Тя пристъпи към тях, забравила за неприятната хватка на гравитацията. Изрита мускулестия в капачката на коляното, докато той се надигаше, и чу как костите му хрущят. На лицето му бе изписана тревога и изненада. Докато падаше, тя повдигна другото си коляно и пресрещна с него спускащия се ларинкс. Целеше се в лицето. Гърлото също е добре, помисли си, усещайки как хрущялите се огъват под удара.

Насекомоподобният се хвърли върху нея. Движеше се необичайно бързо, неговото тяло също бе усъвършенствано. Вероятно подсилени мускулни неврони. Нещо, което да скъси миговете, през които невротрансмитерите прекосяват синапсите. И да му осигури нужното предимство, когато се бие с друг главорез. Ръката му легна на рамото ѝ и яките му пръсти се вкопчиха в нея. Тя се завъртя към него и падна, дърпайки го със себе си. Удари с разтворена длан вътрешната страна на десния му лакът, за да промени посоката на движението му, улови го с две ръце за китката и я усука. Нито едно от тези движения не бе съзнателно или преднамерено. Раждаха се някъде дълбоко в мозъка ѝ, подхранвани от липсата на ограничения. Ако това можеше да се нарече бойно изкуство, то се равняваше на изпитания подход на крокодила да дърпа плячката си под водата — скорост, сила и освободен от задръжки и трупан в продължение на няколко милиона години инстинкт. Учителят ѝ по тай чи навярно щеше да отмести засрамено поглед.

Мускулестият тупна на пода и от устата му рухна кръв. Насекомоподобният се откъсна от нея, но това беше грешка. Тя задържа прегънатия му лакът и направи движение с хълбоците. Той беше по-едър от нея и бе живял през целия си живот на планета с по-голяма гравитация. Беше натъпкан със стероиди и можеше да се уповава на някои подобрения в тялото. Но тя нямаше нужда да е по-силна от него. А само да е по-силна от малките кости в китката и лакътя. Той изгуби равновесие и падна на коляно.

Мелба — не Клариса — се завъртя около него, увивайки дясната си ръка около шията му, след това я затвори в ключ отляво, защитавайки главата си, ако мъжът реши да удари назад. Не се налагаше да е по-силна от него, само достатъчно силна да притисне меките артерии, по които течеше огромно количество кръв.

Пистолетът на Травин гръмна и направи дупка в дивана. Пяната вътре приличаше на експлодирала гъба. Времето ѝ изтичаше. Тя извика, съсредоточавайки силата на вика в ръцете и раменете си. Усети как се прекършва вратът на насекомоподобния. Травин стреля отново. Ако я уцели, ще умре. Не се страхуваше от това. Тази мисъл бе някъде извън съзнанието ѝ. Оставаше още съвсем малко. И трябваше да се свърши бързо. Много бързо.

Ако беше достатъчно умен, щеше да гръмне и трети път. Това щеше да е мъдра постъпка. Предвидлива. Но той не бе нито мъдър, нито предвидлив. Подчини се на тялото си и се опита да побегне. Той беше маймуна и милионите години еволюция му крещяха да избяга от хищника. Че няма време за повече грешки. Тя усети, че в гърлото ѝ се надига нов вик.

Времето полетя. Пръстите ѝ се впиха в шията на Травин. Главата му бе завряна в ъгъла на бюрото. По скалпа му се стичаше кръв. Тя го натисна, но той бе твърде тежък. Пусна го и той рухна на пода, като стенеше оглушително.

Стене. Значи е жив. Сега вече страхът се върна и заедно с него се появи гадене. Той беше жив все още. Имаше пистолет. Трябва да разбере какво е станало с него. Тя затършува наоколо с изтръпнали и безчувствени пръсти.

— Партньори — произнесе и пусна два куршума в главата му. Сигурно ги чува отвън въпреки глъчката. Тя се надигна, доближи металната врата и натисна дръжката. Беше залостена. Никой не би могъл да влезе, освен ако не разполага с ключ. Можеше да е спокойна. Те няма да повикат полиция. Надяваше се, че няма да повикат.

Тя се свлече на пода. По лицето ѝ се стичаха реки от пот, тялото ѝ се тресеше. Точно сега не можеше да си позволи да изгуби съзнание. Не и тук. Сви колене към гърдите си, захлипа, но не от страх или мъка, а от това, което ѝ причиняваше собственото ѝ тяло. Някой почука плахо на вратата. Сетне малко по-настойчиво. Още само няколко минути и с нея всичко ще бъде наред. Не, няма да бъде. Е, поне няма да е толкова зле. Само няколко минути.

Ето защо хормоналното модифициране никога не бе намерило място при военните. Отряд войници, лишени от колебание и страх, натъпкани с адреналин и готови да разкъсат другите и себе си, но да спечелят боя. Но същите тези войници след няколко минути ще лежат

сгърчени на земята и ще оставят друг да завладее бойното поле. Недалновидна технология, поне от тази гледна точка, но не и лишена от преимущества. Лесна за осъществяване и не особено скъпа. Подходяща за случаи като този. Първото, което ѝ хрумна, докато планираше операцията.

Хлипанията ѝ се усилиха и тя започна да повръща. От опит знаеше, че няма да продължи дълго. Между напъните гледаше как мускулестият се опитва да си поеме дъх през смазания ларинкс, но това бе борба с предизвестен край. Въздухът се изпълни с мирис на кръв и повръщано. Мелба си пое дъх и избърса чело с opakото на ръката. Боляха я синусите и не знаеше дали е от повръщането или заради фалшивите жлези, имплантирани в тъканите. Не че имаше значение.

Сега вече на вратата се чукаше отчаяно. Тя различи гласа на дебелия. Времето ѝ бе на привършване. Взе найлоновия плик и го прибра в джоба. Мелба Алзбета Кох използва през прозореца и тупна на улицата. По ръцете ѝ имаше кръв. Трепереше при всяка крачка. Очите я боляха от слънчевата светлина и тя използваше сенките да се прикрива. В тази част на Балтимор можеха да я видят хиляди и същевременно да се направят, че не са я видели. Атмосферата на анонимност, създавана от наркодилърите и сутеньорите, сега действаше в нейна полза.

Тя вече знаеше, че ще се оправи. Че всичко ще бъде наред. Последният инструмент бе на мястото си, оставаше само да се прибере в хотела и да пийне нещо, което да възвърне баланса на електролитите ѝ, а след това да поспи. След няколко дни ще се яви на борда на „Церизиер“ и ще започне дългото си пътуване към границите на Слънчевата система. С изправен гръб и избягвайки погледите на минувачите, тя продължи нататък. Дванайсетте пресечки до хотела ѝ се струваха вечност. Но тя ще успее. Ще направи каквото трябва да бъде направено.

Защото тя е Клариса Мелпомене Мао. Семейството ѝ разполагаше със съдбините на градове, колонии и планети. А сега баща ѝ седеше в анонимен затвор, бе му забранено да се среща с когото и да било, освен с адвокатите, и доживяваше остатъка от дните си в безчестие. Майка ѝ се бе скрила в частен дом на Луната и скъсяваше отреденото ѝ време с лекарства. Братята и сестрите — тези,

които още бяха живи — се бяха пръснали по места, където да се скрият от омразата на два свята. Някога името на семейството ѝ е било изписано със звездна светлина и кръв, а сега ги бяха накарали да изглеждат като негодници. Бяха ги унищожили.

Но тя можеше да поправи нещата. Нямаше да е лесно, нито пък щеше да стане веднага. Понякога ѝ се струваше, че жертвата е твърде голяма, но въпреки това бе готова. Щеше да накара всички да видят колко несправедливо бе постъпил Джеймс Холдън със семейството ѝ. Тя щеше да го изобличи и унижи.

А след това щеше да го унищожи.

4.

АНА

Анушка Воловодова, пастор Ана за паството ѝ на Европа — или преподобната доктор Воловодова за хората, които не харесваше, — седеше на кожения стол с висока облегалка в кабинета си, когато се появи съпругът побойник.

— Николай — рече тя, опитвайки се да вложи в гласа си толкова топлина, колкото ѝ даваше сърце. — Благодаря ти, че ми отдели време.

— Ник — поправи я той и седна на металния стол пред бюрото. Металните столове бяха по-ниски от нейния и това придаваше на стаята вид на зала за аудиенции, като тя заемаше мястото на съдника. Това бе причината да избягва да сяда зад бюрото, когато се срещаше с някого от енорияшите. Имаше удобен диван покрай дългата стена, далеч по-подходящ за лични разговори и обсъждания. Но от време на време усещането за авторитет, което даваше високият стол, се оказваше полезно.

Както и сега.

— Ник — повтори тя, сплете пръсти и подпря на тях брадичка. — София ме навести тази сутрин.

Ник повдигна рамене. Изглеждаше като ученик, когото са хванали да преписва. Беше висок мъж с издължено, мършаво тяло, каквото имаха обитателите на външните планети. Ана знаеше, че работи като монтажист на повърхността. Тук, на Европа, това означаваше дълги дни в тежък вакуумен скафандър. Хората, които вършеха тази работа, бяха яки като биволи. Ник бе от тези, които имаха представа какво е въздействието на физиката им върху околните и умееха да се възползват от това.

Ана му се усмихна. На нея тия номера не ѝ минаваха.

— В началото не искаше да ми каже какво е станало. Трябваше да мине известно време, преди да се съгласи да си вдигне ризата. Не че ми беше необходимо да видя синините, знаех, че са там. Но държах да направя снимки.

Когато каза „снимки“, той се наведе напред и очите му започнаха да сноват наляво-надясно. Вероятно смяташе, че така изглежда суров и заплашителен. Но всъщност приличаше на гризач.

— Тя падна... — поде той.

— В кухнята — изпревари го Ана. — Зная, каза ми. А след това известно време плака. После ми призна, че пак си започнал да я биеш. Помниш ли какво ти казах, че ще стане, ако я удариш отново?

Ник се размърда неспокойно на стола. Едрите му костеливи ръце бяха стиснати толкова силно, че кокалчетата бяха побелели. Не смееше да я погледне в очите.

— Не исках да го направя — смотолеви. — Стана някак от само себе си. Но съм готов пак да го обсъдим.

Тя се покашля и поклати глава.

— Не. Твърде късно е. Веднъж вече разговаряхме с теб за гнева. Църквата ти плати да преминеш курс на лечение. Това се искаше от нас и ние го свършихме.

Лицето му придоби решителен вид.

— Сега пак ли ще ми изнесеш някоя от твоите проповеди за Исус? Писнало ми е, до гуша ми е дошло... — Ник вдигна ръка до брадичката си — от тези глупости. София също само дрънка за това. „Пастор Ана каза!“ Знаеш ли какво? Майната ѝ на пастор Ана, каквото и да е казала.

— Не — поклати шава Ана. — Няма да има проповеди за Исус. Това също го минахме вече.

— Тогава какво правим тук?

— Спомняш ли си — погледна го тя — какво казах, че ще ти се случи, ако я удариш отново?

Той пак повдигна рамене, сетне стана рязко и се обърна. Докато се преструваше, че разглежда една от дипломите ѝ на стената, изръмжа:

— Защо трябва да ме е грижа какво си казала, пастор Ана?

Тя въздъхна бавно и облекчено. Когато се подготвяше за тази среща, не беше сигурна, дали ще може да направи това, което трябваше да бъде направено. Имаше силна, вродена ненавист към лъжите, а сега се налагаше да унищожи някого чрез лъжа. Или ако не с лъжа, то с измама. Оправда го пред себе си, защото си каза, че с това ще спаси друг човек. Но знаеше, че няма да е достатъчно. Ще се

наложи да плаща за стореното с дълги безсънни нощи и колебания. На този етап поне гневът щеше да ѝ помогне.

Ана прошепна една кратка молитва: „Моля те, помогни ми да спася София от човека, който ще я убие, ако не го спра“.

— Казах — рече тя, втренчила поглед в гърба му, — че ще се погрижа да идеш в затвора.

Ник се обърна и на мишето му лице се изписа хитро изражение.

— Брей, така ли?

— Да.

Той пристъпи към нея с бързи движения, типични за ниската гравитация. Вероятно целеше да я сплаши, но за Ана, израснала в дъното на кладенеца на Земята, те изглеждаха смешни. Тя едва се сдържа да не се разсмее.

— София няма да каже нито думичка — промълви Ник, втренчил поглед в нея. — Тя не е чак толкова глупава. Падна в кухнята — ето какво ще заяви в съда.

— Навярно — съгласи се Ана и извади от чекмеджето електрошоковия пистолет. Държеше го в ръка така, че да не може Ник да го види. — Страх я е до смърт от теб. Но не и мен. Вече не ми пука за теб.

— Ами? — Ник се наклони още напред, в опит да я сплаши, като навлезе в личното ѝ пространство. Ана се наведе към него.

— Но София е член на това паство и е моя приятелка. Децата ѝ играят с дъщеря ми. Аз ги обичам. Ако не направя нищо, ти ще я убиеш.

— И какво толкова ще направиш?

— Ще се обадя на полицията и ще им кажа, че си ме заплашвал. — Тя посегна с лявата си ръка към настолния терминал. Жест, който целеше да го предизвика. Със същия успех би могла да каже: „Хайде, спри ме“.

Той се ухили злобно, сграбчи я за ръката и я стисна достатъчно силно, за да я заболи. Достатъчно, за да ѝ остави синини. Тя насочи с другата ръка пистолета към него.

— Какво е това? — ахна Ник.

— Благодаря ти — усмихна се Ана, — че ме улесни.

Простреля го и той падна, гърчейки се, на пода. Усети слабия откат в ръката и рамото си. Цялата настръхна. Включи терминала и се

обади на София.

— София, миличка, тук е пастор Ана. Моля те, изслушай ме. Съвсем скоро полицията ще дойде у вас да пита за Ник. Трябва да им покажеш синините. Да им кажеш какво се е случило. Ник вече ще е в затвора. Ти ще си в безопасност. Той се нахвърли върху мен, когато го попитах какво е станало с теб, и ако не искаш и двете да пострадаме, бъди искрена с полицаите.

След няколко минути убеждение най-сетне София се съгласи да разговаря с полицията. Ник вече помръдваше вяло с ръце и крака.

— Не мърдай — нареди му Ана. — Почти приключихме.

Тя се обади в полицейското управление на Ню Долинск. Земната корпорация, която навремето имаше договор за полицейско обслужване, си бе заминала, но в тунелите все още имаше полиция, защото някой друг ги бе заместил. Може би някоя поясна компания. Или самият СВП. Нямаше значение.

— Здравейте, аз съм преподобната доктор Анушка Воловодова, пастор на „Свети Йоан“. Обаждам се да съобщя за нападение срещу мен. Мъж на име Николай Трубачов се нахвърли върху ми, когато го попитах защо е бил жена си. Не, нищо не успя да ми стори, остави ми само няколко синини на китката. Имах електрошоков пистолет в бюрото и го използвах, преди да е станало нещо по-лошо. Да, ще дам показания веднага щом пристигнете. Благодаря ви.

— Кучка — просъска Ник и се опита да стане от пода, но краката му все още не го държаха.

Ана го простреля отново.

* * *

— Тежък ден, а? — попита Ноно, когато Ана най-сетне се прибра у дома. Ноно люшкаше дъщеря им в скута си и малката Нами изписука радостно и протегна ръчички, щом видя майка си на вратата.

— Как е моето момиче? — попита Ана и се отпусна с въздишка на кушетката. Ноно ѝ подаде бебето и Нами веднага се зае да ѝ дърпа косата. Ана я притисна в обятията си и подуши главичката ѝ. Нами не ухаеше толкова силно, колкото когато я донесоха за пръв път вкъщи, но все още се усещаше онзи мек и силновъздействащ аромат. Учените

може и да твърдяха, че хората не притежават способността да общуват на ниво феромони, но Ана знаеше, че това са глупости. Каквито и химикали да излъчваше Нами като бебче, те бяха най-силната дрога, която Ана някога бе опитвала. Караше я да души детенцето си отново и отново.

— Намоно, не дърпай косата на мама — предупреди я Ноно, докато се опитваше да разтвори малката ръчичка, стиснала кичур червена коса. — Не искаш ли да говориш за това? — обърна се тя към Ана.

Цялото име на Ноно също бе Намоно. Но ѝ викаха Ноно още откакто по-голямото ѝ близначе започна да говори. Когато Ана и Ноно нарекоха дъщеря си на нея, името някак се видоизмени в Нами. Повечето хора вероятно нямаха и представа, че бебето е кръстено на една от майките си.

— Ще ти кажа, разбира се — кимна Ана. — Но първо да се порадвам на детето.

Тя целуна Нами по пухкавото носле. Същото широко и плоско носле като това на Ноно, а малко над него грееха зелените очи на Ана. Детето имаше кафеникавата кожа на Ноно, но острата брадичка на майка си. Ана можеше да седи и да ѝ се любува часове наред, попивайки изумителната смес от самата себе си и жената, която обичаше. Усещане толкова силно, че понякога я плашеше. Нами пхна кичур от косата и в устата си, сетне изговори като скоропоговорка:

— Недей ядеш коса!

И се разсмя, сякаш това бе най-смешното нещо, което е казвала.

Ноно улови ръката на Ана и я стисна силно. Известно време останаха неподвижни.

* * *

Ноно приготвяше гъби с ориз. Добави вътре сушен лук и кухнята се изпълни със силен аромат. Ана режеше на масата ябълки за салата. Ябълките бяха малки и не особено твърди. Примесени с други подправки щяха да стават за ядене. Трябваше да се радват, че има и това. Плодовете бяха част от първата пратка припаси, пристигнала от Ганимед след започването на неприятностите. Ана не искаше да си

представя какъв глад ще измъчва всички, ако не беше толкова бързото възстановяване на луната.

— Нами ще спи поне още час — съобщи Ноно. — Готова ли си да говориш за днешния ден?

— Днес нараних човек и излъгах полицията — оплака се Ана. Тя натисна твърде рязко и ножът преряза ябълката и се забодде в пръста ѝ. Все пак не достатъчно силно, че да потече кръв.

— Ами, добре, сигурно ще можеш да го обясниш — отвърна Ноно, докато бъркаше ориза.

— Всъщност не мога. Защото донякъде е поверително.

— А тази лъжа — тя помогна ли на някого?

— Мисля, че да. Надявам се. — Ана изсипа последните резенчета ябълка и добави подправки. После разбърка салатата.

Ноно спря, обърна се и я погледна.

— Какво ще направиш, ако те уличат в лъжа?

— Ще се извиня — рече Ана.

Ноно кимна и се надвеси над купата.

— Днес включих терминала на бюрото ти, за да си проверя пощата. Все още си в списъка. Имаше съобщение от ООН за комитета на генералния секретар, сформирани заради хуманитарната криза. За хората, които пращат при Пръстена.

Ана почувства вина. Бяха я заловили.

— По дяволите — изруга тя. Не обичаше да ругае, но при някои обстоятелства човек просто не може да се сдържи. — Още не съм отговорила. — Прозвуча като поредната лъжа.

— Щяхме ли да го обсъдим поне, преди да вземеш решение?

— Разбира се, аз...

— Нами е почти на две — прекъсна я Ноно. — Тук сме от две години. Ще дойде моментът, в който решението да останем ще е и решение каква ще бъде Нами в този живот. Тя има роднини в Русия и Уганда, които никога не са я виждали. Ако остане тук прекалено дълго, никога няма да могат да я видят.

Нами получаваше същия фармацевтичен коктейл, с какъвто тъпчеха всички останали деца от външните планети. Той подсилваше костния растеж и неутрализираше най-лошите странични ефекти от живота при ниска гравитация по време на детството. Но Ноно беше права. Ако останат твърде дълго, Нами ще се сдобие с издължения,

крехък скелет, какъвто имаха всички поясни. Заради живота в ниска гравитация. И щеше да е обречена да живее тук до края на дните си.

— Винаги сме смятали, че пребиваването ни на Европа е временно — поде Ана. — Беше добро предложение. Говоря руски, паството тук е малобройно и неукрепнало...

Ноно изключи котлона и седна до нея на масата, като улови ръката ѝ. За първи път масата от изкуствено дърво се стори твърде евтина на Ана. Виждаше съвършено ясно едно бъдеще за Нами, в което дъщеря ѝ никога нямаше да докосне истинско дърво. Почувства го като удар в корема.

— Не ти се сърдя, че дойдохме тук — продължи Ноно. — Това беше нашата мечта. Да посетим подобни места. Когато поехме насам, ти бе бременна в третия месец.

— Вероятността да ме изберат бе малка — произнесе Ана и се сконфузи, задето се оправдаваше.

Ноно кимна.

— Но те избрах. И става въпрос не за друго, а за ООН. Ще летиш до Пръстена с групата на генералния секретар. Като съветничка. А детето ти още не е навършило две годинки.

— За този пост бяха подали заявления поне двеста души — изтъкна Ана.

— Избрали са теб. Искат да отидеш там.

— Шансът бе толкова малък... — отново се оправда Ана.

— Винаги те избират — прекъсна я Ноно. — Защото ти си специална. Всеки го вижда. Аз го виждам. Разбрах го още първия път, когато се срещнахме, докато произнасяше реч на онази конференция в Уганда. Може и да прелистваше нервно страниците, но в аудиторията цареше такава тишина, че щеше да чуеш и карфица да тупне на пода. Ти направо сияеше.

— Аз те откраднах от твоята родина — каза горчиво Ана. Повтаряше го всеки път, когато Ноно си припомняше как са се запознали. — Църквата в Уганда имаше нужда от млада и перспективна духовница като теб.

— Аз те откраднах — възрази Ноно. Беше нещо като повтарящ се ритуал между тях. — Имаше толкова много други. Почти невероятно е, че ме избра.

— Но е истина.

— Това е извинението, до което прибегваш. Винаги си молела за прошка, а не за разрешение.

— Няма да отида — заяви Ана и избърса пълните си със сълзи очи. Бутна с лакът купата и едва не разсипа салатата. — Още не съм потвърдила съгласието си. Мога да се оправдая, че е станала грешка.

— Анушка! — Ноно стисна ръката ѝ. — Ти ще отидеш. Но аз ще се върна в Москва с Нами. Тя трябва да се срещне с бабите и дядовците си. И да израсне в истинска гравитация.

Ана усети, че я завладява страх.

— Напускаш ли ме?

Усмивката на Ноно смесваше обич и отчаяние.

— Не. *Ти* ни напускаш. За малко. А когато се върнеш, ще те чакаме в Москва. Ние сме твоето семейство. Ще намеря чудесно местенце за живеене и с Нами ще го направим наш дом. Място, където можем да бъдем щастливи. Но няма да дойдем с теб.

— Защо? — едва успя да промълви Ана.

Ноно се надигна и извади чинии от шкафа. Сипа яденето и го поднесе на масата.

— Защото ме е страх от онова нещо — призна тя. — Онова, което дойде от Венера. Страхувам се в какво може да превърне нещата, на които държим. Човечеството, Бог, нашето място в Неговата вселена. Страхувам се и от това, което може да ни стори, но много повече се боя от значението, което ще има.

— Аз също — промълви Ана. Това бе самата истина. Беше дори част от причината да поиска място в тази експедиция, когато чу, че набират хора. Страхът, за който говореше Ноно. Ана искаше да го погледне в очите. Да даде на Господ възможност да ѝ помогне да го разбере. Едва тогава би могла да помага и на другите.

— Така че иди и потърси отговорите — каза меко Ноно. — А когато се върнеш, семейството ти ще те чака.

— Благодаря ти. — Ана все още бе объркана от думите на любимата си.

— Мисля си — продължи Ноно, — че там ще имат нужда от хора като теб.

— Като мен?

— Хора, които не искат разрешение.

5.

БИКА

— Не влиза в бюджета — обяви Мичио Па, помощник-командир на „Бегемот“. Ако идваше от Земята, щеше да е дребна женица, но цял живот в ниска гравитация я бе превърнал в нещо различно. Ръцете, краката и гърбът ѝ бяха леко издължени и тънки, макар и нелишени от сила. Просто сглобени по различен начин. Главата ѝ бе по-голяма, отколкото трябваше да бъде, и докато вървеше в ускорителната гравитация от една трета g , тя беше почти толкова висока, колкото Бика, и все пак приличаше на дете. Караше го да се чувства по-нисък, отколкото беше.

— Може би ще трябва да го коригираме — предложи той. — Когато монтираха електромагнитното оръдие, разчитаха, че имаме стандартни прегради и подпори. Проблемът е, че мормоните са се опитвали да спестят маса от всичко. Използвали са доста керамика и силикати там, където обичайно се прилагат метали. И ако сега открием стрелба, току-виж сме разкъсали обшивката.

Па вървеше по дългия извит коридор. Таванът над тях бе сводест, бял и поне два пъти по-висок, отколкото бе нужно, естетичен жест на строителите, които не са имали и представа, че този съд ще стане военен кораб. Крачката ѝ бе малко по-широка от неговата и тя се движеше осезаемо по-уверено в ниската гравитация, като го принуждаваше да подтичва. Това бе един от начините на поясните да напомнят на хората, родени на Земята, че са чужди тук. Мичио поклати глава.

— Дойдохме с готов за изпълнение план — изтъкна тя. — Ако започнем да го променяме всеки път, когато срещнем затруднения, по-добре изобщо да не се захващаме.

Дълбоко в себе си Бика бе на същото мнение, но гледаше на нещата от различен ъгъл. Ако той беше помощник-командир, оперативният план щеше да се нарича „насоки за работа“ и щеше да го чете само когато има нужда да се посмее. Па вероятно го знаеше.

Стигнаха транзитната рампа — извита нагоре дъга, която отвеждаше до командно-контролното ниво в предния край на „Бегемот“ и дълбоко във вътрешността. От царството на Па към неговото.

— Вижте — рече Па и устните ѝ се извиха в успокояваща усмивка. — Ще си отбележа, че трябва да се извършат промени, но няма да започнем, докато не получа представа за цялостната картина. Защото ако започна да прехвърлям ресурси от животоподдържащата група, идната седмица ще трябва да се захванем с нещо там и така пак ще изостанем от графика. Съгласен ли сте?

Бика погледна към рампата. Меки, вградени в стените светлини изпълваха въздуха с лишено от сенки сияние — безвкусен опит за интерпретация на рая. Па постави ръка на рамото му. Вероятно искаше да прояви съчувствие, но заприлича по-скоро на съжаление.

— Добре де — въздъхна той.

— Всичко ще бъде наред, началник — добави тя и дори леко стисна рамото му. Той кимна и се отдалечи по рампата. Стъпките ѝ утихнаха зад него, потънаха в шума на въздушните рециклатори. Бика едва се сдържа да не плюе.

„Бегемот“ — по времето, когато още се е казвал „Науву“ — бе построен за съвсем друг живот. Повечето кораби за междупланетни полети имаха масивна конструкция, наподобяваща гигантска сграда, с палуби една над друга като етажи и ъпстейнов двигател на дъното, за да осигури усещането за гравитация през цялото пътуване, с изключение на няколко часа по средата, когато корабът ще се завърти, за да започне да забавя. Но със или без ъпстейнов двигател нито един кораб не може безкрайно дълго да осигурява енергия и да издържа на термичните напрежения, ако не спира да се ускорява. Освен това ъпстейновият двигател имаше какво още да предложи по отношение на релативистичните скорости. „Науву“ беше заселнически кораб и пътуването му се изчисляваше не в светлинни минути, а в светлинни години. Ала животът му във фазата на постоянно ускорение щеше бързо да се скъсява. Командно-контролният модул на върха на кораба, главните двигатели и принадлежащите към тях монтажни конструкции биха могли със същия успех да се срещнат на стандартен кораб, към който са прикачили два двукилометрови тунела, един за киловия асансьор и втори — да превозва хората във вътрешността.

Всичко останало бе построено така, че да се върти.

През вековния полет към Тау Сети тялото на „Науву“ нямаше да спре да се върти. Десет палуби с обща екологична среда, екипажни помещения, храмове, училища, системи за преработване на отпадните води, ремонтни цехове и леярни, а в центъра — огромно пусто пространство. Частица от Земята, затворена в самата себе си. Почва, земеделски земи и илюзия за простор с централно ядро от термоядрен светилник, осигуряващ мека и приятна топлина като в летен ден.

Всички каюти и коридори в тялото на кораба бяха построени с мисълта за този дълъг и бавен летен сезон, окупирал неговия център. Кратките периоди на ускорение и забавяне нямаша почти никакво значение. Освен че те бяха всичко, което притежаваше корабът сега. Местата, които трябваше да са подове, бяха преустроени в стени и щяха да останат такива завинаги. Голямата подсилена палуба бе пригодена да издържа тежестта на почвата на цял един изкуствен свят. Ако някой по някакъв начин паднеше от терасата, където командно-контролното ниво се срещаше с тавана на голямата зала, щеше да лети цели два километра. Водопреносната система също бе замислена така, че да се възползва от изкуствената гравитация и да неутрализира Кориолисовия ефект. „Науву“ бе истинско чудо на човешкия оптимизъм и техническата мисъл, прокламация на вярата в съчетаните сили на Божественото и инженерното. „Бегемот“ бе кораб на технически компромиси, с ускорители, монтирани в единия край, които можеха да му причинят по-сериозни щети, отколкото би го сторил противникът.

А на Бика дори не позволяваха да се справи с проблемите, за които знаеше.

Той подмина транзитния пункт и се спусна към своя кабинет. Каютите и коридорите имаха лек наклон в очакване на въртеливата гравитация, която така и нямаше да се появи. Оголен метал и провиснали кабели говореха за бързината, с която се е работело тук, а след това и за преустройството. Видът им му действаше угнетяващо.

Самара Розенберг, дългогодишен шеф на ремонтните работилници на станция Тихо, а сега главен инженер, го чакаше в преддверието и разговаряше с новия му заместник. Казваше се Серж и Бика още не бе сигурен какво да мисли за него. Серж бе работил за СВП още преди времето, когато това бе станало безопасно. На шията си носеше познатия разцепен кръг и го показваше гордо. Но също като

останалите охранители в групата, той бе нает от Мичио Па и Бика нямаше ясна представа за мястото му тук. Не му вярваше, а недоверието не му позволяваше да го оцени правилно.

Виж, Сам, от друга страна, му се нравеше.

— Здравсти, Бик — поздрави тя и се отпусна на кушетката. — Успя ли да разговаряш с помощника?

— Поговорихме си — промърмори той.

— И какъв е планът? — попита Сам и скръсти ръце в жест, който подсказваше, че вече знае.

Бика прокара ръка през косата си. На младини косата му бе по-мека. Сега имаше чувството, че усеща всеки отделен косъм. Той извади ръчния си терминал и се зае да прелиства съобщенията. Имаше пет чакащи доклада — три рутинни и два за инциденти с леки наранявания. Нищо, което да не може да потърпи.

— Здравсти, Серж — обърна се към заместника си Бика. — Ще удържиш ли крепостта за час?

— Всичко, каквото кажеш, шефе — ухили се Серж. Вероятно само параноята го подтикваше да долови в тези думи насмешка.

— Добре тогава. Ела, Сам. Ще те черпя едно.

На коалиционните кораби, във времената, когато все още имаше Земно-марсианска коалиция, щяха да отидат до продоволствения магазин. В СВП имаше бар и няколко ресторанта, където раздаваха безплатни сухи порции храна. Барът заемаше голямо помещение, което вероятно е било предназначено за гимнастически салон или за празненства, защото с лекота би побрало стотина души, макар сега да имаше едва десетина. Светлините бяха заместени от синкави луминесцентни лампи, монтирани зад тапетите. Масите бяха ниски и черни на цвят, намагнетизирани, за да задържат кутиите с бира или алкохол. Нищо не се поднасяше в стъкло.

— Че-че! — провикна се барманът, когато Бика и Сам влязоха. — Морген! Алес-меса и на вас!

— Какво имате? — попита Бика, докато се настаняваха в едно от сепаретата. По стар навик избра такова, от което се виждаше вратата.

— Дежурна съм — припомни му Сам.

Бика се наведе напред и втренчи поглед в бармана. Вдигна два пръста.

— Две лимонади.

— Са-са — отвърна барманът и показа юмрук, което вероятно означаваше кимване. Бика се отпусна назад и погледна Сам. Тя беше хубава жена. Късо подстригана коса, интелигентно лице, сладка усмивка. В началото Бика дори се чудеше дали не е привлечен от нея. Но и да бе имало нещо подобно, то бързо го напусна.

— Не мина ли добре? — попита тя.

— Не.

Сам повдигна вежди и опря лакти на масата. Той й изброи възраженията и доводите на Па и на лицето на Сам се изписа удивление, но и известно примирение.

— Няма нищо лошо да почакаме, докато приключи преустройството — рече тя, когато той свърши, — но ако опитаме да изпробваме това лошо момче, то със сигурност ще направи големи поразии.

— Уверена ли си?

— Не на сто процента — отвърна тя. — Но някъде над осемдесет.

Бика въздъхна и се загледа уморено в кутията с лимонада. Беше с размера на стиснат юмрук и отстрани бе изписано с яркочервени букви: „Плодоовощ малыша потехи“.

— Може би аз трябва да поговоря с нея — предложи Сам. — Ако оставиш на мен...

— Ако оставя на теб, вероятно ще се получи — прекъсна я той, — а след това на всяко предложение ще поклаща глава. „Бика ли пита за това? Щом е толкова важно, трябваше да прати пояснен.“ Нали така?

— Наистина ли смяташ, че е само защото не си се родил тук?

— Аха.

— Е... може и да си прав. Съжалявам, ако е така.

— Териториално чувство — подхвърли Бика, като се преструваше, че това не го засяга.

Сам вдигна кутията и отпи дълга глътка. После я остави с метално тропване на масата.

— Нямам нищо против вътрешните. Работила съм с доста от вас и не мисля, че процентът тъпанари е по-висок от този при поясните. Но трябва по някакъв начин да подсилим стойката на електромагнитното оръдие. И ако това може да стане само като те прескоча, съгласна съм.

— Стига да не пострада корабът — промърмори Бика, но кимна.
— Дай ми малко време. Ще измисля нещо.

— Започни от момента, когато искаш да застреляш някого, и отброй назад осемнайсет дни — посъветва го тя. — Това е крайният ми срок. Дори и всички да са трезви и да се скъсат от работа, не бихме могли да се справим по-бързо.

— Ще измисля нещо — повтори Бика.

* * *

Оплакването за кражба бе подадено от екипа за поправка и поддръжка, който не бе постигнал споразумение по въпроса как да си съхраняват инструментите. Пострадалото хлапе се бе заклезило между две плочи на палубата. Докато работило заедно с механобот. Коленният му хрущял бе разкъсан на десетина места и докторите казаха, че щяло да е по-добре, ако си беше строшил крака. Раненият не беше зле, но щеше да отсъства от работа поне месец, докато всички скъсани парченца бъдат отново залепени.

Докладите на охраната бяха истинска скука, което говореше, че или всичко върви добре, или проблемите се прикриват. Полетът до Пръстена щеше да е достатъчно дълъг, за да може екипажът да се сплоти. Всички очакваха, че полетът ще премине гладко, и това бе онзи гратисен период, когато духът все още оставаше сравнително висок.

Шеф на охраната на кораб на СВП не бе особено приятна служба, тъй като означаваше, че си наполовина ченге и наполовина експерт в разни дейности, между които и да си майка закрилница на поне хиляда души, всеки със собствени цели, боричкания за власт и надмощие, както и мнение как трябва да се върши точно твоята работа. Един добър шеф на охраната не би позволил да безпокоят капитана за каквото и да било, освен ако не е крайно належащо.

Най-лошото бе, че работата на Бика бе съсредоточена навътре, към кораба. А точно сега цяла флотилия земни кораби прогаряше вакуума на тъмната нощ. Също толкова голям отряд марсиански съдове — останките от флота, преживял нещо, което никой не искаше да нарече война — се носеше на успореден курс. „Бегемот“ куцукаше

на свой ред, с преднина, осигурена от местоположението, а не от мощността на двигателите. И всичко това се насочваше към Пръстена.

Като заместник-командир на кораба Па имаше достъп до всички доклади. Бика разполагаше само с останките от трапезата и със смесицата от плява и паника, изпълваща новинарските емисии. През по-голямата част от смените си Ашфорд и Па провеждаха дълги заседания, отработвайки стратегия и обсъждайки възможните сценарии за развитието на събитията около Пръстена. Бика трябваше да поеме баналностите, за да не ги занимава с тях.

И по някакъв начин операцията трябваше да успее. Защото Фред искаше това от него.

— Ей, шефе — повика го Серж. Бика вдигна глава от терминала. Заместникът стоеше на вратата на кабинета. — Смяната свърши, тръгвам си.

— Хубаво — отвърна Бика. — Аз имам още работа. Ще заключа, когато свърша.

— *Bien alles* — кимна Серж. Тихите му стъпки се отдалечиха по коридора. Отвън Гутмансдотир поглади бялата си глава, а Казимир каза нещо, на което и двамата се разсмяха. Корин повдигна брадичка към Серж, докато излизаше. Вратата се затвори зад него. Когато се увери, че е останал сам, Бика отвори оперативния план и започна своя лов. Нямаше право да го променя, но това не означаваше, че не може да измени нищо.

След два часа приключи, цъкна екрана и стана. В офиса бе тъмно и малко по-студено, отколкото би му се искало. Тихото бръмчене на вентилацията му действаше успокоително. Липсата на звуци би била причина за тревога. Той се протегна и прешлените му изпукаха.

Сигурно още са в бара. Серж, Корин и Казимир. Макондо и Гарза, толкова еднакви, че можеха да са братя. Джойо. Неговите хора — доколкото можеха да му принадлежат. Време беше да тръгва. Да иде при тях. Да се сприятелят.

Или поне да се прибере и да поспи.

— Хайде, старче — рече си той. — Трябва да си починеш.

Вече беше затворил и заключил, когато в главата му отекна гласът на Сам: „Дори и всички да са трезви и да се скъсат от работа, не бихме могли да се справим по-бързо“.

Той се поколеба, опрял пръсти на таблото. Беше късно. Имаше нужда от храна и сън, а също и да надзърне в семейния дневник, който един негов братовчед бе направил преди три години, за да могат всички роднини да са в течение на живота на останалите. Имаше кутия с полузамразено чилийско от Хач, на Земята. Какъв смисъл да се претоварва от работа. Никой няма да му благодари за това.

Той отключи, върна се в кабинета и прочете отново доклада за произшествията.

* * *

Сам имаше приятен смях. Смях, който избликваше от сърцето. Той изпълваше монтажния хангар, отекваше в тавана и стените и кънтеше, сякаш вътре се е събрала цяла тълпа. Двама от техниците в далечния край извърнаха очи към нея и неволно се засмяха, без да знаят за какво.

— Техническа поддръжка? — попита тя. — Сигурно се шегуваш.

— Електромагнитното оръдие в края на краищата спада към техническото снаряжение — отбеляза Бика. — Нужна му е поддръжка.

— Значи даваш ново определение на това, което аз наричам техническа поддръжка.

— Ами да.

— Този номер няма да мине — предупреди тя.

— Тогава се постарай да свършиш работата по-бързо.

— Ашфорд ще те обвини в дисциплинарно нарушение — укори го Сам, но личеше, че се забавлява.

— Има правото. Всъщност, трябва да обсъдим още един въпрос. Вчера спомена нещо за времето, което ще е нужно, за да се свърши работата, ако хората от екипа са трезви.

Беше като да изключи светлината. Усмивката помръкна на лицето ѝ, като че никога не е била там. Тя скръсти ръце. Малки бръчки в крайчеца на устните ѝ я накараха да изглежда по-възрастна, отколкото беше. Бика кимна, сякаш вече му бе отговорила.

— Значи някои от хората ти идват пийнали — посочи той.

— Понякога — призна Сам. И сетне добави неохотно: — Понякога е алкохол, но по-често са разни лекарства, които им помагат

да се справят с недостига на сън.

— Получих доклад за едно хлапе с пострадало коляно. В кръвта му не са открили нищо, но едва ли са проверявали и човека, който е управлявал механобота. Дори името му не фигурира в доклада. Странно, нали?

— Щом го казваш.

Бика сведе очи. Носеше черно-сиви ботуши. Подът беше идеално чист.

— Искам да чуя име, Сам.

— Знаеш, че не мога да го направя — каза тя. — Тези негодници са моят екип. Ако изгубя уважението им, с мен е свършено.

— Няма да ги наказвам, освен ако не проявят неподчинение.

— Не бива да ме караш да заемам страна. Съжалявам, че ти го казвам, но ти и без това нямаш много приятели тук. Би трябвало да си внимателен, когато има опасност да отчуждиш хората.

В другия край на хангара техниците вдигнаха повреден механобот върху тезгяха за поправка. Гласовете им бяха приглушени и не се различаваха отделни думи. Бика реши, че щом не може да ги чуе, и те не могат.

— Добре. И така, Сам?

— Какво?

— Май ще те помоля да избереш страна.

Тя се колебаеше. Той отмести поглед към далечния край. Техниците бяха отворили механобота и изваждаха от гръбнака му електрическия мотор. Беше по-малък от кашон за бира, но притежаваше достатъчно мощ да изкриви стомана. Не беше от нещата, с които безопасно да си играеш. Сам проследи погледа му и явно се досети какво мисли.

— За човек, който нарушава толкова много правила, ти си ужасно безкомпромисен.

— Защото съм от тези, които вярват в това, което вършат.

Отне ѝ още една минута, преди да му каже името.

6. ХОЛДЪН

— Уран наистина е много далече — каза Наоми, докато вървяха по коридора покрай товарния хангар. Това беше третото възражение за договора, което бе изказала досега, и съдейки по гласа ѝ, Холдън бе сигурен, че ще има и още. При други обстоятелства би си помислил, че тя е само ядосана, защото е приел тази работа. Тя наистина бе ядосана. Но не „само“.

— Да — съгласи се Холдън. — Така е.

— А Титания е жалка малка луна с една нещастна научна база на нея — продължи Наоми.

— Да.

— С тези пари бихме могли просто да купим Титания.

Холдън сви рамене. Тази част на Церера беше истински лабиринт от складови тунели и евтини офисни пространства. Стените бяха сиви, покрити с неравна изолационна пяна. Всеки мераклия, въоръжен с джобно ножче и достатъчно време, би могъл без особени усилия да ги издълбае и да достигне основната скала на Церера. И ако се съдеше по жалкия вид на стените, май имаше доста такива ентузиасты.

По коридора се приближи електрокар, огласящ тунела с резки, пресекливи подсвирквания. Холдън се дръпна към стената и притегли Наоми до себе си. Водачката на електрокара кимна на Холдън в знак на благодарност, докато ги подминаваше.

— И защо наемат нас? — попита тя. Настоячиво.

— Може би защото сме ненадминати?

— На Титания едва ли има повече от няколкостотин души. В онази научна станция. Знаеш ли как пращат обичайно припаси там? Натоварват ги на ракета с един ускорител и я изстрелват към орбитата на Уран от ЕМ-оръдие.

— Обикновено — съгласи се Холдън.

— А компанията? „Експорт за външните покрайнини“. Ако правех евтини компании за еднократна употреба, знаеш ли как щях да ги нарека?

— „Експорт за външните покрайнини“?

— „Експорт за външните покрайнини“ — потвърди тя.

Наоми спря при входния люк, зад който се намираше наетият за „Росинант“ хангар. Надписът отгоре гласеше „Експорт за външните покрайнини“. Холдън посегна към таблото, за да задейства хидравличната врата, но Наоми постави ръка върху неговата.

— Тези хора наемат боен кораб, за да транспортират нещо до Титания — рече тя с нисък глас, сякаш някой можеше да ги подслушва. — Как могат да си го позволят? Товарното ни отделение е с размерите на кутия за шапки.

— Може би защото им предлагаме примамливи цени? — опита се безуспешно да се пошегува Холдън.

— Какво би пратил някой на Титания, което се нуждае от бърз, невидим и тежковъоръжен кораб? Задавал ли си си въпроса какво може да има в сандъците, които трябва да откараме?

— Не — отвърна Холдън. — Не съм. При други обстоятелства бих го направил, но сега не искам да знам отговора.

— Защо? — попита Наоми и го погледна намръщено.

Холдън извади джобния си терминал и набра орбиталната карта на Слънчевата система.

— Виждаш ли това, ей там, в края? Това е Пръстенът. — Той премести дисплея към външната граница на Слънчевата система. — А това е Уран. Двете най-отдалечени точки във вселената, на които има човешки същества.

— И? — настоя Наоми.

Холдън пое дълбоко въздух. Усещаше как се надига тревогата, която се опитваше да овладее от известно време.

— Не искам да говоря за това, но нещо много неприятно и доста голямо, нещо, което разполага с безброй тела, знае името ми и е свързано с Пръстена.

— Милър — кимна Наоми.

— Пръстенът се отваря *и той знаеше кога се е случило*. Това бе сравнително най-разбираемото от всичко, което научих от него, откакто...

„Откакто възкръсна.“ Думите някак си не можаха да се оформят докрай в устата му и да излязат навън. Кимването ѝ бе достатъчно. Тя разбра. В един акт на почти легендарна проява на страх той бе готов да избяга на другия край на Слънчевата система, за да се отърве от Милър и Пръстена, както и от всичко, свързано с тях. И ако трябваше да прекарват човешки органи от черния пазар или дрога, или сексботи, или каквото имаше в онези сандъци, беше готов да го направи. Защото се страхуваше.

Очите ѝ оставаха неразгадаеми. След всички тези години заедно тя все още умееше да крие мислите си, когато поиска.

— Добре — въздъхна Наоми и отвори вратата.

Близо до повърхността на Церера, където въртеливата гравитация бе далеч по-силна, Холдън се чувстваше почти като на Луната или Марс. Порталите на подемните кранове изпъкваха върху металните стени подобно на кръвоносни съдове, очаквайки механоботите да приключат с товаренето. Безброй тъмни петна по стените сочеха местата на различни нежелани инциденти. Миришеше на охладител и на евтини въздушни филтри, миризма, която напомняше на Холдън за писоар. Еймъс се бе подпрял със затворени очи на малък електрически подемник.

— Получихме ли работата?

— Да — потвърди Наоми.

Еймъс повдигна клепач, когато се приближиха. На челото му се вдълба самотна бръчка.

— И щастливи ли сме от това? — попита той.

— Доволни сме — рече Наоми. — Хайде да се захващаме. Товарът пристига след десет минути и ще е хубаво да го качим на кораба и да напуснем станцията, без да будим подозрение.

Имаше някаква естествена красота в действията на екипаж, съжителствал толкова дълго време. Лекота, близост и грация, които се появяваха след дълги години натрупан опит. Осем минути след идването на Наоми и Холдън „Роси“ бе готов да приеме товара. След още десет минути не се случи нищо. После минаха двайсет. После цял час. Холдън обикаляше около хидравличната врата неспокойно, усещайки неприятни тръпки по гърба си.

— Сигурен ли си, че договорът е наш? — попита Еймъс.

— Тези типове не ми изглеждат много сериозни — подхвърли Наоми по радиоуредбата. — Може и да са ни преметнали, освен че не сме казвали на никого номерата на сметките ни.

— Тук плащаме на час, шефе — обади се от пилотската кабина Алекс. — Че даже и на минута — за товарните платформи.

Холдън прикри раздразнението си и отвърна:

— Ще се обадя.

Той извади терминала и се свърза с офиса на експортната компания. Попадна на автоматичен секретар, както и при последните три пъти, когато бе поискал разговор. Изчака сигнала, за да остави поредното съобщение. Но преди да успее да го направи, екранчето светна и се появи заявка за осъществяване на връзка с офиса. Той потвърди.

— Обажда се Холдън.

— Капитан Холдън, със съжаление трябва да ви уведомим, че поръчката се оттегля — произнесе гласът от другата страна. На екрана се виждаше само знакът на експортната компания. — Вероятно ще е най-добре да освободите колкото се може по-бързо хангара, за да не трупате излишни разходи.

— Не можете да се отказвате — заяви Холдън, опитвайки се да не позволи в гласа му да се промъкне паниката, която го завладяваше. — Имаме подписан договор. Получихме от вас депозит. Той не подлежи на връщане.

— Задръжте го — казаха отсреща. — Но приемаме за сериозен пропуск от ваша страна факта, че не ни информирахте за текущото ви състояние.

„Текущото състояние?“ — озадачи се Холдън. Нямаше как да знаят за Милър. Не мислеше, че е това.

— Не раз...

— Представител на институцията, която ви издирва, напусна офиса ни преди пет минути и вероятно би трябвало да отлетите от Церера час по-скоро. Довиждане, капитан Холдън...

— Почакайте! — извика Холдън. — Кой е идвал при вас? Какво става тук?

Връзката прекъсна.

Еймъс чешеше с две ръце бледия си, обсипан с пъпчици скалп. Той въздъхна и подхвърли:

— Май имаме проблем, а?

— Аха.

— Веднага се връщам — каза той и скочи от платформата.

— Алекс? След колко време най-скоро можем да напуснем хангара? — попита Холдън. Вече крачеше бързо през хангара към входния люк. Явно нямаше никакъв начин да се залости от тази страна. А и защо да има? Хангарите бяха предназначени за временно наемане, за товарене и разтоварване на стоки. Не беше необходимо да се заключват.

— Двигателят е в готовност — докладва Алекс, без да задава очевидния въпрос. Холдън му беше благодарен за това. — Дай ми десет минути да приключа с процедурите по разкачване.

— Започни веднага — нареди Холдън и забърза назад към въздушния шлюз. — Остави шлюза отворен до последната минута. Двамата с Еймъс ще се погрижим никой да не ни попречи.

— Прието, капитане. — Алекс прекъсна връзката.

— Да ни попречи? — повтори Наоми. — Какво става... Ей, защо Еймъс излиза с пушка?

— Сещаш ли се за тези хлъзгави стероидни типове, с които подписахме договора?

— Е?

— Те току-що ни зарязаха. Каквото и да ги е изплашило, идва насам в този момент. Не мисля, че оръжието е прекомерна реакция.

Еймъс изтича надолу по платформата, стиснал в едната ръка автоматичната пушка, а в другата автомата. Хвърли пушката на Холдън и зае позиция зад товарния подежник, като насочи дулото към входния люк. Алекс не попита защо.

— Искаш ли да изляза и аз? — попита Наоми.

— Не, но се пригответи да защитаваш кораба, ако преодолеят мен и Еймъс — заръча Холдън и застана до пункта за зареждане на електрокарите. Единственото прикритие в иначе пустия хангар.

— Някаква идея какво да очакваме? — попита Еймъс колкото да завърже разговор.

— Никаква — отвърна Холдън. Той премести индикатора на автоматичен огън и усети, че в гърлото му се надига горчилка.

— Ами хубаво, тогава — подметна почти жизнерадостно Еймъс.

— Осем минути — обади се Наоми от ръчния терминал. Не беше много, но ако се наложеше да удържат хангара срещу вражески огън, щеше да е цяла вечност.

Светлините на входа на товарния отсек премигнаха три пъти и после вратата се плъзна встрани.

— Не стреляй, докато не започна аз — предупреди тихо Холдън. Еймъс изръмжа нещо в отговор.

В хангара влезе висока руса жена. Имаше тяло на землянин, лице на видеозвезда и не би могла да е на повече от двайсет. Когато видя насочените към нея дула, вдигна ръце и разпери пръсти.

— Не съм въоръжена — съобщи. Зъбите ѝ блеснаха, разкрити от широката усмивка. Холдън се помъчи да намери обяснение защо един супермодел би го търсил.

— Здравсти — обади се Еймъс. Той също се хилеше.

— Коя сте вие? — попита Холдън, без да сваля оръжието.

— Името ми е Адри. Вие ли сте Джеймс Холдън?

— Може и да съм — отвърна Еймъс. — Ако искате. — Тя се засмя. Еймъс също се смееше, но държеше автомата уж случайно насочен към нея.

— Какво става долу? — попита Наоми в ухото на Холдън. — Има ли някаква опасност?

— Още не зная — отвърна той.

— Вие сте, нали? Вие сте Джеймс Холдън. — Момичето вървеше към него. Изглежда, пушката в ръцете му изобщо не я плашеше. Когато наближи, облъхна го уханието ѝ на ягоди и ванилия. — Капитан Джеймс Холдън от „Росинант“?

— Да — потвърди той.

Тя му подаде малък ръчен терминал за еднократна употреба. Холдън го пое автоматично. На терминала имаше негова снимка, името му и идентификационните номера от ООН и Обединения флот.

— Връчвам ви тази пратка — рече момичето. — Съжалявам. Беше ми приятно да се срещнем.

Обърна се и излезе през вратата.

— Какво беше това, по дяволите? — Еймъс свали оръжието към пода и се почеса по главата.

— Джим?

— Дай ми минутка.

Той прелисти документа, като прескочи увода, за да стигне до същината: марсианците си искаха кораба обратно. Беше започнала официална процедура срещу него, както в земните, така и в марсианските съдилища, оспорваща правото му да получи „Росинант“ като трофей. Само че в документите го наричаха „Тахи“. На кораба бе наложена възбрана за полети, влизаща в сила от този момент.

Краткият разговор с офиса на компанията внезапно му стана ясен.

— Капитане? — обади се по уредбата Алекс. — Имам червен сигнал на монитора за разкачване на съединенията със станцията. Сега ще отправя запитване. След като изясним проблема, може да литнем като тапа от шушулка.

— Какво става там? — попита Наоми. — Заминаваме ли в края на краищата?

Холдън си пое бавно дъх и избълва една ругатня.

* * *

Най-дългата почивка за „Росинант“, откакто Холдън и другите бяха минали на свободна практика, бе пет и половина седмици. Дванайсетте дни, които „Роси“ бе прекарал затворен, му се струваха почти вечност. През повечето време Наоми и Алекс бяха на борда, пращаха писма до адвокати и организации за правна помощ из цялата система. Ала сякаш се бяха изправили пред стена. Марс бе започнал едновременно съдебна процедура в земните съдилища, както и в марсианските. Дори Холдън и „Роси“ да съумееха да се откачат от веригата на Церера, всички големи портове щяха да откажат да ги приемат. Щеше да се наложи да прескачат между полулегални портове, центрове на сивия пазар. Но дори и там можеха да срещнат затруднения, най-вече в снабдяването с припаси.

Ако се стигнеше до процес, биха могли да загубят или да не загубят кораба, но и в двата случая отговорът щеше да им струва скъпичко. Банкови авоари, които доскоро изглеждаха на Холдън солидни, изведнъж се оказаха заплашително малки. Оставането на станция Церера само засилваше тревогата му, животът на кораба го натъжаваше.

Неведнъж през всички тези години му бе хрумвала мисълта, че тази история с „Роси“ може да завърши трагично. Дори го бе очаквал. Но онези сценарии включваха космически битки и чуждоземни чудовища, както и отчаяно приземяване на някоя планета. Беше си представял, облян в пот, как губи другарите си. Алекс, Еймъс, дори Наоми. Беше се питал как ли ще се справят тримата без него. Но не беше предполагал, че краят може да завари всички тях в чудесно здраве. И че „Росинант“ е този, който щяха да загубят.

Когато най-сетне блесна някаква надежда, тя дойде от новинарската служба на ООН. Моника Стюарт, шеф на телевизионен екип, беше жена с луничаво лице и огненочервена коса, професионално изваяна красота и смътно позната физиономия, когато за пръв път я видя на екрана на пилотския монитор. Не беше дошла лично.

— За колко души говорим? — попита Холдън.

— Четирима — отвърна тя. — Двама оператори, аудиотехникът и аз.

Холдън почеса осемдневната си неравна брада. Усещането за неизбежния крах тежеше в корема му като камък.

— Към Пръстена? — попита той.

— Към Пръстена — повтори тя. — Ще трябва да настъпим здраво газта, за да изпреварим марсианската и земната флотилия, както и „Бегемот“. Искаме също така, когато пристигнем, да вземем на място някои мерки за безопасност, които „Росинант“ е в състояние да ни осигури.

Наоми се покашля и журналистката извърна поглед към нея.

— Сигурна ли сте, че ще успеете да освободите „Роси“? — попита Наоми.

— Възползвам се от закрилата на Пакта за свободна журналистика. Имам право да наемам транспортни и материални средства в рамките на закона, в преследване на журналистически материал. В противен случай всеки би могъл да попречи за излизането наяве на всякакви разследвания, като налага възбрани, както е в прецедента с „Роси“. За всеки случай разполагам и с резервен договор, според който съм ви наела преди месец, тоест преди пристигането ви на Церера. Имам група адвокати, които могат да запълнят десет реда

столове и които са в състояние да удавят всеки изпречил се на пътя ни в море от документи, из което да плува до края на живота си.

— Излиза, че от доста време работим за вас — промърмори Холдън.

— Само ако държите най-сетне да вдигнете котва от станцията. Но аз не очаквам от вас само превоз. Ако беше само това, щях да наема друг кораб.

— Знаех си, че ще има и „но“ — подметна Холдън.

— Искам да интервюирам екипажа. Можех да избирам между няколко кораба, но на вашия има оцелели от Ерос.

Наоми погледна към Холдън. На пръв поглед изражението ѝ не издаваше нищо. Дали беше по-добре да са тук, впримчени на Церера, докато им отнемат сантиметър по сантиметър „Роси“, или да полетят право към бездната с целия екипаж на борда? По-точно към Пръстена.

— Трябва да го обмисля — рече Холдън. — Ще ви се обадя.

— Уважавам решението ви — отвърна Моника. — Но моля ви, не се бавете. Ако няма да летим с вас, все още имаме избор.

Той прекъсна връзката. В настъпилата тишина палубата изглеждаше по-голяма, отколкото беше.

— Това не е съвпадение — обяви капитанът. — По някаква случайност ни беше наложена забрана за полети от Марс, а по друга случайност ще ни позволят да летим, но към Пръстена? Няма начин. Очевидно ни манипулират. Някой е подготвил всичко това. Той.

— Джим...

— Той е, казвам ти. Милър.

— Не е Милър. Та той не може да състави и едно разумно изречение — възрази Наоми. — Как тогава ще организира толкова сложна операция?

Холдън се наведе напред и пилотското кресло изскърца. Имаше чувството, че главата му е натъпкана с памук.

— Дори да заминем, те пак могат да ни вземат кораба — каза той. — След като приключи тази история, няма да сме в по-добро положение, отколкото сме сега.

— Само няма да сме затворени на Церера — изтъкна Наоми. — Полетът до там е дълъг. Обратният също. Много неща могат да се променят.

— Това не прозвуча толкова успокояващо, колкото ти се искаше.

Усмивката на Наоми бе вяла, но не и горчива.

— Права си — кимна той.

„Росинант“ бръмчеше, всички системи бяха в автоматичен режим на поддръжка, въздухът свистеше едва доловимо през вентилационните шахти. Корабът дишаше и сънуваше. Техният дом, тяхното убежище. Холдън протегна ръка и сплете пръсти с Наоми.

— Все още имаме малко пари. Можем да вземем и заем — заговори тя. — Да си купим друг кораб. Не толкова добър, но... Няма да е краят на света, все пак.

— Само че ще бъде.

— Вероятно.

— Значи нямаме избор — въздъхна Холдън. — Да поемаме към Ниневия^[1].

* * *

Рано на другата сутрин пристигнаха Моника и екипът ѝ, натоварили оборудването си на няколко електрокара. На живо журналистката се оказа по-дребна, отколкото изглеждаше на екрана. Операторите ѝ бяха яка земна жена на име Окю и тъмнокож марсианец, който се представи като Клип. Камерите, които носеха, приличаха на монтирани за рамо едрокалибрени оръжия с метални обшивки, които можеха да се разгъват телескопично на дължина два метра или да се смаляват, за да паснат в най-малкия ъгъл на кораба. Аудиотехникът беше сляп. Имаше къса побеляла коса и черни, непрозрачни очила. Зъбите му бяха пожълтели като стара слонова кост, усмивката му бе мека и човечна. Според документите името му бе Елио Касти, но по някаква причина колегите му го наричаха Коен.

Събраха се в камбуза, четиримата от екипажа на Холдън и хората на Моника. Капитанът виждаше как всички се оглеждат оценяващо. Щяха да живеят в тази теснотия месеци наред. Непознати, затворени в една металокерамична кутия наред безбрежен океан от вакуум. Холдън се покашля.

— Добре дошли на борда — поздрави ги той.

[1] Един от най-древните асирийски градове, който процъфтява през VIII-VII век пр.н.е. — Б.пр. ↑

7. МЕЛБА

Ако не бе се разпаднал Земно-марсианският съюз, ако не беше войната — или двете войни, в зависимост от това къде се прокарваше бойната линия, — цивилни кораби като „Церизиер“ нямаше да намерят място в големия конвой. За да заместват корабите, изгубени на Ганимед и в Пояса, в множеството малки сражения сред астероиди, преодолели притеглянето на гравитационния кладенец. Стотици изгубени кораби, от огромни военни машини като „Донагър“, „Агата Кинг“ и „Хиперион“ до безброй малки, три- или четириместни катери.

Но Мелба знаеше, че това не са единствените незараснали рани. Фобос, с неговата подслушвателна станция, се бе превърнал в тънък, почти незабележим пръстен около Марс. От Ерос нямаше и следа. Феба, преживяла термоядрен ад, се бе сблъскала със Сатурн. Фермите на Ганимед бяха унищожени. Венера бе използвана и захвърлена от чуждоземната протомолекула. Империята на „Протоген“ и „Мао-Квиковски“, някога двете най-големи корабостроителни и транспортни компании в системата, бе изкормена, разграбена и продадена.

„Церизиер“ бе започнал своя живот като изследователски кораб. Сега бе по-скоро летяща работилница. Хангарите за научна екипировка бяха преустроени в машинни цехове. Херметически затворените лаборатории бяха натъпкани от пода до тавана с материали за ремонт на животоподдържащите системи — почистващи четки, резервни тръбопроводи, изолиращи ленти и алармени датчици. Корабът се носеше през безразличния вакуум върху термоядрения факел на ъпстейновия двигател. Екипажът от сто и шест души се състоеше от малка, но елитна корабна команда и огромен брой техници, механици и индустриални химици.

Някога, мислеше си Мелба, този кораб е бил на кървящия връх на човешките изследвания. Някога се е носел в небесата между луните на Юпитер и е виждал неща, които човечеството все още не е познавало. Сега той бе превърнат в покорен роб на властта, ограничен

в откритията си до това, което можеше да се намери в отходните резервоари. Деградацията му кой знае защо накара Мелба да го почувства като сродна душа, да погледне по друг начин на тесните коридори и сивкавите пластмасови стълбища. Някога Клариса Мелпомене Мао бе ярката звезда на своето училище. Прочута и красива, олицетворение на мощта и влиянието на нейното семейство. Сега баща ѝ бе обикновен затворник в безименен затвор, с право на само няколкоминутна всекидневна връзка, и то единствено със своя адвокат, а не с жена си и децата си.

А тя бе станала Мелба Кох, спеше на легло от гел, което пазеше миризмата на нечие друго тяло, в каюта, по-малка от гардероб. Командваше екип от четирима електрохимични техници — Стани, Рен, Боб и Соледад. Стани и Боб бяха с едно десетилетие по-възрастни от нея. Соледад, три години по-млада, вече бе летяла на два шестнайсетмесечни курса. Рен, официалният ѝ заместник, беше поясен и подобно на всички поясни, страстно привързан към животоподдържащата система по начин, по който нормалните хора се привързваха към секс или религия. Мелба не прояви интерес как бе попаднал на един земен кораб, нито пък Рен предложи някакво обяснение.

Предполагаше, че месеците полет до Пръстена щяха да са тежки, но не бе предугадила правилно коя ще е най-лошата част.

— Страхотна кучка е, нали? — попита Стани. Разговаряше по закрит канал между него и Рен. Ако тя бе тази, за която вероятно говореха, не би трябвало да ги чува. — Но не разбира нищичко.

Рен само изсумтя, нито отрече, нито подкрепи изказаното становище.

— Ако ти не беше засякъл онзи изгорял филтър на „Македония“ миналата седмица, щеше да стане голям провал, нали? Щяхме да зачеркнем целия график и да се върнем назад, за да го поправяме.

— Може би — рече уклончиво Рен.

Тя бе един етаж над тях. Намираха се на разрушителя „Сенг Ун“. Екипажът ѝ бе на техническа обиколка. По график, рутинна, предсказуема. Бяха напуснали „Церизиер“ преди десет часа с един от транспортните катери, прикачени към корпуса отвън. Щяха да останат тук още петнайсет часа, за да сменят запушените филтри и да продухат

въздушната система. Най-голямата опасност, както научи тя, бе кондензът, който прояждаше изолацията.

Подробност, която всъщност би трябвало да ѝ е добре известна.

Мелба продължи напред през шахтата. Чантичката с инструменти бе окачена отпред на гърдите ѝ и тя усещаше тежестта ѝ в ускорителната гравитация. Предполагаше, че вероятно така се чувстват бременните жени. Освен ако не бе се случило нещо неочаквано, Соледад и Боб би трябвало да спят на кораба. Рен и Стани бяха на долното ниво и продължаваха да се спускат с всеки изминал час. Изглежда, очакваха и тя да прави същото.

Бяха прави за нея, разбира се. Тя не разбираше нищо от електрохимия и този факт кой знае защо я караше да се чувства засрамена. Беше прочела наръчника и бе прегледала няколко учебни програми. Ала въпреки това си оставаше само един полукомпетентен наблюдател. Какво значение, че не я уважават? Те не са нейни приятели.

Би трябвало да превключи на личните честоти на Соледад и Боб, за да е сигурна, че някой от тях не се е събудил внезапно и не е тръгнал да я търси. Тази част от плана ѝ бе особено важна. Не биваше да я открият. Но кой знае защо не можеше да се откъсне от подслушването на Рен и Стани.

— Нищичко не разбира. Стои си в каютата, не помага с нищо за изпълнението на плана. Идва накрая, оглежда се, подписва и се прибира в каютата.

— Така е.

Почти невъзможно бе да пропусне отклонението. Преградата бе подсилена и маркирана с оранжеви предупредителни надписи на пет езика. Тя спря пред нея, опряла ръце на хълбоците, в очакване да усети поне някакво задоволство от постигнатото. И го почувства, но не беше толкова неподправено, колкото се надяваше. Огледа коридора напред и назад, макар че шансовете да я прекъснат тук бяха минимални.

Експлозивът бе пристегнат за корема ѝ и топлината на тялото го поддържаше смирен и излъчващ успокояваща зелена светлина. Ала докато изстива заедно с околната среда, той щеше да става по-твърд и сивкав на цвят. За пореден път бе изненадана от неговата плътност. Докато го притискаше към изолацията на разклонението, имаше чувството, че оформя с пръстите си размекнато олово. От усилието

ръцете я заболяха още преди да е преполовила работата. Беше преценила, че ще се справи за половин час, но ѝ отне два пъти повече. Детонаторът бе черна точка с диаметър четири милиметра и с десет черни керамични контакта, които забодех във вече втвърдяващата се смес. Приличаше на кърлеж.

Когато приключи, тя два пъти изтри ръце с почистващата кърпичка и провери да не е останал експлозив под ноктите ѝ и по дрехите. Надяваше се, че ще поддържа темпото, с което се движеха Рен и Стани, но те се справяха далеч по-добре и се наложи да вземе асансьор за две нива, за да ги застигне. Все още разговаряха, но не за нея. Стани обсъждаше идеята да се пробва със Соледад. С лаконични, но добре премерени фрази Рен се опитваше да го разубеди. Умен човек се оказа този неин заместник.

Асансьорът спря и в кабината се качиха трима войници — и тримата мъже. Мелба се дръпна назад да им направи място и най-близкият кимна вежливо в знак на благодарност. На униформата му бе изписано името Маркос. Тя също кимна и сетне втренчи поглед в краката си, надявайки се, че не са я зяпнали. Униформата ѝ бе като театрален костюм. Имаше чувството, че ще видят през нея и ще разберат коя е всъщност. Ще прочетат миналото ѝ, изписано върху кожата.

„Името ми е Мелба Кох — помисли си тя. — Никога не съм била някоя друга.“

Асансьорът спря на нейното ниво и тримата войници ѝ сториха път. Зачуди се дали Маркос ще умре, когато дойде времето.

* * *

Никога не бе посещавала затвора на баща ѝ и дори да му разрешаваха посещения срещите щяха да стават в специална стая, подслушвана и следена. Всякакви естествени човешки емоции щяха да бъдат потиснати от това незримо внимание на властите. Нямаше да ѝ позволят да види коридорите, по които крачи, нито килията, в която спи, но след затварянето му от ООН тя бе изучила планове на затвора. Каютата ѝ бе с три сантиметра по-тясна от неговата килия и с половин сантиметър по-дълга. Противоускорителната койка, в която

спеше, бе направена така, че да поема резки изменения в гравитацията, докато неговата бе поставена на пода. Тя можеше да излиза, когато пожелае, и да ходи в общите бани или в столовата. Вратата ѝ се заключваше отвътре и в помещението нямаше камери и микрофони.

С други думи, тя бе далеч по-свободна във всички онези неща, които имаха значение. Това, че предпочиташе да остава сама, бе неин избор и всъщност определяше най-съществена разлика. Утре ги чакаше поредната задача от графика. Друг кораб, отново технически обиколки и тя пак щеше да се преструва на знаещ и можещ началник. Тази вечер можеше да си лежи в каютата само по бельо от евтина памучна материя, каквато би могла да си позволи Мелба. На ръчния ѝ терминал имаше петнайсет учебни урока и още десетина в заделената ѝ корабна памет, покриващи всичко — от азотно култивиране на микроорганизми до техническа спецификация на охладителните системи и мениджърска политика. Би трябвало да ги прочете внимателно. Или, ако не го прави, да прегледа тайните си файлове.

На екрана Джим Холдън приличаше на фанатик. Образът му бе съставен от десетина негови участия в предавания през миналата година, с акцент върху последните. Софтуерът, който бе използвала, за да създаде идеално копие на човека, бе струвал повече, отколкото би могла да си позволи Мелба. Фалшивият Холдън трябваше да е достатъчно добър, за да заблуди както хора, така и компютри поне за малко. На екрана кафявите му очи гледаха с почти идиотски ентузиазъм. Под долната му челюст се виждаше зачатък на двойна брадичка, полускрита от микрогравитацията. Мазната половинчата усмивка ѝ казваше всичко, което би искала да знае за този човек, унищожил семейството ѝ.

— Говори капитан Джеймс Холдън — произнесе образът. — Току-що станяхте свидетели на демонстрация за опасността, в която се намирате. Моите сътрудници са поставили подобни взривни устройства на всички кораби, намиращи се в околностите на Пръстена. Очаквам всички да се отдръпнете, тъй като поемам пълния и абсолютен контрол над Пръстена от името на Съюза на външните планети. Всеки кораб, доближил Пръстена без личното ми разрешение, ще бъде унищожен без...

Тя постави записа на пауза и изкуственият Холдън замръзна наред жеста. Пръстите ѝ проследиха очертанията на рамото му,

минаха през бузата и прободоха очите. Съжали, че не бе избрала по-предизвикателен текст. На Земята, докато извършваше своята подготовка, ѝ се струваше достатъчно, че се заявява пълен контрол над Пръстена. Сега, всеки път, когато гледаше този запис, имаше чувството, че става все по-безличен.

Най-лесно щеше да е, разбира се, да го убие. Далеч по-евтино като подготовка и средства, но тя познаваше достатъчно добре социалния живот, за да си даде сметка до какво щеше да доведе това. Мъченичество, канонизация, обич. Нови конспиративни теории, които щяха да обвиняват всички заподозрени — от СВП до баща ѝ. А точно това не биваше да става. Холдън трябваше да бъде унижен по начин, който да даде отглас назад във времето. Всеки, заел се по-обстойно със случая, трябваше да намери връзка, да открие замисъл във всички негови предишни действия и думи и да види, разбира се, че те водят точно към това. А името му — да се присъедини към великите измамници, мошеници и самовъзхваляващи се егоманиаци в човешката история. Когато тя приключи, всичко, до което Холдън се бе докосвал, щеше да бъде омърсено от този допир, включително и ролята му в съсипването на нейното семейство. На баща ѝ.

Някъде дълбоко в тялото на „Церизиер“ един от навигаторите предприе дребна промяна в курса и гравитацията се измести с половин градиент. Койката под нея се размърда и тя се опита да не обръща внимание на залюляването. Предпочиташе моментите, когато можеше да се преструва, че живее в постоянна и стабилна гравитация, а не тези малки напомняния, че е жертва на ускорение и инерция.

Ръчният ѝ терминал изписука, съобщавайки за пристигнало съобщение. За човек, който не обръща внимание, би изглеждало като поредната реклама. Възможност за инвестиция, която би било глупаво да пропусне, с прикачена към нея видеопрезентация, ала в повреден файл, към който просто липсва шифър за разчитане. Тя седна, спусна крака от ръба на койката и се наведе над терминала.

Човекът, който се появи на екранчето, носеше непроницаеми черни очила. Косата му бе подстригана съвсем късо, но по начина, по който се движеше, тя прецени, че се бори със силно ускорение. Аудиотехникът се покашля.

— Пратката е доставена и готова за изпитание. Очаквам да получа превод веднага щом потвърдите съобщението. Имам належащи

сметки за плащане, а финансовото ми състояние не е розово. — Нещо зад него изсъска, после се чу далечен смях. Женски. Записът приключи.

Тя го пусна още четири пъти. Сърцето ѝ туптеше, имаше чувството, че през пръстите ѝ преминава електрически ток. Разбира се, нуждаеше се от потвърждение. Но това бе последната и най-опасната стъпка. Когато попадна в ръцете на Холдън, „Росинант“ бе последна дума на военната техника. През годините след това бе възможно да са правени подобрения в системите за сигурност. Тя изпрати закодирано съобщение, което замаскира като рекламно послание от станция Церера. Вероятно щяха да изминат няколко дни преди потвърждението от „Росинант“ да стигне при нея, придружено с уверение, че задната вратичка е инсталирана и функционира, и че корабът е неин. И когато това стане...

Щеше да е последното парченце от мозайката. Всичко щеше да си застане на мястото. Внезапно я изпълни почти религиозен възторг. Малката каюта с изподрани стени и мигащи луминесцентни лампи никога не ѝ се бе струвала толкова приятна. Тя стана от койката. Искаше да празнува, макар че, разбира се, не би могла да го сподели с никого. Може би просто да си побъбри с когото и да било.

Коридорите на „Церизиер“ бяха толкова тесни, че бе невъзможно да се разминеш с някого, без да завъртиш рамене. Столовата побираше едва дващестина души, които трябваше да седят опрели тела. Единственото сравнително по-просторно пространство бе гимнастическият салон до лазарета. Уредите за тренировки изискваха достатъчно място и нямаше как то да им бъде отнето. Правилата за безопасност го превръщаха в най-откритата площ с усещане за макар и ограничена свобода на кораба. Тук най-често се събираха хора.

От нейния екип завари само Рен. При обичайната микрогравитация той вероятно щеше да се е потопил до шия в резервоара с противодействащ гел. Но при пълното ускорение вече се бе качил на тренажорната пътечка. Бледата му кожа лъщеше от пот, оранжевата му коса бе пристегната назад в плитка. Беше доста странна гледка. Голямата му глава, която изглеждаше два пъти по-едра заради косата, и мъничкото тяло му придаваха детски вид.

Той ѝ кимна, когато се приближи.

— Рен — рече тя, като застана пред тренажора. Забеляза, че и други я гледат, но на „Церизиер“ това не я притесняваше толкова. — Имаш ли минутка?

— Шефе — кимна той вместо потвърждение и протегна ръка да забави скоростта на тренажора. — *Que sa?*

— Чух някои от нещата, които Стани каза за мен — поде тя. Лицето на Рен стана непроницаемо. — Искях само да... — Намръщи се, сведе поглед, сетне се поддаде на импулсивния порив. — Той е прав. Тази работа е над възможностите ми. Получих я с ходатайство. Не съм достатъчно квалифицирана за поста си.

Той замига учестено. Погледна я, после се озърна да провери дали друг ги е чул. Не я интересуваше, но беше мило от негова страна.

— Не си чак толкова зле — възрази Рен. — Искам да кажа, поназнайваш това-онова. Виждал съм и по-лошо.

— Нужна ми е помощ — въздъхна тя. — За да свърша тази работа както трябва, нуждая се от помощ. От човек, на когото мога да се доверя. На когото мога да разчитам.

Рен кимна, но челото му се набръчка. Той изпусна рязко дъх и слезе от тренажора.

— Искам работата да върви — продължи тя. — Да не пропускам нищо важно. Искам екипът да ме уважава.

— Да, ясно.

— Зная, че трябваше теб да сложат на този пост.

Рен въздъхна отново, издувайки бузи. Не го беше виждала досега толкова развълнуван. Той се подпря на стената. Погледна я, сякаш я виждаше за първи път.

— Благодаря ти, че го сподели с мен, шефе, но тук и двамата сме чужденци — каза той. — Ще се държим един за друг, *bien*?

— Хубаво — кимна тя и се подпря на стената до него. — Та за онези филтри? Къде сгреших?

Рен изпуфтя.

— Те имат малки буферни устройства с доста глупава конструкция — обясни. — Бушончета, разговарящи помежду си, та са като самостоятелна мрежа, ясно? Проблемът е, че ти ги свърза погрешно. На пръв поглед изглеждаше, че си свършила работата. Но при следващия рестарт ще подадат изменен сигнал. Ще задействат диагностичната процедура, тя — следващата програма, и така нататък

по линията. Цялата мрежа ще започне да мига като коледно дръвче. А когато се претовари, системата ще изключи. И после ще трябва да проверим всичко собственоръчно. С фенерчета и контролър, който да ни диша във вратовете.

— Това... не може да бъде — ококори се Мелба. — Сериозно? Щях да изключа цялата електрическа система?

— Щом ти казвам. — Рен се ухили. — Трябваше да направят филтрите така, че да не пасват, ако ги обърнеш обратно, както направи ти. Има много такива неща, шефе. Опитваме се да предотвратим малките бели, преди да стане голямата. Има неща, които и да ги объркаш, нищо няма да стане. Но има и такива, които ще направят страшна бъркотия.

Думите му прозвучаха като удари на църковна камбана. Резонираха. Тя бе слабото звено, което поражда грешки. Не знаеше какво всъщност прави, но се надяваше да успее. Да продължи нататък. Да стигне до края, където нещата ще се разпаднат напълно. Усети, че гърлото ѝ се свива. Почти съжали, че бе повдигнала този въпрос.

Тя бе онзи обърнат наопаки изгорял филтър. Лесен за пропускане дефект, с потенциал да развали всичко.

— А за другите... не го вземай навътре. В повечето случаи изпускат парата. Не само ти им създаваш неприятности. Страхът най-вече.

— Страхът?

— Ами да — кимна той. — Всички на борда са изплашени до смърт. Стараят се да го прикриват, да си вършат работата, но нощем се борят с кошмарите. Нормално е, нали?

— И от какво ги е страх? — попита тя.

Зад гърба ѝ вратата се отвори и затвори. Мъж произнесе нещо на език, който не разбираше. Рен наведе глава и изведнъж я споходи неприятното чувство, че е направила нещо, което не трябва. Че е сбъркала някъде, само че не знаеше къде.

— Пръстенът — поясни Рен. — Той уби Ерос. Би могъл да унищожи и Марс. Ужасиите, които извърши на Венера... Никой не знае какво е там. Уби и онова нещастно хлапе, което се опита да профучи през него. Половината от хората тук смятат, че трябва да го гръмнем с термоядрени бомби, другата половина твърдят, че така само ще го ядосаме. Тръгнали сме натам, където никой още не е ходил, само

за да погледнем дявола в очите. Стани, Сол и Боб — те също се боят от това, което може да видим там. Като мен.

— Ах — въздъхна тя. — Ясно. Това го разбирам.

Рен я погледна с измъчена усмивка.

— Ами ти? Теб не те ли е страх?

— Не се бях замисляла за това.

8.

АНА

Нами и Ноно отлетяха за Земята седмица преди совалката на Ана. Тези последни дни в дома им, изпълнени с мисълта, че никога вече няма да се върнат тук, бяха като предчувствие за смърт — тъжно меланхолични, наситени със съжаление и същевременно с възбуда от предстоящата промяна.

Совалката от Европа бе един от последните кораби, готвещи се да се присъединят към флотилията, и дори за нея това означаваше шестнайсет часа полет в силно ускорение. Когато най-сетне стъпи на борда на принадлежащия на ООН „Принц Томас“, всичко, което искаше Ана, бе койка и дванайсет часа непрекъснат сън. Младият офицер, пратен да я посрещне и ескортира, имаше обаче други планове за нея и щеше да е проява на неуважение от нейна страна да възразява.

— „Принц Томас“ е боен кораб от клас „Ксерекс“, или както някога ги наричаха трето поколение дреднаут — поде той, размахвайки ръце към белите керамични стени на коридора. Совалката, с която Ана пристигна, изглеждаше в хангара като малка лодка в огромна катедрала. — Наричаме го боен кораб от трето поколение, защото е претърпял трето модифициране след първия земно-марсиански конфликт.

„Не че това бе кой знае какъв конфликт“ — помисли си тя. Марсианците вдигнаха шум за своята независимост, ООН построи доста кораби, Марс също построи малко. А след това от конструктор на марсиански развлекателни яhti Соломон Ъпстейн се издигна до изобретател на първия термоядрен двигател, който разреши проблемите с прегряването и енергийната консумация при постоянна тяга. Марсианците заявиха: „Време е да колонизираме останалите планети. Ще ни се сърдите ли, или идвате с нас?“. ООН направи разумния избор и бе подкрепена от мнозинството — да се откажат от Марс в замяна на половината Слънчева система. Сделка, която изглеждаше доста добра.

Което не означаваше, че двете сили са преустановили опитите си да открият начини да се унищожат една друга. За всеки случай.

— ... дълъг само половин километър и широк двеста метра — обясняваше офицерът.

— Впечатляващо — промърмори Ана, опитвайки се да се съсредоточи.

Офицерът постави багажа ѝ на товарната количка пред асансьорите.

— Тези асансьори преминават по цялата дължина на кораба — продължи с обясненията той, докато натискаше копчето за повикване. — Наричаме ги килови асансьори...

— Защото преминават по кила на кораба — подсказа му Ана.

— Да! Така се е казвала някога тази част от морските кораби и космическият флот е запазил номенклатурата.

Ана кимна. Ентусиазмът му бе изтощителен и същевременно завладяващ. Искаше да я впечатли и тя реши да му позволи да го направи. Дребен подарък за един толкова мил младеж.

— Разбира се, сега вече корпусът на кораба не е това, което е бил някога — продължи той, след като се качиха в асансьора. — Тъй като използваме тягова гравитация, палубата винаги е обърната в посоката, от която идва тягата, тоест от кърмата на кораба. За останалите четири посоки няма кой знае каква разлика. Някои по-малки кораби могат да се приземяват на планетарни повърхности и при тях отдолу са монтирани устройства за кацане и реактивни двигатели за излитане.

— Предполагам, че „Принц“ е твърде масивен, за да ги има — подхвърли Ана.

— Абсолютно сте права! Нашите совалки и корвети могат да се приземяват, макар че не го правят често.

Вратите на асансьора се разтвориха с мелодичен звън и офицерът избути количката с багажа ѝ в коридора.

— След като оставим вещите ви във вашата каюта, може да продължим обиколката.

— Офицер? — попита Ана. — Нали мога да се обръщам така към вас?

— Разбира се. Или господин Ичигава. Може дори Джин, тъй като сте цивилна.

— Джин — продължи Ана. — Имате ли нещо против да остана за малко в каютата си. Много съм уморена.

Той спря количката и премигна два пъти.

— Но капитанът каза, че всички високопоставени гости трябва да бъдат изведени на пълна обиколка. Включително и мостика, който обикновено е затворен за посещения.

Ана сложи ръка на рамото на младежа.

— Разбирам, че това е огромна привилегия за мен и с радост бих продължила този тур. Но вие също трябва да ме разберете. — Тя го потупа по рамото и го дари с най-милата си усмивка.

— Ами да — рече той и също се засмя. — Заповядайте насам, госпожо.

Докато се оглеждаше наоколо, Ана реши, че не държи да види останалата част от кораба. Коридорите ѝ изглеждаха напълно еднакви — гладки сиви стени и под, по който стъпваш като по полувтвърдена пяна. Вероятно бе някакво защитно покритие, за да не пострада екипажът при по-резки маневри. А всичко, което не беше от сива пластмаса, бе от сив метал. Вероятно най-впечатляващите неща на борда бяха механизмите за разрушаване на други кораби. А точно те я интересуваха най-малко.

— Може ли? — попита след малко Ичигава. Ана нямаше представа за какво говори. — Да ви казвам госпожо? Някои от почетните гости имат титли. Не бих искал да ви обидя.

— Ако не ви харесвах, щях да поискам да ме наричате преподобната докторка, но тъй като сте ми симпатичен, ще ви помоля да не го правите — отвърна тя.

— Благодаря ви — смотолеве Джин и се изчерви.

— Ако бяхте член на моето паство, можехте да ми казвате пастор Ана. Будист ли сте?

— Само когато съм в къщата на баба ми — отвърна Джин и намигна. — През останалото време съм офицер от флота.

— Това да не е станало религия? — попита Ана през смях.

— Така смята флотът.

— Добре — тя се разсмя отново. — Защо не ми казвате просто Ана?

— Да, госпожо — кимна Джин. Той спря пред една сива врата с номер OQ 297-11 и ѝ подаде малка метална карта. — Това е вашата

каюта. Картата е вместо ключ. Докато сте вътре, вратата ще е заключена, освен ако не натиснете жълтото копче на таблото.

— Май ще съм в безопасност — усмихна се тя, взе от Джин ключа и му стисна ръката.

— Госпожо, намирате се на боен кораб „Принц Томас“. Това е най-безопасното място в Слънчевата система.

* * *

Каютата ѝ бе широка три метра и дълга четири. Луксозна, според флотските стандарти, нормална за един беден поясен европейец, истински ковчег за обитател на Земята. В началото на Ана ѝ се зави свят, докато я оценяваше от две различни гледни точки. Беше почувствала подобно объркване, когато за пръв път стъпи на борда на „Принц“ и усети, че силната гравитация я притиска. Земянинът, какъвто беше през по-голямата част от живота си, изпита еуфория, защото за първи път от много години тежестта ѝ изглеждаше *нормална*. Европейецът в нея обаче беше изтощен, изстискан от прекомерния натиск върху костите.

Чудеше се колко ли време ще е нужно на Ноно да възстанови земните си крака. И колко на Нами да проходи там. И двете щяха да прекарат полета назад натъпкани с мускулни и костни стимуланти, но лекарствата не можеха да помогнат за всичко. Месеци след това щяха да изпитват мъчителни болки, докато телата им се адаптират към новата гравитация. Ана почти можеше да си представи как малката Нами се опитва да се изправи на крака, както правеше на Европа. Почти я чуваше как плаче, докато се бори с прекомерната в началото тежест на собственото ѝ тяло. Но макар и мъничка, тя бе толкова решителна.

Мисълта за това кой знае защо пробуди неясна болка в гърдите ѝ, точно зад гръдната кост.

Тя чукна черната повърхност на пулта и терминалът светна. Отдели известно време, за да се запознае с интерфейса. Беше ограничен до равнене в корабната библиотека и изпращане и получаване на текстови и аудиосообщения.

Натисна копчето за запис и произнесе: „Здрасти, Ноно, здрасти, Нами! — помахна на камерата. — Аз съм на кораба и вече летим. — Спря, обърна се и огледа спартанската обстановка, сивите стени и койката. Взе възглавницата и се обърна към камерата. — И двете вече ми липсват. — Ана прегърна възглавницата и я притисна. — Това сте вие. И двечките.“

После изключи записващата програма, преди да се е уморила. Миеше лицето си, когато пултът изписука. Макар че не беше възможно Нами да е получила посланието и вече да е отговорила, сърцето ѝ подскочи. Тя изтича и отвори съобщението. Беше обикновено писмо, напомнящо ѝ, че в 19 часа ще има „среща и приветствие“ за гостите в офицерската столова.

Ана чукна копчето за потвърждение, мушна се в койката с дрехите и плака, докато заспа.

* * *

— Преподобната доктор Воловодова — обяви силен мъжки глас веднага щом тя влезе в офицерската столова.

Помещението бе подредено за пиршество, масите бяха отрупани с храна, повече от стотина души сновяха или разговаряха на групички. В единия ъгъл бе устроен импровизиран бар и барманите зад него работеха здравата. Висок мургав мъж с перфектно сресана побеляла коса и безупречен сив костюм се отдели от тълпата като Венера, издигаща се от вълните. Ана се зачуди как ли постига този ефект. Той се пресегна и взе ръката ѝ в своята.

— Толкова се радвам, че сте тук с нас — произнесе мъжът. — Много съм слушал за успехите ви на Европа и мога да си обясня защо Световният методистки съвет избра тъкмо вас за това важно пътуване.

Ана отвърна на ръкостискането, сетне внимателно се измъкна от хватката му. Доктор Хектор Кортес, отец Ханк в своите предавания на живо, които всяка седмица достигаха до стотици милиони зрители, бе близък приятел и духовен съветник на самия генерален секретар. Беше страшно изненадана, че изобщо е чувал за нея. Нищожното ѝ паство се състоеше едва от стотина миряни и можеше спокойно да влезе в графата на статистическата грешка, сравнено с огромната му

аудитория в Слънчевата система. Тя не знаеше дали да се чувства поласкана, смутена, или изпълнена с подозрение.

— Доктор Кортес — поде Ана. — Толкова ми е приятно да се запозная с вас. Разбира се, познавам ви от вашите предавания.

— Естествено — отвърна той и се усмихна неопределено, докато оглеждаше залата, за да поговори с някой друг. Ана имаше подозрението, че е дошъл да я посрещне не защото толкова се радва на идването ѝ, колкото да се отърве от разговора, който бе водил преди това, и не знаеше дали да се чувства облекчена или обидена. Реши вместо това просто да се забавлява.

Като дребен предмет, притеглян в огромен гравитационен кладенец, един възрастен мъж с расо на римски католик се отдели от централната тълпа и се насочи към доктор Кортес.

Тя понечи да се представи, но доктор Кортес я изпревари, като се провикна с бумтящ глас:

— Отец Мишел, запознайте се с моята приятелка, преподавателката доктор Анушка Воловодова, която изпълнява Божиата повеля в методисткото паство на Европа.

— Преподавателка Воловодова — кимна католикът. — Аз съм отец Мишел от Римската епархия.

— О, много ми е приятно да се запознаем... — поде Ана.

— Не му позволявайте да ви залъже с тази роля на скромнен стар провинциален свещеник — намеси се Кортес, надвесен над нея. — Той е епископ в списъка за кардинали.

— Поздравления — кимна Ана.

— О, няма за какво. Преувеличение и дим за заблуда на противника — засмя се старият епископ. — Нищо няма да се случи, докато Всевишният не реши.

— Нямаше да си тук, ако това бе вярно — подметна Кортес.

Епископът се усмихна.

Жена в скъпа синя рокля следваше един от униформените келнери, разнасящ поднос с шампанско. Тя и отец Мишел посегнаха едновременно към чашите. Ана поклати глава, когато келнерът ѝ предложи, и той изчезна след миг.

— Моля ви — обърна се жената към Ана. — Не ме оставяйте да пия сама с един католически свещеник. Черният ми дроб няма да го понесе.

— Благодаря, но...

— Ами ти, Ханк? Чувала съм, че нямаш нищо против да обърнеш няколко чашки. — Тя подчерта думите си, като надигна леко чаша. Усмивката на Кортес можеше да означава всичко.

— Аз съм Ана — представи се Ана и протегна ръка на жената. — Имате хубава рокля.

— Благодаря ви. Аз пък съм госпожа Робърт Фейгън — отвърна жената с престорено официален тон. — Тили, ако не смятате да ми искате пари.

— Радвам се да се запознаем, Тили — рече Ана. — Съжалявам, но не пия.

— Бог да ме пази от въздържанието — подхвърли Тили. — Не знаете какво е празненство, докато не видите как група англикански свещеници и друга група католици се надпреварват кой пръв ще стигне до дъното на бутилката.

— Това не е никак мило, госпожо Фейгън — намеси се отец Мишел. — Не съм срещал англикански свещеник, който да може да ми издържи на темпото.

— Ханк, защо Естебан те е изпуснал от поглед? — Трябваше да минат няколко секунди, преди Ана да осъзнае, че Тили говори за генералния секретар на ООН.

Кортес поклати глава и си придаде измъчен вид, без обаче да сваля от лицето си доволната усмивка.

— Госпожо Фейгън, трогнат съм от вярата и доверието на генералния секретар в мен, докато се носим към едничкото най-важно събитие в човешката история след смъртта на нашия Господ.

Тили изсумтя.

— Искаш да кажеш вярата и доверието му в стотиците милиони избиратели, които можеш да му осигуриш идния юни?

— Госпожо. — Кортес се обърна и за пръв път погледна Тили в очите. Усмивката му не се промени, но във въздуха между тях сякаш появ хлад. — Дали не прекалихте с шампанското?

— Ами, дори не съм започнала.

Отец Мишел се хвърли на помощ, улови Тили за ръката и заговори:

— Мисля, че нашият скъп генерален секретар вероятно е още благодарен за помощта, оказана от съпруга ви по време на неговата

кампания. Макар че това превръща нашия круиз в един от най-скъпите в историята.

Тили изпръхтя надменно и извърна очи от Кортес.

— Роберт може да си го позволи, дявол го взел.

Ругатнята предизвика неловка тишина и отец Мишел се усмихна извинително на Ана. Тя му отвърна със същото, но вече бе напълно объркана накъде води всичко това.

— Питам се какво им става на тях? — поде отново Тили и насочи разговора в друга посока. — Тези артисти, писатели и актьори. Колко гласове може да постави на масата един артист? Те самите гласуват ли изобщо?

— Това е просто символично — обясни със замислено изражение отец Мишел. — Ние сме пратеници на човечеството, тръгнали да изследват най-великия въпрос на нашето време. Светското и божественото застават заедно пред тази завладяваща мистерия: какво е Пръстенът?

— Много мило — кимна Тили. — Репетициите винаги се отплащат.

— Благодаря ви — отвърна епископът.

— Какво е Пръстенът? — попита намръщено Ана. — Това е пространствен тунел. Няма съмнение, нали? От векове обсъждаме теоретично подобна идея. Тунелите изглеждат точно така. Нещо минава през тях и се озовава на място, което не е тук. Сигналите, които излъчва, бързо заглъхват. Това е тунел.

— Съществува немалка възможност да е така — потвърди отец Мишел. Тили се засмя, като го видя колко е сериозен. — Как виждате мисията ни тук, Ана?

— Въпросът не е *какво* е онова там — отвърна тя, довольна, че разговарят за неща, които разбира. — А какво *означава*. Това променя всичко и дори да е нещо чудесно, ще окаже огромно влияние. Хората ще се питат как да го съвместят с представите си за вселената. Или какво означава то за Господ Бог, какво ново ни казва за Него. С отиването си там предлагаме успокоение, каквото иначе не бихме могли да дадем.

— Съгласен съм — отбеляза Кортес. — Работата ни е да помагаме на хората, изправени пред огромни загадки, а тази е мега.

— Не — завъртя глава Ана. — Нямах предвид обяснението...

— Ако си изиграете правилно картите, Естебан ще получи нови четири години — обади се отново Тили. — И това ще е още едно чудо.

Кортес се ухили широко на някого от присъстващите. Мъж от малка група с оранжеви раса размаха ръка за поздрав.

— Можете ли да вярвате на тези хора? — попита Тили.

— Те са представители на Църквата на човешкото възнесение — посочи Ана.

Тили поклати глава.

— Човешко възнесение?! Представете си само. Да си направим нова религия и да се престорим, че сме богове.

— Внимавайте — предупреди я Кортес. — Те не са единствените.

Забелязал объркването на Ана, отец Мишел се опита да ѝ помогне.

— Доктор Воловодова, познавам най-възрастния от тази група. Чудесна жена. С радост бих ви запознал с нея. Ще помоля останалите да ни извинят.

— Простете — добави Ана, но се сепна, защото внезапно в помещението се възцари тишина. Отец Мишел и Кортес бяха извърнали очи към центъра и Ана заобиколи Тили, за да вижда по-добре. В началото не можа да различи нищо, защото всички в помещението се отдръпваха към стените. Но после се появи млад мъж в грозен яркочервен костюм. Беше се полял с нещо, от косата и раменете му капеше течност на пода. Помещението се изпълни с острата миризма на алкохол.

— Това е за народния Аштънски колектив! — провикна се младежът с глас, разтреперан от страх и вълнение. — Освободете Етиен Барбара! Свобода за афганистанския народ!

— О, мили боже! — възкликна отец Мишел. — Той е решил да...

Ана не видя какво предизвика огъня, но внезапно младият мъж бе обхванат от пламъци. Тили изпищя. Обърканият ум на Ана отчете безсмислието на подобна реакция. Наистина, с какво един писък би решил проблема? Тя самата се чувстваше като в сън. Готвеше се да каже на Тили да замълчи, когато противопожарната система се задейства и от скрити отвори в стените и тавана рухнаха пет потока от пяна. Горящият мъж се покри с бели мехури и изгасна за секунди. Миризмата на изгоряла коса се смеси с тази на алкохол.

Преди някой да успее да реагира, в стаята нахлуха военни. Млади мъже и жени със строги лица и кобури на коланите обясниха спокойно на всички да останат по местата си, докато работи спешният екип. Появиха се медицински техници и избърсаха пияната от неуспелия самоубиец. Той изглеждаше по-скоро изненадан, отколкото пострадал. Сложиха му белезници и го изнесоха на носилка. Мъжът напусна помещението за по-малко от минута. Веднага щом излезе, обстановката осезаемо се разведри.

— Доста бързо го измъкнаха — подхвърли Ана на жената до нея. — Това е добре.

Младата жена, която изглеждаше почти на ученическа възраст, се засмя.

— Това е боен кораб, госпожо. Имаме солидна противопожарна система.

Кортес бе пресякъл с бързи крачки помещението и разговаряше на висок глас с един флотски офицер. Изглеждаше разтревожен. Отец Мишел се молеше беззвучно и Ана изпита силното желание да се присъедини към него.

— Е — въздъхна Тили и махна с ръката, в която държеше празната чаша от шампанско. Лицето ѝ беше бледо, ако се изключеха двете червени петна на бузите. — Май това пътуване няма да е толкова скучно в края на краищата.

9.

БИКА

Щеше да стане по-бързо, ако Бика бе поискал помощ, но докато не узнаеше кой какво прави, не искаше да се доверява на твърде много хора. Или на когото и да било.

Екипаж от поне хиляда души е сериозно предизвикателство. При толкова много хора шефът на охраната трябва да следи за най-разнообразни неща, като например за членове на екипажа от различни отдели, срещащи се в нетипични часове. За отклонения от рутината, каквито ставаха на всеки кораб. Тъй като това беше изпитателен полет на „Бегемот“, все още нямаше установена рутина. Всичко бе в състояние на урегулиран хаос, в който екипаж и кораб се опознаваха едни други. Учеа се да вземат решения, създаваха навици, обичаи и култура. Нищо все още не беше нормално и следователно нищо не беше странно.

От друга страна, това бяха само хиляда души.

Всеки кораб има черна икономика. Навярно и някой на „Бегемот“ ще търгува със секс срещу услуги. Друг ще организира игри на карти или ще си е направил ротативки, трети ще подхване малък рекетъорски бизнес. Хора щяха да бъдат подкупвани да вършат не съвсем редни неща. Все работи, които се случваха, когато събереш голяма група на едно място. Задачата на Бика съвсем не беше да не позволява всичко това да се случи. От него се искаше да го държи в търпими граници, за да може на кораба да съществува безопасност и полетът да продължава. Да прокара границите.

Алекси Миерсон-Фройд беше нутриционист. Беше работил на скромни служби на Тихо, най-често в култивиращите вани, настройвайки биоинженерните системи за производство на нужната смесица от химикали, минерали и соли, които да помагат на хората да оцеляват. Женен два пъти, с дете, което не бе виждал от пет години, той бе част от група участници в мрежова военна игра, която симулираше древни битки и изправяше играчите срещу най-великите

пълководци в историята. Беше с осем години по-млад от Бика. Имаше сплъстена кестенява коса и сконфузена усмивка, както и странично занимание да продава комбинация от стимуланти и еуфорици, която поясните наричаха вълшебни прахчета. Бика поработи над случая, докато напълно се убеди как стоят нещата.

Дори и когато вече бе сигурен, изчака няколко дена. Не много. Само колкото да проследи всички движения на Алекси чрез системата за сигурност. Трябваше да се увери, че над него няма някоя по-голяма риба, добре замаскиран партньор или връзка със собствения екип на Бика. Или пък — пази боже — с този на Ашфорд. Нямаше.

Истината беше, че не му се искаше да го направи. Знаеше какво ще се случи и винаги беше по-лесно да го отложи с още петнайсет минути, до обяд или до утре. Само че всеки път, когато отлагаше, си даваше сметка, че някой е отишъл дрогиран на дежурство, може би допуска глупави грешки или пък ще повреди кораба, ще се нарани и дори ще загине.

Моментът настъпи по средата на втората смяна. Бика изключи пулта, изправи се, взе два пистолета от оръжейната и се обади по ръчния си терминал.

— Серж?

— Шефе.

— Ще си ми нужен, заедно с още един човек. Отиваме да заловим наркочилър.

Тишината от другата страна прозвуча като изненада. Това също трябваше да му говори нещо.

— Разбрано — рече най-сетне Серж. — Идвам веднага.

Десет минути по-късно той се появи в офиса, придружен от плещеста жена с мрачно изражение, която се представи като Корин. Тя беше добър избор. Бика мислено отбеляза една точка в полза на Серж и им подаде оръжието. Корин провери пълнителя, прибра оръжието в кобура и зачака търпеливо. Серж прехвърляше своя пистолет от ръка в ръка, преценявайки тежестта и баланса. После сви рамене.

— Какъв е планът? — попита.

— Елате с мен — каза Бика. — Ако някой се опита да ми попречи да си върша работата, предупреждавайте го веднъж, после стреляйте. Ясно?

— Ясно като ден — кимна Серж и в гласа му се долови одобрение.

Цехът за производство на храна се намираше дълбоко във вътрешността на кораба, близо до огромното централно помещение. По време на дългия път към звездите той трябвало да е разположен непосредствено до нивите на малкия вътрешен свят на „Науву“. На „Бегемот“ обаче такива нямаше. Така едно логически правилно решение се оказа неудобно и наложи смяна на предназначението. Бика управляваше малкия електрокар, чиито гуми свистяха по рампите. По коридорите минувачите спираха и се извъръщаха. Някои се блещеха. Трима въоръжени агенти на службата за охрана пращаха достатъчно силно послание. Бика не беше сигурен, дали то е добро.

Близо до ваните из въздуха се появи нова миризма. Тук имаше повече изпарения и реещи се из въздуха частици. Преработвателният комплекс представляваше мрежа от тръби, вани и дестилационни колони. Половината от тях не работеха, консервирани, докато дойде времето да захранват по-голяма популация. Или да бъдат демонтирани.

Откриха Алекси затънал до колене в една от водопречиствателните станции, с полепнали по ботушите оранжеви повлекла и ръце, от които висяха дълги зеленикави водорасли. Бика го посочи, сетне и мостчето, на което стояха тримата. Може би на лицето на Алекси се изписа тревога, но беше трудно да се каже.

— Не мога да изляза точно сега — провикна се той. — По средата на важна работа съм.

Бика кимна и се обърна към Серж.

— Вие двамата останете тук. Не му позволявайте да ходи никъде. Аз се връщам веднага.

— Ясно, шефе — отвърна Серж.

Съблекалнята се намираше надолу по коридора след мостчето. Шкафчетата бяха откачени от стената, завъртени на деветдесет градуса и закрепени така, че да съвпадат с вектора на тягата. Тъмни петна и нацърбени линии на стената сочеха местата, където са били. Тук други двама техници седяха на пейките в различни стадии на разсъбличане, разговаряха или флиртуваха. Те млъкнаха, когато Бика влезе. Той им се усмихна, кимна и се отправи към шкафчето в далечния край. Когато го стигна, спря и се обърна.

— Това принадлежи ли на някого? — попита.

Двамата техници се спогледаха.

— Не, сър — отвърна жената и припряно си закопча комбинезона. — Повечето от тези са празни.

— Добре тогава — кимна Бика. Въведе своя администраторски код и отвори вратичката. Вътре имаше издут сиво-зеленикав сак, от типа, в който си пяхаш дрехите, когато отиваш на тренировка. Той дръпна ципа. Около стотина ампули с жълтеникав прах, малко позърнист от сухо мляко. Затвори чантата и я метна на рамо.

— Има ли проблем? — попита мъжът. Гласът му бе настойчив, но не изплашен. По-скоро любопитен. Развълнуван. Господ Бог обичаше зяпачите, Бика също.

— Току-що Миерсон-Фройд спря да продава вълшебен прашец в този район — отвърна Бика. — Ако искаш, иди го кажи на приятелчетата си.

Техниците се спогледаха и вдигнаха вежди, докато Бика излизаше. Той се върна при ваните, пусна сака на земята и отново посочи Алекси и мостчета. Този път лицето на Алекси помрачня. Бика го гледаше как се приближава, жвакайки с ботуши в тинята.

— Какъв е проблемът? — попита Алекси. — Какво има в чантата?

Бика поклати глава, само веднъж. Огорчението на лицето на Алекси беше като признание. Не че Бика се нуждаеше от такова.

— Кротко, човече — отвърна той. — Исках само да знаеш, че съжалявам за това.

И халоса Алекси в носа. Хрущялът и костта поддадоха и над устата на изненадания техник бликна фонтан от кръв.

— Сложете го по гръб на електрокара — нареди Бика. — За да могат хората да го виждат.

Серж и Корин се спогледаха. Малко приличаха на двамата от съблекалнята.

— Към ареста ли, шефе? — попита Серж и от тона му личеше, че вече знае отговора.

— Имаме ли арест? — отвърна с въпрос Бика, докато преместваше сака.

— Май че не.

— Тогава не отиваме там.

Бика бе замислил маршрута им така, че да преминат през най-многолюдните участъци от коридорите и площадите. Слухът вече се бе разпространил и навсякъде имаше достатъчно зрители. Алекси не спираше да хленчи, освен в моментите, когато викаше, молеше се или настояваше да се срещне с капитана. Бика внезапно бе споходен от усещането, че е натоварил някое прасе и го кара на заколение. Не знаеше дали някога е присъствал на нещо подобно, образът просто изникна, без да е свързан с живота му. Отне му почти половин час да стигне шлюза. Там вече се беше събрала тълпа, истинско море от лица, повечето от тях с големи глави и тънки телца. Поясни, дошли да видят как земянин ще убие един от техните. Бика не им обърна внимание. Въведе кода, отвори вътрешната врата на въздушния шлюз, върна се при електрокара и хвана Алекси под мишница. Би трябвало да е лесно в ниската гравитация, но Бика осъзна, че се е задъхал още преди да стигне люка. Алекси не спираше да се дърпа и мятат. Бика го натика вътре, затвори вътрешния люк, въведе административния код и отвори външния, за да изпусне въздуха. Чу се рязък звук, който отекна през металния под. На монитора се виждаше опразненият шлюз. Бика затвори външния люк. Докато шлюзът се пълнеше отново с въздух той се върна при количката.

Изправи се отгоре, там, където допреди малко лежеше Алекси, и вдигна сака с две ръце над главата си. Лицето му и лявата ръка бяха изцапани с кръв.

— Това е вълшебен прашец, ясно ли е? — извика на тълпата. Не използва ръчния терминал, за да усили гласа си. Не се налагаше. — Ще го оставя във въздушния шлюз през следващите шестнайсет часа, после ще го изхвърля навън. Ако намеря тук още един такъв — случва се. Няма да го правя на въпрос. Но ако изчезне прах от тук, тогава ще има проблем. Така че нека всеки от вас разкаже на останалите. Не искам да чувам за хора, които ходят на смяна надрусани.

Той се върна бавно при шлюза. Отвори вътрешния люк, хвърли сака вътре и се обърна, оставил люка отворен. Докато се качваше на електрокара, усещаше напрежението на тълпата, но това не го обезпокои. Други неща го тревожеха. Това, което бе направил преди малко, всъщност бе лесната част. Тепърва предстоеше най-трудното, защото над него нямаше да има такъв контрол.

— Шефе, да поставим ли пост? — попита Серж.

— Мислиш ли, че ни е нужен? — отвърна с въпрос Бика. Не очакваше отговор и не го получи. Електрокарът се люшна напред, тълпата се разтвори като стадо антилопи пред лъв. Бика се насочи към рампите, откъдето най-бързо щяха да се върнат в офиса.

— Брутално — подметна Корин. Прозвуча като похвала.

* * *

Каютата на капитана бе украсена с религиозни картини. Ангели в синьо и златисто прикрепяха светещи дъги, които се издигаха над главата на един спокоен, брадясал бог. Благодетелен Христос гледаше надолу от стената зад бюрото на Ашфорд, със спокойно, дори мрачно изражение на европоидното си лице. Не приличаше по нищо на разпънатия мъченик, който най-често бе виждал Бика. Зад Спасителя се мъдреше картина на изобилие: жито, царица, кози, крави и звезди. Капитан Ашфорд крачеше напред-назад пред коляното на Исус, с потъмняло от гняв лице. Мичио Па седеше във фотьойла за посетители и избягваше да поглежда към Бика и Ашфорд. Каквото и да ставаше с марсианските научни кораби и техния военен ескорт, и с огромната земна флотилия, за момента бе забравено.

Бика се старееше да не показва с нищо тревогата си.

— Това е неприемливо, господин Бака.

— Защо смятате така, сър?

Ашфорд спря, положи големите си ръце на бюрото и се наведе напред. Бика се загледа право в кървясалите му очи и се зачуди дали капитанът си доспива.

— Убили сте член на моя екипаж — отвърна Ашфорд. — Направили сте го като демонстрация. Пред стотици свидетели.

— По дяволите, ако искате свидетели, включете и тези, които са гледали записите от камерите! — тросна се Бика. Осъзнаваше, че не постъпва правилно.

— Освободен сте от поста, господин Бака. Ще бъдете задържан в каютата си, докато се върнем на станция Тихо, където ще бъдете съден за убийство.

— Той продаваше наркотици на екипажа.

— В такъв случай трябваше да бъде *арестуван*!

Бика си пое дъх и изпусна бавно въздуха през ноздрите.

— Сър, според вас това боен кораб ли е, или научна станция? — попита той. Ашфорд смръщи вежди и поклати глава. Седнала вдясно от Бика, Па се намести. Когато никой от тях не отговори, Бика продължи: — Питам, защото ако съм полицай, трябваше да го откарам в ареста, стига да имаше арест. И да му осигуря адвокат. Така трябваше да постъпя. Но не мисля, че положението е такова. Защото това е боен кораб. Тук съм да поддържам военна дисциплина в потенциална зона за бойни действия. Не дисциплина като на земен военен кораб. Нито на марсиански. Дисциплина на СВП. Да действам като поясен.

Ашфорд се изправи.

— Ние не сме анархисти — процеди той с пропит от презрение глас.

— Традицията при СВП, ако не греша, е, че щом някой направи нещо, което може да заплашва кораба, той бива изхвърлен навън, така ли е?

— Измъкнали сте го от биохимичните вани. С какво би могъл да заплашва кораба? Да не би като го замеря с водорасли? — Гласът на Па бе изпълнен с огорчение.

— Хората ходят надрусани на дежурства — отвърна Бика и сплете пръсти. — Ако не ми вярвате, разпитайте наоколо. Но и без това го знаете, нали? Трябва да се свърши три пъти повече работа, отколкото успяваме. Малко вълшебен прашец и край на умората. Край на почивките. На забавянията. Работата може да върви, но помислихте ли за преценката? За това колко лесно е да се вземе погрешно решение. Вече имаме пострадали. Въпрос на време е и да дадем жертви. Или лошо.

— Искате да кажете, че този нещастник е виновен за всички хора, които са се справяли лошо в работата си, и затова сте го убили? — попита саркастично Ашфорд, но вече бе изпуснал попътния вятър. Скоро щеше да се свие като празна картонена кутия. Бика си даваше сметка, че тази слабост ще е в негова полза, ала въпреки това я мразеше.

— Казвам, че излагаше на риск кораба заради личната си облага, също както ако беше крал въздушни филтри. И нищо чудно да го е

правил. Има доста голямо търсене. Ако го бях затворил, рискът щеше само да нарасне. И цените да скочат.

— Така, както го изкарвате, рискът е бил смъртоносен.

— Не пряко — отвърна Бика. — Тоест да, но аз не го застрелях. Направих каквото щяхте да направите и вие, ако някой излага кораба на риск. Поясните знаят какво е да те изхвърлят в космоса, нали? Мисля, че говорим за същото.

— Това беше грешка.

— Разполагам със списък на петдесет души, на които е продавал — заяви Бика. — Някои от тях са опитни техници. Има двама контролори от средно ниво. Бихме могли да ги приберем, но ще останем с още по-малко хора. Както и да е, тази опасност е премахната. Сложих край на доставките. Но ако желаете, можете да разговаряте с тях. Нека знаят, че ги държите под око.

Смехът на Па бе сух и горчив.

— Няма да е никак лесно, ако сте под арест и с обвинение — рече тя.

— Нямаме арест — изтъкна Бика. — Според оригиналния план е трябвало църковните служители да поемат грижата за грешниците. — Опитваше се да не дава воля на сарказма си.

Ашфорд изпръхтя. Беше все едно да гледаш как котка се чуди дали да скочи от един клон на дървото на другия. Изражението му бе преценяващо, затворено, неуверено. Бика чакаше.

— Това не бива да се повтаря — заяви накрая Ашфорд. — Ако решите, че някой трябва да изхвърчи през шлюза, първо ще дойдете при мен. Аз ще съм този, който натиска копчето.

— Разбрано.

— Разбрано какво? — произнесе ядно Ашфорд. Бика наведе глава и втренчи поглед в пода. Беше получил това, за което бе дошъл. Би могъл да остави на Ашфорд поне малка част от бойното поле.

— Разбрано, капитане. Всичко е ясно. Ще изпълнявам каквото ми наредихте.

— И още как ще изпълняваш — поклати заканително глава Ашфорд. — А сега изчезвай и се захващай за работа.

— Да, сър.

Когато вратата се затвори зад него, Бика се опря на стената и си пое дълбоко дъх. По-скоро усещаше, отколкото чуваше шумовете на

кораба — тихото бръмчене на въздушните рециклатори, далечния шепот на гласовете, звъна и пищенето на хиляди различни системи. Миришеше на пластмаса и озон. Беше разчитал на един добре премерен риск и този път спечели.

Докато се връщаше назад, слизайки ниво по ниво, усети, че привлича внимание. В асансьора човекът до него се стараяше да не го гледа. В коридора пред офиса една жена му се усмихна и кимна, изплашена като мишка, подушила котка. Бика отвърна на усмивката.

В отделението Серж и още един мъж от екипа — от Европа, на име Казимир — вдигнаха стиснати юмруци, поздравявайки го със знака на поясните. Бика отвърна със същото и се приближи.

— Какво ново? — попита той.

— Двайсетина души наминаха да ни оказат поддръжка — докладва Серж. — Междувременно още няколко килограма прашец се материализираха от нищото.

— Това е добре.

— Имам досиетата на всички, които отскачаха до шлюза. Искате ли да ги поставим под наблюдение?

— Не — отвърна Бика. — Казах им, че няма да правя от това проблем. Можеш да унищожис този файл.

— Както кажете, шефе.

— Аз ще си бъда в кабинета — продължи Бика. — Съобщи ми, ако нещо стане. И някой да направи кафе.

Той седна на бюрото, опря крака на седалката на стола и се приведе напред. Изведнъж се почувства страшно изморен. Денят беше дълъг и тежък и освобождаването от напрежението, което бе държал в себе си дни наред, не му донесе чаканото облекчение. Изминаха една-две минути, преди да забележи, че има съобщение от Мичио Па. Заместничката не го бе търсила на връзка. Значи не искаше да разговаря с него. Само да му каже нещо.

На записа лицето ѝ бе озарено отдолу, от екранчето на ръчния терминал. Усмивката ѝ бе вяла и напрегната и изчезваше някъде под скулите.

— Видях какво направи. Беше много хубаво. Много умно. Като се уви в знамето на СВП, накара стареца да се чуди дали екипажът няма да заеме твоята страна. Показа му, че си повече поясен, отколкото всеки друг. *Изящен ход.*

Бика се почеса по брадичката. Усети, че от сутринта са поникнали къси, твърди косми. Донякъде изпитваше съжаление към Па.

— Но мен няма да ме измамиш. И двамата знаем, че убиването на някого не те прави по-симпатичен. Не смятам да го забравя. Само се надявам, че ти е останала достатъчно съвест да не ти дава мира за извършеното.

Записът свърши и Бика се усмихна уморено на пустия екран.

— Всеки път — рече той на терминала. — И следващия също.

10. ХОЛДЪН

„Росинант“ не беше малък кораб. По правило екипажът му трябваше да се състои от десетина техници и офицери и на много мисии към него се добавяха шестима космопехотинци. Да се управлява с четирима души означаваше, че всеки от тях ще трябва да върши по няколко неща, а това не оставяше много свободно време. Тъй като на репортерския екип не бе позволено да се качва на мостика, да посещава въздушния шлюз, работилницата или инженерното, оставаха им само двете нива с достъп до техните каюти, каюткомпанията, камбуза и лазарета.

Моника се оказа много мила жена. Спокойна, дружелюбна, обаятелна. Не беше никак трудно да се разбере защо е успяла. Останалите от екипа й — Окю, Клип, Коен — се опитаха да скъсат дистанцията с хората от „Роси“, шегуваха се и разправяха анекдоти. Но за Холдън не стана ясно дали това е безоблачният период, когато хората все още се опознават преди дълго пътуване, или добре обмислен план. Може би по малко от двете.

Това, което последва, бе, че неговите хора се отдръпнаха. След първите два дена от гостуването на репортерския екип Наоми се затвори на мостика, където оставаше недостижима за тях. Еймъс реши да се пробва без особен ентузиазъм първо с Моника, а сетне и с Окю. Когато и двата опита се провалиха, започна да прекарва повече време в ремонтния цех. От всички тях само Алекс се стараяше да поддържа общуването с гостите, но и той не го правеше твърде често. Понякога оставаше да подремне в пилотското кресло.

Бяха дали съгласие за интервю и Холдън знаеше, че не могат да го отлагат вечно. Не беше изминала и седмица от старта, а ги чакаше още цял месец полет на пълна тяга. Пък и беше включено в договора. Притеснението, че рано или късно ще трябва да се изправи пред камерите, го накара дори да забрави за малко приближаващия се Пръстен и това, което се бе опитвал да му каже Милър. И почти успя.

— Събота е — обяви Наоми. Изтягаше се в противоускорителното кресло близо до комуникационната станция. Не беше се подстригвала от известно време и косата вече започваше да я дразни. От десет минути се опитваше да я върже на плитка. Гъстите черни къдрици се съпротивляваха успешно на усилията ѝ, сякаш се местеха по собствена воля. От опит знаеше, че скоро ще настъпи моментът на криза и тогава косата щеше да бъде скъсена наполовина. Наоми обичаше да си пуска дълга коса, но не харесваше последствията. Холдън седеше при пулта и я гледаше как се бори с кичурите.

— Чу ли ме изобщо? — попита тя.

— Събота е.

— Ще поканим ли гостите на вечеря?

На кораба имаше обичай да се събират на вечеря поне веднъж седмично. По неизказана уговорка това ставаше в събота. Едва ли имаше значение кой ще е денят, докато са в полет, но по такъв начин Холдън си въобразяваше, че отпразнуват поредната изминала седмица и началото на следващата. Апатично напомняне, че отвън Слънчевата система все още съществува.

Но не беше обмислял идеята да поканят и репортерския екип. Струваше му се като натрапничество. Съботната вечеря беше за екипажа.

— Не можем да не ги поканим — въздъхна той. — Не можем, нали?

— Не и ако държим да ядем в камбуза. Ти им позволи да влизат там.

— По дяволите — изруга той. — Трябваше да ги затвора по каютите им.

— За четири месеца?

— Щяхме да им оставяме храна пред вратите.

Тя се усмихна и припомни:

— Ред е на Еймъс да бъде готвач.

— Именно, ще му се обадя да го предупредя, че трябва да готви за осем.

* * *

Еймъс направи спагети с гъби, доста сериозно поръсени с чеснов сос и пармезан. Това беше любимото му ястие и той винаги държеше да купуват истински чесън и пармезан. Още един малък разкош, който нямаше да могат да си позволят, ако се изправят в съдебна война срещу Марс.

Докато Еймъс привършваше с приготвянето на чесновия сос с гъби, Алекс подреди масата и прие поръчките за напитки. Холдън седеше до Наоми в единия край, а репортерският екип се бе събрал от другата страна. Разговаряха любезно и приятелски и дори да имаше някакво неудобство, никой не успя да го почувства.

Холдън бе помолил да не носят камери и записващи устройства на вечерята и Моника се съгласи. Клип, по рождение марсианец, разговаряше с Алекс за историята на спортовете. Окю и Кoen, седнали срещу Наоми, ѝ разказваха за предишната си задача на нова научна станция, изведена на стационарна орбита около Меркурий. Би трябвало да им е приятно, но не беше.

— Обикновено не се храним толкова добре, когато летим — заговори Холдън, — но се опитваме да си доставим малки удоволствия поне веднъж седмично.

Окю се усмихна и отвърна:

— Ухае много приятно. — Носеше пръстени почти на всеки пръст, блуза с копчета и сребърен медальон, а кестенявата ѝ коса бе прихваната с гребен от слонова кост. Аудиотехникът въртеше бавно глава, но черните очила скриваха очите и му придаваха спокоен изглед. На устните му трепкаше едва забележима усмивка.

— Яжте — подкани ги Еймъс и се зае да подрежда купи с храна по масата. Докато си ги предаваха в кръг, Окю склони глава и прошепна нещо. Трябваше да минат няколко секунди, преди Холдън да осъзнае, че това е молитва. Не беше виждал някой да го прави от много години насам, още откакто напусна дома. Един от бащите му, Цезар, понякога се молеше преди хранене. Холдън я изчака да приключи, преди да започне да яде.

— Това е много мило — обяви Моника. — Благодаря ви.

— Няма защо — отвърна Холдън.

— Измина седмица откакто напуснахме Церера — продължи Моника. — Мисля, че вече попривикнахме. Питам се кога ще можем да

започнем с предварителните интервюта? Най-вече за да изпробваме екипировката.

— Можете да интервюирате мен — предложи Еймъс и се засмя многозначително.

Моника му се усмихна, бодна си една гъба и я поднесе към устата си, без да сваля поглед от него.

— Добре — рече. — Да се захващаме тогава с биографията. Балтимор?

Тишината, която се възцари, беше почти осезаема. Еймъс понечи да стане, но Наоми го спря с ръка. Той отвори уста, затвори я и забодне очи в чинията, а скалпът му почервения. Моника също сведе очи с изражение, в което си даваха среща съжаление и раздразнение.

— Идеята не беше добра — подхвърли Холдън.

— Капитане, разбирам, че вие и екипажът ви имате право на личен живот, но сключихме договор. Без да се обиждате, но се отнасяте към мен и хората ми сякаш не сме добре дошли на борда.

Храната бавно изстиваше на масата. Почти не беше докосната.

— Разбирам. Вие изпълнихте вашата част от сделката — заяви Холдън. Измъкнахте ни от Церера и ни платихте добре. Ала ние още не сме изпълнили нашата. Ясно. Ще определя един час утре за начало. Става ли?

— Разбира се — отвърна тя. — Хайде да ядем.

— Балтимор, а? — подхвърли Клип на Еймъс. — По футбола ли си падаш?

Еймъс не отговори и Клип реши да не настоява.

* * *

След конфузната вечеря Холдън не искаше нищо друго, освен да се изтегне в леглото. Но докато си миеше зъбите, уж случайно намина Алекс и подхвърли:

— Капитане, качи се на мостика. Трябва да поговорим за нещо.

Холдън го последва и установи, че Еймъс и Наоми вече чакаха там. Наоми се бе изтегнала по гръб, сплела ръце зад тила, а Еймъс седеше на крайчеца на противоускорителното кресло, превит и стиснал юмруци пред себе си. Лицето му бе потъмняло от гняв.

— Знаеш ли, Джим — поде Алекс, доближи другото кресло и се плъосна в него, — началото не е никак добро.

— Тя се е ровила за всеки от нас — рече Еймъс, без да гледа към когото и да било. — Знае неща, които не й влизат в работата.

Холдън се досещаше какво има предвид механикът. Бележката на Моника за Балтимор бе намек за детството на Еймъс, страничен продукт на нелицензирана проституция. Но Холдън не можеше да признае, че знае истината. Самият той го бе научил от подслушан разговор. Нямаше никакво желание да унижава Еймъс.

— Тя е журналист, рови се в миналото на хората — отбеляза той.

— Освен това — обади се Наоми — е много приятен човек. Очарователна, приятелски настроена и всеки от нас на този кораб иска да я хареса.

— И това проблем ли е? — попита Холдън.

— Най-шибаният проблем от всички — заяви Еймъс.

— Джим, бях на „Кентърбъри“ по съвсем конкретна причина — намеси се Алекс. Кой знае защо имаше тъжен вид. — Не ми е нужен някой, който да вади скелети от гардероба и да ги размахва.

„Кентърбъри“, ледовлекачът, на който бяха работили всички преди инцидента с Ерос, бе дъното на варела за тези, които летяха, за да живеят. Място, където отиваха несправили се с досегашните си постове или неуспели да покрият основни критерии за наемане на по-добра работа. Или, в неговия случай, освободени от военна служба заради сериозни нарушения. След като летя известно време с тези хора, Холдън вече знаеше, че не некомпетентността ги бе събрала.

— Зная — кимна той.

— Същото е и при мен, капитане — обади се Еймъс. — Имам доста минало... в миналото си.

— Аз също — добави Наоми.

Холдън понечи да отговори, но млъкна, когато думите ѝ стигнаха до съзнанието му. Наоми бе скрила нещо, накарало я да приеме славния пост механик на „Кентърбъри“. Разбира се, че е така. Холдън не бе искал да мисли за това, но беше очевидно. Тя бе може би най-талантливият корабен инженер, когото бе срещал някога. Знаеше, че има степени от два университета и че е завършила тригодишния курс за пилоти за две години. Това ѝ е осигурявало многообещаваща кариера, готвили са я за висок команден пост. Но нещо се бе случило и

тя не желаше да говори за него. Той я погледна въпросително, но тя само поклати глава.

Изведнъж с пълна сила осъзна колко е крехко равновесието в тяхното малко семейство. Пътищата, събрали ги заедно, бяха толкова различни, невероятни и странни, колкото изобщо бе възможно на този свят. Същата тази прищявка на съдбата можеше с едно махване да ги раздели. Тази мисъл го накара да се почувства слаб, уязвим и малко изплашен.

— Всички помнят защо го правим, нали? — попита той. — Не сте забравили, че ни арестуваха на порта? Че Марс протягаше ръце към „Росинант“.

— Нямахме избор — отбеляза Наоми. — Знаем добре. Всички се съгласихме да приемем тази работа.

Еймъс кимна.

— Никой не е казвал да не приемаме работата — заговори Алекс. — Това, което казваме, е, че ти си говорител на нашата група.

— Да — потвърди Наоми. — И трябва да се представиш толкова впечатляващо, че репортерският екип да забрави за нас. Това е единственият начин, по който може да стане.

— Не — възрази Еймъс. — Има и друг начин, но досега не съм изхвърлял слепец през шлюза. Не зная как ще се чувствам, докато го правя. Може да не е чак толкова забавно.

— Хубаво — склони Холдън и потупа с длан въздуха в умиротворителен жест. — Разбрах ви. Ще се опитам да държа камерите надалеч от вас. Но полетът е дълъг. Проявете търпение. Може би, когато наближим Пръстена, ще сме им омръзнали и тогава ще успеем да ги прехвърлим на някой друг кораб.

Известно време мълчаха, сетне Алекс поклати глава.

— Добре де — рече той. — Мисля, че току-що открихме единствената причина, която би ме накарала да очаквам с нетърпение приближаването на Пръстена.

* * *

Холдън се събуди внезапно и потърка яростно сърбящия го нос. Имаше полузабравеното чувство, че нещо се е опитвало да пропълзи

вътре. На кораба нямаше буболечки, така че трябваше да е от съня. Само че сърбежът си беше съвсем истински.

Докато се чешеше, той промърмори: „Съжалявам, лош сън или нещо такова“ и потупа леглото до себе си. Беше празно. Наоми вероятно бе отишла в банята. Пое с пълни гърди въздух и издиша рязко няколко пъти през носа, за да се отърве от сърбежа. При третото издишване от носа му излетя синкава светулка. Холдън долови слаб мирис на ацетат във въздуха.

— Трябва да поговорим — произнесе познат глас в сумрака.

Гърлото на Холдън се сви. Сърцето му се разтуптя. Той притисна лицето си във възглавницата и се опита да сподави вика на отчаяние и гняв, докато старият познат страх стягаше отново гърдите му.

— И така. Имаше един новобранец — поде Милър. — Добро хлапе, но ти не можеше да го понасяш.

— Не мога да търпя повече тия глупости! — Холдън замахна с възглавницата и я запокити в посоката, от която идваше гласът на Милър. Стовари юмрук върху пулта до леглото и каютата се озари в светлини. Милър стоеше до вратата с познатия смачкан сив шлифер и филцова шапка и пристъпваше неуверено от крак на крак, а възглавницата се въргалаше в краката му.

— Знаеш ли, той така и не се научи да си почиства стаята — продължи. Устните му бяха съвсем черни. — Ъглите и праговете. Опитвах се да му кажа. Но винаги оставяше ъглите и праговете на вратите.

Холдън се пресегна към пулта да повика Наоми, но се отказа. Искаше тя да е тук, защото така Милър щеше да изчезне. Но се боеше, че този път може би няма да се получи.

— Слушай, трябва да почистиш стаята — продължи Милър и лицето му се изкриви от объркване и напрежение, досущ пияница, опитващ се да си припомни нещо важно. — Ако не почистиш тази стая, тя ще те *изяде*.

— Какво искаш от мен? — попита Холдън. — Защо ме караш да ида там?

На лицето на Милър се изписа отчаяние.

— Какво, за бога, ме чу да казвам? Виждаш стая, пълна с кости, и единственото, което знаеш, е, че някой щял да бъде убит. Ти си хищник чак до момента, в който се превръщаш в жертва. — Той

млъкна и се облеци. В очакване на отговор. Холдън обаче млъчеше и Милър пристъпи към леглото. Нещо в лицето му накара Холдън да си спомни времето, когато го бе гледал да стреля по хора. Той отвори чекмеджето на шкафчето и извади пистолета.

— Не се приближавай — предупреди го, но все още не бе насочил пистолета към Милър. — Но бъди честен, ако те гръмна, няма да умреш, нали?

Милър се разсмя. Изражението му стана почти човешко.

— Зависи.

Вратата се отвори и Милър изчезна. Влезе Наоми по нощница и с чаша вода в ръка.

— Буден ли си?

Холдън кимна, дръпна чекмеджето и хвърли вътре оръжието. Изражението му бе достатъчно, за да разбере Наоми какво е станало.

— Добре ли си?

— Да. Той изчезна, когато отвори вратата.

— Изглеждаш ужасно — Наоми остави чашата и се пхна при него под завивките.

— Този път бе по-страшен. Преди аз... не знаех какво да мисля. Но откакто той научи за Пръстена, все се опитвам да разбера какво ми казва. Беше по-лесно, когато смятах, че са безсмислени брътвежи. Че не значат... няма начин да значат каквото и да било.

Наоми се сгуши до него и го прегърна.

— Не бива да позволим на Моника и хората ѝ да разберат за това — рече той. — Какво? — попита, видял тъжната ѝ усмивка.

— Джеймс Холдън не разказва всичко на всеки — отвърна тя.

— Този път е различно.

— Зная. Какво каза той? Имаше ли някакъв смисъл изобщо?

— Не. Но ставаше въпрос за смъртта. Всичко, което говори, е все за смъртта.

* * *

През следващите няколко седмици животът на кораба навлезе в рутина, която, макар и не особено удобна, поне беше колегиална. Холдън прекарваше повечето време с репортерския екип, оставяше да

го снимат, показваше им кораба и отговаряше на въпросите. Какво е било детството му? Любящо, сложно, сладко-горчиво. Наистина ли е спасил Земята, като е убедил момиче с помрачено съзнание, което всъщност било кристализирало семенце на протомолекулата, да завие към Венера? Не, вероятно е станало случайно. Съжالياва ли за нещо?

Той се усмихваше, кимаше и се преструваше, че не крие нищо. Че единственото, което го води към Пръстена, е договорът с тях. Че не е бил избран от протомолекулата за нещо друго, което все още не разбира.

Понякога Моника търсеше и другите, но Алекс и Наоми се стараеха да отговарят дружелюбно, любезно и уклончиво. Еймъс пък изпъстряше отговорите си с толкова псувни и сексуални закачки, че се оказа почти невъзможно да ги редактират, за да ги поднесат на цивилизованата публика.

Коен се оказа нещо повече от обикновен аудиотехник. Тъмните очила, които носеше, бяха сонарна система с обратна връзка, която му позволяваше да създава тримерен модел на всяко пространство, в което се намираше. Когато Еймъс го попита защо не си сложи импланти, Коен му обясни, че при инцидента са изгорели не само очите, но и очните нерви. Опитът за тяхното регенериране бил неуспешен и едва не го погубил, тъй като предизвикал появата на трудноконтролируем мозъчен тумор. Но интерфейсът, който позволявал на мозъка му да преобразува сонарните данни в действащ 3D ландшафт, го превърнал в ненадминат визуален моделиер. Докато Моника разказваше за живота на Холдън след разрушаването на „Кентърбъри“, Коен пресъздаде красиви обемни изображения на сцената. В друг момент показва на екипажа кратък клип, в който Холдън говореше, описвайки бягството от Ерос след първата протомолекулна епидемия, но изглеждаше, сякаш действително крачи из ероските коридори, натъпкани с трупове.

Холдън донякъде бе започнал да харесва тези интервюта, но когато се стигна до картините от Ерос, помоли Коен да ги спре. Беше сигурен, че това по някакъв начин ще повика Милър, ала за щастие не се случи. Холдън не харесваше спомените, които пробуждаше тази случка. Хубавото бе, че репортерският екип се съобрази с желанието му. Беше мило от тяхна страна, ала кой знае защо това го накара да се почувства още по-зле.

На седмица път от Пръстена те застигнаха „Бегемот“. Моника седеше на мостика заедно с хората си, когато огромният кораб на СВП най-сетне се приближи достатъчно, за да може да бъде разгледан от телескопите на „Роси“. Холдън бе вдигнал ограниченията и сега репортерският екип можеше да се разхожда навсякъде.

Оглеждаха бавно гигантския корпус на „Бегемот“, когато Алекс внезапно подсвирна и посочи една издатина.

— Проклет да съм, шефе, но мормоните са по-добре въоръжени, отколкото си спомнях. Това там е кула на ЕМ-оръдие. И съм готов да се обзаложа на десертите си за цяла седмица, че по-нататък са отвърстията на торпедните апарати.

— Повече го харесвах като заселнически кораб — отвърна Холдън. Той включи опознавателната програма на „Росинант“ и й нареди да класифицира преустройства „Бегемот“ като клас дреднаут и да въведе в профила му всички оръжейни системи.

— Кражба от такъв мащаб може да си позволи само цяло едно правителство — подметна Еймъс. — Предполагам, че СВП вече е легализиран.

— Че как — рече през смях Алекс.

— Марс има подобни искания към нас — отбеляза Холдън.

— И ако ние бяхме тези, които унищожиха бойния им кораб, преди да отлетим с „Росинант“, щяха да имат аргумент в своя подкрепа — поклати глава Еймъс. — Но, доколкото си спомням, направиха го лошите.

Наоми не се включи в разговора. Работеше нещо на комуникационното табло. Холдън виждаше, че задачата е сложна, защото тя тихичко си тананикаше.

— Били ли сте на „Науву“ преди? — попита Моника.

— Не — отвърна Холдън. „Росинант“ бе започнал да изписва данни на екрана. Корабните изчисления за действителната мощ на „Бегемот“. — Когато пристигнах за първи път на станция Тихо, те все още работеха над него. А когато подхванах работа при Фред Джонсън, вече бяха изстреляли „Науву“ към Ерос и той се носеше към границата на Слънчевата система. Разходих се на кораба, който бяха пратили да го улови.

„Росинант“ подаваше странни и озадачаващи заключения. Корабът, изглежда, смяташе, че „Бегемот“ не разполага с нужната

структурна здравина, за да побира оръжия с подобна мощност. Дори предполагаше, че ако бойният кораб на СВП стреля едновременно с две от шестте си ЕМ-оръдия, съществува 34-процентов шанс да се разкъса корпусът. Само за да се намира на работа, Холдън нареди на „Роси“ да изработи тактически план за бой с „Бегемот“ и да го прати на Алекс и Наоми. Вероятно никога нямаше да им потрябва.

— Не ви ли харесваше да работите за СВП? — попита го Моника. На устните ѝ трептеше онази усмивка, която придружаваше въпроси, чиито отговори вече знаеше. Холдън предполагаше, че репортерката ще е доста слаб играч на покер, но до момента не бе успял да я подмами да играят.

— Имаше и от това, и от онова — промърмори той, като също се усмихна, макар и пресилено. Стараеше се да бъде онзи Джеймс Холдън, който Моника виждаше в него. Да се жертва, за да може вниманието ѝ да бъде отклонено от другите.

— Джим? — повика го Наоми, най-сетне вдигнала глава от пулта. — Сещаш ли се за онази утечка на памет в комуникационната система, която преследвам от месеци? Напоследък се влоши. Направо ме побърква.

— Колко зле е всъщност? — попита Алекс.

— Флукутира между 0,0021 и 0,033 процента — отговори тя. — Налага се да прочиствам паметта и да рестартирам системата всеки няколко дни.

Еймъс се засмя.

— Какво ти пука? Имам утечка на енергията, която надминава цял процент.

Наоми се обърна и го изгледа намръщено.

— Защо не си ми казвал?

— Защото съм готов да се обзаложа на месечната си заплата, че е някоя от предните светлини. Когато имам възможност, ще ида да я поправа.

— Тези неща случват ли се често? — попита Моника.

— Не, за бога — отвърна Алекс. — „Роси“ е стабилен кораб.

— Тъй де — потвърди Еймъс. — Толкова добре са го направили, че за да не скучаем, се забавляваме с шибани мехурчета от изчезнала памет и гаснещи светлини. — Моника го гледаше с дежурната си непроницаема усмивка.

— Така и не ми отговорихте на въпроса за СВП — обърна се тя отново към Холдън. Посочи схемата на „Бегемот“, изработена от „Роси“, оръжейните точки и гневните червени светлини по корпуса. — Всичко наред ли е между вас?

— Да, все още сме приятели — отвърна Холдън. — Няма за какво да се безпокоите.

Светна индикатор, показващ, че „Бегемот“ е определил разстоянието помежду им с лазерен далекоммер. „Роси“ отвърна със същото. Лазерите не бяха целеуказващи. Просто два кораба проверяваха дали не са в опасна близост.

Нищо, за което да се безпокоят.

Да бе.

11.

МЕЛБА

Стани бе застанал зад лявото рамо на Мелба и надзърташе към екрана. От време на време пригладжаше с длан хлъзгавата материя на работните си панталони сякаш се опитваше да разтрие схванал се мускул. Мелба вече знаеше, че при него това е признак за нервност. Тесните пространства на „Церизиер“ налагаха да е твърде близо до нея и тя усещаше топлината на тялото му върху бузата си. При други обстоятелства подобна близост щеше да говори за интимност. Тук тя не означаваше нищо. Нито пък я дразнеше.

— Глей — рече Стани и посочи с ръка. — Бря. Ей туканка.

Мониторът бе стар, в долния ляв ъгъл непрестанно светеше зеленикава точка, но никой не си бе направил труда да го поправи. Все пак беше по-добре от ръчен терминал. За едно неопитно око профилът на енергийната консумация на „Принц Томас“ би наподобявал ЕЕГ или сеизмологична диаграма на пода при бесни танци. Но след изминалите седмици — вече месеци — окоето на Мелба вече не беше неопитно.

— Виждам го — рече тя и чукна с пръст по светещата точка. — Не може ли да определим откъде е?

— Да ме гръмнат — промърмори Стани и потърка брадичка. — И аз го виждам, но не знам какво гледам.

Мелба плъзна език по вътрешната страна на зъбите си, опитвайки се да се съсредоточи и да си припомни наръчника, в който се показваше как да се проследяват подобни сигнали. По някакъв странен начин нейната неопитност се бе превърнала в предимство за екипа. Стани, Рен, Боб и Соледад имаха по-голям опит от нея, но с прочетените ръководства и наръчници тя разполагаше с по-добра теоретична подготовка. Понякога се оказваше, че знае простички неща, които всички те са знаели някога, но вече са ги забравили.

— Това ли предизвика снижаването на скоростта? — попита тя.

Стани изсумтя като човек, изпитал внезапна болка.

— Удариха нула g и регулаторите се рестартираха — рече той. — Поне не е нещо сериозно. Но ще трябва да се върнем там и да ги проверим.

Мелба кимна и си отбеляза мислено да прочете в наръчника какво включва този процес. Знаеше само — защото се повтаряше като мантра в няколко наръчника, — че когато корабът намали тягата по средата на полета, завърти се и започне да ускорява в противоположна посока, време е за специален технически контрол.

— Ще го включа в смените — обеща тя и извика на екрана разписанието на екипа. Имаше празнина от десет дни, в която можеха да посетят всички кораби. Тя блокира целия период, маркира го и го разпрати на групата. Действаше леко и без напрежение, сякаш цял живот бе работила точно това. Което донякъде бе самата истина.

Флотилията приближаваше последния етап от пътуването. Преди седмици бяха прекосили орбитата на Уран и сега слънцето бе само ярка звезда в бездната на нощното небе. Пламъците на реактивните струи вече бяха извърнати към Пръстена, поглъщайки набраната скорост с всяка изминала минута. Макар че това бе стандартна процедура при корабите с ъпстейнови двигатели, Мелба не можеше да се отърве напълно от усещането, че се опитват да избягат от доскорошната им цел, ала са притегляни към нея въпреки волята им.

Когато не говореха за работа, единственото, за което си бърбеха в столовата, на тренажорите или на совалките към и от корабите, на които оказваха техническо обслужване — беше за Пръстена. Марсианските научноизследователски кораби и техният ескорт бяха вече там и се озъртаха наред пуста. Нямаше официални съобщения и естествено, те бяха заместени от слухове. Всеки лъч светлина, който преминаваше през Пръстена, се отразяваше обратно точно както бе в нормалния космос. Но с приближаването няколко константи показаха обезпокоителни отклонения. Микровълновият фон от вътрешността на Пръстена беше по-стар от Големия взрив. Някои твърдяха, че ако слушаш достатъчно внимателно статичния шум от другата страна на Пръстена, можеш да чуеш гласовете на мъртвите от Ерос, или на прокълнатите. Мелба долавяше страха в думите на другите, виждаше как Соледад се кръсти всеки път, когато си мисли, че никой не я гледа, и усещаше нарастващия натиск на приближаващия се

космически обект. Разбираше увеличаващия се страх не защото и тя го изпитваше, а тъй като приближаваше моментът на нейната лична криза.

Чудовищният боен кораб на СВП, разбира се, щеше да пристигне скоро, почти по същото време, когато и земната флотилия. Не беше въпрос на дни, но все пак щеше да е скоро. „Росинант“ вече бе подминал по-бавния „Бегемот“. Тя и Холдън се бяха отдалечили от царството на слънцето и не след дълго пътищата им щяха да се пресекат. И тогава щеше да удари часът за атака, за публично унижение на Холдън и заедно с това — за неговата смърт. А после...

Беше странно да мисли за после. Колкото повече си го представяше, толкова повече се виждаше в амплото на Мелба. Нямаше причини да не е така. Клариса Мао не притежаваше нищо, не управляваше нищо и беше нищо. Мелба Кох поне имаше работа. Минало. Приятна мисъл, може би защото беше невъзможна. Тя ще се върне у дома, отново ще стане Клариса и ще направи каквото е необходимо, за да възстанови името на своето семейство. Да му върне изгубената чест. Ако остане, би означавало да живее като Джули.

Докато растеше, Клариса не спираше да се възхищава и дразни от живота на своята по-голяма сестра. Джули бе хубавицата в семейството. Умницата. Шампионът по надпревара с яхти. Пьотър бе по-млад от Клариса и следователно във всичко трябваше да е под нея. Близнаците Майкъл и Антея живееха в собствен затворен свят, споделяха си шеги и забележки, които само те разбираха, и понякога изглеждаха като гостуващи отдавна в семейството, а не като част от него. Джули бе по-голямата — тази, която Клариса винаги мечтаеше да бъде. Тази, която искаше да победи. Клариса не бе единствената, която гледаше на Джули по този начин. Майка ѝ също се чувстваше така. Тъкмо по това си приличаха.

А после се случи нещо. Джули ги напусна, подстрига косата си, заряза училище и изчезна в неизвестността. Помнеше как баща ѝ научи новината по време на вечеря. Бяха се събрали в официалната зала, от която се виждаше паркът, менюто беше индийско. Клариса тъкмо се бе върнала от езда и все още миришеше малко на кон. Пьотър пак говореше за математика и дотягаше на всички, а майка ѝ вдигна поглед от чинията си с усмивка и обяви, че Джули е написала писмо, в което съобщава, че напуска семейството. Клариса зяпна от почуда. Беше все едно да кажеш, че слънцето е намислило да влезе в

политиката или че четирима са решили да станат осем. Не беше чак толкова невъобразимо, но беше почти на ръба.

Баща ѝ се разсмя. Каза, че било временно. Според него Джули искала да види как живеят обикновените хора, а когато се насити на това, ще се прибере вкъщи. Но тя видя в очите му, че не вярваше на думите си. Неговото любимо момиче си бе тръгнало. Беше отхвърлило не само него, но и цялото семейство. Името им. От онзи момент нататък кашуто и кърито винаги имаха за нея вкуса на победата.

И така, когато приключи тук, Мелба щеше да изчезне. Да бъде прибрана обратно в кутията, заровена или изгорена. Клариса можеше да се събере с роднините си. Пътър вече имаше собствен кораб. Би могла да работи на него като електрохимичен инженер, помисли си тя с усмивка. Или, в най-лошия случай, да остане при мама. Ако им каже какво е направила, как е спасила семейството, Клариса би могла да продължи и да възстанови отново компанията. Да изгради империята със своето име. И вероятно да освободи баща си от затвора.

Мисъл, която я накара да се почувства едновременно обнадяждана и изморена.

Метално дрънчане и далечен смях я върнаха към действителността. Тя прегледа разписанието за поддръжка през следващите десет дни — технически преглед на електрическите системи на три от малките бойни кораби и измерване годността на електронните карти. Отбеляза си корабното време и изключи терминала. Столовата бе полупълна, когато слезе там, имаше няколко десетки членове на други екипи, които ядяха и разговаряха тихо или гледаха новините за Пръстена. Соледад седеше сама, втренчила поглед в ръчния си терминал, докато похапваше от зеленикавокафявото пюре, което изглеждаше като фекалии, но ухаеше подобно на най-вкусното земно телешко. Мелба опита да си представи, че пюрето всъщност е пастет, и тогава наистина не ѝ се стори толкова неприятно.

Тя си взе една чиния и чаша с лимонова вода и се намести до Соледад. В очите на момичето блесна искрена усмивка.

— Ей, шефе — кимна тя. — Как върви?

— Всичко е както трябва — отвърна също с усмивка Мелба. — Какво пропуснах?

— Репортажа от Марс. Този път с данни. Корабът, който премина през Пръстена — не е легнал в дрейф.

— Наистина ли? — попита Мелба. След като бяха засекли слабите сигнали на малкия, сглобен от подръчни материали съд, който бе започнал всичко това, имаше предположения, че е пострадал от нещо, което живее от другата страна на Пръстена. И че се рее там в свободен полет.

— Значи е под тяга?

— Може би — отвърна Соледад. — Според данните той продължава да се движи, доста по-бавно, отколкото когато навлизаше. Нали знаеш, че пратиха след него сонди? Една от тях също е била прехваната. Нормална тяга и после — бум, стоп. Сигналът е прецакан, но изглежда, е на същия курс, на който и корабчето. Сякаш ще бъдат... отведени на едно и също място. Нещо такова.

— Странно — каза Мелба. — Но предполагам, че трябваше да го очакваме. След Ерос.

— Баща ми беше на Ерос — промълви Соледад и гърлото на Мелба се сви. — Работеше в едно от казината. Беше охрана, пазеше някой да не хакне игрите. От петнайсет години се бяхтеше там. Смяташе там да се пенсионира, да си купи някоя малка дупка и да си доживее живота.

— Съжалявам.

Соледад повдигна рамене.

— Всеки рано или късно умира — подхвърли тя, изтри очите си с опакото на ръката и се обърна към екрана.

— Сестра ми живееше там — каза Мелба. Това беше истина — дори повече от истина. — Беше една от първите, които пострадаха.

— По дяволите — изруга Соледад и вдигна глава, забравила терминала.

— Аха.

Двете помълчаха известно време. На съседната маса поясен на не повече от двайсет години удари коляно в ръба и започна да ругае земните инженери за забавление на приятелите си.

— Мислиш ли, че още са там? — попита Соледад тихо и кимна към терминала. — Нали знаеш за гласовете? Предаванията от Ерос. Чувала си ги. След като стана. Това са хора, нали?

— Те са мъртви — отвърна Мелба. — Всички на Ерос са мъртви.

— Или променени — поклати глава Соледад. — Някой обясняваше, че са им взети схемите. На телата. И на мозъците. Мисля

си, че изобщо не са умирали. Просто са били преправени, а? Ами ако мозъците им не са преставали да работят и...

Тя сви рамене, търсейки подходящата дума, но Мелба знаеше какво има предвид. Промяната, дори фундаменталната промяна, не беше като смъртта. Тя самата бе доказателство за това.

— Има ли значение?

— Ако душите им никога не бъдат освободени? — каза с неочаквана болка в гласа Соледад. — Ако онова ги е пленило? Сестра ти. Баща ми. Ако не са мъртви, а Пръстенът държи душите им?

„Няма души — помисли си със съжаление Мелба. — Ние сме торби от плът с малко електричество, преминаващо през нея. Няма призраци, духове, нито души. Единствено остават историите, разказвани от хората за теб. Единствено името ти има значение.“ Беше от този тип неща, които би си мислила Клариса. И които би казал баща ѝ. Но не ги произнесе гласно.

— Може би затова от Земята карат всички тия свещеници — продължи Соледад и загреба малко от пюрето. — За да им помогнат да намерят покой.

— Все някой трябва — съгласи се Мелба и се наведе над своята чиния.

Ръчният ѝ терминал изписука — Рен искаше конфиденциален разговор. Мелба се намръщи и прие обаждането.

— Какво става? — попита тя.

Гласът му беше напрегнат.

— Тук има нещо, което ме озадачава. Аномалия някаква.

— Идвам — каза Мелба. Прекъсна връзката, излапа на няколко хапки остатъка от яденето си и на излизане пхна чинията в рециклатора. Рен беше при пулта на товарните хангари. Едно от местата с достатъчно висок таван, та не се налагаше да се прегърбва. Около него с помощта на мощни електромагнити за пода и един за друг бяха закрепени сини пластмасови сандъци. Стъпките ѝ бяха единственият звук.

— Какво има? — попита тя.

Той се дръпна и кимна към монитора.

— Данните за въздушния филтър на „Сенг Ун“ — съобщи.

Кръвта ѝ се смрази.

— И какво? — попита остро и твърде рязко.

— Целият е покрит с налепи. Започна да алармира. Прегледах профила, това е високоенергийна ганга. Нитроетени или от тоя род.

Не беше помисляла за това. Знаеше, че на корабите се извършва пасивен газов мониторинг, но никога не ѝ бе минавало през ума, че разсеяни молекули от нейните експлозивни могат да бъдат уловени от въздушните филтри, нито че някой ще проверява. Рен прие мълчанието ѝ за объркване.

— Направих анализ — продължи той. — Съвпада деветдесет и девет процента с пластичен експлозив.

— Значи имат на борда си експлозивни — заключи Мелба. — Това е военен кораб. На такива се пренасят експлозивни, нали? — Гърдите ѝ се стягаха от отчаяние и уплаха. Беше оплескала нещата. Искаше само Рен да замълчи, да не казва онова, които казваше. Кое то възнамеряваше да каже.

— Най-вероятно са предназначени за миньорски разкопки — промърмори той. — Ти инспектира тази палуба. Спомняш ли си да си видяла нещо странно? Макар че невинаги има какво да се види.

— Смяташ, че е бомба?

Рен сви рамене.

— Вътрешните мъкнат какви ли не неща. Един тип се опита да се запали. Друга пък ще се умори от глад. Те са побъркани. Като онзи тип, който искаше да направи онова с камерата.

— Това не беше политически акт — отвърна тя. — Той е артист.

— Искам да кажа, че като събереш различни хора на едно място, ще се случват всякакви такива неща. Не вади най-доброто в хората. Кара ги да си търсят внимание. Може някой друг да е намислил да се прочуе, а?

— Предупреди ли охраната им? — попита тя.

— Първо исках да кажа на теб. Но такова нещо, то е *шиката га най*. Ще се наложи.

„Ще трябва да го убия“ — помисли си тя, но сякаш някой го прошепна в ухото ѝ. Вече знаеше как ще стане. Ще го накара да погледне нещо на екрана, да се наведе още малко. Достатъчно, за да оголи шията. После ще притисне с език небцето си, ще го разтърка малко с връхчето и силата ще дойде. Ще го очисти тук и... след това ще го отнесе в нейната каюта. Ще почисти гардеробчето и ще го натика вътре. Ще използва изолираща пяна, за да задържи миризмата

вътре. Ще напише доклад, ще съобщи, че е изчезнал. Ще изглежда объркана като всички останали. А когато дойде време за освобождаване на каютата, Мелба вече ще е изчезнала. Дори и да предположат, че тя е поставила бомбите, ще решат, че е един от агентите на Холдън.

Рен я гледаше с меките си кафяви очи, пристегнал на плитка оранжевата си коса. Шията му бе съвсем оголена. Спомни си как ѝ бе обяснявал за изгорелите филтри. За вниманието, което той прояви. Съчувствието.

„Съжалявам — помисли си тя. — Грешката е моя. Налага се.“

— Да проверим данните отново — предложи и се наведе към монитора. — Покажи ми къде са тези аномални резултати.

Той кимна и се наведе заедно с нея. Подобно на всичко на „Церизьер“ пултът бе направен за някой по-нисък от Рен. Наложил се да се наведе повече, за да го стигне. Тя усети странна вдървеност във врата, която стегна и гърлото ѝ. Страх, като от удавяне. Рен размърда глава, за да намести плитката си. Имаше бенка, кафява и овална, точно на мястото, където започваше черепът му — като черна точка на мишена.

— Гледах ей тези данни тук — чукна той екрана.

Мелба притисна с език небцето. Ами Соледад? Тя беше с нея, когато Рен се обади. Знаеше, че Мелба е отишла на среща. Може би ще трябва да убие и нея. Но къде ще скрие тялото? Трябва да организира някакъв инцидент. Нещо правдоподобно. Не може да им позволи да я спрат точно сега. Толкова е близо.

— Но не се покачва — говореше той. — Остава си на едно равнище.

Тя завъртя език веднъж в посока, обратна на часовниковата стрелка, сетне спря. Усети световъртеж. Недостиг на въздух. Една от изкуствените жлези се беше задействала, може би в подготовка за предстоящата секреция. Рен говореше, но тя не можеше да го чуе. Шумът на собственото ѝ дишане и туптежът на сърцето бяха твърде силни.

Трябва да го убие. Пръстите ѝ трепереха. Сърцето ѝ лумкаше. Той се обърна към нея и издиша през ноздрите. Вече не беше човек. Беше само чувал с плът с малко електричество. Можеше да го направи. Заради баща си. Заради семейството. Трябваше да бъде направено.

Когато Рен заговори, гласът му сякаш идеше отдалече.

— *Was denkst du?* Искаш ли да се обадиш? Искаш ли аз да се обадя?

Мислите ѝ се движеха твърде бързо и твърде бавно. Питаше я дали да предупредят „Сенг Ун“ за бомбата. Това имаше предвид.

— Рен? — повика тя. Гласът ѝ бе слаб, хленчещ. Глас на някой по-млад от нея. Някой много изплашен или много тъжен. На лицето му се изписа загриженост, веждите му се събраха.

— Ей? Добре ли си, шефе?

Тя докосна екрана с върха на пръстите.

— Погледни пак — рече. — Погледни по-внимателно.

Той се обърна и се наведе към екрана, сякаш отблизо щеше да открие нещо повече. Тя разглеждаше превитата му шия, докато заприлича на статуя в музей — на неодушевен предмет. Нищо повече. Завъртя два пъти с език по небцето и усети, как я изпълва спокойствие.

Вратът му изпука, когато го строши, хрущялните дискове се освободиха с пращане, снопът от нерви и съединителна тъкан, през който преминаваше животът му, се скъса. Тя продължи да удря в основата на черепа, докато почувства, че костта поддава под дланта ѝ и вече е време да премести тялото. Бързо. Преди някой да ги заvari. Преди да стане късно.

За щастие, имаше съвсем малко кръв.

12. АНА

Два часа след началото на междурелигиозната среща за пръв път в живота си Ана почувства, че молитвите ѝ дотягат. Винаги бе намирала в тях дълбоко успокоение. Неподправено чувство за единение с нещо безкрайно по-голямо от нея. Нейните приятели атеисти го наричаха благоговение пред лицето на безмерния космос. Тя го определяше като Бог. Това, че може би говореха за едно и също нещо, не я безпокоеше. Не беше изключено да праща своите молитви към една студена и безчувствена вселена, ала по-важното бе, че тя не усещаше нещата по този начин. Науката бе дарила човечеството с множество постижения и тя я ценеше. Но бе отнела едно важно нещо — ползата от субективния, личния опит. Бе го заменила с идеята, че само измерими и подлежащи на изпитание концепции имат стойност. Хората обаче не действаха по този начин и Ана подозираше, че същото важи и за вселената. „По Божия образ“ се бе превърнало в основен принцип на нейната вяра.

В началото срещата бе приятна. С течение на годините красивият дълбок глас на отец Мишел бе отлежал като старо вино. Неговата многословна и прочувствена молитва за Божие водачество за тези, които възнамеряват да изучават Пръстена, бе предизвикала тръпки по тялото ѝ. Той бе последван от един старейшина на Църквата за човешко възнесение, който пък преведе групата през серия от медитации и дихателни упражнения, с наистина освежаващ и възвръщащ енергията ефект. Тя си отбеляза на ръчния терминал да си свали копие на книгата по медитация и да я прочете. Разбира се, не всички представители на религии и движения извършиха ритуали. Имамът не би се молил в присъствието на немюсюлмани, макар че произнесе кратка реч, която бе преведена симултанно в слушалките. Когато приключи с „Аллах бу акбар“ неколцина от присъстващите повториха думите. Ана бе една от тях. Защо не? Беше проява на уважение, отношение, с което бе съгласна.

Но след два часа дори най-прочувствените и поетични молитви бяха започнали да я изморяват. Тя се зае да брои малките пластмасови къщички, в които бяха скрити противопожарните кули. Научи се да ги забелязва след неуспелия опит за самоубийство. Сетне мислите ѝ неусетно се насочиха към писмото, което бе пратила на Ноно. Столът, на който седеше, вибрираше едва доловимо. Вероятно се дължеше на масивния двигател на кораба и Ана се заслуша в него, различавайки постепенно равномерен ритъм. Ритъмът се превърна в музика и тя започна да си тананика под нос. Спря едва когато епископианецът на съседния стол се покашля многозначително.

Ханк Кортес, разбира се, бе поставен последен в списъка. През седмиците и месеците, откакто Ана бе на борда на „Принц“, за нея бе станало ясно, че макар официално никой да не ръководеше тези междурелигиозни срещи, към доктор Ханк се отнасяха като към „първи сред равни“. Ана подозираше, че това се дължи на тесните му връзки с генералния секретар, благодарение на когото бе станала възможна тази мисия. Освен това разговаряше на малки имена с повечето прочути артисти, политици и икономически консултанти в цивилния контингент на групата.

Това не я безпокоеше. Колкото и равни да са членовете на една група, винаги трябва да има човек, който да поеме водачеството. По-добре да е доктор Ханк, отколкото тя.

Когато неовиканската свещеничка, заела място на подиума, най-сетне приключи със своя ритуал, доктор Ханк не се виждаше никакъв. Ана бе завладяна от надеждата, че най-сетне ще бъде сложен край на срещата.

Но не. Доктор Ханк се появи пред аудиторията, следван от телевизионен екип, и се изкатери на подиума с увереността на актьор, излизащ на сцената. Той дари аудиторията с бляскава усмивка, като се постара тя да влезе в обектива на камерата.

— Братя и сестри — поде доктор Ханк, — да склоним глави и да благодарим на Всевишния, да търсим съветите Му и да се оставим да ни води, докато приближаваме края на това историческо пътуване.

Речта продължи в същия дух още двамайсет минути.

Ана неусетно започна отново да си тананика.

По-късно Ана и Тили се срещнаха за обяд в офицерската столова, която бе предоставена на цивилните. Ана не разбра точно как се превърна в единствената и най-близка приятелка на Тили по време на това пътуване, но жената се бе вкопчила в нея след първата им среща и продължаваше да упорства като впил се кърлеж. Не, не беше съвсем справедливо да се говори така. Макар че единственото общо, което имаха двете, бе въглеродната основа, не можеше да се каже и че Ана разполагаше с големи възможности за сприятеляване на този полет. Тя постепенно бе започнала да прозира през маската на по-възрастната жена и да вижда под нея едно наистина самотно същество. Съпричастността на мъжа ѝ към преизбирането на генералния секретар ѝ бе осигурила място на кораба като цивилен консултант. Ролята ѝ на тази мисия бе да напомня по още един начин за богатството и влиянието на нейния съпруг. Тя го знаеше, знаеха го и всички останали. Повечето цивилни на кораба се отнасяха към нея със зле прикрито съжаление.

Докато чакаха да им поднесат храната, Тили хвърли едно бонбонче в устата си и се зае да го дъвче. Въздухът се изпълни с лекия мирис на никотин и мента. На кораба, разбира се, пушенето бе забранено.

— Как вървят твоите работи? — подхвана разговор Тили, докато си играеше със сребърната кутия с ментови бонбони и оглеждаше помещението. Носеше изящна комбинация от панталон и блуза, които вероятно струваха повече от къщата на Ана на Европа. Беше от онези тоалети, които слагаше, когато не искаше да прави особено впечатление.

— Междурелигиозната среща ли? — попита Ана. — Добре. Всъщност не чак толкова. Беше дълга. Твърде, твърде дълга.

Тили я погледна, учудена от искреността на изказването.

— Божичко, аз ли не знам? Никой не може да плямпа повече от някой свят човек пред себеподобни. Освен може би политиците.

Пристигна храната, поднесена от млад флотски офицер, който изпълняваше ролята на келнер. Ана се зачуди какво ли е мнението му за това му задължение. Военните в армията на ООН по правило бяха

доброволци. Вероятно младежът е имал друга представа за своята служба. Той постави внимателно и ловко чиниите пред тях, което говореше за дълга практика, и им се усмихна, преди да изчезне към кухнята.

Всъщност към камбуза. Така ги наричаха на корабите.

Тили се зае да похапва без особен ентусиазъм от отгледаните във ферма домати и салатата с истинска моцарела — неща, които Ана не би могла да си позволи на Европа, освен ако не продаде бъбрек.

— Чухте ли се с Намоно?

Ана кимна.

— Снощи получих ново видеопослание. Нами става все по-голяма. Попривикнала е с гравитацията, но от лекарствата ѝ е зле. Мислехме да ги спрем по-рано, дори това да означава да мине на физиотерапия.

— Хммм — промърмори Тили. Ана предположи, че ще смени темата. Така и стана.

— Робърт не се е появявал вече цяла седмица — подхвърли Тили. Изглеждаше по-скоро раздразнена, отколкото тъжна.

— Мислиш ли, че той ти...

— Изневерява? — Тя се разсмя. — Ще ми се. Поне щеше да е интересно. Но когато се затваря в офиса си в два през нощта, знаеш ли какво прави? Хващала съм го. Чете бизнесдоклади, следи стоковата борса, разглежда диаграми. Робърт е най-лишеното от сексуалност създание, което съм срещала. Поне докато не измислят начин да се чукат пари.

Ана бе престанала да се притеснява от циничния език на Тили. В него нямаше гняв. По-скоро беше друг начин да бъде забелязвана. Да накара хората да ѝ обръщат внимание.

— Как върви кампанията? — попита тя.

— На Естебан ли? Кой знае? Ролята на Джон е да е богат и да има богати приятели. Сигурна съм, че поне в това се справя добре.

Известно време се хранеха мълчаливо, сетне, неочаквано дори за себе си, Ана произнесе:

— Мисля, че не трябваше да идвам.

Тили кимна мрачно, сякаш Ана бе цитирала Евангелието.

— Никой от нас не трябваше да е тук.

— Молим се, снимаме се и си организираме срещи за междурелигиозно сътрудничество — продължи Ана. — Но знаеш ли за какво не говорим никога?

— За Пръстена?

— Не. Всъщност, да. Говорим за Пръстена през цялото време. Какво е той, за какво е направен, защо го е създала протомолекулата.

Тили побутна назад салатата си.

— И после?

— Но ние сме тук за друго. Да говорим за неговото значение за нас. Има почти сто религиозни водачи и теолози на този кораб. Но никой не повдига въпроса какво означава Пръстенът.

— За Бог?

— Е, поне за Бог. Теологичната антропология е далеч по-опростена, когато човеците са единствените създания с души.

Тили махна на келнера и поръча коктейл, за какъвто Ана не бе чувала никога досега. Келнерът явно го познаваше, защото кимна и се стрелна да изпълнява поръчката.

— Този въпрос си заслужава да пийна — обясни Тили. — Продължавай.

— Но какво е мястото на протомолекулата във всичко това? Жива ли е? Тя ни изстребва, но освен това създава изумителни структури, които са невероятно напреднали. Дали е инструмент, използван от някого като нас, само че по-умен? Ако е така, тези същества имат ли вяра в божественото? Имат ли изобщо някаква вяра? И какво представлява тя?

— Ако въобще са чада на същия Господ Бог — подметна Тили, докато разбъркваше коктейла.

— За някои от нас Той е само един — отвърна Ана и помоли келнера за чай. След като младежът се отдалечи, тя продължи: — Това поставя под въпрос цялостната концепция за Божията милост. Е, не съвсем цялата, но доста усложнява нещата. Защото произведенията на протомолекулата са разумни. Значи ли това, че имат души? Те нахлуха в нашата Слънчева система, изстребват ни безапелационно, крадат ресурсите ни. Но грешници ли са по тази причина? Христос и за тях ли е умрял? Или са интелигентни, но бездушни, и това, което прави протомолекулата, може да се сравни с програма, заложена във вирус?

В помещението влезе група работници с комбинезони. Те си поръчаха храна и подхванаха шумен разговор. Ана се зарадва на тази възможност да се разсее от мислите, които не ѝ даваха покой.

— Всичко това е твърде теоретично, дори за мен — продължи тя. — Може би няма нищо общо с вярата ни, макар да имам противоположното усещане. Че има значение — за повечето хора.

Тили посрбъбваше от коктейла, което, Ана го знаеше от опит, означаваше, че приема разговора сериозно.

— Говорила ли си с друг за тези неща? — попита тя.

— Кортес се държи като човек, който ръководи всичко — отвърна Ана. Чаят ѝ пристигна и тя го остави да изстива. — Предполагам, че трябва да разговарям с него.

— Кортес е политик — подсмихна се Тили. — Не се подлъгвай по маската на отец Ханк и прочее. Той е тук, защото, докато Естебан е на власт, и той ще има влияние. Цялото това шоу е заради гласовете на избирателите и нищо повече.

— Мразя тези неща — сви устни Ана. — Вярвам ти. Ти ги разбираш по-добре от мен. Но въпреки това ги мразя. Какво пилеене на сили...

— Какво би попитала Кортес?

— Искам да организирам групи. Да провеждаме обсъждания.

— Нужно ли ти е неговото разрешение? — погледна я въпросително Тили.

Ана си спомни последния си разговор с Ноно и се засмя. Когато заговори отново, гласът ѝ бе твърде сериозен, дори за нея.

— Не — рече. — Мисля, че не.

* * *

Същата нощ Ана се събуди от сън, в който костите на Нами се трошаха под влияние на земната гравитация. Беше се задействала алармата. Звъненето продължи само няколко секунди, после един глас произнесе:

— Всички членове на екипажа по бойните станции!

Ана предполагаше, че това не се отнася за нея, тъй като не знаеше какво означава „бойна станция“, нито къде се намира. Нямаше

повече тревожни сигнали, нито чу отново гласа, но изплашена от съня и разбудена от сигнала, тя стана. Приблужи се към пулта, прати кратко съобщение на Ноно и Нами, сетне се облече.

Нямаше голямо движение по коридорите и асансьорите. Военните, които срещаше, изглеждаха напрегнати, ала за нейно успокоение, не бяха изплашени. Само изпълнени с решимост.

Тъй като нямаше къде другаде да отиде, тя слезе в столовата и поръча чаша мляко. Когато напитката пристигна, установи с изненада, че млякото е истинско, което означаваше, че е издоено от крава. Колко ли средства пилееше ООН за това „шоу“?

В столовата имаше само още няколко служители с офицерски униформи и група цивилни наемни работници, които пиеха кафе в ъгъла. Металните маси бяха приковани за пода с помощта на яки болтове. По стените течаха колони информация, предназначена за офицерите, но за нея тя бе като китайска граматика. Всеки път, когато се отваряха вратите на кухнята, оттам полъхваше на храна и препарати за миене на чинии. Беше като да седи близо до кухнята на много чист ресторант.

Ана допи бавно млякото, за да се наслади на богатия вкус. Нечий терминал изписука и двама от цивилните работници станаха. На масата остана жена с красиво, но тъжно лице, която гледаше терминала с празно изражение.

— Простете, госпожо — произнесе един глас и Ана едва не подскочи на стола. Пред нея стоеше млад мъж с офицерска униформа. — Имате ли нещо против да седна? — и посочи празния стол.

Ана успя да се съвземе, усмихна се и кимна, а той се намести неловко на тесния стол. Беше твърде висок за землянин, с къса руса коса, плещест, но с тесен кръст, какъвто имаха всички млади офицери, независимо от пола.

Ана протегна ръка през масата.

— Ана Воловодова.

— Крис Уилямс — представи се младият офицер и се здрависа със силна ръка. — Да, госпожо, но аз знам коя сте.

— Така ли?

— Да, госпожо. Роднините ми в Минесота са потомствени методисти, от много поколения насам. Когато видях името ви в списъка на пътниците, се постарях да го запомня.

Ана кимна и отпи от млякото. Щом момчето я бе избрало като представителка на религиозна общност, вероятно искаше да сподели с нея нещо по въпроса за вярата. Тя влезе в ролята на пастор Ана и попита благо:

— Какво мога да направя за теб, Крис?

— Имате много приятен акцент, госпожо — каза офицерът. Нуждаеше се от време, за да се подготви за това, което го бе довело при нея.

— Израснала съм в Москва — обясни тя. — Макар че след последните две години на Европа вероятно вече съм поясна, а?

Крис се засмя и лицето му се освободи от част от напрежението.

— Не е болка за умиране, госпожо. Но когато пуснете онез момчета да въртят на пълна скорост, не можеш им разбра и думичка.

Ана реши да не коментира опита му да говори жаргонно.

— Моля те, престани вече с това „госпожо“. Кара ме да се чувствам на сто години. Ана или пастор Ана, както предпочетеш.

— Добре — кимна Крис. — Пастор Ана.

Поседяха още малко смълчани, Ана наблюдаваше как Крис събира сили да сподели това, за което е дошъл.

— Чухте алармата, нали? — попита накрая той. — Предполагам, тя ви е събудила.

— Така си е.

— Именно. Бойните станции. Това е заради прашните — имам предвид марсианците, както знаете.

— Марсианците ли? — Ана изпитваше желание да изпие още една чаша от вкусното мляко, но се страхуваше, че това може да разубеди Крис, и не помахна на келнера.

— Намираме се в оръдейния обхват на техния флот — уточни той. — Затова бе обявена тревога. Вече не можем да делим небето с прашните, без да сме в постоянна готовност. Не и откакто — нали знаете — стана това на Ганимед.

Ана кимна и зачака да продължи.

— А Пръстенът вече е убивал. Може да е само онзи нещастник с импровизираното корабче, но все пак му видя сметката.

Ана го хвана за ръката. Крис трепна едва забележимо, но се отпусна, когато тя му се усмихна.

— Това плаши ли те?

— Ами да, разбира се. Но не за него дойдох.

Ана продължи да чака, като се стараеше да си придаде безгрижен вид. Хубавичкото цивилно девойче се надигна от съседната маса, като че се готвеше да излезе. Устните ѝ помръдваха сякаш разговаряше със себе си. Тя седна отново, сложи ръце на масата и отпусна глава върху тях. Има и други изплашени, цяла една стая, пълна със самотни хора.

— Искам да кажа — заговори Крис, нарушавайки съзерцанието ѝ, — че изобщо не е за това.

— А за какво, тогава? — подкани го Ана.

— Ами не заради Пръстена сме в бойна готовност — заяви той. — А заради марсианците. Въпреки гигантското нещо там ние все още мислим как да се изстребваме. Голяма гадост. Съжалявам. Бъркотия.

— А би трябвало да загърбим малките си различия, когато сме изправени срещу нещо подобно, нали?

Крис кимна и стисна ръката ѝ още по-силно.

— Крис, искаш ли да се помолиш с мен?

Той кимна, сведе глава и затвори очи. Когато тя приключи, младежът каза:

— Зная, че не съм единственият методист на кораба. Вие... ааа... нали разбирате... — организирате ли служби?

„Вече да“, реши Ана.

— Неделя от десет часа в конферентна зала 41 — обяви и си отбеляза мислено да попита някого дали може да използва в неделя конферентна зала 41.

— Ще се постарая да се освободя. — Крис я погледна усмихнато. — Благодаря ви, госпожо. Пастор Ана.

— Беше ми приятно да си поговорим, Крис. — „Току-що ми даде причина да съм тук“, добави наум.

След като Крис си тръгна, тя изведнъж осъзна, че е много изморена, и се приготви да се върне в леглото, ала видя, че хубавичкото момиче от съседната маса все още си беше там. Лицето ѝ продължаваше да е заровено в скръстените ѝ ръце. Ана се приближи и я докосна нежно по рамото. Момичето трепна и вдигна глава с разширени, почти ужасени очи.

— Здравей — каза Ана. — Ти как се казваш?

Момичето се сепна, сякаш ѝ бяха задали особено труден въпрос. Ана седна срещу нея.

— Видях те да седиш тук — продължи тя. — Стори ми се, че имаш нужда от компания. Няма нищо лошо в това да се боиш. Разбирам те.

Момичето скочи на крака като повредена машина. Очите ѝ бяха безизразни, главата — килната на една страна. Ана внезапно се изплаши. Сякаш бе доближила да погали кученце, а то се оказваше тигрица. Един глас в главата ѝ прошепна: „Лоша работа. Сега вече ще си изпатиш.“

— Съжалявам — побърза да се извини тя и вдигна ръце. — Не исках да те безпокоя.

— Ти не ме познаваш — отвърна момичето. — Нищо не знаеш. — Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци, жилите на шията ѝ изпъкваха като струни на китара.

— Права си — съгласи се Ана и разпери успокоително ръце. — Извинявам се.

Сега вече и други хора в столовата ги гледаха и тя почувства внезапно облекчение, че не е насаме с момичето. То я погледа още няколко секунди, после напусна почти тичешком столовата.

— За какво, по дяволите, бе всичко това? — попита някой с тих глас зад гърба ѝ.

Може би момичето също се е събудило от някой кошмар, мислеше си Ана. А може би не.

13.

БИКА

Пристигането в близост до Пръстена бе политически акт, но това не променяше същината му. Нямаше материална граница, отвъд която да се каже, че са в обсега на космическия обект. Нямаше порт, към който да се скачат. Датчиците на „Бегемот“ засмукваха информация от Пръстена още откакто бяха напуснали Тихо. Марсианските научноизследователски кораби и земните военни сили, заели позиции там, преди онова нещастно хлапе от Пояса да стане първата жертва на Пръстена, бяха останали по местата си и в момента попълваха припасите. Нови марсиански кораби се бяха присъединили към тях на синхронизирана орбита и сега висяха кротко в небето. Земната флотилия, подобно на „Бегемот“, бе в последен стадий на спирачния режим, доближавайки избраната предварително дистанция. За да заяви: „Преодоляхме огромно разстояние, за да пристигнем тук. И ето ни вече“.

Ала доколкото можеше всеки от тях да види, Пръстенът не даваше и пукната пара.

Имаше нещо зловещо в гигантското съоръжение. Повърхността му бе поредица от криволичеци хребети, извиващи се спираловидно около тялото. В началото изглеждаха неравни, почти слети. Математици, архитекти и физици обаче твърдяха, че там съществува строго определен ред — височината на хребетите бе в сложна хармония с ширината и разстоянието между върховете и долините. Съобщения се редяха едно след друго, откриваха се нови и нови връзки и следствия, намек за целенасоченост на строежа, без обаче да се разкрива какъвто и да било смисъл във всичко това.

— Официалните марсиански доклади са много консервативни — отбеляза научният офицер. Казваше се Чан Бао-Жи и на Земята щеше да е китаец. Тук обаче беше поясен от станция Палада. — Преобладават заключенията и почти няма сурова информация. За

щастие, успяхме да съберем данни за техните експерименти и върху тях да направим свои анализи.

— Кое то вероятно прави и Земята — подметна Ашфорд.

— Без съмнение, сър — потвърди Чан.

Подобно на всеки ритуал, служебните срещи вдъхваха повече авторитет, отколкото да осигуряват информация. Присъстваха началниците на всички големи отдели на „Бегемот“ — Сам от инженерния, Бика като представител на охраната, Чан за изследователската група, Бени Кортленд-Мапу от здравната служба, Анамари Руис за инфраструктурата и така нататък, насядали на десетината фотьойла в залата. Ашфорд се бе настанил на почетното място и зад гърба му бе окачен поредният добродушен Христос. Па седеше вдясно от него, а Бика — по традиция — отляво.

— И до какво стигнахте? — попита Ашфорд. — Накратко.

— Много е странно, сър — отвърна Чан и всички присъстващи се засмяха. — Според анализите ни Пръстенът представлява изкуствено поддържан Айнщайн-Розенов мост. Ако преминем през него, няма да излезем тук от другата страна.

— Значи е портал — кимна Ашфорд.

— Да, сър. Излиза, че протомолекулата, или Фебският вирус, или както искате да го наречете, е бил пратен в Слънчевата система преди няколко милиарда години, прицелен в Земята с намерението да се възползва от органиката на примитивния живот там, за да построи портал. Предполагаме, че този, който е създал протомолекулата, го е направил като първа крачка към улесняване пътуването към нашата слънчева система.

Бика си пое дълбоко въздух и го издиша бавно. Току-що бяха чули нещо, което си мислеха всички, но произнесено по такъв официален начин, то веднага придобиваше повече тежест. Пръстенът беше способ някой да стигне до тук. Не само портал. Плацдарм.

— Когато „Уай Кю“ премина през него, масата и скоростта на кораба са задействали някакъв механизъм — продължаваше Чан. — Марсианците разполагат с богата информация за момента, в който това се е случило, и са засекли масивен изблик на енергия в структурата на Пръстена, както и цяла каскада промени на микрониво. Температурата на обекта се е покачила с пет хиляди градуса по Келвин и оттогава той

изстива равномерно. Така че очевидно е необходима голяма мощ, за да се задейства това чудо, но не и за неговата поддръжка.

— Знаем ли какво има от другата страна? — попита Па. Лицето ѝ беше безизразно, гласът ѝ — приятен и лишен от емоции.

— Трудно е да се научи каквото и да било — сви рамене Чан. — Надзъртаме просто през ключалка, а и самият Пръстен, изглежда, създава доста смущения и радиация, което затруднява събирането на данни. Знаем, че „Уай Кю“ не е бил разрушен. Все още получаваме видеосигнала, който хлапето е задействало при приближаването си, но на него не се вижда много.

— Звезди? — подсказа Ашфорд. — Нещо, по което да се ориентираме?

— Не, сър — отвърна Чан. — От другата страна на Пръстена няма звезди, а фоновата микровълнова радиация се различава значително от нашите очаквания.

— И какво значи това? — попита Ашфорд.

— Означава... пфу, наистина странна работа — завъртя глава Чан. — Сър.

Ашфорд кимна с хладна усмивка на научния офицер, давайки му знак да продължи. Чан се закашля сконфузено.

— Има още две аномалии, които не знаем как да категоризираме. Изглежда, от другата страна има ограничение на максималната скорост.

— Какво по-точно означава това? — намеси се Па.

— „Уай Кю“ премина през Пръстена с доста висока скорост — каза Чан. — Около седем десети от секундата след като се озова оттатък, започна масивно забавяне. За около пет секунди скоростта се стопи почти до незначителни стойности. Предполагаме, че тъкмо това бързо отрицателно ускорение е предизвикало смъртта на пилота. Оттогава корабът се отдалечава от Пръстена и навлиза все по-навътре в онова, което е от другата страна.

— Знаем, че когато протомолекулата е активна, тя е в състояние да въздейства... по необичайни за нас начини на инерцията — обади се Сам. — Дали тя е спряла кораба?

— Напълно е възможно — кимна Чан. — Марс изстрелва сонди през Пръстена и ефектът започва да се наблюдава при скорост от шестстотин метра в секунда. Под тази скорост масата се държи според

очакванията ни. Над нея сондите замират неподвижни, сетне се отдалечават в същата посока, в която и „Уай Кю“.

Сам подсвирна под носа си.

— На това му казвам бавно. Главните двигатели ще са почти безполезни.

— По-бавно е от скорост на изстрелян куршум — потвърди Чан.

— Добрата новина е, че въздейства на масата само над квантово ниво. Електромагнитният спектър, изглежда, има нормално поведение, включително и видимата светлина.

— Слава на Бога и за тези дребни услуги — засмя се Сам.

— Какво ни казват сондите?

— Че там има нещо — каза Чан и за пръв път в гласа му се прокрадна страх. — Сондите виждат обекти. Големи. Но няма много светлина, освен тази, която преминава през Пръстена, и от самите сонди. Та както вече казах, Пръстенът не издава много за себе си. Същото важи и за онова отгатък. Навярно е обяснимо, ако е направено от сходна материя.

— Кораби? — предположи Ашфорд.

— Може би.

— Колко?

— Над сто, под сто хиляди. Вероятно.

Бика се наведе напред и опря лакти на масата. Лицата на Ашфорд и Па бяха помръкнали. Вече го знаеха, вероятно бяха получили информацията преди срещата. Сега преценяваха реакциите. Нека видят неговата. Няма да има такава.

— Щеше да е по-странно, ако там нямаше нищо. Ако е готвеща се за нападение флотилия, досега да е атакувала.

— Така е — потвърди Руис, но сякаш се вкопчваше в тези думи.

Ашфорд даде думата за въпроси. Колко сонди е пратил Марс? Колко време ще отнеме на кораб, летящ със скорост под шестстотин метра в секунда, да достигне някоя от онези конструкции? Опитвали ли са да пращат по-малки сонди? Имало ли е нови контакти със самата протомолекула, чути ли са откраднати човешки гласове, каквито идваха от Ерос? Чан се стараеше да отговаря успокоително, без да добавя нищо повече от това, което вече бе казал. Бика предположи, че е предоставил по-обстоятелствен доклад за Ашфорд и Па, и се зачуди какво ли е имало вътре. За да го запазят в тайна.

— Е, добре. Всичко това е интересно, но малко встрани от темата — каза Ашфорд и сложи край на въпросите и отговорите. — Не сме тук, за да пращаме сонди през Пръстена. Нито да започваме война. Трябва само да се уверим, че каквото и да предприемат вътрешните планети, ще става с наше участие. Ако нещо се покаже от Пръстена, тогава ще му мислим.

— Да, сър — обади се Бика, оказвайки неочаквана поддръжка на своя началник. Не че беше избрал нова стратегия. Но е по-добре, когато хората виждат, че са обединени. И без това положението бе напрегнато.

— Госпожо Па? — попита Ашфорд. Заместникът кимна и погледна към Бика. Инстинктът задейства тревожен сигнал дълбоко в тялото му.

— Бяха регистрирани нередности в счетоводната дейност на кораба — съобщи Па. — Главен инженер Розенберг?

Сам кимна, но на лицето ѝ се четеше изненада.

— Да, заместник?

— Боя се, че ще трябва да ви поставя под домашен арест и да огранича правата ви за достъп до изясняване на случая. Началник Уатанабе ще ви смени. Господин Бака, погрижете се за това.

В помещението продължаваше да цари мълчание, но сега значението му беше различно. Сам се бе облещила от учудване и надигащ се гняв.

— Простете? — рече тя. Па срещна с хладно изражение ококорения ѝ поглед и Бика в миг разбра какво става.

— Според събраните данни вие сте прехвърляли за работа материали и ресурси, неодобрени от бюджета — оповести Па, — и докато случаят не бъде изяснен...

— Ако става въпрос за техническата поддръжка, значи е по моя вина — намеси се Бика. — Аз съм го одобрил. Няма нищо общо със Сам.

— Разпоредила съм пълна ревизия, господин Бака. Ако установя, че вие също сте извършвали отклоняване на ресурси, ще предприема необходимите действия. На настоящия етап мога само да ви информирам, че Самара Розенберг ще бъде поставена под домашен арест в каютата си и достъпът ѝ до корабните системи ще бъде блокиран. Имате ли някакви въпроси?

Тя бе изчакала да изминат пътя, да стигнат там, закъдето бяха тръгнали, и сега бе ударил часът да си осигури пълната власт над всичко. Да му го върне за наркодильра, когото бе изхвърлил в космоса, и да накаже Сам като негов съюзник. Щеше да е глупаво да предприема каквото и да било, докато се носеха насам. Ала ето че сега му бе дошло времето.

Бика сплете пръсти. Отказът му бе на върха на езика. Щеше да е проява на неподчинение, но бе лесно, като да дишаш. Имаше години — дори десетилетия, — през които би го направил и би приел последствията като почетен знак. Ръкавицата бе хвърлена в лицето му и да не защити Сам, би означавало да прояви неуважение към нея, дори безчестие. Па го знаеше добре. Всеки, прочел служебното му досие, щеше да го знае. Ако от това зависеше само неговата мисия, неговата кариера, щеше да го направи. Но Фред Джонсън го бе помолил да свърши тази работа. Оставаше му само една роля, която да играе.

— Нямам въпроси. — Той се надигна. — Сам, трябва да дойдеш с мен.

Докато напускаха помещението, другите продължаваха да мълчат. Всички, с изключение на Ашфорд и Па, изглеждаха сацисани и объркани. Лицето на Па бе безизразно като на опитен играч на покер, в дръпнатите крайчета на устните на Ашфорд се долавяше самодоволство. Сам дишаше шумно. Лицето ѝ бе пребледняло от гняв и прилив на адреналин. Бика ѝ помогна да се настани на съседната седалка на неговата служебна кола, после се намести зад пулта. Понесоха се с рязко дръпване, придружени от бръмченето на четирите малки двигателя. Почти бяха стигнали асансьорите, когато Сам се разсмя. Кратък, нерадостен звук, по-скоро вик на болка, отколкото нещо друго.

— Майка му стара — изруга тя.

Бика не знаеше какво да отговори, затова само кимна, докато вкарваше колата в кабината. Предполагаше, че тя никога досега не е била излагана на подобно служебно унижение. Или поне не се е случвало достатъчно често, за да развие мазоли. Безчестието да я изостави в такъв момент бе като да глътне нещо, което не е сдъвкало, и сега то отказваше да слезе надолу.

Когато влязоха в офиса, завариха Серж на пулта. Той повдигна вежди, като видя Бика да влиза.

— Здравсти, шефе — посрещна го дежурният офицер. Беше бивш уличен побойник на име Джойо, наемник от СВП. — *Que passa?*

— Нищо хубаво. Какво пропуснах?

— Оплакване от месарницата надолу по улицата за изчезнала коза. Съобщение от един от земните кораби за изгубен член на екипажа, чудят се дали при нас няма един в повече. Двама *койоси* са се натряскали и ги затворихме в каютите им, като ги заплашихме, че ще кажем на Бика.

— Как го понесоха?

— Трябваше да мием след тях.

Бика се разсмя, преди да въздъхне.

— Така. Отвън в колата седи Самара Розенберг — поде той. — Заместничката иска да я поставим под домашен арест за неоторизиран разход на ресурси.

— А аз искам пони във водолазен костюм — ухили се Джойо.

— Има заповед за това — продължи Бика. — Така че очаквам от теб да я отведеш в каютата й. Ще трябва да поставим пост пред вратата. Тя е бясна.

Джойо се почеса по врата.

— Ние ли трябва да го направим?

— Аха.

Лицето на Джойо се изопна. Бика кимна към вратата. Джойо излезе и Бика зае мястото му на бюрото, въведе идентификационния си код и се зае с процеса по отстраняване на Сам от системата на нейния собствен кораб. Докато програмата за безопасност правеше своите проверки с всички останали подсистеми на „Бегемот“, той се опря на лакти, зареял поглед в екрана.

Първия път, когато Фред Джонсън му спаси живота, го бе направил с пушка и мобилен медекип. Втория път го постигна с кредитен чип. Бика се бе демобилизирал на трийсет и отнесе пенсията си на Церера. През следващите три години просто живя там. Тъпчеше се с евтина храна, пиеше прекалено много и спеше в собственото си легло, без да може да определи дали му е зле от алкохола, или от въртенето. Не че това го интересуваше особено. На няколко пъти участва в сбивания и си създаде неприятности с местната полиция. Не

разбираше, че има проблем, докато не стана очевидно, а по това време проблемът бе наистина голям.

Депресията бе честа гостенка в тяхното семейство. Също и самолечението. Дядо му бе починал от двете. Майка му на няколко пъти бе изкарвала курсове на лечение. Брат му премина на хероин и живя пет години в специален център в Розуел. Нито едно от тези събития сякаш нямаше никаква връзка с Бика. Той беше космопехотинец. Беше се отказал от живота на помощи и бе избрал звездите, ако не тях, то поне камъните, зареяни из нощното небе. Беше убивал хора. Не можеше едно шише да го надвие. Но почти успя.

Денят, в който Фред Джонсън се появи на вратата му, бе като странен сън. Бившият му командващ офицер изглеждаше различен. По-стар и по-силен. Истината бе, че рождените им дати не бяха особено раздалечени, но Джонсън винаги бе Стария. Бика бе проследил новините за провала на станция Андерсън и как Фред бе преминал на другата страна. Някои от старите космопехотинци, които познаваше на Церера, бяха разгневени. Но той си каза, че Стария знае какво прави. Не би го сторил без причина.

„Ей, Бик“ — поздрави го Фред. Само това, в началото. Все още си спомняше как черните очи на Фред се втренчиха в неговите. И как се засрами, когато се опита да се изправи и да поприбере увисналото си шкембе. В този момент видя колко ниско е паднал. Бяха му достатъчни две секунди през очите на Фред Джонсън.

„Сър“ — отвърна уставно Бика и се отдръпна, за да го пропусне в своята дупка. Вътре миришеше на мухъл и развалена храна. И на пот. Фред пренебрегна всичко това. „Идвам да те върна на служба, войнико.“

„Добре“ — бе отговорът на Бика. А тайната, която носеше със себе си, същата, която щеше да отнесе и в гроба, бе тази: не го искаше. В този момент би предпочел Фред Джонсън да си тръгне и да позволи на Бика да го забрави отново. Да излъже бившия си командващ офицер, човека, който го бе спасил, когато губеше кръв под вражески огън, се оказа лесно, като да диша. Нямаше нищо общо със Земята, Пояса или станция Андерсън. Не беше заради никаква възвишена лоялност. Просто не беше приключил със собственото си унищожаване. И дори сега, когато остана на бюрото, след като предаде Сам, той си помисли, че Фред е знаел. Или се е досетил.

Фред бе пхнал в ръката му кредитен чип. Един от онези сивкави, безлични чипове на СВП, използвани за непроследяеми трансакции в лошите стари дни. „Купи си нова униформа.“ Бика козирува, но вече пресмяташе колко много пиячка може да си купи.

Сумата бе колкото шест негови заплати от едно време. Ако беше по-малко, Бика нямаше да си мръдне пръста. Той се избърсна за първи път от много дни насам, купи си нов костюм, извади пътната чанта и хвърли вътре всичко, което имаше някаква стойност. Не беше пил оттогава, дори в нощите, когато алкохолът му бе по-нужен от кислород.

Системата оповести с мелодичен сигнал, че програмата е задействана. Бика кимна и се облегна назад, докато преглеждаше една бележка от „Церизиер“, но мислите му витаеха другаде. Когато дойде Гатони, за да поеме смяната, той извървя два коридора до пазарния център, купи пакет с четири кутии бира и се отправи към апартамента на Сам. Постовият отвън му кимна. По закон не беше нужно да чука на вратата. Като шеф на службата за охрана би могъл да влиза в каютата на Сам по всяко време, без да бъде поканен. Той почука.

Сам бе облечена със семпъл пуловер и черни работни панталони с магнитни ивици отстрани. Бика ѝ подаде бирата. Известно време тя просто стоеше и го гледаше. След това отстъпи назад и встрани. Той я последва.

Стаята бе чиста и подредена. Миришеше на индустриална смазочна течност и старо пране. Тя се облегна на пенопластовата кушетка.

— Това предложение за мир ли е? — попита огорчено.

— Нещо такова — отвърна Бика. — Па ми е ядосана и си го изкарва на теб. Очакваше или да избухна, или да изгубя най-добрия си съюзник, а не биваше да допускам да поставят и мен под домашен арест. Не мога да ѝ позволя да ме победи.

— Това са глупости.

— Така е — потвърди Бика. — И ужасно съжалявам за цялата тази история.

Сам все още дишаше пресекливо от гняв. Бика чакаше. Тя прекоси помещението и измъкна с рязко движение една кутия с бира.

— Ти искаш ли? — попита.

— За мен само вода.

— Най-много ме ядоса начинът, по който Ашфорд си седеше, направо безумно щастлив от цялата тази работа. Той знае много добре какво става, защото е същият като Па. Не си мисли, че ще ме купиш с няколко евтини бири. И ти си същият негодник като тях.

— Така е.

— Преприказвах в инженерния отдел тъкмо защото ми писна от всички тези интриги. И виж ме сега.

— Аха — рече Бика.

Сам се хвърли с въздишка на кушетката и изруга цветисто и нецензурно. Бика седна срещу нея.

— Добре де, престани — озъби се тя.

— Какво?

— С това противно поведение. Имам усещането, че трябва да ти се извинявам. Гадно е. — Тя надигна кутията и в началото стените ѝ се свиха, сетне част от въздуха нахлу вътре и кутията отново се изду. — Дватамата с Па вършат това, което смятате за редно, но аз пострадах. Аз си го получих. И какво — трябва ли да съм доволна от това? Лошото е, че си прав. Тя иска да изгубиш съюзниците си. Какъв смисъл да ти казвам, че трябва да продължиш борбата? Няма да го направя, това ще е още един начин да призная, че Па е победила.

— Благодаря ти за това, Сам.

— Върви да се бориш, човече.

Ръчният му терминал изписука.

— Господин Бака? — беше Гатони. — Мисля, че трябва да се върнете в офиса.

Сам видимо изтрезня, пресегна се и остави кутията. Бика усети, че стомахът му се свива.

— Какво е станало? — попита той. Когато Гатони отговори, гласът му бе студен и овладян като на лекар, съобщаващ неприятна промяна в състоянието на пациент.

— Нали знаете земния разрушител „Сенг Ун“? Току-що е избухнал.

14.

МЕЛБА

Когато мислеше за това, когато планираше онзи последен, заключителен етап на отмъщението, представяше си се като диригент на своя собствена симфония, размахващ пръчица над оркестрирания хаос. Но изобщо не стана така. Сутринта, когато отиде на „Принц Томас“, дори не знаеше, че денят е настъпил.

— Всички служители на бойните станции — обяви един глас по общия канал.

— Ще ми се да престанат с това — оплака се Мелба. — Карат ме да се чувствам все едно и аз трябва да направя нещо.

— Спокойно, шефе. Готова съм да им играя по свирката, ако и те ми плащат по флотската тарифа. — Гласът на Соледад бе съвсем изтънял в говорителчето на ръчния терминал. — Тук нямам повече работа. Ако и Стани е приключил, може да слезем на долното ниво и пак да опитаме.

— Прието — отвърна Мелба. — Стани, при теб как е?

Никакъв отговор. Мелба огледа сервизния коридор, дълъг поне половин километър и съвсем пуст: само тръби, шахти и решетки, пригодени така, че да се обръщат във всички посоки, съобразно посоката на тягата. Единствените звуци бяха поскърцване, свистене и шепотът на „Принц Томас“. Секундите се нижеха.

— Стани? — В гласа на Соледад се долови нарастващ страх и каналът изпука.

— Пардон — обади се Стани. — Разглеждах едни странни жици, но не е гъската, която търсим. Бях се умислил нещо. Всичко е наред. Тук съм.

Соледад изруга полугласно.

— Съжалявам — повтори Стани.

— Няма нищо — каза Мелба. — Провери ли бушоните на филтрите?

— Аха.

— Тогава да продължаваме. Следващото ниво.

Това, което я изненада — същото, което не можа да предвиди, — бе как всички на „Церизиер“ бяха готови да обяснят изчезването на Рен с близостта на Пръстена. „Церизиер“, като всеки кораб за дълги полети, беше затворена система. Нямаше къде да се отиде от него. Беше предположила, че ще възникнат обичайните подозрения. Рен се е скарал с някого, откраднал е нещо, преспал е не с когото трябва и са решили да го премахнат. Може би да го изхвърлят през шлюза. Да го натикат в рециклатора, да го превърнат в основни съставки, да го смесят с водата и храната. Не че нямаше начин да се скрие или премахне тяло, въпросът бе, че съществуваха твърде малко способности това да стане незабележимо. Пътуването между планетите не бе сложило край на убийствата. Толкова много високоеволюирали примати, затворени в една метална кутия в продължение на месеци — беше съвсем естествено да се стигне до нечия смърт.

Но този път беше различно. Хората смятаха за естествено някой да изчезне, след като приближават Пръстена. Намираха го за съвсем оправдано. Цялото това пътешествие бе зла поличба, нормално бе да се случват странни неща, когато човешки същества се приближават толкова до призрачното, опасното, тайнственото. Всички бяха изплашени и това й осигуряваше прикритие. Дори да се разплаче, ще я разберат. Ще го сметнат за проява на страх.

Мелба напъха диагностичния прибор обратно в калъфа, изправи се и се насочи към асансьора. Сервизните асансьори бяха съвсем малки, едва имаше място за един човек с инструментите. Пътуването между нивата тук бе като да се затвориш в ковчег. Докато се спускаше надолу към следващото ниво, тя си представи какво ли ще е, ако внезапно спре токът. И остане затворена като в капан. Нещо се размести в съзнанието ѝ и за един миг там се появи образът на нейното гардеробче. Онова в каютата ѝ. Същото, което бе натъпкала с изолираща пяна и трупа на Рен. Тя потрепери и се помъчи да мисли за нещо друго.

„Принц Томас“ бе един от големите кораби в земната флотилия и на него бяха настанени цивилните служители, наети от ООН. Артисти, поети, философи, свещеници. Струваше ѝ се, че е по-скоро на туристически лайнер, отколкото на военен кораб. Клариса бе прекарала немалко време на яhti и луксозни кораби, пътешествайки вън от

гравитационния кладенец на Земята, и можеше да си представи хилядите оплаквания, които капитанът получава, като например, че залите не са достатъчно просторни и екраните нямат нужното високо качество. Неща, които биха я безпокоили в предишния ѝ живот. Сега те не значеха нищо.

Същото трябваше да е и с другото. Една смърт повече, една по-малко. Не би трябвало да има значение. Но ставаше въпрос за Рен.

— На позиция — докладва Стани.

— Дай ми секунда — отвърна Мелба, докато излизаше от асансьора. Новият коридор бе почти идентичен с предишния. На тези палуби имаше само складове и отделения, без кой знае какво разнообразие, докато не стигнат най-долните нива с ремонтните цехове, инженерния отдел и хангарите. Но започнаха да издирват електрическата аномалия от тук, защото беше по-лесно. Колкото по-дълго време щеше да отнеме, толкова по-трудна щеше да се окаже задачата. Както с всичко останало.

Тя стигна разклонението, извади диагностичния прибор от калъфа и го включи.

— Соли?

— На място — отвърна Соледад.

— Добре — рече Мелба. — Започни проследяване.

След като се случи *онова*, тя отнесе Рен в каютата си и го положи на пода. Вече усещаше първите признаци на пристъпа и затова се излегна в койката и зачака да дойде. Може би си въобразяваше, но този като че ли бе по-тежък от предишните. За един кратък и ужасяващ миг тя се изплаши, че ще повърне, но униформата ѝ се оказа чиста. После стана, взе си кутия с кафе, изключи ръчния терминал на Рен и отиде да потърси офицера, отговарящ за безопасността. Беше мършав марсианец на име Андре Коменхи, който изслуша доклада ѝ с половин ухо. Рен ѝ се обади да се срещнат за съвет. Когато отишла в работната станция да се видят, той не бил там. Претърсила кораба, но не го намерила, а и не отговарял на запитванията по терминала. Започнала да се безпокои.

Докато другите претърсваха отново кораба, тя взе няколко туби с изолираща пяна, върна се в каютата си и се погрижи да херметизира импровизираната му могила. Косата му ѝ се стори по-яркооранжева, почти като коралов риф. Кожата беше бледа на местата, където кръвта

се бе оттекла. Морава там, където се бе събрала. Все още тялото не бе започнало да се вкочанява и тя успя да го сгъне, свито като ембрион, и да попълни пространството около него с пяна. Пяната се втвърди за броени минути. Беше херметична и устойчива на повишено налягане. Ако се бе справила добре, миризмата на трупа нямаше как да излезе навън.

— Нищичко — докладва малко раздразнено Соледад. — При вас как е, хора?

— Ей! — обади се Стани. — Мисля, че открих. Десетпроцентова флуктуация в тази кутия.

— Засечено. Смени го.

— Да похапнем, преди да продължим, а? — предложи Стани.

— Ще ви чакам в столовата — отвърна Мелба. Гласът ѝ звучеше почти нормално. Звучеше като нечий друг.

Столовата бе почти празна. Беше посред нощ корабно време и само няколко офицери дремеха на масите и вдигнаха глави да видят какви са тези цивилни. Според условията на договора имаха право да се хранят в офицерските столови на обслужваните от тях кораби. Беше чувала, че съществува известна доза недоверие и напрежение между флотските екипажи и цивилните наемници като нея и хората ѝ. Вероятно би я подразнило, ако дълбоко в себе си не знаеше, че в нейно лице подозренията им са оправдани. Соледад и Стани вече се бяха настанили на една маса, посрѣбваха кафе от кутии и похапваха от чиния със сладки ролца.

— Ще ми липсват тези неща, когато спрат тягата — оплака се Стани и посегна към поредното ролце. — Няма готвач, който да може да се справя в безтегловност. Колко време според вас ще се реем?

— Колкото е необходимо — отвърна Мелба. — Говори се за приблизително два месеца.

— Два месеца при нула g — произнесе мрачно Соледад. Два месеца до Пръстена.

— Ами да — потвърди Стани. — Някакви вести от Боб?

Петият член на техния екип — сега вече четвъртият — беше останал на „Церизиер“. Оказа се, че двамата с Рен са имали връзка с един и същи мъж от медицинския екип и охраната бе задържала обичайните заподозрени. Нерядко при случаите на изчезнали хора мотивите бяха битови. Мелба отново усети как гърлото ѝ се свива.

— Нищо засега — отвърна тя. — Но ще го пуснат. Не може да има връзка.

— Тъй де — потвърди Соледад. — Боб не би сторил никому нищо лошо. Той е добър човек. Освен това обичаше Рен.

— Стига с тия жалейки — ядоса се Стани. — Още не знаем със сигурност дали е мъртъв.

— Като знам каква пущина ни чака там, смъртта не е най-лошият изход — отбеляза Соледад. — Гонят ме кошмари, откакто се завъртахме. Все си мисля, че този път няма да има връщане назад. За никого от нас.

— Такива приказки не помагат — рече Стани.

Една жена влезе в камбуза. На средна възраст, с гъста червена коса, пристегната на кок, и усмивка, която накара Мелба да сведе глава и после да отмести очи.

— Каквото и да е станало с Рен — поде тя, — чака ни работа. И ние ще я свършим.

— Права си, дявол го взел — кимна Стани и гласът издаде възмущението му. — Права си.

Известно време седяха смълчани, докато възрастният мъж плачеше. Соли положи ръка на рамото му и хлипанията на Стани се поуталожиха. Той кимна с благодарност и преглътна. Имаше тъжен, но благороден вид. За пръв път на Мелба ѝ хрумна, че Стани е вероятно на възрастта на баща ѝ, а никога не бе виждала баща си да плаче.

— Съжалявам — рече тя. Искаше да добави още нещо, но се закашля и млъкна.

— Няма нищо — отвърна Стани. — Вече съм по-добре. Ей, шефе, вземи си ролце.

Мелба се пресегна, опитвайки се да сдържи сълзите. И да не говори. Не знаеше какво ще каже и се страхуваше от себе си. Внезапно ръчният ѝ терминал издаде кратък сигнал. Диагностичната процедура бе привършила. Беше отнела само няколко секунди, ала източникът все още бе там. Стани изруга мръснишки, после сви рамене.

— Няма почивка за злото, няма мир за доброто — промърмори той и се надигна.

— Тръгвайте — подкани ги Мелба. — Аз ще ви настигна.

— *Pas problema* — каза Соледад. — Макар че това кафе едва ли ще го пиеш дълго, нали?

Мелба ги изпрати с поглед, облекчена, че няма да са с нея, и същевременно изпитваща желание да ги повика обратно. Буцата в гърлото ѝ се бе смъкнала към гърдите. Опитва се да си поеме няколко пъти дълбоко въздух.

Оставаше още съвсем малко. Флотилиите бяха пристигнали. „Росинант“ бе на позиция. Всичко вървеше според плана ѝ, е, поне приблизително. Рен не би трябвало да има значение. И преди беше убивала хора. Почти неизбежно бе да не загинат още, когато избухне бомбата. Отмъщението зове за кръв и винаги е било така. Такава е човешката природа, а тя се бе превърнала в неин инструмент.

Не тя носеше вина за Рен, а Холдън. Той го бе убил, като я бе накарал да поеме по този път. Ако бе проявил уважение към семейството ѝ, нищо нямаше да се случи. Тя се изправи, отърси се от съмненията и се приготви да се върне към прекъснатата работа.

— Съжалявам, Рен — прошепна, надявайки се, че това ще е за последен път, но споходилата я мъка я накара отново да седне.

Нещо не беше наред. Не би трябвало да е така. Чувстваше, че започва да губи контрол. Запита се дали след всичко, което бе направила, все още е достатъчно силна. Или имаше нещо друго. Може би изкуствените жлези бяха започнали да изпускат своите токсини в кръвния ток, без да го е поискала. Но ставаше все по-лабилна емоционално. Може би това е някакъв симптом? Тя отпусна глава върху скръстените си ръце и се опита да си поеме дъх.

Той беше толкова мил с нея. Беше ѝ помогнал, а в замяна тя го уби. Все още усещаше как черепът му поддава под ръката ѝ, едновременно хрупкав и мек, все едно стои на брега на река и чувства почвата под краката си. Пръстите ѝ миришеха на изолираща пяна.

Рен я докосна по рамото и тя вдигна рязко глава.

— Здравей — каза нечий глас. — Аз съм Ана. Ти как се казваш?

Беше червенокосата, която допреди малко разговаряше с младия флотски офицер.

— Видях те да седиш тук — продължи тя. — Стори ми се, че имаш нужда от компания. Няма нищо лошо в това да се боиш. Разбирам те.

„Тя знае.“

Мисълта премина през тялото на Мелба като светкавица. Дори без да докосва с език небцето си усети как настръхват скритите в

тялото ѝ жлезе. Лицето и ръцете ѝ бяха изстинали. Преди жената да разбере какво става, мъката и чувството за вина на Мелба се превърнаха в студен гняв. Тя знае и ще я издаде, и тогава всичко ще се окаже напразно.

Не помнеше кога се бе изправила на крака. Жената отстъпи.

„Трябва да я убия.“

— Съжалявам. Не исках да те безпокоя.

Жената бе вдигнала ръце, сякаш се готвеше да отблъсне удар. Не изглеждаше силна. Със сигурност не знаеше да се бие. Би могла да я ритне в корема докато червата ѝ излязат навън. Нищо по-просто от това.

Един тих глас в главата ѝ заговори: „Тази е от онези свещеници идиоти, които търсят да спасят нечия душа. Нищичко не знае. На обществено място си. Ако я нападнеш, ще те хванат“.

— Ти не ме познаваш — произнесе тя. — Нищо не знаеш.

Млад офицер от съседната маса стана и пристъпи към тях, готвейки се да се намеси. Ако заради тази жена я задържат, може да разкрият истинската ѝ самоличност. Да намерят трупа на Рен. Да разберат коя е. Трябваше да внимава.

— Права си. Извинявам се — рече жената.

Умът на Мелба бе изпълнен с омраза, черна и жадуваща отмъщение. В гърлото ѝ се надигнаха ругатни, готови да залееят идиотката, която бе изложила всичко — абсолютно всичко — на риск. Мелба ги преглътна и се отдалечи.

Смътно си спомняше коридорите, по които бе вървяла. Беше позволила на тази история с Рен да я изкара извън релси. Да изгуби концентрация и да попадне в рисково положение. Умът ѝ се бе замъглил, но сега отново разсъждаваше съвсем трезво. Тя се качи в асансьора и набра нивото, на което Стани и Соледад проверяваха електрическата система, търсейки дефектиралата част. После изтри въведения етаж и набра този на хангара.

— Стани? Соли? — повика ги през ръчния си терминал. — Изчакайте ме. Трябва да свърша нещо.

Очакваше неизбежните въпроси, прояви на подозрителност.

— Добре — гласеше отговорът на Соледад. И това бе всичко.

Мелба слезе в хангара, качи се на совалката и почака десет минути, докато ѝ дадат разрешение за старт. След това се отдели от корпуса на „Принц Томас“. Мониторите на совалката бяха малки и

евтини, безбрежното околno пространство бе натикано в квадрати петдесет на петдесет сантиметра. Накара компютъра да изчисли най-бързия курс до „Церизиер“. Щеше да отнеме малко повече от час. Тя се приведе напред, сякаш бе яхнала реактивен кон, и остави двигателя на максимална мощност. „Церизиер“ изплува сред звездния прах като малка сива точка, носеща се към нея. Корабът, подобно на останалите от флотилията, беше в последната фаза на спирачен режим, който трябваше да ги изведе на орбита около Пръстена. Той ги очакваше, някъде там, отвъд термоядрените пламъци. Мелба прогони тази мисъл от ума си. Караше я да се сеца за Стани и Соледад, за техните тихи страхове. Не биваше да мисли сега за тях.

Нетърпението ѝ да пристигне затрудняваше маневрата с обръщането и отрицателната тяга. Нямаше търпение вече да е там. Да се носи заедно с „Церизиер“ като вещица на метла, огласяйки околното пространство с крясъци, все едно се намираше в атмосфера. Беше чакала твърде дълго и измина последната част от маршрута при почти две *g*. Когато се скачи, имаше главоболие и челюстта ѝ болеше, сякаш някой я беше фраснал.

Никой не попита защо се е прибрала по-рано. В дневника въведе лични причини. Докато вървеше по тесния коридор и се разминаваше с други хора, се чувстваше едновременно потисната и успокоена, сякаш се бе върнала у дома. Едва сега си даде сметка, че просторните помещения на „Принц Томас“ всъщност подсилваха тревогата ѝ. Връщаха усещането ѝ за свобода, а сега не бе време за това.

В каютата ѝ цареше бъркотия. Всички нейни вещи — дрехи, куплунги за терминала, тампони, комуникационно табло, четка за зъби — бяха разпръснати по пода. Трябва да намери начин да ги фиксира, преди да изключат тягата, инак можеха да отлетят в коридора. Хората щяха да се чудят защо не ги е прибрала в гардероба. Неволно погледна към металната врата на гардеробчето. В единия ъгъл се бе образувала тънка златиста коричка от изолираща пяна. Ще трябва да я покрие с чувал и магнитни скоби. Това ще свърши работа. Не че има значение. Нищо вече нямаше значение.

Тя взе комуникационното табло и го включи. Времето за сигнал до „Росинант“ бе почти трийсет секунди. Мелба въведе кода, който бе очаквала да използва от месеци. От години. Беше съвсем кратък. Отне ѝ само секунда да вкара потвърждението.

Страхът си бе отишъл. Също и омразата. За един кратък миг помещението бе изпълнено с усещането, че се е събудила от сън и тялото ѝ още е отпуснато. Почти лишено от тежест. Беше стигнала толкова далече, положила бе толкова усилия и въпреки всички грешки, несгоди и импровизации в последната минута накрая бе успяла. Всичко в живота ѝ бе прицелено в този момент и сега, когато бе на финала, беше ѝ неимоверно трудно да продължи. Чувстваше се като току-що завършила университет или произнесла брачната си клетва. Този момент, това действие щеше да оправдае всички досегашни усилия и после светът ѝ нямаше да е вече същият.

Внимателно, наслаждавайки се на всяко натискане, тя въведе потвърждаващия код — Жул-Пиер Мао — и натисна копчето за изпращане. Екранчето на комуникатора се озари в оранжево. Със скоростта на светлината един микроскопичен пакет информация се понесе през вакуума — почти като пукот на статичен шум. Но софтуерът на „Росинант“ щеше да го разпознае. Комуникационната система на кораба на Холдън щеше да бъде подчинена на вече инсталираната виртуална машина и нямаше никакъв начин да бъде спряна, без да се изчисти до дъно цялата система. „Росинант“ ще прати ясноразпознаваем задействащ код до „Сенг Ун“, ще изчака петдесет и три секунди и ще обяви, че зад този акт стои Холдън, след което ще прочете исканията му. А после виртуалната машина щеше да включи оръжейните и целеуказващите системи. И нищо, никаква сила във вселената не би могла да спре това, което щеше да се случи.

Комуникационното табло получи потвърждаващ отговор и екранчето на комуникатора блесна в червено.

15. БИКА

Ръчният терминал на Бика бе поставен върху пластмасовото табло и подскачаше при всяка неравност по коридора. Сирената издаваше своя стандартен двутонов сигнал, разпръсквайки хората пред него и събирайки ги на развълнувани групички отзад. Дори още да не знаеха, щяха да научат до броени минути. Смъртта на „Сенг Ун“ не беше от нещата, които можеш да пропуснеш.

На малкия тресящ се екран разрушителят избухна отново. В началото бе само оранжев проблясък сред останалите кораби, нещо, което можеше да е електрически разряд или пробен залп на зенитно оръдие. Половин секунда по-късно оранжевото петно рязко се разшири. Още две секунди и — мощен взрив. Между първия кадър и следващия корпусът на разрушителя се разцепи. Сетне нищо, в продължение на десет секунди, а после в дъното се показва ядрото на термоядрения реактор — по-ярко от слънцето. Бика гледаше как ослепително белите газове се разтварят и изчезват в масивната златиста аура, капка злато наред безбрежния черен океан.

Той вдигна глава тъкмо навреме, за да завие на платформата, която щеше да го отведе обратно в офиса. Млад човек се стрелна встрани от пътя му с ругатня и Бика натисна клаксона на електрокара.

— Не чуваш ли сирената? — извика той на ядосания минувач.

— Добре — продължи Серж от терминала. — Получихме първите анализи на системата за сигурност. Най-вероятното обяснение е, че се е взривил енергопровод с прекъсване на безопасителната инсталация, за да не може да го изключи. След това не е нужно много време, за да се превърне в кипяща лава целият десен борд.

— Какво е взривено? — попита Бика.

— Най-вероятно маневрен двигател. Там някъде е разположен. Ако се загрее достатъчно, водата пропуска парообразното си състояние и преминава направо в плазма. Така е пробила околните прегради.

Бика изви рязко надясно и неколцина минувачи побързаха да се отстранят от пътя му.

— Защо са изхвърлили ядрото?

— Не зная, но предполагам, за да се отърват от радиоактивно замърсяване. Там има шест кораба, които бързат да се отдалечат от епицентъра.

— Има ли оцелели?

— Има. Пратиха сигнал за бедствие. За медицинска помощ и евакуация. Доста голямо мазало, а?

— А какво дават приборите за наблюдение? Може ли да определят кой е стрелял по тях?

— Никой не е стрелял. Или е инцидент, или...

— Или?

— Или не е.

Бика прехапа устни. Ако е инцидент, не е чак толкова страшно. Хората от всички отдели и екипи са на предела на силите си, още едно напомняне, че земният флот е зле поддържан и остарял. Виж, саботажът е нещо далеч по-лошо. Почти добрата новина е, че всички са го видели и няма да има обвинения във вражески действия. Ако имаше дори само един снаряд, пробил бронята на „Сенг Ун“, тази досега научноизследователска мисия можеше да се превърне в гореща война по-бързо, отколкото на Бика му се искаше да мисли.

— Предложихме ли им помощ? — попита той.

— Остави на началството да реши, шефе. Ашфорд е не по-зле информиран от нас.

Бика се наведе напред, стиснал приборите за управление с побелели пръсти. Серж беше прав. Това, което се случва извън този кораб, е работа на Ашфорд. И на Па. Той е началник на охраната, трябва да мисли за ставащото на „Бегемот“. Ще има много изплашени хора и неговата задача е да не позволи на истерията да се разраства. Гледката на взривяващ се наскоро космоса кораб ще напомни на всички колко крехък е животът и колко тънки са стоманата и керамичното покритие, които ги предпазват от околния вакуум. В този момент колата се блъсна в нещо и терминалът едва не падна.

— Добре — рече Бика. — Виж, ще трябва да подготвим пакети с припаси, в случай че капитанът реши да предложи помощта ни. Колко оцелели можем да приемем?

Серж се разсмя.

— Всичките. Ние сме на „Бегемот“. Имаме място колкото за цял град.

— Хубаво. — Ядоса се на себе си. Въпросът му беше глупав.

— Единственото, за което трябва да се безпокоим, е...

Връзката прекъсна.

— Серж? Не е смешно — извика Бика. — Говори, човече.

— Засякохме нещо. Сигнал от една частна корвета на име „Росинант“.

— Защо ли името ми е познато? — промърмори Бика.

— Именно — въздъхна Серж. — Прехвърлям го към теб.

Екранчето потъмня, премигна и после на него се появи познато лице. Бика забави ход, докато Джеймс Холдън, човекът, чието съобщение за смъртта на ледения влекач „Кентърбъри“ бе предизвикало първата война между Марс и Земята, забъркваше поредната каша.

— ... кораб, който доближи Пръстена без моето *лично* разрешение, ще бъде взривен без предупреждение. Не подлагайте на изпитание моята решимост.

— О, не — изохка Бика. — О, не, за бога!

— Винаги съм си поставял за цел информацията и ресурсите да са свободно достъпни за всички хора. Опитите на някои индивиди и корпорации може и да са помогнали да колонизираме планетите на нашата Слънчева система и да са направили възможен живота там, където доскоро го е нямало, но опасността някой да постави безскрупулно под свой контрол Пръстена е твърде голяма. Неведнъж съм доказвал, че заслужавам доверието на хората от Пояса. Моралът изисква от нас да защитаваме с всякакви средства този изключителен артефакт и няма да се поколебая да пролея кръв, за да го сторя.

Бика дръпна ръчния терминал и направи опит да се свърже с Ашфорд. Червеното меню на екрана премигна и го прехвърли към опция да остави съобщение. Опитът с Па и получи същия резултат. Съобщението на Холдън продължаваше да се върти отново и отново, като брътвежи на идиот. Бика изруга нечленоразделно през стиснати зъби. Той завъртя рязко кормилото и настъпи газта. До централните асансьори имаше само две минути. Би могъл да стигне до там. За бога,

дано само Ашфорд не предприеме нещо глупаво, преди да се добере до мостика.

— Това истина ли е, шефе? — обади се Серж. — Холдън не ни ли забрани на всички току-що да приближаваме Пръстена?

— Искам веднага да мобилизираш целия личен състав — нареди Бика. — Да се действа като при вражеска атака. Разчистете коридорите и спуснете херметическите прегради. Събудете почиващите смени. Ти отговаряш за това.

— Готово, шефе — отзова се Серж. — Ако питат за теб — къде ще си?

— Опитай се да удържиш положението.

— *Bien.*

Познатите коридори му се струваха по-дълги от обичайното, стените, строени да са подове, и подовете, предназначени за тавани — по-нереални отвсякога. Ако се намираше на истински боен кораб, щеше да има лесен, пряк път. Щеше да е по-добре, дори ако „Бегемот“ се въртеше. Той се опита да набере още малко скорост, да изстиска последни сили от машината. В този момент зазвуча тревожната аларма, която сякаш зовеше: Серж вика всички на бой.

При асансьорите се бе събрала тълпа: мъже и жени, опитващи се да се доберат до бойните си станции. Бика ги разблъска безцеремонно — най-ниският от всички. Земянин, като Холдън. Въведе кода за пълен достъп, повика кабина и скочи вътре. Висок тъмнокож мъж се опита да го последва. Бика опря ръка в гърдите му и го спря.

— Вземи следващия — рече той. — Не отивам там, където би искал да бъдеш.

Асансьорът полетя нагоре, сякаш се възнасяше в небесата, а Бика използва ръчния си терминал, за да изкопчи още информация. Нямаше достъп до затворените канали — само капитанът и неговият заместник можеха да се включват там, — но имаше повече от достатъчно новинарски емисии. Прегледа някои от тях, опитвайки се да разбере какво точно става, по няколко секунди тук и там.

Марсианският научен екип и неговият ескорт се нахвърляха върху Холдън от всички канали, наричаха го терорист и престъпник. Реакцията на земната флотилия бе по-сдържана. Повечето публични дебати се въртяха около усилията да спасят оцелелите от „Сенг Ун“. Високоенергийният газов облак от ядрото смущаваше комуникациите

на спасителните екипи и някой достатъчно умен бе решил да използва информационните канали, за да ги координира. Всичко се провеждаше с мрачната ефикасност на военна операция и това вдъхна на Бика надежда, че екипажът на „Сенг Ун“ може да оцелее, ала същевременно го плашеше с възможните последствия.

Посланието на Холдън се повтаряше отново и отново, от всички публични канали. В началото идваше само от „Росинант“, но скоро започна да се ретранслира и от останалите кораби, придружено със съответните коментари. Достигне ли веднъж до Пояса и вътрешните планети, ще стане главната и единствена обсъждана новина. Бика можеше вече да си представи преговорите между Земята и Марс, дори ги чуваше как стигат до заключението, че СВП е станал твърде самоуверен и трябва да получи урок.

Някой на „Бегемот“ пусна копие от посланието на Холдън с емблемата с разцепен кръг отгоре и коментираща лента, в която се казваше, че било крайно време Поясът да заеме подобаващото му място и да настоява за уважението, което заслужава. Бика се свърза със Серж и му нареди да открие източника и да прекъсне предаването.

След време, което му се стори часове, но вероятно не беше повече от четири минути, асансьорът стигна мостика, вратите се дръпнаха рязко встрани и Бика излезе.

Мостикът не бе пригоден за водене на битки. Вместо реалновремени машинни системи с многобройни станции и контролни линии за пряко командване мостикът на „Бегемот“ наподобяваше най-големия построяван някога влекач и му липсваха само ангели с опрени на устните златни фанфари по ъглите. Станциите — единични, с ротационна резервна схема — се командваха от поясни, които имаха пряк визуален контрол помежду си и разговаряха в пространството. Охранителната станция бе зад отделна врата и в момента там нямаше никого. Екипът на мостика се държеше като група деца — лицата им грееха от вълнение. Бяха хора, които не можеха да познаят опасността, когато се изправят срещу нея, и вярваха, че каквато и криза да възникне, тя ще се разреши от само себе си.

Ашфорд и Па бяха на командните станции. Ашфорд говореше по видеовръзката с някой от другите кораби. Па видя Бика и го доближи намръщена. Очите ѝ бяха присвити, устните — побелели.

— Какво, по дяволите, търсите тук, господин Бака?

— Трябва да говоря с капитана.

— В момента капитан Ашфорд е зает — каза Па. — Вероятно и сам виждате какво е положението. Очаквах да сте в своята служба.

— Да, заместник, но...

— Мястото ви не е на мостика. Трябва да си вървите веднага.

Бика стисна зъби. Искаше да ѝ кресне, но нямаше време за разпавии. Беше тук да си свърши работата и крясъците нямаше да му помогнат.

— Трябва да го гръмнем, госпожо — заяви той. — Трябва да стреляме по „Росинант“, и то още сега.

Всички глави се извърнаха към него. Ашфорд приключи разговора и се приближи. Беше видимо объркан и от това изглеждаше още по-мрачен. Очите му сновяха между хората по станциите и лицето на Бика. Капитанът осъзнаваше, че всички погледи са втренчени в него. Това влияеше негативно на решенията му, но нямаше време да търсят уединение.

— Държа ситуацията под контрол, господин Бака — заяви Ашфорд.

— При цялото ми уважение, капитане — настоя Бика, — трябва да стреляме по Холдън, и то преди някой друг да го е направил.

— Няма да предприемаме каквото и да било, докато не разберем какво става, господинчо — тросна се Ашфорд с глас, който издаваше, че е на ръба. — Пратих съобщение до Церера, за да се изясни дали някой там не стои зад действията на Холдън, и следя непрестанно активността на земния флот.

Грешката бе многозначителна. Не флотът на ООН. Земният. Бика усети как кръвта нахлува в главата му. Той стисна зъби, наведе глава и повиши глас:

— Сър, точно сега между Земята и Марс се провеждат...

— Господин Бака, ситуацията е крайно взривоопасна...

— ... за да решат дали да предприемат пряк отговор, или да оставят на Холдън да победи...

— ... и аз няма да позволя на когото и да било да хвърли барут в огъня. Ескалацията на насилието на този етап...

— ... и започнат ли веднъж да стрелят по него, ще открият стрелба и по нас.

Гласът на Па бе като самотна флейта наред басова симфония.

— Сър, той е прав.

Бика и Ашфорд се обърнаха към нея. Изненадата на Ашфорд бе огледало на неговата. Един мъж на близката сензорна станция прошепна нещо на жената до него.

— Господин Бака е прав — повтори Па. — Холдън се идентифицира като представител на СВП. Той е предприел вражески действия спрямо земните сили. Останалите командири могат да погледнат на нас като на негови съюзници.

— Холдън не е представител на СВП — възрази Ашфорд. Но гласът му прозвуча неуверено.

— Нали се свързахте с Церера — натърти Бика. — Щом не сте сигурен, значи и те не са.

Лицето на Ашфорд почервения.

— Холдън не е на служба към СВП, откакто Фред Джонсън го уволни за действията му на Ганимед. Ако възникне спор, ще обясня на останалите командири, че Холдън не е във връзка с нас, но засега никой не предприема нищо. Най-доброто поведение е да почакаме, докато се поуспокоят нещата.

Па сведе глава, но я вдигна отново. Нямаше значение, че бе унижила Бика и Сам пред командния състав. По-важното бе да постъпят както налагат събитията. Бика искаше да се пресегне, да я докосне, да я окуражи, когато се изправя срещу своя командир.

Оказа се, че тя не се нуждае от подкрепата му.

— Сър, ако не поемем инициативата, някой друг ще го стори и тогава ще е твърде късно за изясняване на отношенията. Известно е, че и преди сме работили с Холдън, а сега той твърди, че е на наша страна. Няма място за отричане. Връзката с Церера е с четиричасово забавяне. Не можем да чакаме отговори. Трябва да покажем, че между нас и Холдън няма нищо общо. Господин Бака е прав. Трябва да атакуваме „Росинант“.

Лицето на Ашфорд бе посивяло.

— Няма да започна проклета война — тросна се той.

— Капитане, надявам се, че слушате същите канали, които и аз — намеси се Бика. — Всички вече смятат, че ние сме го направили.

— „Росинант“ е само един кораб — подчерта Па. — Можем да се справим с него. Но ако трябва да се бием с Марс и Земята, ще загубим.

Истината лежеше изложена между тях. Ашфорд подпря брадичката си с ръка. Очите му сновяха напред-назад, сякаш четеше нещо, което го нямаше там. Всяка забавена секунда бе демонстрация на неговото малодушие и Бика знаеше, че човекът срещу него го осъзнава. Че се дразни от това. Ашфорд носеше отговорност, но не искаше да я носи. Боеше се повече да изглежда като неудачник, отколкото да загуби.

— Господин Чен — произнесе Ашфорд. — Свържете се на кодирана линия с „Росинант“. Кажете на капитан Холдън, че въпросът е спешен.

— Да, сър — отвърна комуникационният офицер и след миг добави: — Сър, „Росинант“ не приема сигнала.

— Капитане? — обади се мъж от друг пулт. — „Росинант“ променя курса.

— Къде отива? — попита Ашфорд, все още втренчил поглед в Бика.

— Ами... към нас. Сър?

Ашфорд затвори очи.

— Господин Корли — изръмжа той. — Активирайте ракетната система. Господин Чен, искам кодирана връзка с командните кораби на Земята и Марс, при това веднага!

Бика въздъхна едва чуто. Напрежението постепенно отстъпваше място на облекчение и тъга. „И този път, полковник Джонсън. И този път избегнахме куршума.“

— Сър, оръжейните системи в готовност — докладва жената при пулта и гласът ѝ бе напрегнат като на дете, погълнато от вълнуваща компютърна игра.

— Прехванете целта — нареди Ашфорд. — Какво става с връзката?

— Сигналът е приет, сър — съобщи Чен. — Те знаят, че искаме да говорим.

— И това ще свърши работа. — Ашфорд започна да крачи по мостика като стар капитан по оръдейната палуба. Беше скръстил ръце на гърба.

— Целта е прехваната — докладва оръжейният офицер. — „Росинант“ е активирал бойните си системи.

Ашфорд се отпусна във фотьойла. Имаше мрачно изражение. Той се е надявал, помисли си Бика. Надявал се е, че може да е истина. Че СВП е готов да започне тази игра с цел да получи контрол над Пръстена.

Този човек бе кръгъл глупак.

— Да открием ли стрелба, сър? — попита оръжейният офицер. В гласа ѝ се долови нетърпение, като на куче, което чака да му отвържат каишката. Бика погледна към Па, но тя се стараеше да избягва погледа му.

— Да — кимна Ашфорд. — Открийте огън. Стреляйте!

— Първа ракета изстреляна, сър — докладва оръжейният офицер.

— Има съобщение за грешка — обади се оперативният офицер. — Получавам обратна информация от ракетната установка.

Бика усещаше метален вкус в устата си. Ако Холдън бе заложил бомба и на „Бегемот“, проблемите им едва сега започваха.

— Ракетата излетя ли? — попита Па. — Кажете ми, че нямаме заредено торпедо в засякъл торпеден апарат.

— Да, сър — отвърна оръжейният офицер. — Ракетата излетя. Получихме потвърждение.

— „Росинант“ предприема избягваща маневра.

— Отвърща ли на огъня? — попита Ашфорд.

— Не, сър. Още не, сър.

— Сър, съобщения за дефекти в електрическата система. Мисля, че нещо е дало на късо. Може би трябва...

На мостика се възцари тъмнина.

— Сър, енергозахранването се изключи.

Мониторите станаха черни. Светлините изгаснаха.

Единственият звук бе тихото бръмчене на въздушните рециклатори. Бика предполагаше, че са преминали на аварийно захранване. В мрака се чу гласът на Ашфорд.

— Госпожо Па, някой изобщо изпробвал ли е ракетните системи?

— Сър, мисля, че беше в графика за идната седмица — отвърна заместничката. Бика включи ръчния си терминал на най-ярка светлина и го вдигна като факла. Погледна нагоре към аварийното осветление, вградено в стените и тавана на помещението. Беше тъмно като всичко останало. Още една система, която не беше преминала проверка.

След няколко секунди хората на мостика извадиха фенери от аварийните шкафчета. В помещението стана по-светло. Никой не говореше. Нямаше нужда. Ако „Росинант“ отвърне на огъня, те бяха обречени, но шансовете да изгубят целия кораб не бяха големи. Виж, започне ли пукотевица между земния и марсианския флот, спукана им е работата. Но пък бяха демонстрирали на всички колко неподготвени са всъщност. За първи път Бика се радваше, че е само шеф на охраната.

— Заместник? — обърна се към Па.

— Да.

— Ще разрешите ли да освободя от домашен арест главния инженер?

Лицето на Па бе сиво на мъждукащите светлини. Ала му се стори, че мърва в очите ѝ весели огънчета.

— Имате разрешение — рече тя.

16.

ХОЛДЪН

— Хм — изсумтя Еймъс. — Ама че странна история, мама му стара!

Съобщението започна да се повтаря.

— Говори капитан Джеймс Холдън. Това, което виждате, е демонстрация на опасността, в която се намирате...

На мостика цареше сащисано мълчание, после Наоми се наведе над таблото и взе да пише с бясна скорост. Холдън забеляза с периферното си зрение, че Моника дава знак на хората ѝ да започнат да снимат. Окю вдигна камерата. Решението да допуснат цивилни на мостика май се бе оказало твърде прибързано и погрешно.

— Фалшификация — заяви Холдън. — Никога не съм записвал подобно нещо. Това не съм аз.

— Но доста прилича на теб — отбеляза Еймъс.

— Джим — рече Наоми и в гласа ѝ се долови паника. — Ние излъчваме сигнала. В момента се предава от „Роси“.

Холдън поклати глава, сякаш се опитваше да отхвърли неизказано обвинение. Единственото по-нелепо нещо от самото съобщение бе твърдението, че се излъчва от *неговия* кораб.

— Сигналът идва от нас — повтори Наоми и блъсна с юмрук пулта. — И не мога да го спра!

Светът около Холдън сякаш се отдръпна, звуците и светлините идваха някъде отдалече. Осъзнаваше, че това е началото на панически пристъп, но не можеше да направи нищо, освен да му се поддаде. Моника му задаваше някакви въпроси, които едва чуваше. Наоми продължаваше да блъска с ръка по пулта, прелиствайки менюта с невъобразима скорост. Алекс настояваше да получи заповеди. В другия край на помещението Еймъс се бе загледал в него с почти комично удивление. Двамата оператори се опитваха да се пристегнат с колани в противоускорителните кресла, без да свалят камерите от раменете.

Коеен се поклащаше в средата на мостика и устните му бяха изкривени в озадачена гримаса.

— Това е постановка — прошепна Холдън. — Ето за какво е било всичко.

Под всичко разбираше: марсианския иск, загубата на работата на Титания, репортерския екип за Пръстена. Всички тези неща бяха довели до *тази нелепица*. Само не можеше да разбере защо.

— Какво искаш да кажеш? — попита Моника и се наведе към него. — Каква постановка?

Еймъс сложи ръка на рамото ѝ и поклати глава.

— Наоми — проговори с пресъхнало гърло Холдън. — Само над комуникациите ли изгуби контрол?

— Не зная. Така ми се струва.

— Ами изключи цялата система. Ако не можеш, нека Еймъс я изолира от енергозахранването. Ако трябва, разрежете на две проклетия кораб.

Тя кимна отново и се обърна към Еймъс.

— Алекс — повика го Холдън. Моника понечи да каже нещо, но той вдигна предупредително пръст и тя замълча. — Пълна тяга към „Бегемот“. Нямаме никакво намерение да предявяваме претенции от името на СВП към Пръстена, но докато всички си мислят обратното, оттам е най-малкият шанс да открият огън по нас.

— Ще ми кажеш ли какво всъщност става? — попита Моника. — Има ли някаква опасност за нас? — Беше забравила обичайния си професионален тон. Вместо него сега се долавяше неприкрит страх.

— Най-добре се пристегни — посъветва я Холдън. — Всички. Още сега!

Окю и Клип вече се бяха пристегнали в креслата, Моника и Коеен последваха примера им. Освен това репортерският екип бе имал достатъчно здрав разум да запази мълчание.

— Капитане — обади се Алекс. Гласът му звучеше почти сънено, което бе обичайно за него в особено напрегнати ситуации. — „Бегемот“ току-що ни освети с целеуказващ лазер.

Холдън си сложи ремъците пред командната станция и включи пулта. „Роси“ започна да отброява корабите, намиращи се в радиуса на потенциална заплаха. Оказа се, че са всичките. Корабът го попита дали да маркира някои от тях като вражески.

— Знам колкото и теб, скъпа.

— А? — вдигна глава Наоми.

— Ей, хора — обади се Алекс. — Някой активира ли оръжейните системи?

— Не — отвърна Холдън.

— Добре, наистина съжалявам да го кажа — продължи Алекс. — Но всички оръжейни системи са в готовност.

— Ще стреляме ли по някого?

— Още не.

Холдън нареди на „Роси“ да маркира като вражески всеки кораб, който насочва към тях оръжията си, и изпита облекчение, когато програмата потвърди получената заповед. На дисплея „Бегемот“ се озари в червено. После, след кратък размисъл, инструктира кораба да раздели марсианските и земните кораби на две групи. Ако се наложи да се бият с кораб от някоя от тези групи, скоро щяха да се сражават с цялата група.

Бяха твърде много. „Роси“ се намираше в района между двукилометровата зона за сигурност, определена от Фред Джонсън, и остатъка от марсианския флот. А отвъд марсианците бе Пръстенът.

— И така — рече той, опитвайки се отчаяно да измисли какво да правят. Това със сигурност бе най-лошото място за укритие в цялата Слънчева система. Намираха се на два месеца полет от най-близкия космически обект. Съмняваше се, че би могъл да надбяга три флотилии и торпедата им в продължение на два месеца. Всъщност дори за две минути, като стана дума за това.

— Какво става с радиото?

— Изключено — докладва Еймъс. — Просто му дръпнах щепселчето.

— Има ли някакъв начин да съобщим на всички, че това предаване не е наше?

— Не и без да включим отново радиото — отвърна Еймъс.

— Всички отвън вероятно се опитват да се свържат с нас — рече Холдън. — Колкото по-дълго не отговаряме, толкова по-зле ще изглежда. Ами оръжията?

— Активирани, но не са открили стрелба — съобщи Еймъс. — И не се подчиняват на командите.

— Не може ли и тях да изключим?

— Можем — каза Еймъс. — Но не бихме го направили.

— Бързодвижещ се обект! — извика Наоми.

— Маmicата му! — изруга Алекс. — СВП току-що изстреля по нас торпедо.

На пулта пред Холдън от „Бегемот“ се отдели жълта точка и се озари в оранжево, докато набираше скорост.

— Избягваща маневра! — нареди той. — Наоми, ще успееш ли да го заслепиш?

— Не. Нямам лазер — отвърна тя с изненадващо спокоен глас. — Нито радио. Противодействащата система не реагира.

— Проклет да съм — тросна се Еймъс. — Защо му е трябвало на някого да ни замъкне чак тук, за да ни види сметката? Не можеше ли да го свърши на Церера и да ни спести пътуването?

— Алекс, приеми новия курс. — Холдън прати на пилота вектора, който щеше да ги прекара право през сърцето на марсианския флот. Доколкото му бе известно, марсианците искаха само да го арестуват. В този момент това му се струваше напълно приемливо. — „Бегемот“ повтори ли изстрела?

— Не — съобщи Наоми. — Внезапно угаснаха. Няма сензори, нито двигател.

— Доста са големички и твърде близо, за да се спотайват — подхвърли без каквото и да било чувство за хумор Алекс. — Минаваме на сокче.

Докато креслата изпомпваха в тях химикали, за да попречат на високото *g* да ги убие, Коен внезапно и необяснимо защо произнесе:

— Шибана кучка.

Преди Холдън да успее да го попита какво иска да каже, Алекс увеличи докрай тягата и „Роси“ се стрелна като състезателен кон, в който са забили шпори. Внезапното ускорение притисна Холдън в креслото с такава сила, че го замая за няколко секунди. Корабът го върна към действителността с тревожен сигнал за близостта на торпедото. Неспособен да предприеме нещо по въпроса, Холдън гледаше как оранжевата точка, вещаеща тяхната смърт, скъсява дистанцията с бягащия „Росинант“. Извърна се към Наоми, за да открие, че и тя като него лежи безпомощно, след като всички възможности й бяха отнети с изключването на комуникационната система.

Гравитацията внезапно отслабна.

— Имам една идея — обади се в слушалките Алекс, после корабът подскочи в серия от резки маневри и гравитацията отново се загуби. „Росинант“ бе добавил нова аларма към досегашната песен. Звучеше предупреждение за сблъсък. Холдън осъзна, че досега не го бе чувал, освен при учебните тревоги. Че кога космическите кораби се блъскат едни с други?

Той включи външните камери, ала екранът остана черен. В началото си помисли, че са повредени, но после Алекс пое контрола върху тях и ги извърна към огромния корпус на марсианския крайцер. Алармата за целеуказващият лазер се бе изключила — ракетата ги бе изгубила.

— Пуснахме марсианския крайцер между нас и торпедото — прошепна Алекс, сякаш ракетата би могла да ги чуе, ако го произнесе на глас.

— Колко близо сме до тях? — попита Холдън.

— На около десет метра — докладва гордо Алекс. — Горе-долу.

— Това здравата ще ги ядоса, ако ракетата не се е отказала — рече Еймъс. Сетне добави почти замечтано: — Нямам представа какво би направил от такава дистанция заградителният огън.

Сякаш в отговор на думите му крайцерът ги прехвана с целеуказващ лазер. Миг по-късно другите кораби последваха примера му, добавяйки още десетина аларми към какофонията.

— Майчице — възкликна Алекс и гравитацията се завърна с такава сила, че сякаш блъсна Холдън в гърдите. Нито един от марсианските кораби не бе открил огън, но първата ракета отново изплува на монитора на визоскопа. Сега, когато „Бегемот“ бе изведен от действие, марсианците я насочваха. Холдън си помисли, че явно бе доживял деня, в който Марс и СВП действат заедно. Само не бе очаквал, че сътрудничеството им ще бъде насочено срещу него.

От двете им страни прелитаха марсиански кораби, докато „Росинант“ набираше скорост през струпаните в този район сили. Холдън можеше да си представи следящите ги непрестанно целеуказващи лазери и въртящите се кули на късообхватните оръдия, когато преминаваха покрай тях. От другата страна на тази въоръжена до зъби преграда бе само Пръстенът и безкрайното, обсипано със звезди небе.

Това, което им предстоеше да направят, бе като кошмар, преследвал го от дълго време. Ракетата продължаваше да ги следва и дори да успееха да я избегнат, щяха да се появят други. Не можеше да им се изплъзват до безкрайност. Нито да се предадат. Нищо чудно оръжията на „Росинант“ да открият огън всеки момент. На мостика цареше тишина, времето се забави, сякаш всички очакваха в следващия миг да се случи нещо ужасно. Наоми се бе притиснала в противоускорителното кресло. Очите на Моника и Окю бяха пълни със сълзи. Клип бе вкопчил пръсти в ръба на креслото. Коен се оглеждаше, стиснал зъби, с пребледняло лице.

— Ааа — опита се да каже нещо Холдън, но гравитацията сякаш задуши гласа му. Той даде знак на Алекс да намали тягата и усети как гравитацията отпуска своята хватка.

— Пръстена — произнесе хрипливо Холдън. — Прицели се в Пръстена. Давай.

Гравитацията се завърна отново като удар в лицето, Холдън завъртя креслото към работната станция и включи навигационния пулт. Като следеше с периферното си зрение бързо приближаващата се оранжева точка, той приготви за Алекс навигационен пакет, който щеше да ги отведе с висока скорост при Пръстена, след това да задейства почти убийствено обратно ускорение точно преди да навлязат в него. Целта беше да се вместят в скоростната рамка, над която бяха спирани „Уай Кю“ и останалите бързолетящи сонди. Ако имаха късмет, ракетата щеше да бъде прехваната от каквото имаше от другата страна, а „Роси“, със своята по-ниска скорост, нямаше. Корабът ги предупреди, че въпреки краткия период при подобно ускорение съществува трипроцентов риск да загине някой от членовете на екипажа.

Ракетата щеше да ги избие всички.

Холдън прати навигационния пакет на Алекс, без да изключва възможността да чуе отказа му. Надяваше се, че ще го чуе. Но вместо това „Роси“ продължи да ускорява в продължение на едни безкрайни двайсет и седем минути, последвани от смазващо завъртане с нула g , което трая по-малко от четири секунди, и спиращен режим с продължителност четири и половина минути, при който всички на борда изгубиха съзнание.

— Събуди се — повика Милър в мрака.

Корабът беше в безтегловност. Холдън се закашля мъчително, докато дробовите му се опитваха да възвърнат обичайната си форма след ужасяващия натиск, на който бяха подложени. Милър се рееше над него. Никой от останалите не беше дошъл в съзнание. Наоми не помръдваше. Холдън продължи да я гледа втренчено, докато забеляза, че гърдите ѝ се повдигат лекичко. Беше жива.

— Врати и ъгли — произнесе Милър. Гласът му бе тих и пресипнал. — Казах ти да провериш вратите и ъглите, а ти цъфна наред стаята с повесен член. Късметлия си ти. Не мога да не го призная, упорито копеле си.

Кой знае защо този път думите му не звучаха толкова налудничаво, колкото преди. По-овладени. Сякаш прочел мислите му, детективът се обърна и го погледна. С усмивка.

— Тук ли си? — попита Холдън. Умът му все още бе замъглен, объркан от гравитационния тласък и недостига на кислород. — Истински ли си?

— Не мислиш в правилната посока. Не бързай. Опитай се да схванеш. Имаме време.

Холдън включи външните камери и изпусна една дълга въздишка, която завърши с хлипане. Ракетата на СВП се рееше на стотина метра пред носа на „Роси“. Торпедният двигател продължаваше да изпуска пламък, чиято опашка се проточваше почти на километър назад. Но ракетата висеше неподвижно в космоса.

Холдън не знаеше дали е била толкова близо до тях, когато преминаха. Подозираше, че не. Най-вероятно са се събрали след спирането. Въпреки това видът на това огромно оръжие с изпускащ пламъци двигател, опитващо се отчаяно да ги достигне, го накара да потрепери. Още десет метра и щяха да са в обсега за дистанционно взривяване.

Междувременна ракетата започна бавно да се отдалечава, дърпана от неизвестна сила, същата, която бе поставила ограничението на скоростта от тази страна на Пръстена.

— Успяхме — промълви той. — Препминахме.

— Тъй-тъй — потвърди Милър.

— Това искаше, нали? Затова го направи.

— Мисля, че ме надценяваш.

Еймъс и Наоми изстенаха и отвориха очи. Хората от репортерския екип все още лежаха неподвижно. Може би бяха мъртви. Нямаше как да разбере, преди да им е махнал предпазните колани, а все още не беше в състояние да го направи. Милър се наведе към екрана и присви очи сякаш търсеше нещо. Холдън премина на външни сензори. По екрана се стрелнаха колонки от данни. Множество обекти, скупчени в радиус от милиони километри, събрани като семена в шушулка. Отвъд тях нищо. Нямаше дори звездни светлини.

— Какви са тези? — попита Холдън. — Какво има там? Милър продължаваше да разглежда екрана. Лицето му беше безизразно.

— Нищо — рече мъртвецът. И после: — Направо ще се насера от страх.

17.

БИКА

— Какви сме ние, за бога? — попита Серж, като се поклащаше едва забележимо край бюрото. — Охранителна служба или детегледачки?

— Ние сме тези, от които се очаква да свършат работата — отвърна Бика, но в гласа му не се долавяше увереност.

Бяха изминали трийсет часа, откакто на „Бегемот“ се възцари тъмнина, и той бе спал само през шест от тях. Серж, Казимир, Джойо и Корин се сменяха на дежурния пост и координираха ремонтните дейности. Останалите охранители бяха организирани в импровизирани групи, които успяха да потушат два панически бунта, помогнаха за освобождаването на хора, заклещени в хангарите, където въздушните рециклатори не се бяха включили, и арестуваха неколцина механоботни жокеи, възползвали се от мрака, за да уредят лични сметки.

Сега вече осветлението в целия кораб бе възстановено. Системите за контрол на повредите, събудени от кома, работеха с удвоени усилия, за да наваксат. Хората от екипажа бяха изтощени и изплашени, а проклетникът Джеймс Холдън се бе измъкнал през Пръстена към каквото имаше от другата страна.

Помещението вонеше на пот и на вкиснатата извара, която Казимир бе донесъл вчера. През първия ден те все още се опитваха да държат телата си според разположението на помещенията — с краката към пода и глави към тавана. Сега вече се носеха във всички посоки или висяха както им падне. За поясните изглеждаше почти естествено. Бика все още страдаше от време на време от световъртеж.

— *Amen alles amen* — произнесе през смях Серж. — Смазка за машината, това сме ние.

— И повече удоволствие за нас, щом сексът е със смазка — добави Корин. Бика бе забелязал, че когато е изморена, тя ставаше цинична. От опит знаеше, че изложени на натиск, хората действат

различно. Някои се гневяха, други се дразнеха, трети се натъжаваха. Предполагаше, че това е заради отпадането на задръжките. Когато човек си свали маската, отдолу лъсва истинската му същност.

— Е, добре — рече той. — Вие двамата си починете. Аз ще наглеждам магазина, докато се върнат другите. Свършихте повече, отколкото...

От пулта долетя сигнал. Повикване от Сам. Бика размаха пръст на Серж и Корин и се премести на пулта.

— Сам? — попита той.

— Здравей — отзова се тя. — Искам да слезеш долу.

— Може да викаш когото си щеш — обади се зад нея мъжки глас. — Не ме интересува, чу ли? Вече нищо не ме интересува. Прави каквото щеш.

Бика провери откъде е повикването. Сам беше в ремонтния цех. Не беше много далече.

— Ще ми трябва ли оръжие? — поинтересува се той.

— Не бих те спряла, миличък — отвърна Сам.

— Тръгвам. — Бика прекъсна връзката.

— *Gehst du* — подхвърли Корин на Серж. — Твърде дълго прекара тук. Аз ще остана да пазя мястото от пожарища.

— Ще се справиш ли? — попита Серж и на Бика му трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че се обръща към него.

— Няма кой да ме спре — отвърна, като се постара гласът му да прозвучи решително.

Да си изморен в безтегловност не е същото, като да си под тяга или долу в гравитационния кладенец. Израсъл там, Бика бе привикнал с усещането за умора на тялото, за болки в мускулите и ставите. Тъкмо затова се чувстваше странно, когато осъзнаваше, че е изтощен до смърт, а същевременно не усеща нищо. Тялото му го разбираше на клетъчно ниво. Умът пък го оставяше с измамното чувство, че може да свърши още много неща. Имаше и други признаци — гурели в очите, главоболие, което пулсираше в темето, леко гадене. Нито едно от тях не бе непреодолимо по сила, нито достатъчно убедително.

Коридорите не бяха празни, но не бяха и претъпкани. Дори при тревога и двойни работни смени „Бегемот“ пак оставаше почти пуст. Бика се прехвърляше от дръжка на дръжка, рееше се по коридора, сякаш сънуваше, че лети. Изкушаваше се да увеличи скоростта, като

само се докосва в ръкохватките или се отблъсква от стените, както го бяха учили някога при подготовката за космопехотинец. Ала това бе игра, от която почти винаги излизаше с охлузвания и синини, а сега нямаше време за подобни рискове. Вече не беше млад.

Откри Сам и групата ѝ в огромния сервизен хангар. Четирима мъже, пристегнати с ремъци, висяха край стените и закрепваха откачена тръба, обсипвайки пода с искри от оксигени. Сам летеше наблизо, тялото ѝ бе завъртяно на четирийсет и пет градуса спрямо работната площадка. Наблизо висеше млад поясен с обърнати към нея крака. Бика предположи, че това е жест на обида.

— Ей, човече — посрещна го Сам. Лицето на младия мъж бе изкривено от гняв. — Това е Гарет. Той смята полагането на тръбопровода за долна работа.

— Аз съм инженер! — извика Гарет толкова силно, че тялото му се завъртя. — Осем години съм работил на станция Тихо! Няма да върша работата на някакъв шибан монтажник!

Останалите членове на групата не прекъснаха работата си, но Бика виждаше, че ги слушат. Той погледна Сам, но лицето ѝ беше безизразно. Не знаеше дали го е извикала на помощ, защото не може да се справи сама, или очакваше от него да поправи нещата между тях след случилото се с Па. Доколкото му бе известно, арестът ѝ бе най-краткият в неговия професионален опит. Каквито и да бяха мотивите ѝ, сега вече тя бе прехвърлила проблема в негови ръце.

Бика бавно си пое дъх.

— И над какво работите тук? — попита той, не че го интересуваше, а за да спечели още няколко секунди и да подготви план за действие.

— Има прекъсната магистрална линия — обясни Сам. — Мога да изгубя три дни, за да търся къде е повредата, или да прокарам байпас за двацет часа.

— Онази тръба ли е байпасът?

— Именно.

Бика вдигна юмрук в поясния еквивалент за кимване и се обърна към момчето. Гарет беше млад, уморен и беше от СВП, което означаваше, че не е преминавал военно обучение. Бика предполагаше, че Сам му е крещяла достатъчно, преди да го повика за помощ.

— Е, добре — поде той.

— Що не се скриеш? — озъби се младият мъж, забравил цивилизованите обноски.

— Разбирам — кимна Бика. — Можеш да вървиш. Нека първо ти помогна да си свалиш коланите.

Гарет премигна. В очите на Сам блеснаха весели пламъчета, но може би само му се стори така. Все пак навярно беше разбрала какво прави и го смяташе за много умно.

— Ще разговарям с хората от другите кораби — продължи Бика. — От земните и марсианските. Все някой ще прати кораб назад. Мога да ти уредя да се върнеш на Церера.

Гарет отвори и затвори уста като златна рибка. Сам се пресегна и му подаде ремъците.

— Ще можеш ли да се справиш? — попита го, докато той ги нахлузваше и закопчаваше.

— Колко му е да закачим една тръба — отвърна Бика.

— Службата ще мине ли без теб?

— Смяната ми свърши — каза той. — Тъкмо отивах да си полегна. Мога да се справя.

— Добре тогава — кимна Сам. — Прехвърли се на оня край, а аз ще пратя някого да помага на Марка. След минута ще дойда да те наглеждам.

— Разбрахме се. — Тялото му продължаваше бавно да се върти и след няколко секунди застана с лице към младежа.

Гневът все още го владееше, но бързо отстъпваше място на срама. Толкова много шум, че го карат да върши нещо, което е под нивото му, а ето че сега началникът на охраната е готов да го замести. Бика усещаше почти физически вниманието на останалите работници. Той запали горелката, за да я изпробва, и въздухът между тях побеля за няколко секунди. — Добре, аз поех тук. Можеш да си тръгваш.

Момчето се завъртя, готвейки се да се стрелне през хангара. Бика се опита да си спомни последния път, когато бе работил в нулева гравитация. Беше почти сигурен, че ще се справи, ако не прибързва в началото. Внезапно Гарет отпусна рамене и той осъзна, че няма да му се наложи. Започна да разкопчава колана и Гарет му се притече на помощ.

— Сигурно си уморен — произнесе Бика, достатъчно тихо, за да не ги чуват другите. — Работил си твърде много нещо, което ти се

струва маловажно, и сега имаш нужда от почивка. На всеки се случва.

— *Bien*.

Той пъхна горелката в ръката на младежа и я стисна със своята.

— Това е привилегия — продължи. — Да си тук, да вършиш нискоквалифицирана работа и никой да не се интересува. Наистина е привилегия. Следващия път, когато подкопаеш авторитета на главен инженер Розенберг, ще те пратя у дома в колет с бележка, че не те бива за нищо.

Момчето промърмори нещо, което Бика не успя да чуе добре. По лицето му трепкаха светлините на другите разпалени горелки. Бика отпусна ръка на рамото му.

— Да, сър. — Гарет се отгласна от стената и се закрепил над участъка от тръбата, който се намираше над тях. Сам изникна до рамото му.

— Добре се справи — похвали го тя.

— Аха.

— Фактът, че си от Земята, не ти попречи с нищо.

— Вярно е. Как върви работата?

— Кретае по малко. Но ако трябва, ще слепим остатъците с дъвка и пак ще се получи.

— Освен ако някой не открие огън по нас.

В смеха на Сам се долавяше топлина.

— Няма да им се наложи да го правят два пъти.

Сигналът за тревога отекна едновременно от всички терминали, както и от корабната оповестителна система. Бика неволно стисна устни.

— Доста странно съвпадение, а? — успя да произнесе Сам, преди от говорителите да прозвучи гласът на капитан Ашфорд. В откритото пространство думите му кънтяха, като че бяха Божии слова:

— Говори капитанът на кораба. Получих потвърждение от централата на СВП, че действията, предприети от престъпника Джеймс Холдън, не са съгласувани, нито одобрени от която и да било фракция на Съюза на външните планети. С поведението си Холдън излага на риск добрите ни взаимоотношения и нашия новоизграден съюз. Информирах централата, че предприехме незабавни и решителни действия срещу Холдън и че той избяга от нас, като навлезе в зоната на Пръстена.

— Между другото, благодаря за това — рече Сам.

— Няма защо.

— Поисках и получих — продължи Ашфорд — разрешение да действам в тази ситуация както намеря за добре. Анализът на информацията от нашите датчици и камери, както и от тези на земните и марсианските кораби, показва, че „Росинант“ е преминал през Пръстена в добро състояние и изглежда, не е понесъл никакви поражения въпреки физичните аномалии от другата страна.

— В светлината на казаното взех решение да последвам Холдън през Пръстена, за да го поставя — заедно с неговия екипаж — под арест. Ще разпратя до всички отдели подробни инструкции как да процедират в подготовката си, преди да се заемем с изпълнението на тази операция. За нас е от особена важност да не оставим ненаказано това дело, за да запазим честта, достойнството и гордостта на СВП и да предадем Холдън в ръцете на правосъдието. Искam всички да знаят, че за мен е истинска чест да служа на кораб с толкова неустрашим екипаж и че всички ние заедно в момента творим историята. Използвайте следващите няколко часа, за да си отдъхнете и да се съвземете. Бог да ви благослови, както вас, така и Съюза на външните планети.

Остро изщракване откъм говорителите показва, че Ашфорд е прекъснал връзката. Мигащата бяла светлина на горелките бе изчезнала и в хангара цареше сумрак. Бика го напуши смях.

— Как мислиш, дали е пиян? — попита Сам.

— По-лошо. Засрамен. Опитва се да спаси авторитета си.

— „Бегемот“ се изложи пред Всевишния и пред всички, които се намират в тази част на вселената, и сега ще се пробваме да наваксаме?

— Нещо такова.

— Смяташ ли да разговаряш с него за това?

— Ще се помъча.

Сам се почеса по бузата.

— Може да се окаже доста трудно да даде на задна след разиграването на тази малка пиеска — „хайде още веднъж да скочим в тъмното“.

— Сигурно — кимна Бика. — Но си заслужава да се пробва.

Външните планети изникнаха от мрака с увереността, че са войници, пратени в чужда страна. Бика си спомняше това чувство от времето, когато за пръв път летя нататък — усещането, че домът му е останал някъде назад. За вътрешните експанзията в периферията на Слънчевата система винаги е била военна операция.

Поясните не мислеха така. Тук те бяха местните. Силите, довели техните предци в Пояса, имаха здрави корени в търговията, обмена и най-вече в незаменимото чувство за свобода. СВП бе започнал съществуването си по-скоро като работническо обединение, отколкото като обособена нация. Разликата бе тънка, но значима и се проявяваше по странни начини.

Ако се намираха на някой от марсианските или земните кораби, които се носеха в мрака около Пръстена, Бика щеше да открие Па в камбуза или в столовата. Но тук беше „Бегемот“ и той я намери в бара.

Мястото бе съвсем семпло, но добре заредено с кутии алкохол, кафе и шоколад — каквото си пожелаеш, при това на една ръка разстояние, защото навсякъде около масите имаше достатъчно снабдителни отвори. Декорацията бе като в евтин нощен клуб — с разноцветни светлини и неразгадаеми черно-бели филми вместо украса по стените. Неколцина посетители висяха край ръкохватки и перила и Па бе една от тях.

Първата му мисъл, докато се придърпваше към нея, бе, че се нуждае от подстригване. С изчезването на изкуствената гравитация косата ѝ се вееше около нея, твърде къса, за да я завърже на плитка, и все пак достатъчно дълга да ѝ пречи да вижда и да влиза в устата ѝ. Втората мисъл бе, че тя изглеждаше уморена колкото него.

— Господин Бака — кимна за поздрав Па.

— Заместник. Нещо против да се присъединя към вас?

— Очаквах ви. При капитана ли бяхте?

Бика съжаляваше, че няма как да седнат, и не заради умората, а заради паузата, която това би предизвикало в разговора.

— Срещнахме се. Не мога да твърдя, че ми се зарадва особено. Показа ми вашето предложение как да ме свалите от поста.

— Планът не беше само мой — отбеляза тя.

— Сигурно. Та за тази идея да прекараме „Бегемот“ през Пръстена. Не можем да го направим. Разпалим ли здраво факела, отзад ще ни погнат и двата флота. А не знаем какво има от другата страна, освен че е по-мощно, отколкото сме ние.

— Искате ли една извънземна цивилизация да си създава представа за човешката чрез Джеймс Холдън?

Ашфорд бе казал същото, дума по дума. Това беше най-силният му аргумент и сега Бика вече знаеше откъде го е заимствал. По време на дългото си спускане с асансьора надолу обмисляше възможния контрааргумент.

— Дори няма да се стигне до създаване на представа, ако ни гръмнат веднага щом се озовем оттатък — посочи той. — Наистина ли смятате, че Марс и Земята са готови да си играят на „местния шериф“? Сред тях все още има и такива, които смятат, че каквото и да е намислил Холдън, трябва да са с него. Дори и да не съм прав за това, не виждам как ще се отдръпнат и ще оставят на нас водачеството. Можете да се обзаложите, че главнокомандващият марсианските сили задава на своя заместник същия въпрос — дали би искал извънземните да опознаят човечеството чрез типове като Ашфорд.

— Това беше много мило — сви устни Па. — Обръщаме аргументите, а? Хитър ход.

— Вътрешните планети може и да не са отправяли заплахи все още — продължи Бика, — но...

— Напротив. Марс заплаши, че ще открие огън по нас, ако доближим Пръстена на сто хиляди километра.

Бика неволно вдигна ръка към устата си. Умът му се опитваше отчаяно да намери някакъв смисъл в тези думи. Марсианският флот е поставил ултиматум. Но Ашфорд дори не го бе споменал.

— Е, какво всъщност ще правим тогава, дявол го взел?

— Господин Бака, подготвяме се за стартиране на главните двигатели след три часа и половина — отвърна тя. — Защото това ни беше наредено.

Горчивината не се таеше само в гласа ѝ, но и в очите, и в ъгълчетата на устните. В съзнанието на Бика си даваха среща съчувствие и гняв. Беше твърде уморен, за да води подобен разговор. Твърде уморен да направи това, което трябваше да направи. Ако можеше да поспи поне за времето на една смяна, вероятно щеше да

намери друг начин, но това бе коз, който нямаше да получи от колодата, и не му оставаше нищо друго, освен да играе.

— Не е необходимо да се съгласявате с него — изтъкна Бика. — На негово място не бихте постъпили така.

Па отпи дълга глътка от кутията. Бика бе почти сигурен, че не пие от жажда, и изведнъж му се дощя да си поръча уиски.

— Няма значение какво бих или не бих направила — каза Па. — Не аз командвам този кораб и решението не е мое.

— Освен ако не се случи нещо с капитана — подхвърли Бика.

Па замръзна. Музиката, светлините, сякаш всичко в този момент се отдръпна. Бяха само двамата в тяхната малка вселена. Па си играеше с магнитната подложка на кутията.

— До старта има часове. А след това започва полетът. Положението може да се промени, но няма да участвам в бунт — обяви тя.

— Може би няма да ви се наложи. Не е необходимо да има връзка с вас. Ала освен ако не ми наредите изрично да не...

— Нареждам ви изрично, господин Бака. Нареждам ви да не предприемате каквито и да било действия срещу капитана. Нареждам ви да спазвате йерархията на този кораб. И ако това означава да се придържам стриктно към заповедите на Ашфорд, значи ще го направя. Разбрахме ли се?

— Да — отвърна Бика. — Или ще умрем, или ще преминем през Пръстена.

18.

АНА

Единайсет души се появиха на първата обявена от Ана служба. Контрастът със сборището на Европа в началото бе обезпокояващ. На Европа тя имаше двайсет и повече семейства, с които обикновено разговаряше преди началото на службата, и поне още няколко, пристигащи със закъснение. Бяха на различна възраст, от дядовци и баби с техните персонални мобилни устройства до врецещи деца и бебета. Някои носеха най-хубавите си неделни дрехи, други бяха с ритуални одежди. В разговорите преди службата се чуваха руски, английски и всякакви други езици. Към края нерядко неколцина от присъстващите вече похъркваха тихо.

Записаните за участие доброволци от кораба се появиха едновременно и точно в 9:55. Вместо да влязат и да заемат места те влетяха в рехава групичка и се разпръснаха като облак пред нейния подиум. Носеха безупречно чисти униформи с толкова отчетливо пригладени ръбове, че заплашваха да се впият в кожата. Не я заговориха, само втренчиха в нея очаквателни погледи. И бяха толкова млади. Най-възрастният едва ли имаше двайсет и пет.

Необичайните обстоятелства правеха неподходяща стандартната церемониална служба — нямаше нужда от послания към децата, нито църковни обяви, — ето защо тя премина направо към молитвите, последвани от четене на Светото писание и накрая кратка проповед. Първоначално смяташе да посвети проповедта си на дълга и саможертвата, но ѝ се стори неподходящо за пред военни. Затова реши да говори за Божията обич. С оглед на страховете, които изпитваха всички на кораба, както осъзна от разговора с Крис, идеята ѝ се стори подходяща.

Накрая завърши с друга молитва, след това раздаде причастие. Спокойният ритуал сякаш разсея напрежението в залата. Всеки от единайсетте млади войници дойде до импровизираната маса, взе кутия със сок от грейпфрут и сухар и се върна на мястото, където висеше

преди това. Тя прочете познатите цитати от Матей и Лука, сетне ги благослови. Те отхапаха от хляба и пиха от кутиите. И както винаги се случваше, още откакто бе провела първата си служба, Ана почувства как душата ѝ се изпълва с нещо тихо и едновременно величествено. Но освен това се наложи да положи усилия, за да сдържи смеха си. Беше споходена от внезапното видение на Исус, който моли учениците си да провеждат тези ритуал, за да си спомнят за него. Какво ли би си помислил, ако бе видял увисналите наред въздуха войници, пиещи синтетичен сок от грейпфрут през пъхнати в кутиите тръбички. Някак си това сякаш разширяваше още повече границите на неговото послание.

Една последна молитва и службата приключи. Нито един от участниците не се обърна към вратата да си върви. Единайсетте стояха, извърнати към нея, и чакаха. Усещането за потиснатост и страх, което бе успяла да прогони в хода на церемонията, се прокрадна отново в помещението.

Ана се оттласна от подиума и се приближи към тях.

— Да ви очаквам ли и идната седмица? Защото, момчета, малко ме изнервяте.

Крис заговори пръв.

— О, беше много приятно. — Като че ли искаше да добави още нещо, но вместо това сведе глава.

— На Европа хората носеха сандвичи и кафе, за да закусят след края на службата — подхвърли Ана. — Може да го направим и ние следващия път, ако искате.

Няколко уклончиви кимвания. Мускулеста жена с униформа на космопехотинец извади дискретно ръчния си терминал, за да види колко е часът. Ана усещаше, че ги губи. Очакваха нещо друго от нея, но не смятаха да го поискат открито. И определено не бяха кафе и закуски.

— Имам една проповед, посветена на Давид — съобщи тя, като се постара да говори небрежно. Приятелски. — За бремето, което прехвърляме върху нашите войници. За жертвите, които очакваме да направите за всички нас.

Крис вдигна глава. Младата жена прибра обратно терминала. Ако се изключеше подиумът, малката зала не бе нищо повече от неуютна метална кутия. Войниците продължаваха да се поклащат във въздуха

пред нея и изведнъж перспективата в съзнанието ѝ се промени и ѝ се стори, че сега тя пада към тях. Премигна изплашено и устата ѝ се напълни с горчивия вкус на жлъчка.

— Давид? — попита един млад мъж с кестенява коса и мургава кожа. Ана прецени по акцента, че най-вероятно е австралиец.

— Цар на Израил — уточни друг.

— А, не беше ли онзи, който убил свой сънародник, за да спи с жена му? — попита трети.

— Той е воювал за своя народ и за вярата си — отвърна Ана с настойнически глас, какъвто използваше, когато преподаваше на тийнейджърския клас. Глас, който внушаваше на слушателите, че тя е тази, която знае. — Но по-важното е, че преди да стане цар, той е бил войник. И често не е получавал признанието на хората, на които служел. Неведнъж се излагал на опасност заради тези, които се заклел да пази, дори когато водачите им не заслужавали подобна жертва.

Още няколко кимания. Никой не поглеждаше към ръчния си терминал. Тя усети, че малко по малко си ги връща.

— Ние искаме това от нашите войници още от зората на времето — продължи тя. — Всеки от вас се е лишил от нещо, за да е тук. Често ние сме недостойни за вас и въпреки това вие се жертвате.

— Ами защо не ни я прочете? — попита Крис. — Тази проповед за Давид?

— Защото съм изплашена. — Тя се пресегна, улови ръката на Крис с лявата си ръка, а с дясната пое ръката на австралийското момче. Без нито дума реещата се групичка се преобразува в кръг, в който всички се държаха за ръце.

— Толкова ме е страх. И не ми се иска да говоря за войници и саможертва. Искам да говоря за това как Господ Бог бди над мен. Пази ме и ме насочва. А също и другите хора.

Отново кимания.

— Когато мършавите взривиха кораба, аз си помислих, че с всички ни е свършено.

— Тъй беше, мама му стара — обади се един от войниците. — Извинете, госпожо — кимна на Ана.

— Няма нищо.

— Но те казаха, че не са те — коментира друга жена. — И стреляха по Холдън.

— Да, но после корабът им мистериозно угасна. Ако прашните не бяха засекли Холдън, щеше да ни се изплъзне.

— А сега ще го последват.

— Прашните казаха, че ще го спипат, ако влязат след него.

— Майната им на прашните — тросна се австралиецаът.

— Ако подхванат нещо, ще им светим масълцето на всичките.

— Добре — намеси се Ана с мек глас. — Прашните са марсианци. Така предпочитат да ги наричат. А да наричат мършави хората от външните планети също е доста грубо. Подобни епитети са опит да се дехуманизира една определена група, за да не изпитвате угризения, когато ги избивате.

Космопехотинецаът изсумтя и извърна глава.

— Освен това — продължи Ана — последното нещо, което трябва да правим на това място, е да се бием помежду си. Права ли съм?

— Да — потвърди Крис. — Ако се вкопчим едни в други тук, всички ще умрем. Без поддръжка, без подкрепления, без нищо, което да използваме за укритие. Три въоръжени флотилии и нищо по-голямо от водороден атом за прикритие. Ще бъде истинска касапница.

Тишината се проточи почти цяла минута, сетне австралиецаът въздъхна:

— Така е.

— А нещо може да дойде и от Пръстена.

Произнесени на глас, тези думи осезаемо намалиха напрежението във въздуха. Лицата на войниците се разведриха. Разцъфнаха няколко тъжни усмивки. Дори гневната млада жена прокара длан през късо подстриганата си коса и кимна, без да поглежда към някого.

— Хайде да го направим идната седмица — предложи Ана. — Ще отпразнуваме нашето събиране и после ще си поговорим. А междувременно, вратата ми е винаги отворена. Потърсете ме, ако имате нужда.

Войниците пуснаха ръцете си и се отправиха към изхода. Ана задържа Крис.

— Ще почакаш ли малко? Искам да те помоля нещо.

— Крис — подхвърли един от пехотинците. — Май ти излезе късметът.

— Това не е смешно — скастри го Ана, връщайки се отново към учителския си тон. Младият мъж бе достатъчно възпитан да се изчерви.

— Простете, госпожо.

— Може да си вървиш — рече тя и мъжът си тръгна. — Крис, помниш ли младата жена, която беше в столовата, когато се срещнахме за първи път?

Той сви рамене.

— Там имаше доста хора.

— Онази с дългата черна коса. Изглеждаше ми много натъжена. Носеше цивилни дрехи.

— А — ухили се Крис. — Готината. Да, спомням си я.

— Познаваш ли я?

— Не. Мисля, че е на договор по поддръжката. Има няколко кораба, пълни с такива. Защо?

Добър въпрос. Честно казано, не знаеше защо младата гневна жена продължава да навестява мислите ѝ през последните няколко дни. Но имаше нещо у нея, което не ѝ даваше покой. Достатъчно бе да се подразни или ядоса и лицето на младата жена мигом изникваше пред очите ѝ. Гневът, усещането за заплахата, които излъчваше. И съвпадането на тази среща с последвалите инциденти — взрива, размяната на изстрели. Нямаше нищо общо между тези събития, но Ана не можеше да се отърве от мисълта, че са свързани.

— Защо се безпокоя за нея ли? — попита Ана. Поне това не беше лъжа.

Крис се ровичкаше в ръчния си терминал. След няколко секунди каза:

— Мелба Кох. Електрохимичен инженер. Вероятно посещава кораба ни от време на време. Може пак да се срещнете.

— Страхотно — отвърна Ана, питайки се дали наистина би искала да се случи.

* * *

— Знаеш ли кое е най-гадното? — попита Тили. Преди Ана да успее да отговори, тя продължи: — Ето *това*.

Не беше необходимо да обяснява. Двете се поклащаха във въздуха близо до тезгяха на продоволствения магазин. Малка пластмасова купа бе прикачена към масата с магнитни крачета. В нея имаше разноцветни туби, пълни с протеинови и въглехидратни пасти. Ана пиеше чай. Тили бе взела кафе. Офицерската столова с любезните келнери и прясно приготвената храна бе далечен спомен. Тили не бе пила алкохол от няколко дни. Нито една от тях не бе яла нещо, което да изисква дъвчене.

— Сухите ядки не са чак толкова лоши. Струва ми се дори, че вътре са сложили истински мед — каза Ана, вдигнала едно пакетче. Тили не за първи път летеше в космоса. Мъжът ѝ имаше поземлена собственост на почти всеки голям камък в Слънчевата система. Но Ана подозираше, че през целия си живот не е яла храна от пластмасова тубичка. Всеки пилот, дръзнал да остави кораба ѝ в безтегловност, докато Тили се храни, вероятно е бил уволняван на минутата.

Тили пое пакета с ядки, смръщи нос и го завъртя между пръстите си. Пакетчето остана да се преобръща във въздуха като миниатюрен хеликоптер.

— Ани — заяви Тили. — Ако исках да смуча разни гадости от плоска и полумека тръбичка, щях да остана на Земята при мъжа ми.

Напоследък Ана бе станала „Ани“ за Тили и тя не намираще сили да възрази.

— Все нещо трябва да хапнеш. Кой знае колко време ще останем тук.

— Не много, ако зависеше от мен — произнесе един силен глас зад Ана.

Ако краката ѝ опираха в пода, тя сигурно щеше да подскочи. Но както бе увиснала във въздуха, само трепна и се сви.

— Извинявайте, ако съм ви стреснал — додаде Кортес и изплува пред погледа ѝ. — Но се надявах, че ще може да поговорим.

Влачеше крака по пода, бе нахлузил обувки с магнитни подметки, каквито раздаваха във флота. Ана ги бе изпробвала, но да се поклаща безпомощно, докато краката ѝ са приковани към пода, не бе най-приятното усещане. Затова и се отказа да ги използва.

Кортес кимна на Тили с неизменната лъчезарна усмивка на мургавото си лице. Без да попита дали може да се присъедини към тях, той набра на таблото поръчка за сода. Тили му отвърна с усмивка.

Беше онази изкуствена усмивка, с която внушаваше на хората, носещи багажа ѝ или сервиращи на масата, че всъщност дори не ги забелязва. След като по този начин установиха помежду си взаимно презрение, Тили отпи от кафето, без да обръща внимание на присъствието му. Кортес отпусна едрата си ръка на рамото на Ана и каза:

— Доктор Воловодова, събирам група от важни свещенослужители на този кораб, за да се срещнем с капитана, и бих искал да се включите в нея.

Ана не можеше да не се възхити на абсолютната искреност, с която Кортес бе произнесъл изречение, целящо единствено да я поласкае. Кортес беше тук като духовен съветник на генералния секретар на ООН. Ана бе пратена, тъй като Обединената методистка църква можеше да мине и без нея, пък и просто се бе оказала най-близо. Ако наистина бе включена в списък с важни съветници, значи летвата е била поставена доста ниско.

— Радвам се, че можем да го обсъдим, доктор Кортес — отвърна Ана и посегна към кутията с чай. Така неусетно успя да се измъкне от ръката му. — С какво мога да помогна?

— Първо, искам да ви поздравя, че организирахте служба за мъжете и жените от този кораб. Срамувам се, че не се сетих за това по-рано, но съм щастлив да последвам примера ви. Вече организираме подобни срещи с други свещенослужители на борда.

Ана се изчерви, въпреки че продължаваше да подозира Кортес в умело манипулиране. Той беше толкова добър в това, че можеше да те трогне дори когато знаеш, че го прави, защото е намислил нещо. Ана едва сдържа възхищението си.

— Сигурна съм, че на моряците им е допаднала идеята.

— Но има и друго дело, което можем да свършим — продължи Кортес. — Велико дело. И заради него дойдох да ви помоля да се включите.

Тили завъртя глава и изгледа втренчено Кортес.

— Какво си намислил, Ханк?

Кортес не ѝ обърна внимание.

— Ана. Мога ли да те наричам Ана?

— Ето, че се почва, Ани — вметна Тили.

— Ани?

— Не — намеси се Ана. — Ана е добре. Моля ви, наричайте ме Ана.

Кортес наклони голямата си, посребряла глава и отново я дари с усмивка.

— Благодаря ти, Ана. Това, което исках от теб, е да подпишеш една петиция, пусната от мен, и да добавиш гласа си към нашите.

— Нашите?

— Нали знаеш, че „Бегемот“ се е отправил към Пръстена?

— Чух за това.

— Ще помолим капитана да го последва.

Ана премигна, отвори уста да заговори, но установи, че не знае какво да каже. Тили и Кортес не сваляха очи от нея. Да влязат в Пръстена? Холдън го бе направил и изглежда, все още беше жив. Но навлизането в Пръстена никога не е било част от плановете на тази операция, най-малкото за цивилния контингент.

Никой нямаше каквато и да било престава какво ги очаква отвъд Пръстена, нито на какви промени ще бъдат подложени хората, преминаващи през пространствения тунел. Не знаеха дори дали Пръстенът е останал отворен. Може би имаше ограничение за преминаваща маса или за енергийни емисии. Нищо чудно да се е затворил след преминаването на първите няколко кораба. Ана си представи срязания на две „Принц“, двете му части, разделени от светлинни години, с разпилени около тях хора.

— Освен това ще предложим на марсианците да ни придружат — продължи Кортес. — Чуй ме сега добре. Ако се обединим в това...

— Да — кимна Ана, защото се досещаше какво иска да каже. Не знаеше защо Кортес настоява да го направят, нито я интересуваше. Може би беше заради привличането на нови гласове при земните избори. Или Кортес искаше да установи контрол над военното командване. А може пък да смяташе, че това е неговото призвание. Всъщност не бяха дошли тук с изследователска цел, а за да ги видят хората. Затова имаше толкова много протести и драматични инциденти по време на полета. В началото спектакълът стоеше на преден план, но сега нещата се бяха променили и това бе отговорът на страха, който бе видяла в църквата.

Пръстенът не беше непосредствена опасност. Поне не в момента. А хората, с техните опасения от врага, когото виждаха — другите като

тях. Ако СВП изпълни плана си да последва Холдън в Пръстена и ООН и марсианците се присъединят към тях, никой няма да има причина да стреля по другите. Ще станат отново това, с което бяха започнали в началото. Обединени сили, изучаващи най-важното откритие в досегашната човешка история. Ако останат, ще бъдат три изправени на нокти военни сили, опитващи се да не позволят на другия да получи предимство. Всички тези мисли кой знае защо я накараха да почувства облекчение.

— Да — повтори тя. — Ще го подпиша. Трябва да узнаем повече неща, за да ги отнесем обратно при нашите сънародници у дома. Само там можем да ги научим. Не тук. От другата страна. Доктор Кортес, благодаря ви за предложението.

— Ханк, Ана. Моля те, наричай ме Ханк.

— Уф — махна с ръка Тили и завъртя кутийката с кафе във въздуха. — Толкова сме задръстени.

* * *

— Здравсти, Ноно — произнесе Ана пред видеокамерата на таблото. — Здравсти, Нами! Мама ви обича. Обича ви страшно много. — Тя притисна възглавницата към гърдите си. — Това сте вие. И двете.

Пусна я и отдели няколко секунди, за да се овладее.

— Ноно, обаждам се, за да се извиня отново.

19.

МЕЛБА

Това бе несправедливост, която буквално разкъсваше ума ѝ, не ѝ даваше да заспи. А планът ѝ почти бе успял. Всичко се получи според замисъла. Но след това Холдън се гмурна в Пръстена, нещо там го спаси и Мелба почувства, че някакъв огромен и невидим юмрук се стоварва в корема ѝ. Все още я притискаше.

Беше наблюдавала последния развой на събитията от каютата си, седнала с кръстосани крака на противовускорителната койка и включила на търсене ръчния си терминал. Мрежата бе толкова претоварена от запитванията на други хора, че нейното едва ли щеше да направи някому впечатление. Когато СВП откри огън, тя научи, че земните сили се готвят за поредица от саботажни взривове, но те така и не се случиха. Гневът срещу Холдън, обвиненията и заканите бяха като да изсипваш студена вода на изгоряло. Екипът ѝ бе повикан за спешна задача на „Сенг Ун“ — да поправят нанесените от нея щети, но тя гледаше да се освободи при всяка възможност. Когато марсианците насочиха целеуказващите си лазери към „Росинант“ и прехванаха изстреляното по него торпедо, за да го държат насочено към целта, тя се разсмя на глас. Холдън бе успял да спре излъчването на нейното съобщение, но с цената да загуби комуникационната си система. Нямаше никакъв начин да се опита да изясни недоразумението.

Когато Холдън премина през Пръстена, тя участваше едновременно в три разговора и следеше електромера за опасни флуктуации. Не разбра, че Холдън не е загинал, докато не се прибра обратно на „Церизиер“. Не беше мъртъв. Ракетата бе спряна и врагът ѝ се бе спасил.

Веднага щом се прибра на кораба, тя се върна в каютата, сви се на койката и се опита да не се поддава на паниката. Умът ѝ бе като отвързан — мислите ѝ подскачаха във всички посоки. Ако марсианците бяха изстреляли няколко от своите ракети, вместо да чакат СВП да свърши работата, Холдън щеше да е мъртъв. Ако

„Росинант“ бе на няколко хиляди километра по-близо до „Бегемот“ в момента на изстрелването, Холдън щеше да е мъртъв. Трябваше да мине известно време, преди да осъзнае, че цялото ѝ тяло се тресе. Ако онзи неизвестен субект, който бе създал протомолекулата — безименното зло нещо, спотайващо се в черната бездна от другата страна на Пръстена, — не бе променил законите на физиката, Холдън щеше да е мъртъв.

Но той беше жив.

Нито за миг не се бе залъгвала, че унищожаването на Джеймс Холдън ще е лесна работа. Щяха да се намерят достатъчно улики, ако някой тръгне да ги търси. Не би могла да нагласи точното време за излъчването на съобщението от „Росинант“, когато бе залагала капана си. Във видеозаписа щеше да има дефекти, които добри специалисти биха разкрили. Но по времето, когато всичко това се случи, вече щеше да е твърде късно. Историята с Джеймс Холдън щеше да е приключила. Новите доказателства можеха да се обяснят с вечните теории за конспирация или грешки в разследването. Но от съществено значение бе Холдън да е мъртъв. Това бе нещо, което често бе чувала баща ѝ да казва. Ако противникът ти е мъртъв, съдията може да чуе само едната страна на историята. Ако Холдън успее отново да установи връзка, ще започне разследване. И тогава ще я разкрият.

И — мисъл, която предизвика метален вкус в устата ѝ — ще разберат за Рен. Ще разберат, че тя го е убила. Баща ѝ също ще го узнае. Вестта, че е пребила Рен до смърт, ще стигне до килията му и това ще е най-лошото от всичко. Не че го е направила, помисли си Мелба. А че е позволила да я хванат.

На вратата се почука три пъти и тя не можа да сдържи изплашения си вик. Сърцето ѝ затупка, гърлото ѝ се сви мъчително.

— Госпожице Кох? — беше гласът на Соледад. — Вътре ли сте? Мога ли да... трябва да поговоря с вас.

Мелба долови страха в гласа ѝ. Тя се изправи и се олюля. Или пилотът променяше курса, или краката не я държаха. Не знаеше кое от двете е. Погледна се в огледалото, но жената отсреща изглеждаше като съвсем обикновен човек — събуден от дълбок сън.

— Минутка само — извика тя и прокара ръка през косата си. Лицето ѝ беше подпухнало. Нищо не можеше да се направи. Тя отвори вратата.

Соледад стоеше в тесния, претрупан коридор. Помръдваше с челюст сякаш дъвчеше нещо. Беше ококорила големите си очи в Мелба.

— Съжалявам, госпожице Кох, но не мога... не мога да го направя. Не мога да ида там. Ако искат, да ме застрелят, но не мога. — Мелба се пресегна и взе ръката ѝ в своята. Докосването стресна и двете.

— Добре, добре — рече тя. — Всичко ще бъде наред. Къде не можеш да отидеш?

Корабът се заклати отново. Или Соли се поклащаше? Не можеше да определи точно.

— На „Принц“ — отвърна момичето. — Не искам... не искам да съм доброволка.

— Доброволка за какво? — попита Мелба. Имаше чувството, че се опитва да задържи момичето на ръба на здравия разум. Каква ирония, да бъде поставена в подобна роля.

— Не получихте ли съобщението? То е от отговорника за изпълнение на договора.

Мелба погледна през рамо. Ръчният ѝ терминал бе на койката и зеленикавочервената светлинка в горния край показваше, че има важно съобщение. Тя вдигна пръст, предупреждавайки Соледад да остане отвън — далече от гардероба, — пресегна се и взе терминала. Съобщението бе отпреди десет часа, маркирано като спешно и изискващо задължителен отговор. Мелба се зачуди колко време бе лежала в койката в клещите на паническия пристъп. Тя натисна копчето за приемане. На екранчето се появи ситно изписан, сбит текст.

„Данис Дженерал Контрактинг“, притежатели и оператори на половината цивилни кораби за поддръжка във флота, включително и „Церизиер“, настояваха да се прибегне към клаузата за извънредни обстоятелства от стандартния договор. Всеки екип трябваше да избере доброволец за временна служба на „Принц Томас“. Възнаграждението за това оставаше според обичайната тарифа до изпълняване на договора, когато можеха да се начислят надбавки за работа в рискови условия.

Мелба трябваше да прочете текста три пъти, преди да вникне в него.

— Не мога да отида там — повтори Соледад откъм вратата. Треперенето на гласа ѝ заплашваше да премине в хленчене. — Баща ми... Разказвах ви за него. Вие ще ме разберете. Сестра ви също е била там. Трябва да кажете на Боб и Стани да го направят. Аз не мога.

Тръгваха след Холдън. Отиваха в Пръстена да го търсят. Паниката ѝ не изчезна, само придоби нова сила и концентрация.

— Никой от вас няма да отиде — заяви Мелба. — Аз поемам случая.

* * *

Официалният трансфер бе най-лесното нещо, което бе правила, откакто дойде на борда. Прати съобщението на отговорника със своя идентификационен номер и кратък текст, че тя приема прехвърлянето на „Принц“. Две минути по-късно получи разпореждания. Имаше три часа, за да приключи със задачите си на „Церизиер“, после трябваше да се качи на транспорта. Там щеше да се запознае с останалите от групата. Времето бе достатъчно, за да свърши една последна работа.

Не беше особено трудно да напълни гардеробчето с изолираща пяна. Тя бе пригодена да се нанася лесно и бързо и да остане мека и податлива в продължение на няколко секунди, преди да избледнее и да се втвърди. Остатъците можеха да се изрежат с нож през следващия час. След това нищо не можеше да се помръдне, освен ако не се използва съответният разтворител, а дори тогава процесът бе мръсен и тромав.

Но при никакви обстоятелства не можеше да остави трупа там. Някой щеше да се настани в каютата ѝ и да поиска да сложи вещите си в гардероба. Пък и струваше ѝ се нередно да зареже Рен така. Ето защо през оставащите два и половина часа Мелба намери чифт дълги до раменете ръкавици, взе три кутии с разтворител, вързоп абсорбиращи кърпи и голяма кутия за инструменти, предназначена за работа в открития космос, и се затвори в каютата.

В началото гардеробът отказваше да се отвори, залепен здраво от капка изолация, която не бе забелязала, но веднага щом напръска мястото с разтворител, вратичката поддаде. Изолаторът имаше жълтеникаво-златистия цвят на засъхнал ситен пясък. Тя отвори

кутията с инструменти, пое дълбоко дъх и смръщи съсредоточено вежди.

— Съжалявам за това — изрече на глас. — Наистина, ужасно съжалявам.

В началото разтворителят като че не постигаше нищо, освен да изпълва помещението с неприятна миризма, но после изолаторът започна да се люпи, сякаш отвътре излизаха безброй насекоми. Появиха се цепнатини, сетне се откъснаха цели пластове. Тя разпъна на пода няколко абсорбиращи кърпи, за да поглъщат мръсотията.

Коляното на Рен бе първото, което се показва от него, след това капачката на лакътя и мъртвешки бледата му кожа. Униформата му бе попила от изолатора. Миризмата, която я блъсна, не бе чак толкова лоша, колкото предполагаше. Очакваше очите ѝ да се напълнят със сълзи или да ѝ се гади неудържимо, но не се стигна дотам. Когато го улови за краката, те се отделиха от тялото и тя преряза дрехите му с ножица, уви ги в една кърпа и ги прибра в кутията. Умът ѝ бе ясен и спокоен като на археолог, вадещ мъртъвци от древна гробница. Ето го и гръбнака. Солната киселина в стомаха му, лишена от задържащото влияние на защитните механизми, бе проява и червата, и черния му дроб. Извади първо главата, яркочервената му коса бе потъмняла и покрита със засъхнали парченца като стара кухненска четка.

Събра костите в кутията за инструменти, покри ги с още абсорбиращи кърпи, затвори неговия нов ковчег внимателно, включи вакуумната изолация и нагласи комбинацията. Оставаха ѝ четирийсет минути.

Отдели десет минути, за да почисти гардероба, където Рен бе прекарал своята смърт, след това свали ръкавиците и ги хвърли в рециклатора. Изкъпа се, опитвайки се да изстърже миризмата, и едва сега забеляза, че плаче. Взе и последните си вещи, прибра ги в багажа, пристегна косата си на плитка и премести кутията с Рен в товарното отделение, откъдето щеше да бъде откарана на „Принц“ заедно с останалия багаж. Не ѝ остана време да се сбогува със Соледад, Стани и Боб. Съжаляваше за това, но то бе бремене, което можеше да понесе.

* * *

Бяха около трийсет на брой, мъже и жени, които бе виждала на кораба, на някои дори знаеше имената. Веднага щом пристигнаха, ги отведоха в малка заседателна зала със завинтени за пода пейки. Вече бяха под тяга и се носеха към Пръстена и онова, което съществуваше от другата страна. Докато един ентусиазиран млад войник им разказваше за „Принц“, тя огледа лицата на останалите. Възрастен мъж с прошарена брада и студени сини очи. Плещеста русокоса жена, която вероятно бе по-млада, отколкото изглеждаше заради зле поставения грим. Те всички бяха дошли по своя воля. Или по силата на договорите, с които бяха обвързани. Всички отиваха на Пръстена и през онази паст към чакащото ги от другата страна. Зачуди се какво ли ги е мотивирало да го направят, какви ли тайни бяха скрили в *техните* кутии за инструменти.

— Ще ви помоля да носите през цялото време идентификационните си карти — продължаваше войникът, вдигнал в ръка бяла пластмасова карта. — Те не са само ключове към вашите каюти, но срещу тях ще получавате и храна в столовата. Те ще ви допускат там, където имате право да влизате.

Русата жена извърна глава към Мелба и се ококори. Мелба едва не се разсмя. Бялата карта в ръцете на войника внезапно почервения.

— Промяната в цвета — обясни той — означава, че се намирате в забранена зона и трябва незабавно да си тръгнете. Но не бива да се тревожите кой знае колко. Корабът е голям и човек лесно се обърква. За последната седмица дори аз бях спипван четири пъти. Никой няма да ви прави забележка за неволни грешки, но охраната ще следи и ще иска да знае какво става, ако се повтарят твърде често.

Мелба погледна бялата си карта. На нея имаше снимка на сериозното ѝ лице. Войникът ги приветства с добре дошли и подчерта колко оценяват помощта им, каква чест е да са всички на този кораб и прочее. Как те всички заедно са един голям екипаж. Това пробуди дълбоко в нея чувството на омраза и тя се размърда неспокойно.

Не знаеше какво ще направи, когато се озоват от другата страна, но бе сигурна в едно — че трябва да намери Холдън. Да го намери и да го унищожи. А също и аудиотехника. Всичко, което би могло да насочи разследването към нея, трябваше да бъде премахнато. Зачуди се дали може да си набави фалшива карта, или някоя с по-висок статут на кораба от тази на Мелба Кох. Такава, с която да може да се качва на

совалката. Ще се наложи да провери това. Сега вече импровизираше, а това означаваше, че ще са й нужни най-добрите инструменти.

Хората около нея започнаха да се надигат. По изпълнените им с досада лица предположи, че сега ще ги развеждат из кораба. Вече бе посещавала „Принц Томас“. Беше привикнала с високите тавани и широките коридори, където трима души можеха да вървят един до друг. Знаеше къде се намират почти всички важни неща, но реши да го скрие. Подреди се в редицата зад останалите.

— В случай на тревога от вас се иска само да се върнете в каютата си и да се пристегнете с коланите — говореше войникът, като вървеше заднешком, за да може да ги вижда. Някой зад нея изпръхтя тихо, друг се изкиска. Настроението продължаваше да е безгрижно.

— А ето я и столовата за цивилни. — Мъжът се обърна и ги поведе през плъзгащите се стоманени врати. — Тези от вас, които са работили тук и преди, вероятно са свикнали да получават храна в офицерската столова, но сега ние поемаме на военна мисия и тук ще е мястото, където ще се храните.

Столовата за цивилни бе ниско, сивкаво помещение със завинтени за пода маси и столове. Вътре имаше десетина мъже и жени на различна възраст. Мършав мъж с чисто бяла коса се бе подпрял на омекотената стена и пиеше от кутия. Двама мъже с черни раса и бели яки на свещеници се бяха привели един към друг в ъгъла като прогонени деца. Мелба вече бе започнала да се обръща, когато нещо привлече вниманието ѝ. Познат глас.

На двайсетина крачки от тях Тили Фейгън говореше с възрастен мъж, който сякаш се колебаеше дали да ѝ се разсърди, или да флиртува с нея. Тили вдигна глава и смехът ѝ подтикна хората от съседните маси да се обърнат. Мелба бе споходена от неочакваното и неприятно усещане, че облечена твърде семпло. За един кратък миг маската ѝ падна и тя отново се превърна в Клариса.

Като се стараше да пристъпва бавно и спокойно, тя продължи към дъното, следвайки тълпата, приведена и незабележима за околните. Тили погледна раздражено към войника и хората, които го следваха, но не забеляза Мелба. Не и този път. Войникът ги изведе навън и те продължиха по коридора към новите им каюти. Мелба освободи плитката и спусна косата пред лицето си. Знаеше, разбира се, че на „Принц“ има делегация от Земята, но бе решила, че това е без

особено значение. А сега вече се питаше колко души тук биха могли да познават Клариса Мао. Споходи я ужасното видение как свива зад някой ъгъл и среща Мика Краус или Стивън Комър. Представи си как се облещват от изненада и се зачуди дали би могла да убие и тях. Защото ако не го направи, очакваше я съд и затвор, също като баща ѝ.

Войникът говореше нещо за техните каюти, разпределяше ги един по един. Помещенията бяха съвсем миниатюрни, но необходимостта всеки от тях да разполага със своя противоускорителна койка означаваше, че няма да се налага да делят легла. Би могла да не излиза от каютата и да подкупи някого да ѝ носи храна. Само че това щеше да затрудни още повече премахването на Холдън. Трябваше да има някакъв начин...

Войникът произнесе нейното име и тя осъзна, че не е за първи път.

— Тук съм — обади се. — Извинете.

Тя се пхна в каютата, вратата разпозна картата ѝ, отвори се докрай, сетне се затвори зад нея. Мелба остана така за няколко секунди, като се чешеше унесено по ръката. В помещението грееше ярка светлина, беше чисто и подредено, не както на „Церизиер“.

— Дойде да импровизираш — прошепна тя и гласът ѝ прозвуча сякаш принадлежеше на някой друг. — Ето че стигна. Започни да импровизираш.

20. ХОЛДЪН

Вместо да го накарат да се успокои, седмиците и месеците на непрестанни интервюта бяха създали на Холдън нова самоличност. Друга негова версия, която се изправяше пред камерите и отговаряше на въпросите. Тя обясняваше неща и разказваше истории по начин, достатъчно забавен, за да задържи вниманието върху него. Не беше едно от нещата, за които би си помислил, че имат практическо приложение.

Още една изненада сред многото други.

— Това — рече Холдън и вдигна ръка към големия монитор на командното табло — наричаме бавна зона.

— Ужасно име — подхвърли Наоми. Тя също беше на мостика, но малко встрани и вън от обсега на камерите. — Бавна зона. Наистина ли?

— Имаш ли по-добро име? — попита я Моника. Тя прошепна нещо на Клип и той се премести малко наляво, а камерата го последва, описвайки дъга. Разкъсаните кръвоносни съдове в окото му бяха започнали да зарастват. Скоростната гонитба преди Пръстена се бе отразила зле на всички.

— Все още предпочитам названието на Алекс — отвърна Наоми.

— Небе на глухарчето? — изсумтя Моника. — Първо, само хората от Земята и Марс имат представа какво е глухарче. И второ, не, това звучи глупаво.

Холдън знаеше, че продължават да го снимат, затова само се усмихна и остави разговора да си върви. Ако трябваше да е честен, той също предпочиташе името, дадено от Алекс. Мястото, където се намираха, наистина изглеждаше като глухарче — небето бе изпълнено с крехки на вид структури, затворени в огромна сфера.

— Ще може ли да довършим това интервю? — попита Моника, без да поглежда към Наоми.

— Извинете, че ви прекъснах — каза Наоми, макар по нищо да не си личеше, че съжاليا. Тя намигна на Холдън и той ѝ се ухили.

— И така, три... две... — Моника го посочи.

— Бавната зона, съдейки по сензорните данни, които успяхме да съберем, е с приблизителен диаметър един милион километра. — Холдън посочи тримерната симулация на екрана зад него. — Не се виждат звезди, така че е невъзможно да се локализира мястото. Границата се образува от хиляда триста седемдесет и три отделни пръстена, разположени равномерно из сферата. Досега единственият „отворен“ пръстен се оказа този, през който преминахме. Флотилиите, край които прелетяхме, все още могат да се видят от другата страна, макар че Пръстенът, изглежда, изкривява визуалната и сензорната информация и я прави ненадеждна.

Холдън чукна върху монитора и изображението в средата се увеличи.

— Наричаме това станцията на Пръстена поради липса на подобър термин. На вид представлява твърда сфера от някакъв метал, с диаметър пет километра. Около нея се е оформил бавно въртящ се пръстен от други обекти, включително всички сонди, които изстреляхме в бавната зона, и поясният „Уай Кю“. Торпедото, което ни последва през Пръстена, се насочва към тази станция по траектория, от която съдим, че скоро ще се присъедини към пояса от космически отпадъци.

Ново почукване и централната сфера изпълни целия екран.

— Наричаме този участък „станция“ най-вече защото е разположен в средата на бавната зона и от този факт стигнахме до непотвърдения извод, че може би там се намират някакви системи за управление на порталите. По повърхността на станцията не се виждат никакви отвори. Нищо, което да прилича на шлюз, антена, сензори, каквото и да било. Само една голяма, сребристосиня сияеща топка.

Холдън изключи монитора и двамата оператори завъртяха камерите така, че да го поставят в центъра на техните обективи.

— Но най-интригуващият факт за бавната зона е този, който ѝ дава името — абсолютното ограничение на скоростта до шестстотин метра в секунда. Всеки обект над квантово ниво, който се движи по-бързо от тази скорост, бива прехванат от нещо като инерционно поглъщащо поле и след това придърпан встрани, за да се присъедини

към отпадъците, кръжащи около централната станция. По наши предположения това е някакъв вид защитна система, която охранява станцията на Пръстена и самите портали. Светлината и радарните вълни все още се разпространяват нормално, но във вътрешността на бавната зона не съществува радиация, изградена от по-големи частици, като алфа и бета. Поне вън от този кораб. Каквото и да контролира скоростта тук, изглежда, се грижи само за външността на обектите, но не и за ставащото вътре. Извършихме скоростни радиационни и материални тестове вътре в кораба и поне засега всичко изглежда нормално. Но последната изстреляна от нас сонда бе прехваната мигновено от полето и в момента се носи бавно към пояса с отпадъци. Липсата на алфа и бета радиация ме кара да вярвам, че около станцията съществува разреден облак от свободни електрони и хелиеви ядра, който също е част от пояса с отпадъци.

— Бихте ли ни казали какви са плановете ви оттук нататък? — попита зад камерата Моника. Коен насочи микрофона си към нея, после обратно към Холдън.

— Нашият план е да останем неподвижни, да избягваме да привличаме вниманието на станцията и да продължим с изследванията на бавната зона с помощта на всички инструменти, с които разполагаме. Не можем да си тръгнем, докато не ремонтираме комуникационната система и не предадем на всички отвън, че ние не сме убийци психопати, твърдо решени да завоюват Пръстена за свои цели.

— Страхотно! — Моника вдигна палец. Клип и Окю се завъртяха, за да я вкарат в кадър. Заснеха командното табло, монитора зад Холдън, дори Наоми, която се изтягаше в своето противоускорително кресло. Тя се усмихна сладко и им помахаше с ръка.

— Как сте всички след гонката? — попита Холдън, отново зърнал розовото петно в окото на Клип.

Коен се докосна по гърдите и направи болезнена гримаса.

— Едно от ребрата ми се мести напред-назад. Никога досега не съм бил на кораб, който маневрира толкова рязко. Това засили уважението ми към флота.

Холдън се оттласна от една подпора и се понесе бавно към Наоми.

— Като стана дума за флота — заговори той с нисък глас, — как върви ремонтът на комуникационната система? Нямам търпение да заявя на всички, че съм невинен, преди някой да открие начин да обърне онова летаргично торпедо към нас.

Тя издуха рязко въздуха от дробовете си и взе да си дърпа косата, както правеше, когато работеше над сложен проблем.

— Малкият Троянски кон, който непрестанно ни отнема контрола? Всеки път, когато го изтрия и рестартирам, той намира начин да се промъкне обратно. Успях да изолирам напълно комуникационната система от останалите бордови устройства и въпреки това той се завръща.

— А оръжията?

— Периодично преминават в режим на готовност, но не откриват огън.

— Значи трябва да съществува някаква връзка.

— Аха — кимна Наоми и зачака. Холдън я погледна сконфузено.

— Това не ти казва нещо, което вече не знаеш?

— Не ми казва.

Холдън се отпусна на креслото до нея и се закопча с колана. Опитваше се да изглежда спокоен, но истината бе, че колкото повече отлагаха възможността да опитат да се защитят, толкова нарастваше шансът някой да открие начин да разруши „Роси“ независимо от бавната зона. Фактът, че тъкмо Наоми не успяваше да реши проблема, само подсилваше тревогата му. Ако този, който бе заложил капана, е съумял да надхитри дори нея, значи наистина здравата бяха загазили.

— Какъв е следващият ход? — попита той, опитвайки се да скрие нетърпението в гласа си. Ала Наоми го долови.

— Мисля да престанем да упорстваме в тази посока — рече тя. — Накарах Алекс да направи ладарен оглед на всички останали пръстени, оформящи границите на бавната зона. За да провери дали някой се отличава от останалите. Пратих Еймъс да оправи светлините в носа. Няма какво друго да се прави и исках да ми се махне от главата, докато измисля някой друг начин да атакувам този проблем с комуникациите.

— Аз с какво бих могъл да помогна? — попита Холдън. Вече беше прегледал три пъти всички останали корабни системи в търсене

на подозрителна за вирус програма. Не откри нищо и не знаеше с какво може да им бъде полезен.

— Ти вече ни помогна — отбеляза многозначително Наоми и кимна леко към Моника и екипа ѝ.

— Имам чувството, че за мен сте оставили чистенето на кенефа.

— О, моля те — ухили се Наоми. — Ти обичаш да си в центъра на вниманието.

Вратата на мостика се плъзна встрани и вътре пристъпи Еймъс.

— Мама му стара! — изруга той още преди вратата да се е върнала на мястото си.

— Какво има? — попита Холдън, но Еймъс продължаваше да псува.

— Когато свалих капака на електроразпределителното табло на носа, познайте какво намерих в обшивката на осветителното тяло, дето ни е източвало силиците.

Той хвърли нещо и Холдън едва успя да го улови, преди да го фрасне в лицето. Приличаше на малък предавател с клеми от едната страна. Той го подаде на Наоми и лицето ѝ потъмня от гняв.

— Това е — възкликна тя, пресегна се и го взе.

— Има си хас! — извика отново Еймъс. — Някой е скрил това нещо отпред и то зарежда гнусната си малка програмка всеки път, когато стартираме системите.

— Някой с достъп до носа на кораба — кимна Наоми и погледна към Холдън, но той вече разкопчаваше колана си.

— Носиш ли оръжие? — обърна се Холдън към Еймъс. Едрият механик извади от джоба си тежкокалибрения пистолет и го опря до бедрото си. В микрогравитацията откатът щеше да го отхвърли назад при стрелба, но сред стени и прегради това едва ли щеше да създаде проблем.

— Ей — провикна се Моника и лицето ѝ се изкриви от страх.

— Един от вас е хакнал комуникационната ни система — заяви Холдън. — Един от вас работи за този, който ни стори всичко това. Който и да е той, искам да си признае още сега.

— Забрави да ни заплашиш — отбеляза Коен със зло изражение.

— Не, не съм.

Наоми също бе разкопчала ремъците и се поклащаше до него. Тя чукна таблото и произнесе:

— Алекс, слез долу при нас.

— Вижте — заговори Моника успокоително. — Мисля, че правите грешка, като стоварвате вината върху нас. — Клип и Окю се преместиха зад нея и дръпнаха Коен с тях. Репортерският екип оформи малък кръг, с лица навън, несъзнателно образувайки защитен периметър. Беше се задействала програмата, заложена в хората още от времето на плейстоцена. Алекс се спусна от пилотската кабина и иначе веселото му лице сега изглеждаше сурово и непреклонно. Държеше в ръка тежък ключ.

— Кажете ми кой го е направил — продължи Холдън. — Кълна се във всичко свято, че ще изхвърля навън целия ви проклет екип, ако не науча кой е виновен.

— Не сме ние — оправдаваше се Моника и посивялото ѝ от страх лице изглеждаше състарено и изморено.

— Не на нас тия — озъби се Еймъс и насочи оръжието към тях. — Ей сега ще дръпна един от тия негодници и ще го тикна в шлюза. Дори само един от тях да е виновен, съществува двайсет и пет процентова вероятност да го уцеля. С втория вече ще е трийсет и три, после минаваме на петдесет и накрая очистваме кораба.

Холдън не беше съгласен с този подход, но и не възрази срещу него. Нека се поизпотят.

— По дяволите — изруга Коен. — Едва ли има значение, ако ви кажа, че ме прецакаха също както и вас, нали?

Очите на Моника се разшириха. Окю и Клип се обърнаха и се облешиха в слепеца.

— Ти? — изненада се Холдън. Слепецът беше последният човек, когото би набедил.

— Платиха ми да вмъкна това нещо на кораба — продължи Коен и напусна отбранителния кръг, като се приближи до Холдън. Застана встрани от хората си, та ако се случи нещо, да не пострадат и те. Холдън неволно изпита уважение към него за тази постъпка. — Нямах представа какво ще стане. Предположих, че някой иска да следи комуникациите ви, нищо повече. Когато се излъчи онова съобщение и изстреляха ракетата, бях не по-малко изненадан от всички ви. А и животът ми е изложен на риск както вашите.

— Шибаняк мръсен — процеди Еймъс, този път с малко по-спокоен тон. Холдън обаче го познаваше достатъчно добре, за да е

наясно, че ядосаният Еймъс съвсем не е толкова опасен, колкото спокойният. — Може да съм си мислил, че ще ми е трудно да изхвърля слепец в космоса, ама сега ми се чини, че хич няма да е така.

— Още не — спря го Холдън. — Кой ти плати да го направиш? Излъжеш ли ме, пускам Еймъс.

Коен вдигна две ръце в знак, че се предава.

— Ей, ваш съм, шефе. Знам, че животът ми виси на косъм. Няма никаква причина да не съм искрен.

— Ами говори тогава!

— Срегнах я само веднъж — продължи Коен. — Млада жена. С приятен глас. Имаше доста пари. Помоли ме да сложа това нещо. Рекох ѝ: „Защо не, качи ме на кораба, останалото е моя работа“. В следващия момент Моника вече бе получила разпореждане да направи филм за вас и Пръстена. Проклет да съм, ако знам как го е постигнала онази.

— Кучи син — озъби му се Моника, която очевидно бе не помалко изненадана от останалите. Кой знае защо Холдън се почувства малко по-добре от това.

— И коя беше тази млада жена с парите? — попита Холдън. Еймъс не помръдна, но все още бе насочил оръжието към групата. В гласа на Коен не се долавяше и намек за уклончивост. Той знаеше, че животът му зависи от това.

— Не знам името ѝ, но мога да я нарисувам доста добре.

— Направи го — подкани Холдън. Коен извика моделиращия софтуер на големия монитор. През следващите минути на екрана постепенно се оформи женски образ. Беше едноцветен, разбира се, и косата бе като отлята, а не се състоеше от отделни кичури. Но когато Коен приключи, Холдън нямаше съмнение кого вижда. Изглеждаше променена, но не чак толкова, та да не познае едно мъртво момиче.

Джули Мао.

* * *

На кораба цареше тишина. Моника и двамата ѝ помощници отново бяха ограничени в пределите на пасажерските помещения и последния път, когато ги провери, те седяха в камбуза, но не разговаряха. Предателството на Коен бе удар за всички и те все още не

можеха да го преодолеят. Самият Коен бе в шлюза. Това бе единственото място, наподобяващо килия. Холдън можеше само да се надява, че слепецът няма да изпадне в паника.

Алекс се бе върнал в пилотската кабина. След като затвори Коен в шлюза, Еймъс се бе измъкнал тихомълком. От всички тях механикът бе приел предателството най-тежко. Холдън знаеше, че животът на Коен зависи от това дали Еймъс ще успее да понесе случилото се. Ако решеше да направи нещо, Холдън нямаше да може да го спре, но не смяташе дори да опитва.

И така двамата с Наоми останаха сами на мостика. Тя извършваше последни настройки на комуникационната система, преди да я пусне. След като демонтираха устройството на Коен, бяха успели да я стартират, без вирусът да я хакне.

Наоми очевидно очакваше той да заговори. Но Холдън нямаше представа какво да каже. Вече година Милър бе смущаващ призрак, който се появяваше хаотично и говореше неразбрано. Сега всичко, което Милър бе казал, като че придобиваше смисъл и се превръщаше в черно предзнаменование.

Джули Мао се бе присъединила към играта.

По някакъв начин, докато Милър бе преследвал Холдън из Слънчевата система, протомулекулата бе използвала Джули, следвайки собствените си потайни планове. Джули бе причината за марсианското съдебно преследване, лишило го безопасен пристан и работа. Тя бе уредила на кораба да се настани репортерски екип, който да го изпрати при Пръстена. А сега изглежда тя стоеше зад предателството, което на практика го бе принудило да премине през Пръстена, за да остане жив. Призрачната Джули не приличаше на неговия Милър. Тя действаше със съвсем конкретна мисъл. Имаше достъп до финансови средства и влиятелни връзки. Единственото общо с Милър бе интересът им към него. И ако това бе истина, следователно всичко извършено от нея бе следвало съвсем определена цел.

Да го доведе тук. Да го *принуди* да премине през Пръстена.

Тръпки преминаха по гърба му и го накараха да настръхне. Той се наведе над най-близкия пулт и включи външните телескопи. Нямаше нищо в това лишено от звезди пространство с изключение на неактивните пръстени и огромната синкава топка в средата. Пред погледа му изплува ракетата, която ги бе последвала през портала и се

бе присъединила към бавно въртящия се куп от отломъци около станцията.

Сякаш станцията заявяваше: „В края на краищата всичко идва при мен“.

— Трябва да ида там — произнесе той на глас в мига, когато тази мисъл изплува в съзнанието му.

— Къде? — попита Наоми и вдигна глава от компютъра. Облекчението, което се изписа на лицето ѝ, след като най-сетне бе казал нещо, нямаше да продължи дълго. И от това го заболя.

— На станцията. Или каквото е там. Трябва да отида.

— Не, няма да отидеш.

— Всичко, което се случи през изминалата година, целеше да ме доведе тук. — Холдън потърка лицето си с две ръце, за да прикрие от Наоми напрегнатия си, изучаващ поглед. — А това е единственият обект тук. Няма нищо друго. Нито други отворени портали, нито планети или кораби. Нищичко.

— Джим — заговори тя и в гласа ѝ се долови тревога. — Тази твоя история, дето винаги ти си този, който трябва...

— Никога няма да разбере защо протомолекулата ми говори, докато не отида там да се изправа лице в лице с нея.

— Ерос, Ганимед, „Агата Кинг“ — продължи Наоми. — Всеки път вярваше, че трябва да отидеш.

Холдън спря да разтърква лицето си и я погледна. Тя отвърна на погледа му, красива, ядосана и тъжна. Усетил, че гърлото му ще се свие, той побърза да каже:

— Греша ли? Кажи ми, че греша, и ще помислим за нещо друго. Кажи ми, че всичко, което се случи, може да означава нещо друго, но аз просто не го виждам.

— Не — произнесе тя, като този път говореше за съвсем друго.

— Добре — въздъхна той. — Добре тогава.

— Взе да ми омръзва аз да съм тази, която все остава.

— Този път няма да останеш — отвърна Холдън. — Ще помогнеш на екипажа да оцелее, докато аз върша нещо наистина глупаво. Затова сме такъв невероятен екип. Сега ти си капитанът.

— Това е гадна работа и ти го знаеш.

21.

БИКА

През последните часове преди да прелетят през Пръстена, на „Бегемот“ се възцари нещо като обречено спокойствие. В коридорите и залите хората разговаряха с приглушени гласове. Независимите сайтове, които винаги бяха проблем, този път също бяха поуталожили своя патос. Оплакванията, с които преди засипваха охранителната служба, намаляха почти до нула. Бика държеше под око местата, където хората можеха да се напият и да правят глупости, но и там всичко бе спокойно. Затова пък комуникационният трафик назад към станция Тихо и всички точки в посока Слънцето се увеличи шесткратно. Много хора на кораба искаха да кажат нещо на някого — дете, сестра, баща, любим човек, — преди да преминат през изкривяващото сигналите пространство и да се озоват в това, което ги чакаше от другата страна.

Бика също си помисли, че е редно да го направи. Той се свърза с фамилната група за първи път от седмици и потъна за кратко в проблемите на семейство Бака. Един братовчед се бе сгодил, друг се развеждаше, с останалите размениха бележки и обсъдиха новини от света. Леля му на Земята имаше проблеми с таза, но тъй като живееше на социални помощи, трябваше да чака по списък, за да бъде прегледана от доктор. Брат му бе оставил кратка бележка, че е получил работа на Луната, но не каза каква точно, нито какви са условията. Бика слушаше гласовете на свои роднини, които не бе виждал другаде, освен на екрана, и чийто живот никога не се бе пресичал с неговия. Беше изненадан от обичта, която изпитваше към тях, ала същевременно нещо го възпираше да сподели мислите си. Това само щеше да ги изплаши, те нямаше да го разберат. Представяше си как братовчедите ще започнат да го убеждават да напусне час по-скоро кораба и да се прекачи на друг, който не се е насочил към Пръстена. По времето, когато писмото му стигне до тях, той вече щеше да е заминал.

Записа кратко видеопослание за Фред Джонсън, в което каза само: „След този случай ти ще си ми длъжник“.

Когато до старта оставаше един час, Бика обяви бойна тревога на кораба. Всички по противоускорителните койки или по постовите. Проверка за закрепване на инструментите, електрокарите прибори в силозите, всички прегради между основните секции затворени, така че ако се случи нещо, да изгубят въздух само от засегнатия участък. Получи няколко оплаквания, но те бяха по-скоро недоволно мрънкане.

Прекосиха Пръстена бавно, с тяга, която едва стигаше да задържа предметите на пода. Бика не знаеше дали е техническо решение на Сам с цел да избегнат последствията от високата скорост при навлизането, или Ашфорд даваше на земните и марсианските кораби възможност да ги застигнат, за да могат да преминат горе-долу по едно и също време. Но ако беше последното, решението не бе на Ашфорд. Па бе силната в дипломатията.

Вероятно главният двигател не беше в състояние да ги придвижва с толкова ниска скорост и използваха за целта маневрените.

Бика не се безпокоеше за земните сили. Те бяха нарушили споразумението и имаха свои цивилни пратеници на борда. Марс, от друга страна, твърдеше, че мисията му е научноизследователска, ала ескортът бе изцяло военен и ако не беше балансиращата роля на Земята, вероятно можеха да пробият някоя и друга дупка в корпуса на „Бегемот“ и да го оставят да си изгуби въздуха.

Твърде много хора с твърде много свои планове и всеки от тях изплашен да не би някой от другите да го гръмне в гърба. От всички начини да се срещнат с богоподобните чуждоземни създатели на протомолекулата този бе най-глупавият, най-опасният и — според преценката на Бика — най-типично човешкият.

Преходът отне известно време — в продължение на няколко секунди Пръстенът засмукваше огромния корпус на „Бегемот“. Сякаш през кораба премина тъжен и протяжен стон и изтегнат в противоускорителната койка в очакване на следващото бедствие, Бика почувства как кожата му настръхва. Той прелистваше образите от наблюдателните камери като татко, тръгнал да обикаля къщата, за да провери дали всички прозорци са здраво залостени и децата са си легнали в леглата. В съзнанието му изплуваха спомени от Ерос — черни повлекла, покриващи коридорите, натрупани в обща братска

могила трупове на невинни и виновни, които се разпадат бързо и се превръщат в нещо друго, без дори да са имали време да умрат в промеждутъка, синкавото сияние на светулките, които никои така и не бе обяснил. С всеки нов кадър той очакваше да завари подобна гледка и на „Бегемот“ и всеки път, когато това не се случваше, назряваше увереността, че предстои.

Най-сетне премина на външните камери. Видя сияещ синкав обект в центъра на сфера от аномалии, за който компютрите определиха, че е с почти същия размер като Пръстена. Портал към един Господ знае къде.

— Не разбирам какво, по дяволите, търсим тук — промърмори той под нос.

— *A-chatte-men*, братко — отвърна Серж иззад съседния пулт.

Терминалът на Бика изписука — повикване от старши член на екипажа. Прие го със свито сърце. На екрана се появи Сам.

— Здравсти — поздрави тя. — Става дума за цялата тази история с бойната тревога и въргалянето по койките. Не може ли да поразхлабиш малко режима и да ни оставиш да се убедим, че корабът няма да се разпадне.

— Имаш ли конкретни сигнали?

— Не — призна Сам. — Но току-що преместихме „Бегемот“ в район с изменени физични закони и константи. Бих искала да държа нещата под око.

— Зад нас идват още шест кораба — съобщи Бика. — Почакай, докато видим какво ще стане с тях.

Сам се усмихна, но челото ѝ оставаше намръщено.

— Човече, понякога прекаляваш с бащинското отношение, знаеш ли? — подхвърли тя.

Нов сигнал изникна до лицето на Сам. Съобщение с висок приоритет, от външния комуникационен канал. От „Росинант“.

— Сам, получи се нещо важно. Ще ти се обадя.

— А аз ще си седя в койката и няма да правя нищо — тросна се тя.

Той превключи на съобщението. Оказа се, че е цяло послание. Поясна жена с черна коса, пристегната назад по странен начин, като че ли работила нещо важно преди съобщението и възнамеряваща да се върне към него, след като приключи, гледаше в камерата:

— ... Нагата, първи офицер и заместник-капитан на „Росинант“. Искам за всички да бъде ясно, че предишното съобщение, заявяващо за наши претенции върху Пръстена, е фалшификат. Нашата комуникационна система е била хакната и ни бе отказан достъп до нея. Саботорът е на борда и призна деянието си. В края на това послание ще бъде добавен информационен пакет с доказателствата за истинския извършител на това престъпление. Прилагам и кратък набор от документи относно всичко, което открихме, откакто сме тук. Искам да подчертая, че капитан Холдън не е получавал от никого разпореждане да заявява права върху Пръстена, не е имал намерение да го прави и никой от нас няма каквото и да било участие в залагането на бомба на „Сенг Ун“ или някой друг кораб. Тук сме единствено като транспорт на репортерски екип и не представляваме никаква скрита или явна заплаха за който и да било от корабите.

Серж изсумтя подозрително.

— Смяташ ли, че са го премахнали?

— За да не му позволят да се покаже пред камерата? Или са го премахнали, или е вързан — отвърна Бика. Това беше шега, но знаеше, че в нея имаше и зрънце истина. Защо наистина капитанът на „Росинант“ не отправяше лично това изявление?

— Няма да предадем кораба си — продължаваше поясната, — но сме готови да поканим на борда инспектори, за да удостоверят твърденията ни, при следните условия: първо, инспекторите ще трябва да се съобразят с нашите минимални изисквания за безопасност...

Появиха се пет нови съобщения за повикване, всичките от различни кораби. И всичките — открити предавания. Божичко, дори сега, когато им предстоеше да влетят в зейналата паст на огромна чуждоземна конструкция, те продължаваха да бърборят неспирно.

— ... неприемливо. Настояваме за незабавното предаване на „Тахи“ и всички придружаващи...

— ... какви потвърждения може да предоставите за...

— ... Джеймс Холдън докаран на разпит. Ако твърденията ви бъдат удостоверени, ние ще...

— ... повтаряме съобщението. „Росинант“, моля потвърдете за излизане в открития космос. Кого сте пратили там и с какво се занимава?

Бика превключи на монитора с датчиците и започна старателно сканиране на района около кораба на Холдън. Отне му половин минута, за да го открие. Беше скафандър за работа в открития космос, отдалечаващ се с маневрените си двигатели в посока към озарената в синкаво сияние структура в центъра на сферата. Той изруга разгневено. След още пет минути заместникът на Холдън от „Росинант“ заговори отново, за да потвърди най-лошите му подозрения.

— Говори Наоми Нагата — рече тя, — първи офицер и действащ капитан на „Росинант“. В момента капитан Холдън не е в състояние да отговаря на въпроси, да се среща с представители или да се предаде на оторизирани органи. Той... — Тя сведе глава. Бика не можа да определи дали в жеста ѝ се долавя страх, смущение или по малко от двете. Поясната си пое дълбоко дъх и продължи: — Той е в открития космос и извършва самостоятелно приближаване до центъра на бавната зона. Имаме причини да смятаме, че... е бил призован там.

Серж се сепна от внезапния смях на Бика. Той вдигна ръка, жест, заместващ въпроса. Бика поклати глава.

— Опитвах се да измисля поне един начин да свършим тая работа по-калпаво — подхвърли той.

* * *

Ашфорд настоя да се срещнат лично и макар че Бика бе наредил на всички свободни от смяна членове на екипажа, пред които не стоят важни задачи, да останат по креслата и противоускорителните койки, той отиде до асансьора и се качи на мостика.

Там цареше приглушена какофония. По мониторите пълзяха колонки с телеметрични данни, блещукаха сигнали, трепкаше информация от сензорите, макар че всъщност не се случваше нищо. Просто всеобщото вълнение изискваше всички да се правят на сериозни и малко изплашени. Вълнение или страх. Мониторите бяха превключени на тактически дисплей, земните сили бяха маркирани в синьо, марсианските в червено, „Бегемот“ в оранжево, а артефактът в центъра на сферата в тъмнозелено. Пръстенът от отпадъци светеше в бяло. И две златисти точки: една за „Росинант“, далече напред от

останалите кораби, и втора за нейния капитан. Мащабът бе толкова умален, че Бика различаваше очертанията на по-големите кораби, масивни, лишени от аеродинамична форма, каквито бяха всички строени във вакуум съоръжения. Цяла една вселена събрана в точка, по-малка от Слънцето и въпреки това невъобразимо голяма.

И в този мехур от мрак, мистерия и заплаха две точки — една синя, другата червена — се движеха равномерно към малкия златист Холдън. Скифове на космопехотинци, не по-големи от пилотско кресло, с монтиран в единия край термоядрен двигател. Бика бе шпорил с подобни лодки много отдавна, чак му се струваше, че е било в друг живот, но достатъчно бе да затвори очи, за да почувства вибрациите на ускорителите, предавани през обвивката на скафандъра. Има неща, които никога не се забравят.

— Колко време ще ти е нужно — попита Ашфорд, — за да организираш подобна експедиция?

Бика се почеса по брадичката и сви рамене.

— Колко време ще ни трябва да се върнем на Тихо?

Лицето на Ашфорд почервения.

— Господин Бака, не давам пукната пара за чувството ви за хумор. Земята и Марс изстреляха преследвачи, готови да заловят престъпника Холдън. Ако не разполагаме със свои сили там, ще проявим слабост. Тук сме, за да се уверим, че СВП е равнопоставен на вътрешните планети, и ще го направим, каквото и да ни струва. Ясен ли съм?

— Напълно ясен, сър.

— И така, колко време ще ви е нужно?

Бика погледна към Па. Лицето ѝ оставаше безизразно. Тя знаеше не по-зле от него отговора, но не възнамеряваше да го каже. Оставяше гадната работа на землянина. Какво пък, нека е така.

— Сър, няма начин да го направим — обяви Бика. — Всеки от тези скифове е натоварен с шестима космопехотинци в пълно бойно снаряжение. Енергоброя. Предполагам, че от клас „Голиат“ за марсианците и „Рийвър“ за земните. Каквото и да е, не разполагаме с нищо от подобна категория. Войниците в тези брони са тренирани точно за такъв род операция години наред. А аз мога да разчитам само на сбирщина водопроводчици с пушки, които да натоваря на совалка.

На мостика се възцари тишина. Ашфорд скръсти ръце.

— Водопроводчици. С пушки. Такива ли ви се виждаме, господин Бака?

— Не поставям под съмнение храбростта и всеотдайността на всеки един член на този екипаж — отвърна Бика. — Вярвам, че всеки екип, пратен там, ще бъде готов да даде живота си за каузата. Разбира се, това ще отнеме не повече от петнайсетина секунди и аз не съм готов да пратя хората ни на сигурна смърт.

Намекът витаеше във въздуха, разбираем за всички: *Ти си капитанът. Можеш да заповядаш, но ще носиш вина за последствията. И всички ще научат, че землянинът те е предупреждавал да не го правиш.*

Па присви очи и извърна лице встрани.

— Благодаря ви, господин Бака — каза хладно капитанът. — Свободен сте.

Бика козирува, обърна се и се изстреля към асансьора. Зад него разговорите на мостика постепенно се възобновиха, но не толкова високо, колкото в началото. Вероятно щяха да ги нахоят всичките, когато Бика излезе, ако не за друго, то защото са станали свидетели на опозоряването на Ашфорд. Шансовете да пратят екип сега вече бяха нищожни. В ядрото, базата, каквото и да беше. Бика не можеше да измисли никакъв начин да го направят, така че вероятно това можеше да се отчете като негова лична победа.

На обратния път той прегледа инфопакета, пратен от „Росинант“. Изглежда, тази легенда със саботьора щеше да се окаже вярна. Бика бе виждал достатъчно фалшифицирани признания, за да може да разпознае признаците, а тук нямаше нито един от тях. Но в края на краищата цялата тази история се превърна в приказка за тийнейджъри. Мистериозна жена, която манипулира правителства и цивилни, която е готова да убие невинни и да изложи на опасност живота на хиляди само за... за какво? За да накара Джеймс Холдън да се напъха в Пръстена — където той е в момента.

Образът, сътворен от информатора, бе като фигура от лед. Никой не му бе добавил цвят. Бика прибави телесни тонове за кожата и кестенява коса, но и сега лицето не му изглеждаше познато. Казваха, че била Джулиет Мао. Тя не беше първият човек, пострадал от протомолекулата, но всички преди нея бяха хвърлени в автоклава по един или друг начин. Тя бе кристалното зрънце, използвано от Ерос, за

да се изгради наново, да създаде Пръстена. Така че кой би могъл да каже дали наистина не се е скитала наоколо, наемайки предатели и залагайки бомби?

Проблемът, когато живееш сред чудеса, е, че те правят всичко да изглежда възможно. Чуждоземно оръжие се бе спотайвало на орбита отвъд Сатурн в продължение на милиарди години. То бе изяло хиляди хора, бе заимствало механизмите на техните тела за свои неясни цели. Бе построило пространствен тунел към някакъв призрачен космос. Тогава защо да не е забъркано и в останалото? Ако това е възможно, всичко е възможно.

Но кой знае защо Бика не вярваше.

Той се върна в службата и провери как се развиват нещата. Земният скиф бе летял твърде бързо, опитвайки се да изпревари марсианските сили. Бавната зона го бе прехванала и сега скифът дрейфуваше към пояса с отпадъци. Най-вероятно всички мъже на борда бяха мъртви. Марсианският все още следваше курса, но Холдън щеше да достигне съоръжението преди него. Марсианците бяха побезкомпромисните от двете сили. Шансовете обаче да разпитат Холдън, преди да дръпнат спусъка, не бяха особено големи.

Бика пое рязко дъх, когато в главата му се оформи идея. Никой не възнамеряваше да разпитва Холдън, но това не означаваше, че никой не би го направил. Той провери дали все още разполага с достъп. Ашфорд не беше блокирал кодовете му за използване на комуникационния лазер. Според правилата би трябвало да обсъди действията си и да поиска разрешение от Ашфорд или Па, но те в момента бяха твърде заети. А и ако успее, едва ли ще възразят. Тогава ще разполагат със сигурен коз, за да се пазарят.

На екрана се появи заместникът на „Росинант“.

— Какво мога да направя за вас, „Бегемот“?

— Тук Карлос Бака. Аз съм шеф на охраната. Искам да поговорим за една възможност да ви отървем от вашия проблем.

Тя повдигна вежди, но сякаш не толкова от учудване, а защото се опитваше да остане будна. Лицето ѝ издаваше интелигентност.

— В момента имам доста проблеми — отвърна жената. — За кой от тях говорим?

— На кораба ви има цивилни лица. Един от тях е под арест. Марс все още твърди, че летите на техния съд. Земята се пита дали вие не сте

виновни за взривяването на един от техните кораби. Мога да приема арестанта ви и да предложи гостоприемство на останалите цивилни лица.

— Ако не ме лъже паметта — отвърна тя с усмивка, — единствените, които стреляха по нас, бяха СВП. Така че това не ви поставя на първите места в списъка ни.

— Вината е моя — призна Бика. — Но този път няма да го направя. — Последните думи бяха придружени от смях, но той имаше мрачен оттенък. Такъв, какъвто можеш да чуеш, докато се скиташ из ада. — Вижте, при вас стават доста неща, а имате хора, които не са от екипажа ви и само ви се мотаят в краката. Трябва да се грижите за безопасността им, а това раздвоява вниманието. Пратете ги при мен и всички ще видят, че не се опитвате да ги задържите въпреки волята им. Така хората по-лесно ще повярват, че не вие сте виновни за взривяването на „Сенг Ун“.

— Мисля, че отмина времето на добронамерените жестове — изтъкна тя.

— Аз пък смятам, че жестовете на добра воля са единственият начин да не получите бързо повишение — отвърна Бика. — Пратили са убийци след вашия капитан. Професионалисти. Тук май никой не разсъждава трезво. Двамата с вас може да се опитаме да поохладим страстите. Да се държим като възрастни. И ако го направим, може би и те ще го сторят. Не е необходимо някой да бъде убит.

— Шансът е малък.

— И все пак мисля, че го има. Няма какво да криете — покажете им го. Покажете го на всички.

Бяха й нужни двамадесет секунди.

— Добре — съгласи се тя. — Ще ви ги предам.

22.

ХОЛДЪН

— Брей — прошепна Холдън, — наистина не ми се щеше да правя това.

Звукът отекна глухо в шлема, конкурирайки се единствено с прашенето от радиовръзката.

— Опитах се да те разубеда — отвърна Наоми, и нейният глас бе изкривен от миниатюрните говорители.

— Извинявай, не знаех, че си ме слушала.

— Ах — въздъхна тя. — Каква ирония.

Холдън откъсна очи от бавно нарастващата сфера, която всъщност бе неговата цел, и се завъртя да погледне към „Росинант“ зад него. Не можа да го види, докато Алекс не задейства един от маневрените двигатели и отделеният парен облак не отрази част от синкавото сияние на сферата. Според датчика на скафандъра „Роси“ бе на трийсет хиляди километра — два пъти по-голямо разстояние от това, на което можеха да са двама души на Земята — и продължаваше да се отдалечава. А той беше тук, наскоро пространството, с вакуумен скафандър и еднократна раница за работа в открития космос, в която имаше гориво за още пет минути полет под тяга. Беше изгорил една минута, докато ускоряваше към сферата. Изгори втора, за да забави скоростта, когато стигна тук. Оставаше му достатъчно да отлети обратно на „Роси“, когато приключи.

Оптимизъм, изразен като резерви от делта V.

Кораби от три флотилии бяха започнали да навлизат през Пръстена още преди да поеме на това пътешествие. В момента „Роси“ бе защитен от тях единствено благодарение на ограничението на скоростта в бавната зона. Той се носеше малко под тази скорост, за да държи преследвачите си на максимално разстояние. Разполагаха със сфера с диаметър милиони километри, в която да играят тази игра на криеница, без дори да посещават зоната, маркирана от порталите. Самите портали имаха поне петдесет хиляди километра пусто

пространство помежду си, но самата мисъл да напуснат бавната зона и да се отправят към лишеното от звезди небе отвъд го караше да настръхне. Двамата с Наоми се съгласиха, че това ще е крайно решение.

Стига никой да не изстреля балистично оръжие, „Роси“ щеше да бъде в безопасност в тези петстотин квадрилона квадратни километра, из които да маневрира.

Холдън се завъртя отново, като използва два четвъртсекундни струйни тласъка на раницата, и измери разстоянието до сферата. Все още му оставаха часове. Минутното ускорение, към което бе прибягнал в началото, му бе осигурило бавно пълзене от астрономическа гледна точка, а „Роси“ бе застанал в относителна неподвижност, преди да го напусне. В раницата за РОК нямаше достатъчно „сокче“, за да издържи, в случай че корабът го бе изстрелял с максимално допустимата скорост на бавната зона.

Отпред, наред лишената от звезди чернилка, го очакваше синята сфера.

Ако учените бяха прави в преценките си за това, преди колко време Феба е била пленена от Сатурн, сферата беше чакала два милиарда години, за да премине някой точно през този портал. Но в последно време странните събития, свързани с протомолекулата и Пръстена, караха Холдън да се чуди дали предположенията му относно нейното възникване не са изцяло погрешни.

„Протоген“ бе дал название на протомолекулата и бе решил, че тя е инструмент, целящ да промени дефиницията какво е да си човек. Жул-Пиер Мао я бе сметнал за оръжие. Тя убиваше хора, и следователно бе точно това. Но радиацията също убива хора, а никой не нарича рентгеновия апарат оръжие. Холдън започваше да си мисли, че те всички приличат на маймуни, играещи си с микровълнова печка. Натискаш копче, вътре блясва светлина, значи служи за осветление. Натискаш друго копче, пъхаш ръка вътре, тя изгаря, значи е оръжие. Ако се научиш да отваряш и затваряш вратичката, става за скривалище. Но никога няма да разбереш за какво всъщност е предназначена, нито пък ще схванеш теоретичните основи на които се гради. Нито една маймуна не е размразявала някога храна в микровълнова печка.

Маймуни, които ръчкат с пръст метална кутия и се опитват да познаят за какво служи. Холдън не знаеше дали в техния случай кутията би искала да я ръчкат, но дори това водеше до нови предположения. Милър приличаше на човек, той е бил човек, така че бе естествено да смята, че има човешки мотиви. Милър искаше да общува. Искаше Холдън да узнае или да направи нещо. Но дали Холдън не придаваше човешки измерения на поведението му, зад което стоеше нещо далеч по-странно?

Представи си как каца на станцията и Милър казва: „Джеймс Холдън, ти си единственото същество във вселената с необходимия биохимичен състав, за да бъде изработено хиперпространствено гориво!“ След което го натиква в една чуждоземна центрофуга.

— Всичко наред ли е? — попита Наоми, чула смеха му.

— Продължавам да си мисля колко невероятно глупаво е всичко това. Защо ли не ти позволих да ме разубедиш?

— Щеше да се получи, ако ми беше дал още няколко часа. Искаш ли да дойдем и да те приберем?

— Не. Върнете ли ме, никога повече няма да събера кураж да го направя. Как са нещата при вас?

— Флотилиите навлязоха с по около двайсетина кораба, повечето тежък клас. Алекс все още изчислява как да изстреляме торпедо, което да лети точно под горната граница на скоростта. Предполагаме, че на другите кораби се занимават със същото. Досега още никой не е стрелял по нас.

— Дали пък твоите протести в подкрепа на моята невинност не са дали резултат?

— Може би — отвърна тя. — От флота на пресечен курс с теб бяха изстреляни два малки съда. „Роси“ ги определи като десантни скифове.

— По дяволите, нима пращат след мен космопехотинци?

— Придържат се към ограничението на скоростта, но според „Роси“ ще успееш да се спуснеш на станцията, преди да те застигнат. Съвсем малко преди това.

— Проклятие — изруга Холдън. — Моля се само да има врата.

— Изгубиха земния скиф. Другият е марсиански. Може пък там да е и Боби. Тя ще се погрижи останалите да са мили с теб.

— Не — възрази Холдън. — Точно тези ще са ми най-ядосани.

След като научи, че космопехотинците го преследват, той непрестанно имаше неприятно усещане в тила, което скоро премина в сърбеж. Ала тъй като беше затворен в космически скафандър, не можеше да направи нищо по въпроса, освен да търпи.

— Има и една добра новина. Моника и екипът ѝ се прехвърлят на „Бегемот“.

— Ти не я харесваше.

— Не особено.

— Защо?

— Работата ѝ е да се рови в стари неща — отвърна Наоми престорено безгрижно, за да прикрие тревогата си. — А когато се ровиш, рано или късно стигаш до бъркотии като тази.

* * *

Когато Холдън бе на девет, умря Руфус, семейният лабрадор. Беше вече порасъл, когато Холдън се роди, и той го помнеше единствено като голяма черна топка от скимтяща обич. Едно от първите му прохождения бе със стисната в юмручето козина от кучето. Беше обикалял двора на фермата им в Монтана под единствената опека на Руфус. Холдън бе обичал кучето с онази простичка и всеотдайна любов, каквато могат да изпитват само децата и кучетата.

Но когато стана на девет, Руфус бе на петнайсет и доста стар за едно толкова едро куче. Постепенно животът му се забави. Престана да бяга с Холдън и едва успяваше да подтичва, за да го догони, а след това постепенно походката му стана по-бавна. Спря да яде. Една нощ тупна на хълбок до решетката на печката и задиша тежко. Мама Елиса му каза, че Руфус вероятно няма да доживее до сутринта, а дори и да изкара, ще трябва да повикат ветеринарен лекар. Холдън през сълзи обеща да остане до кучето през цялата нощ. През първите няколко часа държеше главата на Руфус в скута си и хлипаше, а кучето се мъчеше да диша и от време на време помахваше сърцераздирателно с опашка.

Но на третия час, въпреки желанието и добрите намерения, взе да му доскучава.

Това бе урок, който никога не забрави. Хората разполагат с ограничено количество емоционална енергия. Колкото и напрегната да

е ситуацията, колкото и силни да са чувствата, невъзможно е вечно да се поддържа висок емоционален заряд. В края на краищата се изтощаваш и искаш всичко това да свърши.

През първите часове, докато се носеше към синята станция, Холдън изпитваше благоговение и страх пред празното пространство наоколо. Боеше се от това, което би могла да поиска от него протомулекулата, от преследващите го космопехотинци, кореше се, че е направил погрешен избор и когато пристигне, няма да заvari никого на станцията. А най-вече се страхуваше, че никога вече няма да види Наоми и своя екипаж.

Но след като прекара четири часа сам в скафандъра и единствената светлина бе синята точка отпред, взе да му се струва, че се намира в дълъг тунел и постепенно приближава изхода. Човешкият ум не се справя добре с безкрайните пространства. Той иска стени, хоризонти, граници. Ако е нужно, готов е да ги създаде.

Скафандърът изписука, за да му напомни, че е време да добави малко кислород. Той извади резервната бутилка от мрежата, прикачена за раницата, и я постави на мястото на предишната. Индикаторът на визьорния дисплей се покатери обратно до четири часа и замря. Следващото попълване на запасите щеше да е на станцията или когато е в ръцете на марсианците.

По един или друг начин той скоро вече нямаше да е сам и това го накара да изпита облекчение. Интересно какво ли биха си помислили неговите майки за това, дали щяха да одобрят избора, който бе направил, запита се как би могъл да уреди децата му също да имат кучета, след като Наоми не би могла да живее долу в гравитационния кладенец. Мислите му постепенно се унесоха, а заедно с тях и съзнанието му.

* * *

Събуди се от ниско настойчиво бръмчене и в продължение на няколко секунди размахва ръце в празното пространство, опитвайки се да изключи алармата. Когато най-сетне отвори слепналите си от гурели очи, той видя, че на дисплея премигва предупреждение за сближаване.

По някакъв начин бе проспал последния етап и сега до станцията оставаха само няколко километра.

Тя изплува от далечината като леко извита стена от син метал, сияеща с вътрешна светлина. Нямаше данни за радиационни лъчения, така че това, което причиняваше сиянието, не се отчиташе като заплаха от неговия костюм. Траекторията, изчислена за него от Алекс, бе очертана на дисплея чак до момента, в който ще трябва да премине към своя едноминутен спиращ режим. Размахването на ръце при пробуждането бе завъртяло съвсем леко тялото му и полетната програма го подканяше да извърши съответните корекции. Тъй като се доверяваше напълно на Алекс по въпросите на навигацията, той позволи на програмата да се заеме с автоматичното сближаване.

След няколко кратки изригвания на компресиран газ той се обърна с гръб към сферата и с лице към лишената от звезди тъма. Последва едноминутно обратно ускорение, което сведе скоростта му до половин метър секунда — напълно приемливо за кацане. Холдън включи магнитите на обувките си, без да е сигурен дали ще свършат работа — сферата изглеждаше метална, но това не означаваше нищо, — и се завъртя.

До стената от сияеща синева оставаха пет метра. Холдън сгъна колене и се приготви за сблъсък с повърхността, надявайки се да омекоти достатъчно кинетична енергия, за да не отскочи. Последните метри се нижеха твърде бавно, бавно минаваше времето. Когато до сблъсък остана само метър, той осъзна, че задържа дъха си и въздъхна.

— Започва се — произнесе.

— Ей, шефе? — обади се Алекс сред пукота на радиото.

Но Холдън не можа да отговори, тъй като повърхността на сферата се разтвори и го погълна.

* * *

След като Холдън мина през портала и попадна във вътрешността на сферата, той се приземи на леко извития под на стая с формата на преобърнат купол. Стените бяха от същия син метал като външната обвивка. Повърхността бе мека като мъх, в нея блещукаха

мънички светлини, сякаш танцуваха светулки. Скафандърът го осведоми за наличието на разрежена атмосфера, състояща се предимно от бензолови съединения и неон. Таванът над него се бе затворил като диафрагма и по гладката му повърхност не се виждаше и намек за отвор.

Милър стоеше на няколко метра от мястото, където се бе приземил Холдън, със същия смачкан шлифер и филцова шапка, които изглеждаха още по-екзотично в чуждоземното обкръжение. Липсата на въздух очевидно изобщо не го безпокоеше.

Холдън изпъна крака и с изненада установи, че има известно гравитационно съпротивление. Почувства изкуственото тегло на въртенето и тягата и естественото дълбоко привличане на гравитационния кладенец. Раницата притискаше гърба му, но чувството бе някак различно. Все едно, че някой го притискаше, вместо подът да се надига към него.

— Ей, шефе? — повтори с разтревожен глас Алекс. Милър вдигна ръка в жест, подсказващ да не му обръща внимание. Беззвучно разрешение за Холдън да отговори.

— Чувам те, Алекс. Давай.

— Сферата току-що те погълна — каза Алекс. — Добре ли си там?

— Да, всичко е наред. Но ти ме потърси, преди да вляза. Какво е станало?

— Искях да те предупредя, че преследвачите ти са съвсем близо. Предполагам, че можеш да очакваш гости след около пет минути.

— Благодаря за съобщението. Надявам се, че Милър няма да ги пусне да влязат.

— *Милър?* — възкликнаха едновременно Алекс и Наоми. Тя вероятно бе следила разговора.

— Ще се обадя, когато науча повече — обеща Холдън, докато си сваляше реактивната раница. Тя тупна шумно на пода.

Това му се видя странно.

Холдън включи външния говорител на скафандъра и произнесе:

— Милър?

Чу звука на собствения си глас, отекващ в стените на помещението. Атмосферата, изглежда, не бе достатъчно плътна.

— Здравсти — поздрави Милър, но гласът му не звучеше приглушено, а сякаш и двамата се намираха на борда на „Роси“. Той кимна бавно и на устните му затрептя нещо като усмивка. — Идват и други. Ваши ли са?

— Не са наши — отвърна Холдън. — Това трябва да е скифът с марсиански командоси, които ще дойдат да ме арестуват. Или да ме застрелят. Малко е сложно.

— Докато ме нямаше, си се сдружил с други хора — подхвърли насмешливо Милър.

— Как я караш? — попита го Холдън. — Този път ти се разбира далеч повече от обичайното.

Милър повдигна рамене.

— Какво искаш да кажеш?

— Обикновено, когато говориш, сякаш изпращаш само половината от сигнала.

Старият детектив повдигна изненадано вежди.

— Виждал си ме и преди?

— Доста често през изминалата година.

— Хм, това е много обезпокоително — промърмори Милър. — Ако тези типове наистина възнамеряват да те гръмнат, най-добре да тръгваме.

Милър сякаш изчезна във въздуха, за да се появи до една от покритите с мъх стени. Холдън го последва, все още объркан, защото тялото му едновременно се чувстваше в безтегловност, а се движеше като при гравитация. Когато се приближи, забеляза спирали сред мъха на стената. Беше виждал нещо подобно в израстъците на протомолекулата, но тези тук изглеждаха далеч по-сложни. По-богати, по-дълбоки. През стената косо преминаваше нещо като застинала вълна и въпреки че скафандърът би трябвало да го изолира, на Холдън се стори, че усеща миризмата на портокалови кори и дъжд.

— Ей — повика го Милър.

— Извинявай — сепна се Холдън. — Какво каза?

— Най-добре да вървим — повтори мъртвият. Той кимна към една гънка в мъхестата стена, но когато Холдън се приближи, видя, че там има цепнатина. Отворът приличаше на прясно образувала се рана, по краищата ѝ нещо проблясваше. Раната сълзеше.

— Къде отиваме?

— Навътре — отвърна Милър. — След като вече сме тук, има нещо, което вероятно трябва да направим. Но държа да ти кажа, че си голям куражлия.

— Защо? — попита Холдън и плъзна ръка покрай стената. По костюма му полепна нещо лигаво.

— Защото дойде.

— *Ти* ми каза да дойда — отвърна Холдън. — Ти ме доведе. *Джули* ме доведе.

— Не искам да говоря за това, което стана с Джули — възрази мъртвият.

Холдън го последва в тесния тунел. Стените му бяха хлъзгави, органични. Беше все едно да пълзиш в дълбока пещера или в гърлото на огромно животно.

— Определено говориш по-разбираемо от друг път.

— Тук има инструменти — посочи Милър. — Те не са... не са каквито трябва, но поне ги има.

— Това означава ли, че пак ще кажеш нещо неразгадаемо и ще изчезнеш в облак от сини светулки?

— Вероятно.

Милър не упорстваше с обясненията и Холдън го последва в продължение на няколко десетки метра, докато най-сетне се озоваха в доста по-голямо помещение.

— Брей — възкликна той.

По привидния наклон на тунела Холдън бе останал с впечатлението, че се движат под корпуса на станцията. Но това едва ли бе възможно, тъй като помещението, в което се озоваха, имаше висок таван. Всъщност тунелът се отваряше в катедрална зала, която навярно бе широка стотици метри. Стените се събираха в арковиден купол, който бе поне на двацет метра от пода. Из помещението, на сравнително равни разстояния, се издигаха двуметрови колони от нещо, което приличаше на синьо стъкло, прорязано с черни, разклоняващи се вени. Колоните пулсираха със светлина и всеки блясък бе придружен от инфразвуково туптене, което Холдън долавяше с костите и зъбите си. Сякаш тук се съдържаше или съхраняваше огромна по мощност енергия. Тихо шептене на исполин.

— Майчице мила — ахна той, когато най-сетне успя да си поеме дъх. — Здравата сме загазили, а?

— Аха — кимна Милър. — Не трябваше да идваш.

Той тръгна през залата и Холдън го последва, подтичвайки.

— Чакай, какво каза? — извика той. — Мислех, че искаш да дойда тук!

Милър заобиколи нещо, което отдалече наподобяваше синя статуя на насекомо, но отблизо се оказа метална плетеница от крайници и издатини, нещо като монтажен механобот, който се е усукал около себе си. Холдън се опита да отгатне предназначението му, но се отказа.

— Откъде ти хрумна подобна мисъл? — попита Милър, без да спира. — Ти нямаш представа какво има тук вътре. Врати и ъгли. Никога не се появявай на местопрестъпление, преди да си сигурен, че някой не те дебне там. Първо трябва да се прочисти помещението. Но може би имаме късмет. Засега. Не бих ти препоръчал обаче да го повтаряш.

— Не те разбирам.

Стигнаха до място, където подът бе покрит с ресни или със стъбла на растения, които се поклащаха едва забележимо от несъществуващ вятър. Милър ги заобиколи. Холдън внимателно повтори движенията му. Докато ги подминаваха, от храсталака се вдигна рояк сини светулки, които се издигнаха към вентилационния отвор на тавана и там изчезнаха.

— Имаше един нелицензиран бордей в осемнайсети сектор — заговори Милър. — Отидохме там, смятахме, че ще спипаме петнайсет-двайсет души. Може би повече. Но като влязохме, мястото бе остъргано до камък. Не заради нас. Лока Грейга бе чул за него и бе пратил своите да го прочистят. Отне ни седмица да открием телата. Според съдебните лекари били прострелвани по два пъти в главата, докато ние сме посрбвали спокойно последното кафе. Ако бяхме малко по-бързи, най-вероятно щяхме да ги заварим. Представи си само, отваряме вратата и се озоваваме в помещение, пълно със смахнати деца, натъпкали бързо джобовите от секстърговия и организирали собствена банда за мръсни поръчки, за да раздават правосъдие.

— Какво общо има това с каквото и да било?

— Това място е същото — каза Милър. — Трябваше да има нещо. Много неща. Трябваше да има... по дяволите, не зная думата.

Империя. Цивилизация. Дом. Повече от дом, *господар*. А вместо това затворена врата и осветление с таймер. Не искам да се озовеш наред с всичко това. Няма да изкараш дълго.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — обърка се Холдън. — Ти или протомолекулата, или Джули Мао, или каквото и да е — вие устройхте всичко това. Работата, нападението, *всичко*.

Милър спря. Обърна се с намръщено изражение.

— Джули е мъртва, момче. Милър е мъртъв. Аз съм само машина за откриване на изгубени неща.

— Не разбирам — поклати глава Холдън. — Ако ти не си го направил, тогава кой?

— Ето ти един добър въпрос, едновременно на няколко нива. Зависи какво имаш предвид под „това“. — Милър повдигна глава като куче, уловило непознат мирис. — Приятелите ти са вече тук. Трябва да вървим. — Той се отправи забързано към далечната стена.

— Космопехотинците — сети се Холдън. — Не можеш ли да ги спреш?

— Не — подвикна Милър. — Аз не охранявам. Но бих могъл да кажа на станцията, че представляват заплаха. Боя се, че ще има последствия.

Холдън усети как сърцето му се свива.

— Това звучи неприятно.

— И няма да е никак добре в действителност. Ела. Ако ще го правим, трябва да не ги допускаме наблизо.

Коридорите и помещенията се разширяваха и стесняваха, срещаха се и се раздалечаваха като кръвоносните съдове на някакъв масивен организъм. Светлините на скафандъра се поглъщаха от огромните пространства, сините светулки се появяваха и изчезваха на талази. По пътя си подминаха множество насекомоподобни конструкции от синкав метал.

— Какви са тези? — попита Холдън и посочи един особено голям и страховит модел.

— Каквито трябва да бъдат — отвърна Милър, без да се обръща.

— Страхотно, пак се върнахме в ролята на неразгадаеми, а?

Милър се завъртя с разтревожен вид и изчезна. Холдън се обърна.

В другия край на залата от един тунел бързо излизаха сенки. Холдън бе виждал и преди подобни скафандри. Марсианска енергоброня за космопехотинци, създадена от равни части ефикасност и заплаха.

Нямаше начин да избяга. Всеки, облечен с подобен скафандър, би могъл да го застигне без да си дава зор. Холдън превключи своя скафандър на открита връзка.

— Ехей! Тук съм. Хайде да го обсъдим — и понечи да тръгне към групата. Осемте космопехотинци вдигнаха оръжия като един и откриха огън. Холдън се приготви да умре, макар че някой дълбоко в съзнанието му повтаряше, че няма време дори да се приготви да умре. От подобно разстояние куршумите на техните високоскоростни оръжия би трябвало да го открият за части от секундата. Трябваше да е мъртъв далеч преди да чуе гърмежите.

Чу накъсаната стрелба на оръжията, но нищо не го удари.

Пред космопехотинците се оформи сивкав облак. Когато най-сетне те прекратиха стрелбата, облакът се разсея към стените. Куршуми. Бяха спрели на сантиметри от дулата и сега бавно се разпръскваха като обектите във от станцията.

Космопехотинците се втурнаха през помещението и Холдън направи опит да побегне. Имаше нещо красиво в смъртоносната им мощ, в отмерваните с години на напрегнати тренировки движения, та маневрата им приличаше по-скоро на танц. Дори без оръжия те биха могли да го разкъсат с ръце. Един удар с подобна енергоброня бе достатъчен да превърне вътрешностите му в пихтия. Единственият му шанс бе да ги надбяга, но дори това не можеше да направи.

Почти не видя движението, когато то се появи. Беше изцяло съсредоточен върху марсианците — заплахата, която познаваше. Не забеляза, поне съзнателно, че едно от насекомоподобните неща се раздвижи, докато марсианците не се обърнаха към него.

Движенията на чуждоземеца бяха светкавични и накъсани като на часовников механизъм, който има само максимална скорост и стоп. Той прещрака към космопехотинците, потрепвайки с всяка крачка, и когато ги доближи, извиси се с половин метър над най-едрия от тях.

Те изпаднаха в паника по начина, по който се паникьосват хора, обучени на насилие. Двама започнаха да стрелят, но резултатът бе същият като преди. Трети космопехотинец завъртя ръка и там блесна

по-широко дуло. Холдън побърза да се дръпне назад. Беше сигурен, че войниците разговарят, че си крещят, ала не беше на неговата честота и всичко се развиваше в зловещо мълчание. От голямото дуло бликна белезникав пламък и във въздуха се появи метална топка с размерите на юмрук.

Граната.

Тиктакащото чудовище не й обърна внимание, приближи космопехотинците и гранатата се възпламени на мястото, където се приземиха насекомоподобните му крачета. Извънземният подскочи назад, израстъците му се разхвърчаха сред облак от изпепелени частици и всичко се скри в дим. Сложният килим от мъх на пода засия като кехлибарени въглени.

Изведнъж около марсианците изникнаха още десетина насекомоподобни създания. Този път се движеха още по-бързо. Преди войниците да успеят да реагират, този, който стреля с гранатомета, бе вдигнат във въздуха и разкъсан. Кръв бликна във въздуха и увисна по-дълго, отколкото би трябвало, преди да падне на пода. Оцелелите космопехотинци започнаха да отстъпват, насочили оръжия към чуждоземните твари, които разкъсваха мъртвеца. Те се отдръпнаха към тунела и изчезнаха вътре. Сигурно за да се прегрупират.

Извънземните междувременно се нахвърлиха върху своя пострадал другар и го разкъсаха със същото ожесточение, с каквото и космопехотинеца. А после, когато от него не остана нищо, пет от чудовищата се събраха на изгореното от експлозията място. Те потрепериха, замряха неподвижно, потрепериха отново и после, от петимата едновременно бликна жълтеникава слюз, която заля пода и покри раната. Холдън наблюдаваше всичко това с възхищение и отвращение, а през това време обгореният мъх засмука слюзта и започна да расте с такава бързина, че скоро вече не си личеше къде е бил взривът. Сякаш изобщо не бе имало атака.

— Последствия — произнесе Милър, изправен до него. Звучеше уморено.

— Те ли... те ли превърнаха нещастния копелдак в лепило?

— Те ами — отвърна Милър. — Трябваше да се досетят какво ги чака. Особено онзи с гранатомета. Какво си мислеше, че прави? Току-що уби много хора.

— Какво? Как?

— Научи станцията, че ако нещо се движи със скоростта на бейзболна топка, може да представлява заплаха.

— И тя ще си отмъсти?

— Не — отвърна Милър. — Само се защитава. Променя представите си за опасност. Ще поеме контрол над всички кораби, които могат да ѝ създадат проблеми.

— Какво означава това?

— Означава ужасно лош ден за страшно много хора. Когато станцията те забавя, не го прави никак внимателно.

Холдън отново усети, че сърцето му се свива.

— Значи „Роси“...

На лицето на детектива се изписа тъжно изражение.

— Може би. Не зная. — Той повдигна рамене. — По един или друг начин, доста хора умряха в този момент.

23.

МЕЛБА

Джули я спаси. Нямаше друг начин да го обясни.

Вярна на стила си, заместничката на Холдън бе успяла да разкрие всичко пред света. Коен, притиснат от обстоятелствата, разказа каквото знае и добави към това моделирано изображение. Мелба го имаше на ръчния си терминал — портрет на млада жена, наподобяващ ледена скулптура. Нямаше представа, че аудиотехникът бе събрал тези данни по време на срещата им, а би трябвало да се досети. В ретроспекция грешката ѝ бе очевидна.

Това би трябвало да приключи случая. Хората с достатъчно власт трябваше да прегледат информацията, да я заловят и да я изхвърлят през шлюза. Само че новината дойде със своето собствено погрешно тълкуване. „Виновната — бе казал Холдън — е Джули Мао.“ И така го разбраха всички. Разлики, които бяха очевидни за нея, останаха невидими за другите. Те приеха, че това е протомолекулата, която прониква сред тях, заплашва ги и възкресява мъртъвци, само това виждаха в случая.

Тя направи каквото можеше, за да попречи на когото и да било да забележи приликата. Беше се срещнала с Коен на Земята, където гравитацията ги притискаше като пранги. Когато „Принц Томас“ вече се бе приближил до ограничението в скоростта, на борда нямаше ускорителна тяга. Бузите ѝ изглеждаха по-пълни, лицето ѝ — по-закръглено. Тогава бе пуснала косата си и затова сега я пристегна назад в плитка. Радикалните промени щяха да привлекат вниманието и затова тя се ограничи с дребни изменения. Може би не се налагаше да прибегва дори до тях.

Графикът ѝ на „Принц Томас“ бе претоварен. Караха ги да работят до пълно изтощение. Това не я безпокоеше. В шахтите и сервисните коридори нямаше опасност да срещне познат. Никой нямаше да узнае, че Клариса Мао е била тук. Стараеше се да избягва

обществените места на кораба и когато се налагаше да се вземе нещо от склада, пращаше някого от другите.

През свободното от смяна време увеличаваше арсенала си.

За момента Холдън бе недостъпен за нея. Каква ирония. Беше положила огромни усилия, за да го изкара отвратителен мегаломан, а когато той се измъкна от ръцете на правосъдието, внезапно се обяви за посланик на цялата човешка раса. Джули също бе успяла да го измами. Ако имаше късмет, щеше да загине в престрелка или да го убие протомолекулата. Задачата ѝ сега се свеждаше до унищожаване на доказателствата за неговата невинност. Нямаше да е трудно.

„Росинант“ бе започнал кариерата си като ескортираща корвета на разрушителя „Донагър“. Беше солидно построен и отлично конструиран, но бяха минали години от последното му осъвременяване. Имаше слабо място в отбраната му: вратите на хангара в близост до реактора бяха повредени и поправени, и със сигурност щяха да са по-неустойчиви от оригиналните. Програмата за командване на предния шлюз също имаше дефект — позволяваше лесно да бъде хакната. На истинските марсиански военни кораби този недостатък вероятно беше отстранен, но Холдън едва ли знаеше, че го има.

Първата ѝ надежда бе шлюзът. Сред арсенала си имаше и блискообхватен предавател, предназначен за поправка и отваряне на повредени шлюзове. Ако не успееше с него, следваше по-трудната задача да проникне през вратите на хангара. Надяваше се да си набави експлозив, но на „Принц Томас“ се отнасяха сериозно към съхранението на мунициите. Сред екипировката ѝ имаше също и ремонтен механобот за горната част на тялото. Той покриваше гърдите и ръцете — не беше предназначен за краката — и въоръжена с горелка, би могла да изреже отвор, през който да проникне. Екзоскелетът беше малък и лесен за пренасяне, а картата ѝ за достъп позволяваше да го взема със себе си.

Проникне ли вътре, нататък щеше да е лесно. Ще избие всички, ще пусне реактора на претоварващ режим и ще взриви кораба на атоми. Ако има късмет, това ще събуди подозренията, възникнали след взрива на „Сенг Ун“. Ако се измъкне — също добре. Ако ли не — значи така е писано.

Сега ѝ оставаше само да стигне дотам и да изчака — като всички останали — новините от станцията.

* * *

Мелба сънуваше, когато настъпи катастрофата.

В съня си тя вървеше през поляната пред училищната сграда. Знаеше, че сградата гори и че трябва да намери начин да влезе. Чуваше воя на пожарните сирени, но тъмните очертания на хеликоптерите така и не се появиха в небето. В училището имаше хора и тя трябваше да им помогне да се измъкнат. Да ги освободи или да им попречи да избягат.

Озова се на покрива и погледна надолу през една дупка. Обгръщаше я гъст дим, но тя все още можеше да диша, тъй като бе неуязвима за пламъците. Пресегна се и ръцете ѝ докоснаха ръкохватките за ниска гравитация. Осъзна, че някой я държи за китките, помага ѝ да се спусне долу в мрака и пламъците. Рен. Нямаше сили да го погледне. Изпълваха я мъка и чувство за вина и тя се стовари в един озарен от синкава светлина бар, където вместо маси имаше противоускорителни койки. В сумрака наоколо видя хора, които вечеряха или правеха секс. Човекът срещу нея бе едновременно Холдън и баща ѝ. Опита се да заговори, да каже, че не иска да направи това. Мъжът я улови за раменете и я притисна върху мекия пенопласт. За момент се изплаши, че ще пропълзи върху нея, но той стовари юмрук в гърдите ѝ и тя се събуди под звуците на сигнала за тревога и с капки кръв, реещи се из въздуха.

Болката в тялото ѝ бе толкова силна и необяснима, че дори не я усещаше като болка — беше по-скоро предчувствие, че нещо не е наред. Тя се закашля и от устата ѝ излетяха нови пръски кръв. Помисли си, че по някакъв начин в съня си е задействала псевдожлезите, но корабната аларма ѝ подсказваше, че става нещо далеч по-лошо. Посегна към терминала, но го нямаше на стойката. Откри го да виси на половин метър от нея във въздуха, където бавно се въртеше. Пукнатина с формата на звезда в гумения корпус показваше, че се е ударил в нещо твърдо и се е счупил. Вместо открит достъп до

мрежата имаше широка червена лента. Без данни. Системата бе изключена или повредена.

Мелба се надигна мъчително, подпря се на вратата и я отвори.

Мъртвата жена, която се полюшваше в коридора, бе протегнала безпомощно ръце напред, а косата ѝ се бе разпиляла като на удавница. Очите ѝ бяха широко отворени, бялото в тях — изпъстрено от разкъсани кръвоносни съдове. Мелба заобиколи трупа. Надолу по коридора имаше сфера от кръв с размерите на футболна топка, която се издигаше бавно към отвора на вентилационната шахта. Нямаше представа откъде може да се е взела.

В по-широките коридори към централната част на кораба нещата бяха дори по-зле. Имаше трупове пред всички врати, пред всички разклонения. Предметите, които не са били закрепени, се носеха покрай стените, запокитени към носа. Меките сивкави стени бяха изпъстрени с вдлъбнатини от удрялите се в тях ръчни терминали, инструменти и вероятно човешки глави. Миришеше на кръв и на още нещо — по-дълбоко и интимно.

Пред продоволствения магазин трима войници използваха изолираща пяна, за да залепват мъртвите към стените и да разчистват прохода. Ако имаше гравитация, навярно щяха да ги трупат на куп.

— Ей ти, как си? — попита я една от тях. На Мелба ѝ бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае, че жената говори на нея.

— Добре съм — отвърна. — Какво е станало?

— Кой може да знае, мамка му? Ти си от техниците по поддръжката, нали? — погледна я втренчено жената.

— Аха — потвърди Мелба. — Мелба Кох. Електрохимик.

— В такъв случай закарай си задника в инженерната — тросна се жената. — Обзалагам се, че имат нужда от теб.

Мелба кимна неволно и движението завъртя тялото ѝ. Жената се пресегна и я спря.

Никога досега не бе участвала в битка, нито бе попадала на място с природно бедствие. Единственият ѝ опит в тази насока бе от урагана, който удари Сан Пауло, когато бе на осем и баща ѝ бе скрил семейството в корпоративното убежище, докато отмине потопът. Видя повечето щети по телевизията, а не на живо. „Принц Томас“ бе като картина от ада. Тук-там виждаше хора, които работеха трескаво, ала труповете преобладаваха. Капки кръв и дребни отломки се носеха по

невидимите въздушни течения. При нулева гравитация кръвта полепваше за раната и не можеше да се почисти. С възпалението бе още по-лошо. Дробовете се изпълваха с течност, която не можеше да се откашля. Скоро броят на мъртвите щеше да се увеличи. Ако не бе лежала в противоускорителното кресло, щеше да бъде запокитена към стената със скорост от шестстотин метра в секунда, също като останалите. Никой не би могъл да преживее подобен удар.

Малко по-късно стигна до службата за поддръжка и влетя вътре с облекчение, сякаш бе изпълнила важна задача. Като че ли поне донякъде бе възвърнала контрола си над ситуацията.

Тук миришеше на озон и изгоряла коса. Млад мъж с лице, покрито със синини, бе пристегнат към една преграда с помощта на въже и два електромагнита. Той размахваше в ръце нещо като огромна четка за под, завършваща накрая с масивна мрежа. Приличаше на мухобойка, но всъщност с нея събираше кръвта във въздуха. Пострадалото му лице беше безстрастно, застинало в шок. По бузите му се виждаха пътечки от засъхнали сълзи.

— Ей, коя, по дяволите, си ти?

Мелба се обърна. Непознат мъж във флотска униформа. Десният му крак бе пристегнат в надуваема шина. Пръстите, които се подаваха отпред, бяха подпухнали и тъмновиолетови. Мъжът дишаше тежко и на пресекулки, като някой с пневмония или вътрешен кръвоизлив.

— Мелба Кох. Цивилен електрохимичен техник от „Церизиер“.

— Кой е шефът ти?

— Микелсон е надзорник на нашата група — отвърна тя, с мъка припомнила си името. Беше го срещала само веднъж и той не ѝ направи особено впечатление.

— Аз се казвам Никос — представи се мъжът със строшения крак. — Сега вече работиш за мен. Идвай.

Той се оттласна с далеч по-голяма грация, отколкото ѝ се струваше възможно. Тя го последва, ала твърде припряно и едва не се блъсна в гърба му. Мъжът я поведе през един дълъг коридор към инженерния отдел. Редица от тънки метални листове покриваше едната стена, изписани с предупреждения на различни езици. Върху последния от тях имаше белези от удари. Миришеше на изгоряла пластмаса и още нещо. В центъра бе пробита дупка с диаметър

шейсетина сантиметра. В дупката бе затъкнато човешко тяло, задържано от забилите се в него парчета разкъсан метал.

— Знаеш ли какво е това, Кох?

— Инсталация за въздушно пречистване.

— Това е система за преработка на въздуха — отвърна мъжът, сякаш не я бе чул. — И освен това е голям шибан проблем. В този момент резервният процесор все още е обхванат от пламъци, а вторият резервен ще издържи само няколко часа. Повечето от хората ми са тежко ранени или мъртви, така че от теб се очаква да ремонтираш този. Ясно?

„Не мога да го направя — помисли си тя. — Та аз дори не съм електрохимичен техник. Не зная как се прави.“

— Аз... ще си взема инструментите.

— Няма да те спирам — отвърна Никос. — Намеря ли някой да ти помогне, веднага го пращам.

— Ще бъде наистина добре. Ами вие? Не бихте ли могли вие да ми помогнете?

— Отговори си сама. Имам смазан таз, може би и други увреждания в коремната кухина. От време на време губя съзнание. — Той се ухили измъчено. — Засега адреналинът ме държи. Дано изкарам още.

Тя се оттласна. Гърлото ѝ се бе свило, имаше чувството, че всеки миг умът ѝ ще изключи. Свръхстимулация. Шок. Проправи си път през разрушението до склада, където държаха инструментите от „Церизиер“. Картата ѝ все още бе валидна. Една от кутиите с инструменти бе разбита и из въздуха се носеха парчета и керамични отломки. Кутията, в която бе напъхала Рен, също бе тук, преместена въпреки магнитните закопчалки. За един кратък миг в съзнанието ѝ се върна споменът за съня. Зачуди се дали още не спи и тази вълна от смърт е само някакъв черен порив на съзнанието ѝ. Сложи ръка върху кутията на Рен, почти очаквайки да го усети как тропа отвътре. Изведнъж ѝ се зави свят, имаше чувството, че тя и корабът пропадат и че накрая той ще се стовари върху нея. Ще я смаже. Че цялата тази кръв по коридорите, трупове, които ги изпълваха, ще се скупчат отгоре ѝ и ще я притиснат. Всеки извършен от нея грях, минал и предстоящ, бяха събрани в костите под ръката ѝ.

— Спри — нареди си тя. — Просто спри.

Взе кутията с инструменти — истинската — и забърза назад към инженерното и разбитата система за преработка на въздуха. Никос бе намерил още двама души — мъж с цивилни дрехи и жена с флотска униформа.

— Ти ли си Кох? — попита жената. — Хубаво, хващай го за краката.

Мелба остави кутията на пода и включи магнитите, след това се пхна през отвора във въздухопреработвателната инсталация. Машината се бе освободила от металните болтове и имаше малко повече място за маневриране. Мелба стисна с ръце панталона на мъртвия и опря крака на рамката на машината.

— Готова ли си? — попита мъжът.

— Готова.

Жената преброи до три и Мелба дръпна с всичка сила. За един кратък миг си помисли, че трупът няма да излезе, но после нещо се скъса и по ръцете ѝ преминаха вибрации. Тялото се освободи и се завъртя във въздуха.

— Едно на нула за добрите — обяви Никос от другия край на хангара. Лицето му придобиваше сивкав оттенък. Сякаш умираше. Би трябвало да отиде в лазарета, но тя предполагаше, че е претъпкан. Можеше да издъхне още сега, докато работят. — Махнете го оттук. Не ни трябва да се рее наоколо.

Мелба кимна, хвана трупа и се оттласна така, че да достигне далечната стена. Тилът на нещастника бе смазан до неузнаваемост, но смъртта го бе споходила толкова бързо, че имаше съвсем малко кръв. Когато опря в стената, тя го залепи там с изолираща пяна и го задържа няколко секунди, докато пяната стегне. Лицето на мъртвия се озова съвсем близо до нейното. Виждаше космите, които бе пропуснал при бръснене. Кафявите му очи бяха съвсем пуссти. Изведнъж я споходи желанието да го целуне и тя неволно се отдръпна.

Съдейки по униформата, мъжът е бил офицер. Може би лейтенант. На бялата идентификационна карта, завързана с шнур на шията, лицето му изглеждаше сериозно и мрачно. Тя я дръпна леко с пръсти. Не е лейтенант, а заместник-командир. Заместник-командир Степан Арсенау, който не би преминал през Пръстена, ако не беше тя. Не би срещнал смъртта си тук. Опита се да почувства вина, но като че ли бе изгубила тази способност. Твърде много кръв се бе проляла.

Готвеше се да пусне картата, когато един тънък глас в ума ѝ прошепна: „Обзалагам се, че с тази карта може да се вземе реактивна раница“. Мелба премигна. Умът ѝ сякаш възвърна концентрацията си с тихо изщракване, последните останки от съня напуснаха съзнанието ѝ. Ето възможност за достъп до екипировка, от каквато се нуждаеше. На кораба цареше хаос. Това е шансът, който чакаше. Тя освободи картата от шнура и я прибра в джоба си. След това се огледа боязливо.

Никой не я забеляза.

Мелба облиза устни.

— Ще ми трябва нещо, за да разбия това — рече младият мъж.
— Главата на болта е смачкана. Не мога да го извадя.

Жената изруга и се обърна към нея.

— Имаш ли нещо, което да свърши работа?

— Не при мен — отвърна Мелба. — Но имам идея как да го пробием с бормашина.

— Действай по-бързо. Инак скоро тук ще стане доста задушно.

— Ясно. Вие правете каквото можете. Аз се връщам веднага — излъга Мелба.

24.

АНА

Есхатологията открай време бе любимата теологична специалност на Ана. Когато я разпитваха за Армагедон, тя казваше на своите енориаши, че самият Господ Бог е бил доста пестелив в приказките си по въпроса, така че няма за какво толкова да се безпокоят. Нека имат вяра, че Бог ще направи най-доброто, а фактът, че все още не стоварва гнева си върху злото, не е причина да престават да го обичат.

Но истината беше, че тя изпитваше дълбоко несъгласие с интерпретациите на повечето футуролози и теолози. Не със самата теология, тъй като предположенията за края на света, заложили там, бяха толкова добри, колкото и всички останали. Несъгласието ѝ произтичаше от скритата радост заради предстоящата разправа с неверниците, която прозираше в множество писания. Това важеше с особена сила за някои милениумни секти, които изпълваха литературните си творби с илюстрации на Армагедон. Картини на ужасени хора, бягащи от някаква безформена и кръвожадна участ, която изпепеляваше света зад тях, докато добропорядъчните вярващи — от правилната религия, разбира се — гледаха в безопасност отстрани как Бог наказва прегрешилите. Ана не можеше да разбере как някой би могъл да вижда в тази картина друго, освен житейска трагедия.

Искаше ѝ се да може да им покаже „Принц Томас“.

Беше се зачела, когато това се случи. Ръчният ѝ терминал бе подпрян на гърдите ѝ с възглавница, беше сплела ръце на тила. И тогава прозвуча тритоновата аларма за високо *g*, само че бе закъсняла за купона. Ана вече бе пристегната толкова силно от ремъците на противоускорителната койка, че усещаше пенопластовата основа плътно и болезнено притисната в гърба ѝ. Стори ѝ се, че това продължава вечно, ала всъщност навярно не бяха изминали повече от няколко секунди. Ръчният терминал се плъзна от гърдите ѝ, внезапно

натезал вероятно повече, отколкото беше Нами, когато за последен път я вдигна на ръце. Той остави тъмновиолетова диря по кожата на гърдите ѝ и се заби в брадичката достатъчно силно, че да пробие дълбока рана. Възглавницата натисна корема ѝ като десеткилограмов чувал и устата ѝ се напълни с вкуса на стомашен сок.

Но най-лошото от всичко бе болката в раменете. Двете ѝ ръце се бяха изопнали към койката и за кратко изскочиха от раменните стави. Когато безкрайните секунди на обратна тяга отминаха, ръцете се прибраха с щракване обратно в ставните ложета, ала болката бе дори по-силна, отколкото преди. Пенопластът на койката, подложен на натоварване отвъд техническите му възможности, не бе успял да я предпази по начина, по който се очакваше. Вместо това той възстанови първоначалната си форма и я изстреля в бавно движение към тавана на каютата. Тя опита да постави ръце пред лицето си, но отново я проряза остра болка в ставите и когато се заби в тавана, беше с носа напред. Брадичката ѝ изрисува кървава диря върху покритата с плат омекотяваща пяна.

Ана бе мирен човек. Никога през живота си не бе участвала в ръкопашен бой. Никога не бе преживявала сериозни инциденти. Най-силните болки, които бе изпитвала досега, бяха по време на раждането и ендорфините, които се изляха в кръвта ѝ, облекчиха най-тежкия период. Да получи внезапно и едновременно толкова много увреждания бе отвъд способностите ѝ да търпи и тя се почувства объркана и завладяна от безцелен гняв. Не беше честно човек да преживява подобни мъчения. Щеше ѝ се да се разкрещи на противоускорителната койка, че бе позволила това да се случи, и да прасне тавана, че я е ударил, макар никога да не бе замахвала към когото и каквото и да било с юмрук.

Когато най-сетне световъртежът ѝ отмина, тя излезе да потърси помощ, но установи, че в коридора отвън нещата са още по-зле.

Само на няколко метра от нейната врата един млад човек бе намерил смъртта си. Изглеждаше сякаш го е настъпил някакъв исполин и след това го е размазал с пета. Момчето не само бе смазано, но усукано и разкъсано до такава степен, че едва се познаваше, че това е човек. Подът и стените наоколо бяха омазани с кръв, огромни кървави капки се поклащаха във въздуха като зловещи коледни украшения.

Ана извика за помощ. Някой ѝ отвърна с глас, в който се долавяше болка и страдание. Някъде нататък по коридора. Ана се оттласна внимателно от дръжката на вратата си и се понесе нататък. През две каюти от нея друг млад мъж бе изпълзлял наполовина от противоускорителната койка. Вероятно бе понечил да стане, когато се бе случил инцидентът и всичко от таза му надолу бе смазано и натрошено. Горната част на тялото все още бе изопната в койката и той размахваше безпомощно ръце. Лицето му бе изкривено в ужасяваща маска на агония.

— Помогнете ми — изхриптя той, закашля се и изплю кръв, примесена със слюнка, която отлетя във въздуха като зеленикавочервена топка.

Ана се приближи внимателно към комуникационното табло и натисна едно копче. Нищо не последва. Светна само индикаторът за повреда. Явно нищо не работеше.

— Помогнете ми — повтори младият мъж. Гласът му отслабваше, от устата му продължаваше да блика кръв. Ана го позна — беше Алонсо Гусман, прочут южноамерикански поет. Някой ѝ бе казал, че е любимец на генералния секретар.

— Ще направя всичко по силите си — обеща тя през сълзите, които бяха бликнали от очите ѝ. Избърса ги с опакото на ръката. — Но трябва да изляза и да потърся някого. Ужасно ме болят ръцете, но ще се опитам.

Мъжът започна тихо да плаче. Ана се оттласна назад към коридора и се понесе над касапницата да намери поне един, който не е пострадал.

Пред очите ѝ се разкри онази част, която почитателите на всякакви секти пропускаха да включат в картините си. Естествено, предпочитаха сцени на праведно Божие възмездие, стоварващо се върху съгрешилата част от населението. Обичаха да показват как богоизбраните са спасени от страдания и гледат отстрани, а лицата им сияят от щастие, тъй като най-сетне са се оказали прави пред целия свят. Но никога не показваха последствията. Не рисуваха плачещи хора, смазани и полуудавени в собствената си кръв и телесни течности. Млади мъже, превърнати наполовина в кърваво месиво. Жена, прерязана през кръста, защото е минавала през люка, когато е станала катастрофата.

Това беше Армагедон. Така би трябвало да изглежда. Кръв и изтерзана плът, и викове за помощ.

Ана стигна пресечката на коридора и там силите ѝ се изчерпиха. Болките ѝ бяха твърде силни, за да може да продължи. И във всички посоки по коридора — подовите, стените и тавана — виждаше една и съща картина на насилствена смърт. Остана да се рее още няколко минути из пустото пространство, след това доближи стената и увисна край нея. Допря я с ръка и почувства движение. Корабът отново летеше. Много бавно, но достатъчно, за да я тласка към стената. Тя се отблъсна отново и се понесе по коридора. Все още нямаше ускорение.

Даваше си сметка, че интересът ѝ към относителното движение на кораба е по-скоро опит на ума ѝ да се откъсне от ужасяващата гледка наоколо. Отново избухна в плач. Мисълта, че никога няма да се върне у дома от този полет, се стовари с цялата си тежест върху ѝ. За първи път, откакто наближиха Пръстена, видя едно бъдеще, в което тя нямаше да прегърне повече Нами. Никога няма да подуши косицата ѝ. Никога няма да целуне Ноно, нито ще легне в леглото с нея и ще я притисне към себе си. Болката от тази мисъл се оказа по-силна дори от физическата болка. Тя се помъчи да изтрие сълзите, които я заслепяваха. Всъщност може би бе по-добре, че замъгляваха зрението ѝ. По-добре да не вижда какво има около нея.

Когато нещо я сграбчи за ръката и я завъртя, тя се присви, очаквайки да се изправи пред поредната ужасна сцена.

Беше Тили.

— О, слава богу! — възкликна жената и притисна Ана толкова силно, че раменете отново я заболяха. — Отидох в каютата ти, но имаше кръв по стените и след като не те намерих, а отвън бе пълно с трупове...

Неспособна да я прегърне, Ана само притисна бузата си към нейната. Тили я отдалечи на една ръка разстояние, но не я пусна.

— Добре ли си? — попита тя, втренчила поглед в раната на брадичката ѝ.

— Нищо ми няма. Дребно порязване. Но ръцете ме болят. Едва ги движа. Трябва да намерим помощ. Алонсо Гусман е в каютата си и е тежко пострадал. Изпитва ужасни болки. Знаеш ли какво е станало?

— Все още не съм намерила никого, който да знае — отвърна Тили, докато я въртеше и оглеждаше критично. — Размърдай ръце!

Добре. Свий лакти. — Опипа раменете ѝ. — Не са изкълчени.

— Мисля, че бяха за кратко. — Ана се присви от болка, докато Тили я опипваше. — Цялото тяло ме боли. Но трябва да побързаме.

Тили кимна и смъкна от рамото си малка раница. Когато я отвори, вътре имаше множество пластмасови кутийки с надписи. Тили извади три-четири, прочете надписите и ги върна обратно. След още няколко подобни опита задържа в ръка три спринцовки с готов разтвор.

— Какво е това? — попита Ана, но Тили я убоде три пъти, без да отговаря.

Ана внезапно почувства прилив на еуфория. Раменете престанаха да я болят. Всичко престана да я боли. Дори страхът, че повече няма да види семейството си, сега изглеждаше като далечен и дребен проблем.

— Бях заспала, когато това стана. — Тили хвърли празните спринцовки в раницата. — Но се събудих с чувството, че са ме нанизали на вила. Мисля, че за кратко ребрата ми се бяха разместили. Не можех да дишам. Взех раницата от шкафчето в банята.

— Не се сетих да погледна там — оплака се Ана. Имаше смътен спомен, че допреди малко бе замаяна от болка, но сега се чувстваше страхотно. По-добре, отколкото когато и да било. Умът ѝ бе ясен и остър като бръснач. Свръхвъзприемчив за всичко наоколо. Колко глупаво да не се сети за аптеката. В края на краищата нали те са за това. Искаше ѝ се да се удари по челото за този пропуск. Тили отново я държеше за ръцете. Защо го прави? Нищо им няма. Трябва да намерят фелдшер и да помогнат на поета.

— Ей, малката — подхвърли Тили, — изчакай да премине първата вълна. Прекарах цяла минута в опити да реанимирам купчина червеникава паста, докато си дам сметка колко съм надрусана.

— Какво ми инжектира? — попита Ана, докато въртеше глава и гледаше как лицето на Тили се размазва по краищата.

Тили сви рамене.

— Амфетамини и болкоуспокояващи за армията. Направих ти и една противовъзпалителна инжекция. За всеки случай.

— Ти докторка ли си? — попита Ана, докато си мислеше колко е умна Тили.

— Не, но чета упътванията на медикаментите.

— Добре — каза Ана със сериозно лице. — Добре.

— Хайде да потърсим някого, който знае какво е станало — предложи Тили и я поведе по коридора.

— А след това ще трябва да намеря моите хора — отвърна Ана, но позволи да я водят.

— Май съм предозирала лекарствата. Ноно и Нами са си у дома, в Москва.

— Не, имам предвид моите енориаши. Крис и останалите космопехотинци. Има и една жена, която е изпълнена с гняв, но мисля, че ще мога да говоря с нея. Трябва да ги намеря.

— Добре де. Все пак не биваше да прекалявам. Но първо да потърсим помощ.

Ана си спомни за поета и сълзите отново бликнаха. Щом може да изпитва тъга, значи първоначалната вълна на еуфория бе започнала да се уталожва. За миг съжали, че това се случва.

Тили спря до една схема на стената. Намираше се непосредствено до повредено комуникационно табло. Разбира се, на военните кораби винаги има и от двете, помисли си Ана. Бяха монтирани с предположението, че може да се случи нещо подобно, ако корабът бъде ударен. Тази мисъл също я натъжи. Някаква далечна част от съзнанието ѝ си даваше сметка, че все още е на увеселителното влакче на амфетамините, но тя беше безсилна да направи нещо по въпроса. Отново заплака.

— Службата по охрана е тук. — Тили почука с пръст върху едно място на картата. Свиха на два пъти по коридора и се озоваха в помещение, пълно с хора, оръжие и работещи компютри. Мъж на средна възраст с прошарена коса и мрачно изражение се постара да не им обръща внимание. Други четирима в помещението, по-млади от него, също не погледнаха към тях.

— Отворете първо 35С — нареди възрастният мъж на двама от другите. Той посочи нещо на картата. — Там има десетина цивилни.

— Фелдшерите? — попита един от мъжете.

— Нямаме свободни от тях, а и в камбуза нямаше противоускорителни кресла. Там всичко е на доматено пюре, но Елти каза, че въпреки това ще надзърне.

— Разбрано — отвърна младият мъж и двамата с партньора му се оттласнаха покрай Ана и Тили, без дори да ги поглеждат.

— Вие двамата огледайте коридора — заръча мъжът на останалите. — Събирайте идентификационни карти, ако ги намерите, ако няма — снимайте. Пращайте всичко в оперативния център, ясно?

— Тъй вярно — отвърнаха мъжете и също излязоха.

— Един човек в 295-та има нужда от помощ — обърна се Ана към офицера. — Ранен е тежко. Той е поет.

Мъжът чукна с пръст ръчния си терминал и отвърна:

— Добре, прието. Въведен е в списъка. Ще пратим спешен екип там веднага щом се освободи. Организираме временен лазарет в офицерската столова. Съветвам ви, дами, да се отправите нататък незабавно.

— Какво всъщност е станало? — попита Тили и се улови за стената сякаш се опасяваше, че могат да я изтикат навън. Ана също се вкопчи в най-близкия предмет, който се оказа шкаф за оръжие.

Офицерът огледа внимателно Тили и явно реши, че ще е най-правилно да ѝ даде каквото иска.

— Проклет да съм, ако знам. Бяхме в максимален спирачен режим за близо пет секунди. Пострадали и повреди като при високо *g*. Каквото и да ни е уловило, сграбчило е само корпуса на кораба, без да се интересува за пълнежа.

— Значи бавната зона се е променила? — попита Тили. Ана плъзгаше разсеян поглед по редовете с оръжия. Имаше всякакви видове пистолети. Големи, с дълги пълнители или дебели цеви. Помалки, каквито можеше да видиш в полицейските програми. И в специална секция — електрошокови пистолети, какъвто бе имала на Европа. Е, не точно такъв. Това явно бяха армейски модели. Сиви, лъскави, заплашителни, с много по-голяма батерия. Въпреки несмъртоносното си предназначение изглеждаха опасни. В сравнение с тях нейният пистолет бе като сешоар.

— Не пипайте — предупреди я офицерът. Ана дори не бе осъзнала, че посяга към оръжията.

— Това означава, че има много пострадали — посочи Тили. Ана се почувства като човек, натресъл се по средата на разговор.

— Стотици на „Принц“ — кимна мъжът. — А дори не летяхме близо до горната граница на скоростта. Други кораби бяха далеч по-бързи от нас. Още нямаме връзка с тях.

Ана огледа терминалите в помещението. На почти всички течаха сведения за понесени щети и автоматични разпореждания. Повечето ѝ бяха непонятни. Използваха твърде много съкращения и цифри. Военен жаргон. На един малък монитор се виждаха човешки лица. Ана позна Джеймс Холдън, но беше различен, с прошарена брада. Хора, които се издирват? Другите лица ѝ бяха напълно непознати, докато не се появи моделираният образ на момичето, което Наоми, заместничката на Холдън, бе обвинила за атаката.

— Може би е било космическото момиче — подхвърли тя, преди да осъзнае какво казва. Все още беше под въздействието на амфетамина и едва се сдържа да не се изкикоти.

Офицерът и Тили извърнаха учудени лица към нея.

Ана посочи екрана.

— Джули Мао, момичето от Ерос. Тази, която я обвиниха от „Росинант“. Може тя да го е направила.

Сега вече офицерът и Тили погледнаха към екрана. След няколко секунди лицето на Джули изчезна, заменено от някого, когото не познаваше.

— Ако някой успее да сложи ръка на Джеймс Холдън и да го натика в стая за разпити за няколко часа, мисля, че ще придобием далеч по-ясна представа кого да обвиняваме за всичко това.

Тили се разсмя.

— Ама тази ли обвиняват? — попита тя. — Че това не е Джули Мао. А и няма начин Клари да е някъде тук.

— Клари? — възкликнаха едновременно Ана и офицерът.

— Това е Клари. Клариса Мао. Малката сестричка на Джули. Тя живее на Луната с майка си, доколкото си спомням. Но това момиче със сигурност не е Джули.

— Сигурна ли си? — попита Ана. — Защото заместник-капитанът на „Росинант“...

— Дундуркала съм и двете на коленете си, когато бяха малки. Семейство Мао ни гостуваха често в къщата ни в Байя. През лятото водеха децата, за да плуват и да ядат рибен такос. Тази там е Клари, а не Джули.

— Ах — въздъхна Ана и изведнъж в подсиления ѝ от амфетамин ум се разгъна цялата схема на замисъла. Гневното момиче, което бе видяла в столовата, взривът на кораба на ООН, нелепите съобщения от

корветата на Холдън, последвани от възражения за невинност. — Тя е била. Тя е взривила кораба.

— Кой кораб? — зяпна офицерът.

— Корабът на ООН — онзи, който се взриви. Този, заради който поясните стреляха по Холдън. А после минахме през Пръстена и тя е тук! В момента е на *този* кораб! Видях я в столовата и долових, че нещо не е наред с нея. Изплаши ме и трябваше да го докладвам, но какво можех всъщност да кажа?

Тили и мъжът не сваляха от нея очи. Усещаше как умът ѝ продължава да работи на повишени обороти. Устата ѝ се отваряше и затваряше. Сигурно им изглеждаше като побъркана.

— Тя е тук — повтори Ана.

— Клари? — попита намръщено Тили.

— Видях я в столовата. Тя ме заплаши. Тя е на този кораб.

Мъжът от охраната смръщи вежди, написа нещо на терминала си, изруга полугласно и продължи да пише.

— Ама че съм тъпанар! Програмата за разпознаване на лица потвърди, че имаме пълно съвпадение на издирвания образ в хангар Б.

— Трябва да я арестувате — извика Ана.

— Хангар Б е конструиран като убежище при бедствие — обясни офицерът. — Вероятно е там с други оцелели. Ако изобщо е тя, разбира се. Все пак говорим за анализ на моделиран образ.

— Имате програма, която може да я издирва по всяко време? — попита учудено Тили. — И не сте проверили?

— Госпожо, когато шибаният Джеймс Холдън ни казва „скачай“, ние не питаме колко високо — изръмжа офицерът.

— Ето тук има шлюз. — Ана забодя пръст в дисплея. — Може да излезе през него. Да отиде където си пожелае.

— Къде например? — попита офицерът.

Сякаш по команда на монитора се включи алармата за задействан въздушен шлюз.

— Трябва да я задържим — заяви Ана и улови Тили за ръката.

— Напротив, настоявам да отидете в офицерската столова — каза твърдо мъжът. — Ще пратя хора да я уловят и разпитат веднага щом се справим с ранените. Не се безпокойте за това. В момента имаме по-важни проблеми. Този може да почака.

— Но...

В помещението влетя млад мъж. Лявата му страна бе обляна в кръв.

— Сър, имат нужда от спешен екип в шест-алфа. Десет цивилни.

— Ще видя кого мога да пратя — обеща офицерът. — Знаеш ли нещо за състоянието на ранените?

— Външни фрактури и стърчащи кости, но поне са още живи.

Ана дръпна Тили в коридора.

— Не бива да чакаме повече. Тя е опасна. Вече уби хора, когато взриви другия кораб.

— Още си дрогирана. — Тили се освободи от хватката ѝ, но отлетя към отсрещната стена и се блъсна в нея. — Не се държиш разумно. Какво смяташ да направиш, ако Клари Мао е на този кораб и наистина се окаже терористка? Та тя е взривила цял кораб! Ще я халосаш с Библията?

Ана извади леко от джоба си електрошоковия пистолет. Тили тихичко подсвирна през зъби.

— Откраднала си го? Да не си се побъркала?

— Смятам да я намеря — отвърна Ана, а амфетаминът пееше в кръвта ѝ и подсилваше нейната решимост. Вече вярваше, че ако успее да спре тази Клариса, ще може отново да види семейството си. Разбираше колко ирационална е подобна идея, но въпреки това бе готова да повярва в нея. — Трябва да говоря с това момиче.

— Тя ще те убие — изтъкна спокойно Тили, ала изглеждаше готова да се разплаче. — Нали каза на офицера? Направи каквото трябва. Остави нещата на него. Ти си свещеник, а не полицаи.

— Ще ни е нужна реактивна раница. Знаеш ли къде ги държат? Близо ли са до шлюзовете?

— Ти си се побъркала — повтори Тили. — Не мога да участвам в това.

— И няма нужда — отвърна Ана. — Скоро се връщам.

25.

ХОЛДЪН

— Наоми — повтори Холдън. — Обади се, моля те. Отговори ми.

Мълчанието на радиото вещаеше заплаха. Милър стоеше до него с мрачно и тъжно лице. Холдън се зачуди колко хора са виждали подобно изражение на лицето му. Изглеждаше създадено да произнася думи от типа на: „Станал е инцидент“ и „ДНК съвпада с тази на сина ви“. Холдън усети, че ръцете му треперят. Не че това имаше значение.

— „Росинант“? Наоми, обади се.

— Това нищо не означава — подхвърли Милър. — Може с нея всичко да е наред, а да е повреден предавателят. Или е заета да поправя нещо друго.

— Или умира малко по малко — рече Холдън. — Трябва да отида. Трябва да се върна при нея.

Милър поклати глава.

— Обратният път е доста по-дълъг, отколкото изминатия дотук. Вече не можеш да се движиш бързо. Когато пристигнеш там, ще се е справила с каквото трябва.

„Или ще е мъртва“ — думи, които Милър очевидно му спести.

— Трябва да опитам — настоя Холдън.

Милър въздъхна. За един кратък миг зениците му блеснаха със синкави пламъчета, сякаш дълбоко във вътрешността на очните му ябълки имаше миниатюрни рибки.

— Искаш да ѝ помогнеш? Искаш да помогнеш на всички тях? Ела с мен. Сега. Прибереш ли се обратно, няма начин да разберем какво е станало. А нищо чудно и да не успееш да се върнеш. Пък и можеш да се обзаложиш, че твоите приятели в коридора вече се прегрупират и все още могат да ти откъснат ръцете, ако те спипат.

Холдън имаше чувството, че в главата му живеят две негови копия и всяко дърпа към себе си. Наоми може да е ранена. Дори мъртва. Алекс и Еймъс също. Трябваше да е там, при тях. Но

съществуваше една друга част от него, която разбираше, че Милър е прав. Твърде късно.

— Можеш да кажеш на станцията, че на онези кораби има хора — рече той. — Можеш да поискаш помощ.

— Мога да кажа и на някой камък, че трябва да стане генерален секретар. Това не означава, че ще ме послуша. Всичко това — Милър завъртя ръка — е лишено от разум. Не притежава креативност, нито способност за анализ.

— Наистина ли? — попита Холдън и любопитството за миг надви паниката. — Защо така?

— Някои неща е по-добре да са предсказуеми. Никой не би искал на станцията да й хрумнат собствени лоши идеи. Трябва да побързаме.

— Къде отиваме? — попита Холдън, докато бавно си поемаше въздух. Твърде дълго бе прекарал в безтегловност и сърцето му сигурно страдаше. Опасността да забогатееш и да се отдадеш на мързел.

— Искам да направя нещо за мен — каза Милър. — Нужен ми е достъп до... по дяволите, нямам представа какво е. Да ги наречем архиви.

Холдън най-сетне успя да успокои дишането си, изправи се и кимна на Милър да продължат напред. Докато се спускаха по леко наклонения коридор, той попита:

— Ти вече не си ли свързан?

— Просто зная. Станцията е затворена и никой не ми е давал паролата за достъп. Искях ти да я отключиш.

— Не съм сигурен, че ще мога да направя нещо, което ти не можеш — възрази Холдън. — Освен да съм приятен събеседник за вечеря.

Милър спря при поредния задънен изход, докосна стената и порталът се разтвори като диафрагма. Той даде знак на Холдън да се промуши и го последва, след което вратата зад тях се затвори. Намираха се в друго голямо помещение, приблизително осмоъгълно, със стени от по петдесет метра. И тук мястото бе обитавано от насекомopodobни механоботи, но нямаше стъклени колони. Вместо тях в средата на залата се издигаше масивна конструкция от сияещ син метал. Тя също бе осмоъгълна — умалена версия на помещението, но със стени едва от по няколко метра. Не сияеше по-ярко от останалата

част на залата, ала Холдън усещаше, че от нея се излъчва нещо, почти физически натиск, който затрудняваше придвижването. Скафандърът го осведоми, че атмосферата се е променила, че е богата на сложни органични съединения и азот.

— Понякога, ако имаш тяло, това ти придава и известен статут. Ако не ти се доверяват, не може да крачиш из този пропаднал свят.

— Пропаднал свят?

Милър потрепери и опря ръка на стената. Чисто човешки жест на объркване. Сияещият мъх по стената не реагира на допира. Устните на Милър бяха започнали да почерняват.

— Пропадналият свят. Субстратът. *Материята*.

— Добре ли си? — попита Холдън.

Милър кимна, но изглеждаше сякаш ще повърне.

— Понякога се сблъсквам с неща, които са твърде сложни за моята глава. Тук е по-добре, но вероятно ще има въпроси, които няма да са по силите ми. Дори само да мисля, с цялата тая гадост, свързана отзад с главата ми и поддържаща постоянен и пълен контакт, е твърде много за мен и съм сигурен, че... те ще... ще ме... ще ме рестартират. Искam да кажа, е, да де, съзнанието е само илюзия и дрън-дрън-дрън, но предпочитам да не се стига дотам, ако зависи от мен. Не зная колко ще помни следващият.

Холдън спря, обърна се към Милър и го блъсна силно. И двамата се люшнаха назад.

— Изглеждаш ми съвсем реален.

Милър вдигна пръст.

— Изглеждам. Добре казано. Не си ли се питал защо изчезвам веднага щом се появи някой друг?

— Толкова ли съм специален?

— Да, но не е причината.

— Добре де — рече Холдън. — Ще те изслушам. Та защо изчезваш?

— Не зная дали ще ни стигне времето, но... — Милър свали шапката си и се почеса по главата. — Мозъкът има сто милиарда нервни клетки и около петстотин трилиона синапси.

— Това влиза ли в изпита?

— Не се прави на глупак — тросна се Милър и си нахлупи обратно шапката. — Та това нещо се отглежда на местна почва. Няма

два еднакви мозъка. Имаш ли представа какви ресурси са необходими, за да се моделира дори само един човешки мозък? Повече, отколкото всички човешки компютри, създавани някога. И то още преди да стигнат до информацията, която се съдържа в клетките.

— Разбрах.

— А сега си представи тези синапси като копчета на клавиатура. Петстотин трилиона копчета. Когато вътре се въвежда образ и мозъкът си казва: „Това е цвете“, той натиска в определена последователност няколко милиарда копчета. Всъщност не е и толкова лесно. Защото това не е цвете, а куп от асоциации. Ухания, усещане за мекота и влага между пръстите, цветето, което веднъж си подарил на майка си, цветето, подарено на твоето момиче. Цветето, което си настъпил случайно и си се натъжил. А тази тъга довежда нови асоциации.

— Разбрах те — повтори Холдън и вдигна ръце в знак, че се предава. — Макар че наистина е сложно.

— Представи си още, че трябва да натиснеш точно определени копчета, за да накараш някого да си помисли за друг човек, да го чуе как говори, да си спомни дрехите, които е носел, начина, по който мирише, и как понякога си сваля шапката, за да се почеше по главата.

— Почакай — спря го Холдън. — Да не искаш да кажеш, че в мозъка ми е проникнала протомолекулата?

— Не точно. Може да не си забелязал, но аз не съм от местните.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Ето виждаш ли? Сега искаш от мен да обясня микровълните на една маймуна.

— Не съм казвал подобно нещо, но разбирам метафората ти.

— Добре де. Най-сложната симулация в историята на вашата слънчева система върви в този момент, та не мога да претендирам, че съм тук, в едно и също помещение с теб. Освен че не правя, което трябва да направя, мама му стара.

— И то е?

— Да докосна онова голямо нещо в центъра на помещението.

Холдън погледна отново към странната конструкция и почувства извирания от нея натиск.

— Защо?

— Защото — отвърна Милър, сякаш четеше лекция на глупаво дете — това място е затворено. То не приема външни връзки без

необходимото ниво на одобрение, което аз не притежавам.

— А аз го притежавам?

— Ти не осъществяваш дистанционна връзка. Ти вече си тук. Вътре в субстрата. В някои негови части, но и това стига.

— Но аз току-що влязох тук.

— Ще получиш помощ. Успях да успокоя част от охранителната система, за да стигнеш до това място.

— Значи ти си пуснал и космопехотинците?

— Когато едно нещо е отключено, то е отключено. Ела.

Колкото повече се приближаваха към осмоъгълника, толкова по-трудно ставаше за Холдън да върви. Не беше само страхът, макар че гърбът му бе плувнал в пот. Трудността бе съвсем материална, сякаш се бореше с магнитно поле.

Върху стените на осмоъгълника бяха изсечени различни странни знаци или фигури, някои от тях изпъкваха подобно на дървесни гъби. Той протегна ръка и зъбите му затракаха.

— Какво ще стане сега? — попита.

— Как си с квантовата механика?

— А ти как си?

— Май доста я разбирам — рече Милър с крива усмивка. — Сега давай.

— Значи няма да избухна в пламъци, така ли?

Милър размаха ръце.

— Не мисля. Не ме бива много по техните отбранителни системи. Но мисля, че няма.

— Аха. Само мислиш?

— Да.

— Добре. — Холдън въздъхна и посегна към повърхността пред него. После се спря. — Ти май не отговори на въпроса ми, а?

— Само бавиш нещата — укори го Милър. — На кой въпрос?

— Защо никой не те вижда? Но истинският въпрос е: защо избира мен? Искам да кажа, ясно де, ровичкаш в ума ми и това сигурно е тежка задача, ако трябва да го правиш с умовете на други, е още по-тежка и прочее. Но защо мен? Защо не Наоми, генералния секретар или когото и да било?

Милър кимна, за да покаже, че е разбрал въпроса. Намръщи се и въздъхна.

— Милър доста те харесваше. Смяташе те за свестен тип.

— Това ли е?

— Още ли ти трябва?

Холдън положи длан на плоската повърхност. Не избухна в пламъци. Усети през ръкавиците на скафандъра слабо електрическо гъделичкане и после нищо, защото се носеше в космоса. Опитва се да изкрещи, но не успя.

„Извинявай — произнесе един глас в главата му. Приличаше на Милъровия. — Не исках да те домъквам тук. Просто се опитай да се отпуснеш, ясно?“

Холдън се помъчи да кимне, но и това не успя. Нямаше глава. Усещането за собственото му тяло се бе променило, изместило, разширило далеч отвъд всичко, което би могъл да си представи преди. Най-простото сравнение би било да го нарече изтръпване. Чувстваше звездите в себе си, изпълваше го огромен и безбрежен космос. С една-едничка мисъл можеше да насочи вниманието си към слънце, заобиколено от непознати планети, сякаш опираше пръст в тила си. Всички светлинки имаха различен вкус, различен мирис. Искеше му се да затвори очи срещу този наплив на усещания, но не можеше. Нямаше дори нещо тъй нужно и обикновено, каквото са очите. Беше се превърнал в нещо невъобразимо голямо, изобилно и странно. Хиляди гласове, милиони, милиарди, се издигаха в хор и той беше тяхната песен. А в неговия център бе мястото, където се събираха всички нишки. Той позна станцията не по това как изглеждаше, а по дълбокото и мощно туптене в сърцето ѝ. Тук се съдържаше, прехвърляше, канализираше енергията на милиони слънца. Това бе свързващото звено между световите, чудото на познанието и силата, дадено му от небесата. Неговият Вавилон.

И тогава една звезда угасна.

Не беше кой знае колко уникална. Не беше дори красива. Умълчаха се само няколко от квадрилоните гласове и ако великият хор на неговото същество отслабна от липсата им, нямаше дори как да го почувства. Ала въпреки това през него премина тръпка. Цветовете в съзнанието му се завихриха и потъмняха. Загриженост, любопитство, тревога. Дори удоволствие. Нещо ново се бе случило, за пръв път от хилядолетие.

Още една звезда трепна и угасна. Нови няколко гласа изчезнаха завинаги. Този път обаче всичко се промени. Той почувства, че в него се надига огромен и могъщ спор, като треска или болест. Толкова дълго бе съществувал отвъд всякаква заплаха, че рефлексите му за оцеляване бяха отслабнали, атрофирали. Холдън изпита страх и този път знаеше, че е неговият страх — страхът на човек, впримчен в машината, — защото неговото по-голямо съзнание не помнеше страха. Гигантският парламент се завъртя — мисли и мнения, анализи и поезия, които се смесваха и разпадаха на съставните си части. Беше красиво като трепкаща върху нефтено петно слънчева светлина — и също толкова ужасяващо.

Три слънца угаснаха и сега Холдън почувства, че се смалява. Но все още бе в едва доловими размери. Бяло петно върху opakото на ръката му, дребна нелекувана рана. Чумата все още бе само симптом, но такъв, какъвто неговото по-голямо съзнание не можеше да пренебрегне.

От станцията в сърцевината му той се пресегна към местата, където е бил, потъмнелите системи, изгубени за него, и премина през огнен портал. Угасналите звезди, сега само материя, празни и мъртви, бяха започнали да набъбват. Те изпълваха системите си с яростта на радиацията и свръхвисоката температура, късаха електрони от всеки атом и се възпламеняваха. Отекна екотът на окончателната им смърт и Холдън почувства скръб и умиротворение. Раковото образуване го бе поразило и бе изгорено. Никога вече нямаше да може да възстанови изгубените умове. Смъртността се бе завърнала от изгнание, но тя бе прочистена с огън.

Угаснаха стотици звезди.

Това, което допреди бе песен, се превърна в писък. Холдън усети, че тялото му се намества, изпълнено с ярост, като рояк затворени и умиращи пчели. В отчаянието му изгоряха стотици слънца, станцията мятеше разрушение през порталите с бързината, с която настъпваше тъмнината, но нарастващата сянка не можеше да бъде спряна. От всички участъци на плътта му изчезваха звезди, гласове потъваха в тишината. Смърт витаеше из вакуума, по-бърза от светлината и неумолима.

Той почувства решението като кристално семе, придобиващо форма сред хаоса около него — твърдо, плътно, несломимо. Отчаяние,

скръб и милиони сбогувания, всяко едно с друго. Думата „карантина“ изплува около него и с логиката на съня в нея се съдържаше непотвърдената тежест на ужаса. Но заедно с него, като последен глас в Кутията на Пандора, дойде обещанието за повторно обединение. Един ден, когато бъде намерено решението, всичко, което бе изгубено, щеше да бъде възстановено. Порталите щяха да се отворят наново. Огромният ум щеше да възкръсне.

Дойде моментът на разпадането, внезапен и очакван, и Холдън се пръсна на части.

Намираще се в мрак. Празен, разреден и изгубен, очакващ да бъде изпълнено обещанието, очакващ смълчаните гласове да прошепнат, че Армагедонът е бил спрян, че не всичко е изгубено. А междувременно тишината царуваше.

„Хм — промърмори Милър в мислите му. — Ама че странна работа.“

С усещането, че го теглят назад през безкрайно дълъг тунел, Холдън се завърна в тялото си. За един невероятно кратък миг той се почувства малък, като миниатюрна бръчица върху кожата. След това осъзна, че е безкрайно уморен, и се тръшна шумно на пода.

— Добре — рече Милър и се почеса с китка по бузата. — Предполагам, че това е началото. Донякъде обяснява нещата, донякъде — не. Шибана история.

Холдън се изтегна по гръб. Чувстваше се като прекаран през книжно сито и после слепен набързо. Опита се да си припомни какво е да си с размерите на галактика, но не успя и само се намръщи от болката в главата.

— Кажи ми какво обяснява — помоли той, когато си припомни как се говори. Да раздвижва плът и мускули бе наистина странно и дори неприятно.

— Те са поставили системите под карантина. Изключили са мрежата, за да спрат това, което унищожава отделните части.

— Значи зад всеки от тези портали има слънчева система, пълна с нещото, което е направило протомолекулата?

Милър се разсмя. Нещо в смеха му накара да пробягат тръпки по гърба на Холдън.

— Струва ми се направо невероятно.

— Защо?

— Тази станция е чакала над два милиарда години сигнал, че всичко е наред и може да отвори отново мрежата. Ако бяха намерили решение, нямаше да продължават да чакат. Каквото е да е станало, мисля, че ги е погубило всичките.

— Всички освен теб — посочи Холдън.

— Не, малкият. Аз съм един от тях, както „Росинант“ е един от вас. „Роси“ е доста умен за машина. Той знае немалко неща за теб. Вероятно би могъл да създаде нелоша твоя симулация, ако някой му нареди. А тези неща? Тези, като които се почувства? Сравнен с тях, аз съм нещо като ръчен терминал.

— И искаш да кажеш, че нищото, за което става въпрос — каза Холдън, — то ги е убило.

— Ако трябва да сме честни, то не е съвсем нищо. — Милър скръсти ръце. — Знаем, че е изляло галактика, която са обитавали огромно количество разумни цивилизации, сякаш е пуканка, а това е нещо. Знаем и че е оцеляло след стерилизация, обхващаща няколкостотин слънчеви системи.

Холдън бе спокоен от яркия спомен как станцията изхвърля огън през пръстеновите портали, как звезди от другата страна се раздуват като балони, как портали изчезват в пламъци. Дори ехото от този спомен едва не го заслепи с болката, която носеше.

— Сериозно, наистина ли са взривили онези звезди, за да го спрат?

Холдъновият образ на Милър потупа колоната в средата на помещението, макар той вече да знаеше, че Милър не я докосва. Нещо натискаше правилните копчета на неговата синаптична клавиатура, за да го накара да мисли, че Милър го прави.

— Аха. Автоклавирали са цяло разклонение. Вкарали вътре допълнителна енергия и ги напompали като балони.

— Вече не могат да го правят, нали? Искам да кажа, ако нещата, които движат всичко това, са изчезнали, няма кой да натисне спусъка. За да се случи и с нас.

Мрачната усмивка на Милър смрази кръвта на Холдън.

— Все ти го повтарям. Хлапе, тази станция не е в боен режим. Тя играе на сигурно.

— Има ли начин да я накараме да се почувства по-добре?

— Разбира се. Сега, когато вече съм тук, бих могъл да премахна блокадата — обясни Милър. — Но ти ще трябва да...

Милър изчезна.

— Ще трябва какво? — извика Холдън. — Какво ще трябва да направя?

Зад гърба му отекна усилен от говорител глас:

— Джеймс Холдън, с пълномощията, дадени ми от Марсианската конгресна република, ви поставям под арест. Коленичете и опрете ръцете си зад главата. Всеки опит за съпротива ще бъде неутрализиран със смъртоносна сила.

Холдън направи каквото му бяха наредили, но успя да се извърне и да погледне през рамо. В помещението се бяха появили седем космопехотинци с обемисти скафандри. Дори не си бяха направили труда да насочат оръжията си към него, но Холдън знаеше, че могат да го застигнат и разкъсат само със силата на енергоброните си.

— Момчета, сериозно, не можахте ли да ми оставите поне още пет минути?

26.

БИКА

Гласове. Светлина. Усещане, че нещо не е наред на някои места, какво — не можеше да определи. Бика се опита да скръцне със зъби и откри, че вече е стиснал толкова здраво челюсти, та го болят. Някой извика, но той не знаеше откъде е дошъл викът.

Светлина привлече вниманието му. Обикновена бяла луминесцентна светлина, разсеяна от тънка мрежа. Аварийно осветление. От този тип, който се включва, когато спре токът. Беше болезнено да гледа към нея, но го направи, за да се съсредоточи. Ако намери някакъв смисъл в това, всичко останало ще си дойде на мястото. Някъде отвън не спираше да вие аларма. В коридора. Умът му се опита да се плъзне нататък, да отиде в коридора, навън, в безформения хаос и той го върна обратно към светлината. Беше като да се опита да се събуди, когато вече е буден.

Постепенно той осъзна, че е чувал подобна аларма в лазарета. Значи беше там, завързан за леглото. Неприятното усещане в ръката му бе от венозна система. В един кратък миг на предизвикващ повдигане световъртеж светът се преобърна и той не стоеше, а лежеше. Безсмислена разлика, когато липсва гравитация, но човешкият мозък, изглежда, никога не се отказваше да търси посоки. Болеше го вратът. Главата му заплашваше да се пръсне. Имаше и нещо друго, което не беше наред.

Не беше сам в отделението. На всички легла бяха настанени мъже и жени, повечето със затворени очи. Прозвуча нова аларма, жената в леглото срещу него бе с много ниско кръвно налягане. Сринало се до летални стойности. Той извика и край него прелетя мъж с фелдшерска униформа. Нагласи нещо на пулта край леглото и се оттласна в друга посока. Бика се опита да го улови, докато прелиташе наблизо, но не успя.

Помнеше, че беше в службата. Серж вече си бе тръгнал за нощна почивка. Няколко дребни инцидента ги бяха задържали този ден,

типични истории, когато страда дисциплината на екипажа. Подобно на останалите и той се бе задържал, за да види дали Холдън и марсианците ще излязат от станцията. Или ще се случи нещо друго. Опасения, които прогонваха съня. Прегледа отново видеорепортажа, пратен от „Росинант“. Изненадващо младият и чаровен Джеймс Холдън, който казва: „Ето това наричаме бавна зона“. Спомни си, че всички бяха възприели названието на Холдън, и се зачуди дали е защото той пръв бе стигнал там, или имаше нещо друго, неуловимо с просто око.

А след това се озова тук. Значи някой ги е нападнал. Някое торпедо се е промъкнало покрай отбранителните им системи или има нов саботаж. Може би целият този проклет кораб се разпадаше.

До леглото имаше комуникационно табло. Пресегна се и въведе своя код, за да се добере до корабната система, не само до интерфейса на лазарета. Поиска връзка със Сам и след няколко тревожни удара на сърцето тя се появи на екрана. Косата се рееше около главата ѝ. Нулевата гравитация непрестанно го караше да мисли за удавници. Склерата на лявото ѝ око бе яркочервена от кръвоизлив.

— Човече — въздъхна тя с облекчение. — Не съм вярвала, че толкова ще се зарадвам да те видя.

— Трябва ми доклад за обстановката.

— Добре — съгласи се тя. — Най-добре да се срещнем за него. В службата ли си?

— В лазарета — отвърна Бика.

— Идвам след минутка — обеща тя.

— Сам. Какво е станало?

— Помниш ли онзи задник, който се заби в Пръстена и се превърна в рядка каша, когато корабът му попадна в бавната зона? Същото нещо.

— Движели сме се прекалено бързо? — попита Бика.

— Не. Нещо обаче е променило правилата. Имам няколко техники, които се бъхтят здравата, за да определят какво е новото ограничение на скоростта, но в момента се носим безпомощно към онзи голям пояс от отломъци. Заедно с всички останали.

— С цялата флотилия?

— С тях и техните братя и сестри — отвърна Сам. В думите ѝ се долавяше някакво мрачно отчаяние. — Никой не е с включени

двигатели и вероятно само совалките в хангарите са в състояние да летят, но никой не желае да ги изстреля, докато не се разбере каква трябва да е скоростта. „Бегемот“ вероятно е летял най-бавно, когато това е станало. На другите кораби е далеч по-зле.

„Колко зле?“ — понечи да попита той, но нещо го накара да замълчи. Отново му се зави свят и го изпълни дълбокото усещане, че нещо се е объркало.

— В първо отделение съм — рече той.

— Идвам веднага — отвърна Сам и прекъсна връзката. Щеше му се да се отпусне на възглавницата, да почувства успокояващата ръка на гравитацията, която да го притисне в леглото. Искаше да вижда зад прозореца слънцето на Ню Мексико и да усеща свежия полъх под синьото небе. Но нито едно от тези неща не бе възможно тук. Нито едно от тях щеше да е достъпно за него някога.

„Ще почиваш, когато си мъртъв“ — помисли си и отново включи комуникационния терминал. Ашфорд и Па не приемаха повиквания, но и на двамата прати съобщения. Тъкмо правеше опити да се свърже със службата за охрана, когато се появи една лекарка и го заговори. Казваше се Мин Стърлинг. И с второ име Бени Кортленд-Мапу. Слушаше я с половин ухо. Една трета от екипажа били в смяната за почивка, обезопасени в своите противоускорителни койки. Другите две трети — включително и той — се ударили в стените или мебелите, а ръчните терминали, в които гледали, се превърнали във високоскоростни проектили. После стана дума за съживяване на нервна тъкан, нулева гравитация и гръбначномозъчна течност. Бика се чудеше къде ли е Па. Ако е мъртва, а Ашфорд е още жив, това щеше да се превърне в проблем.

Възстановяването от катастрофата можеше да поеме в две посоки. Или всички ще се стегнат и ще заработят заедно и тогава има шанс да оцелеят, или ще се придържат към стадните различия и страхове и тогава ще умрат още хора.

Трябваше да намери начин да се координират със Земята и Марс. Съвсем скоро нуждата от медицински материали и лекарства щеше да нарасне неимоверно. Ако иска да успее, наложително е да сплоти хората. Трябва да разбере дали Моника Стюарт и екипът ѝ — или поне тази част от нейния екип, която нямаше да бъде обвинена в саботаж и екзекутирана — са все още живи. Ако успее да започне да изпраща

свои съобщения, нещо от типа на репортажите, което тя бе правила с Холдън...

Лекарката изглеждаше възбудена от нещо. Той не забеляза, когато Сам влезе в помещението, просто тя изведнъж се озова край него. Левият ѝ крак бе с импровизирана шина от найлонова лепенка и изолираща пяна. Бика протегна ръка към докторката, давайки ѝ знак да замълчи, и насочи вниманието си към Сам.

— Готов ли е докладът? — попита.

— Да — отвърна тя. — Можеш да го чуеш веднага щом се вслушаш в това, което ти казва жената.

— Какво?

Сам посочи доктор Стърлинг.

— Трябва да я изслушаш. Да чуеш какво ти казва. Важно е.

— Нямам време, нито търпение да...

— Човече! — тросна се Сам. — Кажи ми, можеш ли да почувстваш нещо — каквото и да било — от гърдите надолу?

Усещането, че нещо не е наред, отново се завърна и заедно с него го завладя и ужасяващ, първичен страх. Започна да му се гади и той затвори очи. Всички думи, които докторката бе казала — смачкан гръбначен стълб, масивна кръвозагуба, параплегия, — най-сетне достигнаха до съзнанието му. За негов срам очите му се напълниха със сълзи и образът на двете жени се размаза.

— Ако тъканите се възстановят не както бихме желали — продължаваше лекарката, — пораженията ще са тройни. Телата ни не са пригодени да оздравяват в безтегловност. Ние сме създадени така, че болестите да се оттичат от нас. Имате масивна формация от кръв и спинална течност, която оказва натиск върху раната. Трябва да я дренираме и да почистим костните частици. Можем да започнем регенерацията незабавно, но има поне десетина пострадали, които се нуждаят от ноотропици само за да останат живи.

— Разбирам — отвърна Бика и преглътна с мъка. Надяваше се, че тя ще спре да говори, но инерцията я караше да продължава.

— Ако можем да стабилизираме увреждането, да намалим натиска и да ви осигурим поне една трета *g*, съществува немалка надежда за частично възстановяване.

— Добре — рече Бика. Общият шум от тревожни сигнали и гласове сега му се струваше като непроницаема тишина.

— Какви са вашите препоръки?

— Медицинска кома — отвърна без колебание жената. — Бихме могли да забавим процесите в организма ви. Да ви стабилизираме, докато успеем да се евакуираме.

Бика затвори очи и изтика сълзите навън. Трябваше само да каже „да“ и тогава проблемът щеше да е на други. Всичко ще изчезне и когато се събуди, ще са под тяга и тялото му ще се възстановява. Или изобщо няма да се събуди. Моментът отмина. Не всичко бе изгубено.

— Благодаря ви за препоръката — каза той. — Сам, а сега искам да чуя доклада за щетите.

— Моля те, не го прави — втренчи в него очи Сам. — Знаеш какво става, когато някоя от мрежите ми израсте наново не както трябва. Изгарям я и започвам отначало. Това е биология. Не можем да ти изтръгнем кабелите и да те рестартираме. Нито пък ти ще надмогнеш травмите с прекомерна мъжественост.

— Това ли правя според теб? — попита той и за миг прозвуча като стария Бик.

— Говоря сериозно — продължи Сам. — Не ме интересува какво си обещал на Фред Джонсън и колко корав смяташ, че си. Искам да си голямо момче, да си изпиеш горчивите лекарства и да се справиш. Ясно ли е?

Тя очевидно бе на ръба да се разплаче. Лицето ѝ бе потъмняло от прилива на кръв. Вероятно мнозина от екипа ѝ бяха загинали. Хора, които е познавала от години. Може би през целия си живот. Хора, с които е работила всеки ден. Едва сега, с кристална яснота, която можеше да се равнява на духовно прозрение, той видя дълбочината на нейната мъка и почувства как тя отеква в него. Представи си, че същото е с много други хора. Всички на корабите имаха тежко ранени или мъртви приятели. А когато хората скърбят, те вършат неща, които не биха направили на трезв ум.

— Сам, погледни къде сме — заговори той. — Помисли си какво правим тук. Някои неща никога вече няма да се върнат към нормалното. — Сам избърса очите си с ръкав, а Бика се обърна към лекарката. — Разбирам и уважавам мнението ви на специалист, но не мога да го приема в момента. След като корабът и екипажът бъдат изведени от непосредствена опасност, можем да го обсъдим повторно, но дотогава за мен е по-важно да продължа да изпълнявам дълга си.

Можете ли да ми помогнете да съм в кондиция — доколкото това е възможно.

— За известно време ще мога — отвърна докторката. — Но по-късно ще се наложи да си платите за това.

— Благодаря ви — каза Бика с топъл и прочувствен глас. — А сега, главен инженер Розенберг, нека чуем доклада за щетите.

* * *

Положението не беше никак добро.

Единственото, което крепеше Бика, след като изслуша доклада на Сам и се консултира с лекарите и оцелелите от неговия екип, бе мисълта, че „Бегемот“ бе прекарал бурята по-леко от останалите кораби. Конструирването и построяването му като кораб за далечни полети означаваше, че са помислили за такива неща като дълготрайно износване и устойчивост. „Бегемот“ бе летял със скорост, с десет процента по-ниска от ограничението в бавната зона, когато бе настъпила промяната.

Масивното обратно ускорение бе сполетяло едновременно всички кораби, забавяйки ги за по-малко от пет секунди от предишната скорост до едва осезаемо дрейфуване. Ако бе станало внезапно, почти никой нямаше да оцелее. Дори с това относително забавяне на спирачния режим броят на пострадалите беше висок. Хората по работните места, тези, които бяха закопчани в противоускорителните кресла, бяха понесли натоварването добре. Но всички онези, които са били в коридорите или по масите в столовата, бяха загинали на място. Данните досега бяха за над двеста убити и два пъти повече ранени. Три марсиански кораба, летели доста по-бързо от „Бегемот“, засега не отговаряха на запитванията. Големите земни кораби докладваха за тежки загуби и поражения.

И за да се влошат още повече нещата, радио- и лазерните сигнали назад през Пръстена бяха изкривени до такава степен, че правеха връзката почти невъзможна. Не че това имаше значение. Бавната зона — по дяволите, ето че и той вече я наричаше така — полагаше всякакви усилия, за да им напомня колко големи са разстоянията в космоса. При скоростта, която сега им беше позволена,

връщането назад през Пръстена щеше да отнеме почти толкова време, колкото пътуването до тук от Пояса. Месеци, при това със совалките. Всички кораби щяха да останат пленници на това място.

Не можеха да разчитат на никого другиго, освен на себе си.

Станцията бавно ги притегляше към орбитата, в която се бе оформил пояс от отломки и други летателни съдове, и нямаше никакъв начин да променят този курс. Не можеха нито да ускоряват, нито да спират. На нито един от корабите нямаше тяга и това влошаваше допълнително медицинските проблеми, тъй като в безтегловност травмите имаха бърза тенденция към влошаване. Енергосистемата на „Бегемот“, вече повредена и отслабена от изстрелването на торпедото, бе продължила да страда от каскада поредни аварии. Групата на Сам обикаляше из кораба и се опитваше да възстанови повредените връзки или да прокара нови, където това бе възможно. Един от земните кораби едва не бе изгубил обшивката на термоядрения си реактор, което бе довело до автоматично изключване на енергоподаването. Животът там сега продължаваше на резервни акумулатори. Марсианските флотски кораби може би бяха по-добре или по-зле, ала командирите им не споделяха информация.

Ако това бяха поражения от битка, значи бяха претърпели унизителна загуба. А не беше дори краткотрайна атака.

— Тогава как ще го наречете? — попита Па от екрана на ръчния му терминал. Двамата с Ашфорд бяха сред оцелелите. Капитанът ръководеше възстановителните работи, опитвайки се — поне по мнението на Бика — да овладее гребена на кризата. На Па оставаше да координира действията с другите кораби. Тя беше по-обиграна в това. Съществуваше малък шанс да се вслуша в думите му.

— Ако аз го правех, щях да го нарека прогресивно задържане — отговори Бика. — Онзи копелдак, който пръв се стрелна през Пръстена, явно е нарушил някакво правило и затова му е била наложена забрана за движение. Правило за бързината, с която може да се лети тук. После Холдън и космопехотинците стигнаха станцията и изглежда, там се е случило нещо. Каквото и да управлява онази станция, решило е още да затегне режима и тогава пострадахме и ние. Не зная какъв е механизмът, нито как го правят, но така диктува логиката на основната подготовка. Позволява ни минимална свобода

на действие, но колкото повече натискаме, толкова по-силно затяга примката.

— Разбрах — отвърна Па и прокара ръка през косата си. Имаше уморен вид. — Аз бях на същото мнение. Докато не го караме да се почувства заплашен, нещата няма да се влошат.

— Но ако някой се разбеснее... — продължи Бика. — Не зная. Някой, който е решил да мъсти за изгубените си приятели. Ако някой реши да изстреля ядрено торпедо към станцията, нещата може да станат още по-страшни.

— Така е.

— Трябва да накараме оцелелите да действат заедно — продължи Бика. — Земята, Марс и ние. Всички. Защото ако аз бях онази сила отсреща, щях да ескалирам от пасивно задържане до агресивно, а после да гръмна някого. Не бива да позволяваме да се стига...

— Казах, че ви разбрах, господин Бака — почти извика Па. — Можете да прекратите със защитата на тезата си. Защото това, което точно сега не ми е нужно, е поредният самовлюбен мъжкар, който да ми повтаря колко е висок залогът и как не бива да оцапвам нещата. Разбрах ви. Благодаря.

Бика премигна, отвори уста, после я затвори. Долавяше ехото от Ашфорд в нейното недоволство.

— Прощавайте, заместник — извини се той. — Права сте. Това беше извън пълномощията ми.

— Не се тревожете за това, господин Бака — продължи тя с официалния тон. — Ако имате някакви конкретни, специфични препоръки, вратата ми винаги е отворена.

— Оценявам жеста ви — рече Бика. — Значи капитанът...

— Капитан Ашфорд прави всичко възможно да поддържа реда на кораба и неговата готовност за реакция. Той смята, че е добре за духа на хората да го виждат навсякъде. Вярвате или не, ние сме един голям и сплотен екипаж.

— Ще го имам предвид.

Лицето ѝ помрачня, после тя се наведе към екрана и внезапно придоби съчувствен вид.

— Разбрах за състоянието ви. Съжалявам.

— Няма нищо — промърмори той.

— Ако ви наредя да приемете медицинската кома?

Той се разсмя. Но дори смехът му не бе както преди. Твърде насечен.

— Ще го направя само когато смятам, че съм готов — отвърна.
— Когато излезем от гората. Тогава докторите могат да правят с мен каквото искат.

— Добре тогава — кимна Па и терминалът ѝ изписука. Тя изруга тихо. — Трябва да вървя. По-късно ще се свържа с вас.

— Съгласен — отвърна Бика и връзката бе прекъсната.

Най-мъдрото сега би било да поспи. Беше буден вече от четиринайсет часа, проверявайки кои са оцелели от службата за охрана, вършейки всичко, което би могъл, докато лежеше в лазарета. Четиринайсет часа не бяха кой знае какво в момент на криза, само че на всичко отгоре бе и парализиран.

Парализиран.

Той прокара пръсти по гърлото си и надолу през гърдите до онази невидима линия, отвъд която кожата преставаше да бъде негова и се превръщаше в нещо друго. В месо. Умът му подскочи при тази мисъл. И преди му се бе случвало да получава травми, но винаги се бе възстановявал. Поне четири или пет пъти бе заставал на прага на смъртта. Нещо винаги му помагаше да се изправи бързо на крака. И този път ще стане така. По някакъв начин ще се върне към живота. Просто още една история, която след време ще разказва.

Знаеше, че се залъгва, но какво друго би могъл да направи? Освен да се отдръпне, разбира се. А може би точно това трябваше. Да остави на Па да поеме грижата. Да отстъпи още една територия на Ашфорд. Никой нямаше да го вини за каквото и да е било, докато е в медицинска кома. Дори Фред. По дяволите, Фред вероятно щеше да го посъветва да послуша докторите. Да му нареди.

Бика затвори очи. Очакваше да заспи или поне да се унесе, да се пренесе в някакво полуреално съществуване. Чуваше ясно как една от лекарките плаче тихо в коридора: бавен, механичен звук, по-скоро сякаш беше болна от нещо, а не даваше израз на мъката си. Някой се закашля. Сега пневмонията бе най-страшната заплаха. В безтегловност дробовете губеха способността си да се прочистват от секретите. Освен това, разбира се, ги дебнеха сърдечни удари и емболия, тъй като кръвта показваше тенденция да се задържа и сгъстява в периферията.

Едно и също на всички кораби. Не толкова тежки травми ставаха смъртоносни заради липсата на притегляне. Да можеха само да включат поне малко тяга. Да си върнат гравитацията...

„Сега всички сме един сплотен екип“ — припомни си в полудрямка думите на Па и това изведнъж го накара да се събуди. Той зашари по ръчния си терминал, но Па и Ашфорд отказваха да приемат запитвания. Беше посред нощ. Поколеба се дали да не им прати сигнал за тревога, но се отказа. Още не. Първо ще опита със Сам.

— Здравсти — промърмори тя сънено. На екрана лицето ѝ изглеждаше посивяло, набръчкано край устните. Зачервените ѝ очи бяха зло предзнаменование.

— Здравсти, Сам. Виж, трябва да прехвърлим на „Бегемот“ екипажите на всички останали кораби. Да доведем всички тук, за да не може никой да прави глупости.

— А шарено пони искаш ли?

— Че как — отвърна на ироничната закачка той. — Въпросът е, че трябва да им дадем основание да го направят. Нещо, от което имат нужда, но не могат да го намерят другаде.

— Звучи страхотно — поклати глава Сам. — Но тъй като все още съм малко сънena, ще те попитам направо — очакваш ли нещо от мен?

— Те всички имат ранени. Ще им е нужна гравитация. Питам те колко време ще ти трябва да завъртиш барабана?

27.

МЕЛБА

Мракът бе красив и сюрреалистичен. Корабите на флотилията, събрани заедно от тайнствената сила на станцията, се намираха съвсем близо един до друг — толкова близо, колкото никога преди, когато са били под човешки контрол. Единствените светлини идваха от задействалите се външни системи за поддръжка и от зловещото сияние на самата станция. Беше като да преминаваш през гробище на Луната. Поясът от кораби и отломки сияеше като блещукаща небесна дъга пред и зад нея, сякаш всяка избрана от Мелба посока щеше да повежда от мястото, където се намираше сега.

Реактивният скафандър разполагаше с ограничен запас от гориво и тя искаше да го запази за момента на своето отстъпление. Ето защо се наложи да трополи с тежките магнитни обувки по обшивката на „Принц“, докато стигне ръба, и едва тогава се изстреля в пространството между корабите, прицелена право в марсианския снабдителен кораб. Полумеханоботът и системата за аварийно отваряне на шлюзове тежаха общо петдесет килограма, ала след набиране на нужната скорост бяха почти толкова лишени от тежест, колкото и тя. Мелба си даваше сметка, че това е само илюзия, но в безвремието на полета между „Принц Томас“ и „Росинант“ всички досегашни тревоги внезапно изгубиха смисъл.

Скафандърът бе оборудван с най-обикновен лицев дисплей, който очертаваше „Росинант“ с тънка зелена линия. Не беше най-близкият кораб. Пътешествието до него щеше да отнеме часове, но това не я безпокоеше. И той бе попаднал в капана като всички останали. Нямаше къде да избяга.

Докато си представяше пристигането си там, тя започна тихичко да си тананика. Остави се да повярва, че когато се появи на борда, Джим Холдън вече ще се е върнал от станцията. Представяше си как се нахвърля гневно върху нея, докато тя разрушава кораба му. Как плаче, как я моли за прошка, с изпълнени с отчаяние очи, а тя му отказва.

Това бяха красиви мечти и те ѝ помагаха да забрави кръвта и ужасите от изминалите дни. Не само катастрофата на „Принц“, но и всичко останало — Рен, баща ѝ, Джули. Бледосиньото сияние на станцията-луна ѝ напомняше за дома, а предстоящото насилие — за обещание, което най-сетне ще изпълни.

Ако имаше друга част от нея, онази старата Клариса, която все още не бе напълно променена и бе на различно мнение, тя бе достатъчно дребна, за да я пренебрегне.

Разбира се, беше напълно възможно те всички да са вече мъртви. Катастрофата навярно ги е ударила също толкова силно, колкото и „Принц Томас“ или който и да било от корабите. Екипажът на Холдън можеше вече да е само купчина студена плът, очакваща я да се появи на борда и да разпали погребалната клада. В това, помисли си тя, също имаше някаква скрита красота. Мелба претичваше по корпусите на корабите и скачаше от един на друг като импулс, пресичащ синапс. Като лоша идея, възникнала в масивен, озарен от лунна светлина ум.

Въздухът в скафандъра миришеше на стара пластмаса и на собствената ѝ пот. Сблъсъкът на магнитите обувки с корпусите се предаваше като вибрация нагоре по краката, следван малко след това от придърпването при отскока. След по-малко от час пред нея изплува и започна да се увеличава призрачният образ на „Росинант“.

Познаваше кораба като дланта си. Беше изучавала разположението му седмици наред. Марсианска корвета, първоначално назначена за ескорт на обречения „Донагър“. Входните точки бяха въздушният шлюз зад мостика, задните врати на хангара и сервизният коридор, който преминаваше под реактора. Ако реакторът все още работеше, този коридор щеше да е затворен. Програмата за контрол на предния шлюз със сигурност е била променена, след като корабът е попаднал в ръцете на Холдън. Само глупак не би сменил настройките, а Мелба отказваше да повярва, че баща ѝ е бил съсипан от глупак. Според архивите за техническо обслужване и ремонт вратите на товарния хангар са били разбивани и ремонтирани. Ремонтите винаги водеха до отслабване на първоначалната структура. Така че не беше трудно да направи избор.

Хангарът бе в далечния край на кораба, скрит в сянка от корпуса на „Росинант“. Мелба пристъпи в затъмнената зона и неволно потрепери, сякаш би могла да усети някаква промяна в температурата.

Тя прикрепи механобота за корпуса и го сглоби за работа на светлините на скафандъра. Механоботът имаше жълтеникавия цвят на прясно откъснат лимон. Предупрежденията, изписани отгоре му в три цвята, го караха да прилича на Розетския камък. Почувства някаква странна привързаност към машината, докато я закопчаваше на гърба си и пъхаше ръцете си в манипулаторните ръкавици. Механоботът не бе конструиран за бойни действия, но би могъл да се използва и в битка. Кое го правеше еднакъв с нея.

Тя запали горелката и лицевото стъкло на скафандъра потъмня. Искри и дребни астероиди от разтопен метал се разхвърчаха в мрака наоколо. Мястото, където вратите на хангара са били огънати и сетне изправяни и ремонтирани, почти не си личеше. Ако не знаеше къде точно да го търси, никога нямаше да го открие. Зачуди се дали вече знаят, че е тук. Представи си ги, приведени пред мониторите, с разширени от ужас очи, докато тя копае в обшивката на „Росинант“. Изведнъж осъзна, че тихичко си напява — късчета от популярни песни и празнични мелодии, каквото ѝ идваше на ум. Разпокъсани текстове и мелодии се смесваха с бръмченето от вибрациите на горелката.

Скоро след това успя да пробие „Росинант“ — петно от сияещ метал, не по-голямо от върха на пръста ѝ. През отвора не излезе въздух. Очевидно не държаха товарния отсек херметизиран. Това означаваше, че атмосферното налягане в хангара няма да започне да спада и да задейства алармите. Един проблем, решен без нейната намеса. Сякаш съдбата бе на нейна страна. Тя изключи горелката, разпъна аварийния шлюз и го нагласи върху люка. Отвори ципа на външната преграда, затвори го, отвори вътрешната и се промъкна в миниатюрното помещение, което бе направила. Нямаше представа колко време още ще ѝ е нужно, за да си пробие път към вътрешността на кораба. Не би искала случайна загуба на атмосфера да я лиши от сладките мигове на възмездие. Холдън трябваше да узнае кой му е сторил всичко това, не да се бори за последните глътки въздух, мислейки си, че корабът се е повредил.

Тя пъхна предпазливо механичната ръка в отвора, напрегна мишици и дръпна към себе си вратата на хангара. Стоманената обшивка се разцепи като огъната диафрагма от метални листа. Когато отворът се разшири достатъчно, тя се хвана за краищата с механичните си ръце и се промуши вътре. Покрай стените бяха подредени сандъци с

припаси, задържани на място с помощта на електромагнити. Един от тях се бе разбил — жертва на катастрофата. Облак протеинов прах изпълваше разрежения въздух. Контролното табло на стената до вътрешния люк светеше в зелено — хангарът не бе заключен. Защо да го правят? Тя натисна копчето и задейства цикъла на шлюза. Веднага щом индикаторът за нормално налягане се озари в зелено, тя освободи ръце от ръкавиците на механобота и си свали шлема. Нямаше и помен от тревожни сигнали. Нито заплашителни гласове. Беше успяла да се промъкне, без да предизвика вниманието им. Усмивката ѝ бе толкова широка, че я заболя устата.

Отново се нагласи в механобота, отвори вътрешния люк на шлюза и се послуша. Все още никакви аларми. Мелба се придърпа бавно и предпазливо във вражеската територия.

„Росинант“ бе построен палуба върху палуба, от реактора през инженерния отсек до ремонтния цех, после следваха камбузът и каютите на екипажа, след това командният мостик и най-отпред пилотската кабина. Под тяга той щеше да наподобява тясна и висока сграда. Без нея корабът бе лишен от посоки.

Сега вече трябваше да вземе решение. Товарният отсек ѝ осигуряваше достъп до инженерния и реактора. Би могла да се промъкне там и да включи реактора в режим на претоварване. Или да се качи горе, да се опита да плени екипажа с изненада, а след това да разруши кораба с команда от мостика.

Тя си пое дълбоко въздух. „Росинант“ имаше четиричленен екипаж, включващ и Холдън, и тя не знаеше дали репортерският екип все още е на кораба. Поне двама от екипажа имаха военна подготовка и опит. Би могла да ги обезвреди, ако ги изненада или попадне на всеки от тях поотделно.

Рискът бе твърде висок. Реакторът бе най-близо, достъпът до него бе лесен и можеше да се измъкне през товарния отсек. Тя се отправи по добре познатите коридори от компютърната стимулация към реактора и програмираната смърт на кораба.

Още щом отвори люка на инженерния отсек, видя увиснала пред отворено табло жена с поялник в едната ръка и намотана жица в другата. Имаше издълженото тяло и несъразмерно голямата глава на израсналите при по-ниска гравитация. Мургава кожа и коса, прибрана и завързана отзад. Наоми Нагата. Любовницата на Холдън.

Мелба почувства странното желание да смъкне механоботния екзоскелет, да опре език в небцето и да усети прилива на хормони. След това да сграбчи поясната за тънкото вратле и да го прекърши с голи ръце, за да почувства как се трошат костите. Но на кораба имаше поне още двама членове на екипажа и тя не знаеше къде са в момента. Ужасът, който бе изпитала в онова долнопробно балтиморско казино, се пробуди отново. Да пълзи безпомощно по пода в следнаркотичен колапс, докато непознати хора блъскат по вратата и се опитват да влязат. Не можеше да рискува да се вкопчи в двубой, докато не разбере къде са всички останали.

Наоми вдигна глава при звука на отварящата се врата с изписана на лицето радост, сякаш прекъсването ѝ бе дошло като приятна изненада, която обаче се смени с шок и после със студена ярост.

В първия миг никоя не помръдна.

После жената извика и се нахвърли върху Мелба, завъртайки пред себе си намотаната жица. Мелба се опита да отскочи, ала обемистият механобот правеше невъзможни резките движения. Жицата я удари по лявата буза със звука на падаща на земята тухла и през следващите няколко секунди в главата ѝ зазвъня. Тя вдигна механичната ръка в несръчен блок, удари поясната в ребрата, а после и двете се завъртяха във въздуха. Мелба посегна към една ръкохватка, пропусна я и опита да се улови за друга. Механичната ръка се вкопчи в извитата тръба и едва не я откърти от стената, ала поясната бе по-бърза от нея и се носеше право към Мелба с оголени зъби, досущ атакуваща акула. Мелба се опита да освободи ръка, за да замахне, но поясната вече бе твърде близо. Тя се вкопчи в предната страна на скафандъра на Мелба и използва захвата, за да забие коляно в гърдите ѝ, като подчертаваше с всеки удар думите:

— Ти... няма... да... нараниш... моя... *кораб*.

Мелба усети, че ребрата ѝ поддават. Вдигна език към небцето, но и този път не успя да уцели малките топчици, които щяха да разпалят кръвта ѝ като река от огън. Стисна ядно зъби и изви механичната ръка навътре, огъвайки я под почти неестествен ъгъл. Поясната изкрещя от болка. Механичната ръка се бе вкопчила в рамото ѝ. Мелба продължи да стиска и после изведнъж чу приглушения, хрущящ звук на трошаща се кост.

Тя запокити поясната през помещението толкова силно, колкото можеха сервомоторите. Жената се блъсна в стената и отхвърча от нея, оставяйки след себе си широка кървава дия. Мелба увисна неподвижно, загледана в Наоми, която се въртеше безпомощно наред помещението като парцалена кукла на дъното на плувен басейн. На рамото ѝ се бе образувала нарастваща топка от кръв.

— Ще правя каквото си искам — заяви Мелба и гласът ѝ прозвуча неузнаваемо, сякаш принадлежеше на друг човек.

Тя се придърпа бавно към контролното табло. Капакът му бе повдигнат и прикрепен за стената с монтажна лепенка. Вътре се виждаха снопове и кълба от жици. „Росинант“ бе пострадал при катастрофата, но не толкова, че да не успее Мелба да направи това, което искаше. Тя се освободи от механобота, щракна с пръсти, проследи главния контролен кабел и го включи обратно в таблото. Локалната проверка на паметта отне само няколко секунди и тя се постара да я прекрати преди началото на пълната системна проверка. Задачи, с които не би могла да се справи, преди да отлети от Земята, но Мелба Кох имаше зад гърба си месеци на упорити занимания в търбусите на не един и два военни кораба. Това бе една от онзи тип проверки, каквито Соледад, Стани и Боб извършваха многократно и всекидневно. Нещо, на което я бе учил Рен.

При последната мисъл пръстите ѝ за миг застинаха над таблото, но тя си наложи да се овладее.

На екрана изникна интерфейсът за командване на реактора. Освобождаването на магнитната бутилка, която предпазваше ядрото от утечка през кораба, бе преднамерено усложнено. Промяната в ограничителните параметри на самия реактор, с цел да надхвърли способността на бутилката да го удържа, също щеше да е трудна задача. Но пък това щеше да ѝ осигури малко време, за да осведоми Холдън какво е направила, след това да се измъкне от кораба и да поеме назад към „Принц Томас“. В хаоса никой няма да узнае, че има оцелели след гибелта на „Росинант“.

Слабо помръдване в периферното ѝ зрение бе единственото предупреждение, ала и това бе достатъчно. Мелба се завъртя и масивната метална тръба профуча през мястото, където допреди миг се намирал главата ѝ. Мелба се отгласна с крака, опитвайки се трескаво да се намести обратно в механобота. Напрегна се в очакване атаката да

продължи, но нищо не се случваше. Пъхна се в металната обвивка, намести ръце в манипулаторните ръкавици, улови се за стената и се оттласна назад, за да се върне в боя. Поясната вдигна глава от контролното табло. От шията ѝ продължаваше да блика кръв, задържана единствено от повърхностното напрежение. На устните ѝ трепкаше победоносна усмивка. Контролното табло се озари в червена светлина и през екрана прелетя цифров код, твърде бързо, за да го запомни. Светлините в помещението угаснаха, вместо тях блесна аварийна лампа. Мелба усети, че гърлото ѝ се свива.

Поясната бе успяла да дренира ядрото. Реакцията на претоварване, стартирана от Мелба, се разтваряше бързо в облак от газ зад кораба. Усмивката на поясната бе хищна и победоносна.

— Това не променя нищо — увери я Мелба и установи, че изпитва болки, докато говори. — Имате и торпеда. Ще програмирам за претоварване някое от тях.

— Не и докато съм жива — отвърна поясната и нападна отново.

Ала замахането ѝ бе неточно. Несръчно. Тръбата се стовари върху лакътното съчленение на механобота и не му направи нищо. Поясната се изстреля назад, извън обхвата на Мелба, тъкмо когато тя посягаше към нея. Не използваше ранената си ръка и оставяше след себе си пътечка от червени мехурчета всеки път, когато променяше посоката.

Мелба се зачуди защо жената не вика за помощ. На малки кораби като този комуникационните канали бяха отворени по всяко време. Или компютърът бе повреден, или останалите членове на екипажа бяха мъртви или тежко ранени. Или пък още не ѝ бе дошло на ума. Но това нямаше значение. Мелба не смяташе да променя начина си на действие. Тя се отмести вдясно, плъзгайки се във въздуха, като се прехвърляше от една ръкохватка към друга, без да позволява на жената отзад да я застигне между две ръкохватки и да я изблъска към средата на помещението. Поясната спря край стената и тъмните ѝ очи взеха да сноват насам-натам в търсене на нещо, което да ѝ осигури предимство. В тях нямаше страх, не се долавяше никаква емоция. Мелба не се съмняваше, че ако има възможност, Наоми ще я убие.

Тя стигна люка, нагласи захвата на механичната ръка върху ръкохватката, измъкна ръката си от ръкавицата и посегна към контролното табло. Това беше провокация и сработи. Поясната скочи,

не право към Мелба, а към тавана над нея, завъртя се, оттласна се с крака и се гмурна надолу, прицелена с пети в главата на Мелба.

Мелба пхна ръка в манипулаторната ръкавица и повдигна свободната си ръка, за да удари поясната в гърдите. Механичната ѝ хватка се освободи от стената и двете се завъртяха във въздуха. Ранената ръка на поясната бе прихваната от скобата на механобота и жената зарита като обезумяла с крака. Един от ударите ѝ попадна в целта и Мелба усети, че за миг ѝ притъмнява пред очите. Дръпна поясната във въздуха, играейки си с нея като териер с плъх, след това успя да завърти свободната си ръка и да я хване за шията.

Поясната вдигна ръце към скобата и на лицето ѝ се изписа паника. Очите ѝ бяха разширени и блестящи. Достатъчно бе Мелба да размърда леко пръсти и щеше да ѝ строши врата. И двете го знаеха. По тялото на Мелба премина радостна тръпка от предстоящата победа. Холдън може и да не беше тук, но в ръцете ѝ бе неговата възлюбена. И тя ще му я отнеме, точно както той бе отнел баща ѝ. Това вече не беше битка, а правосъдие.

Лицето на поясната се бе зачервило, дишането ѝ бе мъчително и неравно. Мелба се ухили, наслаждавайки се на момента.

— Той е виновен за всичко — произнесе тя. — Така че си го заслужава.

Поясната драскаше по скобата на механобота. Кръвта, която я обливаше, можеше да е от раната, а може би металните челюсти вече бяха прорязали кожата ѝ. Мелба стисна съвсем леко пръсти, усилвайки едва доловимо натиска. Сервомоторите избръмчаха и притвориха челюстите с още един милиметър. Поясната се опита да каже нещо, изтласквайки думите през стеснената си трахея, но Мелба знаеше, че не бива да ѝ позволява да говори. Не биваше да я слуша как плаче, вика или моли за милост. Ако го направи, не беше сигурна дали ще може да стигне до края, а се налагаше. „Съчувствието е за слабите“ — припомни си тя думите на баща ѝ.

— Ти си Наоми Нагата — заговори Мелба. — Името ми е Клариса Мелпомене Мао. Ти и твоите хора атакувахте моето семейство. Всичко, което се случи тук. Всичко, което предстои да се случи. Вие сте виновни за него.

Светлината в очите на поясната угасваше. Дишането ѝ ставаше все по-мъчително и хрипливо. Достатъчно бе да стисне още малко

ръкавицата. Да свие ръката си в юмрук и да прекърши врата на жената.

С последни остатъци от чезнеща сила жената вдигна ръка в жест, че се предава и подчинява.

Внезапно по тялото на Мелба премина странно бръмчене. Главата ѝ се изопна назад, гърбът ѝ се изви рязко. Ръцете ѝ се разтвориха, палците ѝ се опънаха обратно с такава сила, че всеки момент щяха да се счупят. Тя чу собствения си писък. Механоботът разпери манипулаторните ръкавици встрани и застина, оставяйки я разпъната в метална обвивка. Бръмченето утихна, но тя не можеше да помръдне. Колкото и да се опитваше, мускулите ѝ отказваха да се подчинят.

Наоми се опря на отсрещната стена, задъхана, обляна в кръв.

— Коя си ти? — попита тя хрипкаво.

„Аз съм възмездието — помисли си Мелба. — Твоята гибел от плът и кръв.“

Но един друг глас отговори вместо нейния.

— Ана. Името ми е Ана. Добре ли си?

28.

АНА

Жената — Наоми Нагата — отговори, като се закашля и изхвърли голям кървав мехур.

— Каква глупачка съм — продължи Ана, — разбира се, че не си добре.

Тя се премести към Наоми, като изтика все още потрепващата Мелба встрани. Момичето и механоботът прелетяха краткото разстояние до отсрещната преграда, блъснаха се в нея и останаха да висят там.

— Аварийното шкафче — изграка Наоми и посочи червения капак на стената. Ана го отвори и откри вътре фенерчета, инструменти и червено-бяла раница като тази, която Тили носеше на „Принц“. Посегна и я извади. Докато ровичкаше вътре за превързочни материали и кръвоспиращи за рамото на Наоми, поязната измъкна няколко спринцовки и се зае да си ги инжектира една след друга с бързи и опитни движения. Ана имаше чувството, че ще ѝ откъсне рамото всеки път, когато намотаваше върху него бинта, и едва не поиска да ѝ дадат и на нея една спринцовка.

* * *

Преди години Ана бе преминала курс за работа с наркозависими. Инструкторът медик от психиатричното отделение на име Ендрю Смит, им повтаряше непрестанно, че наркотиците не дават само удоволствие и болка. Те променят възприятието, премахват задръжките и нерядко предизвикват усилване на патологичните навици и тенденции. Така интровертът потъва още по-дълбоко в себе си, агресивният става невъздържан.

Ана бе схванала идеята още от първия път. Някъде към третия час от космическата ѝ разходка действието на амфетамините започна да отслабва и яснотата на съзнанието, която не знаеше, че ѝ е била отнета, да се завръща. И тогава осъзна, че зад мотивите ѝ да действа вероятно стоят други, далеч по-дълбоки и лични причини.

Ана бе прекарала само няколко години сред поясните и другите планетарни обитатели. Но това бе достатъчно, за да разбере, че философията им най-често се опира на мотото „Това, което не познаваш, обикновено те убива“. Никой, израсъл на Земята, не би могъл да разбере докрай подобно съждение, колкото и време да е прекарал в космоса. Нито един поясен не би навлякъл реактивен скафандър, за да полети през космоса, без да е наясно каква е средата, която ще завари в другия край на пътешествието. Просто не би им хрумвало да действат така.

И което бе по-лошо, тя се бе измъкнала през въздушния шлюз, без да прати съобщение на Ноно. „Не искаш разрешение, а прошка“ — отекваше в главата ѝ. Ако беше загинала, докато правеше това, вероятно Ноно щеше да изпише думите като епитафия на гроба ѝ. Нямаше да има последна възможност да каже, че съжالياва.

Ярко осветеният дисплей, който присъстваше неизменно в периферното ѝ зрение, независимо накъде бе обърната главата ѝ, твърдеше, че ѝ остават 83 процента кислород. Тъй като не знаеше обаче колко време издържа пълна бутилка, тази информация бе лишена от жизненоважен контекст.

Докато се опитваше да успокои дишането си и да не позволи на паниката да я завладее, индикаторът се премести към 82. Колко дълго е стоял на 83? Не можеше да си спомни. Гадеше ѝ се леко и тя си помисли, че сигурно ще бъде ужасно, ако повърне в скафандъра.

Момичето — Мелба, или по-точно Клариса — бе далече напред и продължаваше да увеличава разстоянието, движейки се с грация, придобита от дълга практика. За нея ходенето с магнитни обувки бе нещо естествено. Ана се опита да ускори крачка, но едва не се спъна, докато се стараше да отлепва ритмично обувките от корпуса. След няколко неуспешни опита най-сетне откри къде са настройките за силата на магнитния захват и побърза да я намали до нормално ниво. Оттук нататък успя да ускори темпото и нещата потръгнаха сравнително равномерно. Едно обаче бе ясно — че тя не печелеше в

това състезание. Беше изгубила момичето от поглед, но си повтаряше, че това няма значение. Имаше доста точна представа накъде се е отправила Мао. Или Мелба Кох. Която и да беше тази жена.

И преди бе виждала в новините снимки на „Росинант“. Вероятно той бе най-прочутият кораб в момента. Централната роля на Джеймс Холдън в събитията на Ерос и Ганимед, заедно с няколкото кратки стълкновения в космоса бяха причина корветата да изниква отново и отново в новините през последните години. Стига да нямаше две марсиански корвети, увиснали една до друга, Ана бе уверена, че ще намери търсената.

Петнайсет минути по-късно вече я приближаваше.

„Росинант“ имаше формата на черен метален клин с дебело длето, прилепено от едната му страна. Гладката му повърхност бе изпъстрена с малки куполи. Ана не знаеше достатъчно за корабите и нямаше представа какви може да са тези неща. Но тъй като пред нея беше военен кораб, предполагаше, че са датчици, системи за наблюдение или оръжия. Ала със сигурност не бяха врати. Опашката на кораба бе обърната към нея и единственият отвор там бе централният конус на соплото. Тя се приближи до отсамния край на кораба и се опита да огледа корпуса, преди да скочи на него. Вдясно от конуса на двигателя към корпуса бе прикрепен полупрозрачен пластмасов мехур, блед и подпухнал като плюска. Минутка по-късно тя вече се бе промушила през раната на кораба в товарния отсек. Помещението, в което се озова, бе изпълнено с прикрепени с магнити за пода и стените сандъци. Дали имаше връзка с останалия кораб? Нямаше представа къде може да се намира екипажът на кораба и, което бе по-лошо — дали момичето не е някъде пред нея, скрито между сандъците.

Ана пристъпваше внимателно от един сандък към следващия, следвайки тесния проход между тях. Из въздуха тук се рееха парченца от суха храна и разкъсани опаковки. Разбитите сандъци вероятно бяха спомен от внезапното спиране или останки от предишни стълкновения на „Росинант“. Тя бръкна в малката торба, прикачена на скафандъра ѝ, и извади отвътре електрошоковия пистолет. Никога досега не бе стреляла в микрогравитация или във вакуум. Можеше само да се надява, че това няма да повлияе на точността и крайния резултат. Още един риск, който поясен не би поел.

За нейно голямо облекчение откри шлюз в далечния край на помещението. Там Ана се освободи от реактивната раница и се позанимава малко с пистолета, за да е сигурна, че знае как се сваля и вдига предпазителят. Междувременно таблото на шлюза се озари в зелено и люкът се отмести.

Не се виждаше никой. Само помещение, което приличаше на машинен цех с множество шкафчета за инструменти, тезгяси и стълба, прикрепена към едната стена. В горния край на стълбата имаше два люка, единият водещ към предния край на кораба, другият към задния. Ана предположи, че ако се отправи към носа, рано или късно ще срещне някой член на екипажа. Докато обмисляше действията си, внезапно зад нея отекна гръм и светлините угаснаха.

Миг по-късно на стената блеснаха жълтеникави аварийни светлини и един безполов глас съобщи:

— Срив на реактора, преминаване на аварийно захранване.

Съобщението се повтори няколко пъти. Шлемът ѝ приглушаваше звука, но несъмнено на кораба все още имаше въздух. Тя си свали шлема и го закачи на скафандъра.

Бе почти сигурна, че сривът в реактора е предизвикан умишлено от някого в машинното, и затова се отправи нататък. Сега, след като постоянният бумтеж на двигателите бе изчезнал и тя си бе свалила шлема, можеше да чува и по-слаби звуци, идващи откъм люка. Отне ѝ няколко секунди да разбере как се отваря и когато най-сетне успя да го стори, едва не извика от изненада.

В следващото помещение Мелба убиваше някого.

Поясна жена с дълга черна коса и омаслен комбинезон се гърчеше в стоманената хватка на механобота, който Мелба бе облякла. Жената — Ана вече бе познала, че това е Наоми Нагата, заместничката на Холдън — изглежда, бе пострадала сериозно от срещата си с Мелба. Ръката и рамото ѝ бяха омазани с кръв, лицето ѝ бе покрито със синини и драскотини.

Ана се плъзна безшумно в помещението. Стените на реактора бяха извити навътре като на църква — катедралата на термоядрената епоха. Даваше си сметка, че трябва да бърза, ала същевременно знаеше, че пистолетът има само един заряд, и не смееше да стреля в движение.

Лицето на Наоми бе станало пурпурно. Дишането ѝ бе неравномерно, хрипливо. По някакъв начин поясната успя да вдигне ръка и да завърти Мелба. Краката на Ана допряха пода и обувките се задействаха. Беше на по-малко от три метра зад Мелба, когато натисна спусъка, прицелена в онази част на гърба ѝ, която не бе покрита от механобота. Можеше само да се моли, че електрошоковият пистолет ще я порази през вакуумния скафандър.

Не уцели, но въпреки това резултатът бе впечатляващ.

Вместо да попаднат върху тъканта на скафандъра двете стрелички на електрошоковия заряд удариха механобота право в центъра. Изопналите се след тях жици мигновено се оцветиха в червено и започнаха да се разпадат като пламтящи струни. Пистолетът се нагорещи толкова силно, че Ана го усещаше през ръкавицата си, и реши да го пусне, преди да се е превърнал в топка топяща се пластмаса. Механоботът се изопна назад и разпъна встрани манипулаторните си ръкавици. В помещението замириса на изгорели кабели. Косата на Мелба бе щръкнала нагоре и дори след като пистолетът се стопи напълно, пръстите и ръцете ѝ продължаваха да потрепват конвулсивно. На малкото екранче на механобота светеше червен предупредителен сигнал.

— Коя си ти? — попита Наоми, която се поклащаше във въздуха по начин, който подсказваше, че ще се строполи на пода при първите признаци на гравитация.

— Ана. Името ми е Ана — отвърна тя. — Добре ли си?

* * *

След третата инжекция Наоми пое бавно и мъчително въздух и попита:

— Коя е Ана?

— Аз съм Ана — отвърна Ана и се засмя. — Искаш да кажеш, коя съм аз? Пътник от „Принц Томас“.

— ООН? Не ми приличаш на военна.

— Не, казах ти, че съм пътник. Аз съм член на консултативната група на генералния секретар.

— Оня цирк с кучето и понито — промърмори с болезнена гримаса Наоми, докато Ана стягаше превръзката.

— Всички го наричат така — рече тя, все още не съвсем сигурна, че е поставила правилно бинта. Може би трябваше да обръща повече внимание на уроците за оказване на първа помощ в църквата. Изкуствено дишане, спиране на кървенето, обездвижване на фрактури, това бе почти всичко, което си спомняше.

— Ами наричат го, защото е точно това. — Наоми се пресегна със здравата си ръка и се хвана за стълбата. — Политическо бръщолеване...

Прекъсна я механичен глас:

— Рестартирането завършено.

Ана се обърна. Мелба бе ококорила очи в тях. Косата ѝ все още бе щръкнала, но крайниците вече не потръпваха неконтролируемо. Тя размърда неуверено ръце, механоботът изскърца, поколеба се и после се подчини.

— Проклетата да съм — изруга Наоми. Беше по-скоро подразнена, отколкото изненадана.

Ана посегна към пистолета, преди да си спомни, че се е разтопил. Мелба оголи зъби.

— Насам — подкани Наоми и посочи люка над тях. Ана се шмугна през него и Наоми я последва, придърпвайки се със здравата си ръка. Мелба протегна крак, оттласна се от кожуха на реактора и се стрелна подире им. Наоми успя да дръпне краката си миг преди да ги сграбчи ужасната механична ръка. Люкът изскърца и се притвори, смазвайки челюстите на ръката във фонтан от искри и строшени парчета. Ана очакваше да последва вик на болка, но после осъзна, че ръцете на Мелба бяха пъхнати в манипулаторните ръкавици, които бяха с няколко сантиметра по-къси от механичните ръце. Не бяха ѝ сторили нищо, а тя бе пожертвала едната ръка, за да задържи люка отворен. Другата механична ръка се появи в отвора, сграбчи металния ръб и го изкриви надолу.

— Продължавай! — извика Наоми, изстена от болка и ѝ посочи следващия люк нагоре по стълбата. След като и двете се промушиха през него, Ана отдели няколко секунди да се огледа. Вероятно се намираха в жилищния отсек на екипажа. Малки помещения, всяко със своя врата. Крайно неподходящо място да се скрият. Наоми прекоси

празното пространство, хвърляйки сянка от аварийните светлини върху стената, и Ана побърза да я последва с усещането, че всичко това е някакъв кошмарен сън.

Преминаха през люка за следващото ниво и Наоми се забави да натисне няколко копчета на малкия екран. Аварийните светлини почервеняха и на панела се изписа „Заклучено от съображения за сигурност“.

— Нали не смяташ, че си я затворила в капан — погледна я въпросително Ана. — Тя може да излезе през товарния хангар. Пробила е отвор в хидравличната врата.

— Правят ни го за втори път — оплака се Наоми, докато се дърпаше по стълбата. — Както и да е, тя носи ремонтен механобот и се намира в инженерния отсек. Там има предостатъчно инструменти, за да нареже кораба. Така че не тя е в капан, а ние.

Ана я погледна изненадано. Бяха успели да избягат. Да затворят и заключат след себе си люка. Това би трябвало да сложи край на преследването. Чудовището не може да отваря врати. Последната мисъл, объркана и незряла, я накара да се усъмни дали амфетамините са напуснали напълно кръвта ѝ.

— И какво ще правим?

— Към лазарета — посочи Наоми един къс коридор. — Нататък.

В това имаше логика. Лицето на поясната бе придобило сивопепеляв цвят, несъмнено от голямата кръвозагуба, върху рамото ѝ се бяха образували няколко кървави топчета. Ана хвана Наоми за ръката и я поведе по коридора към вратата на лазарета. Беше затворена, а на таблото отстрани мигаше същото предупреждение в червено, като това на люка към долната палуба. Наоми протегна ръка да въведе кода, а Ана зачака да се отвори вратата. Вместо това друга, по-масивна преграда се спусна пред първата и таблото внезапно изгасна.

— Хидравлична врата — обясни Наоми. — По-трудна е за преодоляване.

— Но ние сме от тази страна.

— Аха.

— Има ли друг начин да влезем?

— Не. Да вървим.

— Почакай — спря я Ана. — Трябва да влезем вътре. Ти си сериозно ранена.

Наоми се обърна и я погледна със странно изражение. Изглеждаше едновременно учудена и намръщена. Ана осъзна, че жената я преценява.

— Вътре има двама ранени. Моят екипаж. Те са в безпомощно състояние — обясни Наоми. — Но сега са в безопасност — доколкото мога да им я осигуря. Така че ние с теб ще се качим на следващата палуба, ще се въоръжим и ще се погрижим тя да ни последва. А когато го направи, ще я убием.

— Аз не... — поде Ана.

— Ще я убием. Разбра ли?

— Да я убием? Не мога — довърши Ана. Това бе самата истина.

Преминаха следващия люк и се озоваха на горното ниво. Тук по-голямата част от пространството бе заета от въздушен шлюз и складови шкафове. Някои от шкафове бяха достатъчно големи да побират вакуумни скафандри и реактивни раници. Други бяха по-малки. Наоми отвори един от по-малките и извади масивен черен пистолет.

— Аз също никога не съм стреляла с един от тези — призна си тя, докато зареждаше пистолета. Патроните приличаха на миниатюрни ракети. — Но тези двамата в лазарета са моето семейство, а това е моят дом.

— Разбирам — рече Ана.

— Хубаво, защото не мога да те накарам... — Наоми млъкна, очите ѝ се завъртяха нагоре и тялото ѝ застина. Пистолетът се изхлузи от разтворената ѝ ръка.

— Не, не, не! — извика Ана, внезапно завладяна от паника. Стрелна се към Наоми и я улови за китката. Пулсът ѝ бе съвсем слаб. Разтвори аптекката за първа помощ и отчаяно затършува за нещо, което да помогне. На една от ампулите пишеше, че е за хора, изпаднали в шок, и Ана забодя иглата в рамото на Наоми. Жената не се свести.

Въздухът в помещението промени мириса си. Стана по-топъл, с миризмата на разтопена пластмаса, каквато изпускаше нейният противошоков пистолет, преди да се стопи. На входния люк се появи

малка червена точка, която постепенно стана жълта и взе да се разширява и побелява. Момичето с механобота идваше за тях.

Люкът над тях, този, който водеше към предната част на кораба, бе затворен и на таблото мигаше същият предупредителен сигнал. Наоми не ѝ бе казала какъв е кодът. Въздушният шлюз бе на това ниво, но и той бе заключен.

Долният люк започна да поддава на тласъци. Ана чуваше тежкото дишане на Мелба и ругатните, с които придружаваше усилията си. Заклучващият код, въведен от Наоми, не само че не ги бе спасил, ами и ги бе затворил в капан.

Ана изтегли безжизненото тяло на Наоми до един от големите шкафове за скафандри и я напъха вътре, след това се шмугна след нея. Вратата нямаше ключалка. Бяха само двете и скафандърът, но въпреки това бе толкова тясно, че едва успя да затвори. Запъна крака в ъгъла, където вратата на шкафа опираше в палубата, и включи магнитните закопчалки на максимална мощност. Усети как обувките ѝ се вкопчват в метала и притискат краката ѝ към вратата.

От другата страна се чу остро скърцане на разкъсван метал. Нещо влажно докосна тила на Ана. Ръката на Наоми, отпусната, окървавена. Ана се опитваше да не мърда, да не диша шумно. Молитвата, която избра, бе по-скоро за да успокои страховете си, отколкото да се уповава на някаква надежда.

Вратата на шкафа вляво от нея се отвори с трясък. После и следващата. И още една. Ана се зачуди къде ли се е дянал пистолетът на Наоми. Беше някъде тук, но вътре бе тъмно и трябваше да отключи магнитите на подметките, за да го потърси. Надяваше се само, че не са го оставили отвън, при тази побъркана жена. Още една врата се отвори шумно.

После помръдна вратата пред нея. Отмести се с няколко сантиметра, но остана затворена. През тесните цепки отстрани за кратко блесна бялата светлина на горелката, но и тя угасна. Един механичен глас съобщи: „Резервният енергозапас изчерпан“. Последва силна ругатня, удари по вратата и накрая пъшкане — Мелба си сваляше механобота. Ана почувства лека надежда.

— Отваряй — нареди Мелба. Гласът ѝ бе нисък, груб, почти животински.

— Не.

— Отваряй вратата!

— Ти... по гласа ти познавам, че си притеснена. — Ана бе ужасена от думите си още докато ги произнасяше. — Мисля, че трябва да си поговорим и...

Писъкът на Мелба не приличаше на нищо, което Ана бе чувала досега — толкова безумен и необуздан. Ако дяволът имаше гърло, навярно и неговият щеше да е такъв.

Нещо се удари в металната врата и Ана се дръпна назад. Нов удар. И още един. Металът започна да се огъва навътре, по вентилационните отвори полепнаха капчици кръв.

„От юмруците ѝ — досети се Ана. — Блъска вратата с голи ръце.“

Писъците продължиха, прекъсвани от време на време от ругатни, истински ураган от гняв и ярост. Дебелите метални врати се огънаха навътре, пантите им започнаха да поддават с всеки удар. Ана затвори очи.

Горната панта се откачи и издрънча на пода.

А после, без предупреждение, настъпи тишина. Ана чакаше, уверена, че това е поредната клопка. Не се чуваше нищо, освен тихо животинско ръмжене. Усещаше неприятната миризма на повръщано. След време, което ѝ се стори като дълги часове, тя изключи магнитите и изблъска навън изкривените врати.

Мелба се рееше присвита край стената, притиснала ръце към корема си и потрепваща конвулсивно.

29.

БИКА

Истината е, че разстоянието винаги се измерва с време. Това не беше от онези теми, над които обикновено разсъждаваше Бика, но принудителната физическа неподвижност вършеше странни неща със съзнанието му. Дори във вихъра на постоянно редящи се събития, разговори и координиране на действия и намръщени погледи от докторката, той усещаше, че част от ума му съществува в някакъв свой свят на пълна свобода. Странно място, където идеите продължаваха да извира, като тази за измерване на разстоянията с време.

Преди векове плаването през Атлантика е отнемало месеци. Имаше едно градче в Ню Мексико на име Колела, където, според разказите, на някакви древни първопроходци в Америка им се строшили колелата на каруците и те решили, че ще е по-лесно да пуснат корени там, отколкото да се опитат да ги поправят. С напредване на технологиите месеците се превръщали в седмици, а те в дни и часове. Вън от гравитационния кладенец, където машините се освободили от тиранията на въздушното триене и гравитацията, ефектът бил дори по-голям. При подходящи орбити пътешествието от Луната до Марс можеше да отнеме само дванайсет дни. Полетът от Сатурн до Церера — няколко месеца. Но тъй като дори там те все още носеха примитивните си мозъци, еволюирали из полетата на праисторическа Африка, всички все още разсъждаваха за това колко е *далече*. От Сатурн до Церера за няколко месеца. От Луната до Марс за няколко дни. Разстоянието е време и те не можеха да го преодолеят.

Бавната зона бе променила това. Достатъчно бе да погледнеш монитора, където земни и марсиански кораби бяха скупчени безпомощно — като шепа грахови зърна, хвърлени в купа. Те се носеха заедно, събираха се и се раздалечаваха, заемайки своите места на принудителната орбита около зловещата станция. Сравнени с нейните размери те изглеждаха миниатюрни. Но и между тях и Пръстена разстоянието беше време, а времето означаваше гибел.

Със совалка от най-далечния кораб до „Бегемот“ щеше да се лети два дена, стига максималната скорост да не е спаднала до нулата. Човешката вселена се бе смалила и продължаваше да се свива. С всяка дума, чута от говорителите, с всяка промяна на мониторите Бика се изпълваше с нова увереност, че планът му може да сработи. Огромните разстояния, странният космос и непознатата опасност караха всички оцелели да са на ръба на нервното изтощение. Изпитваха желание да се върнат у дома, да се съберат заедно, да се приберат в селцето. Инстинктите говореха в противовес на войната и докато те набираха сила, докато отговорът на сполетялата ги трагедия бе да опрат гърбове едни в други и да се погрижат за пострадалите, мъката и скръбта нямаше да прераснат в насилие.

През екрана премина зелена лента, после синя и след това се появи Моника Стюарт, с професионална усмивка на лицето. Изглеждаше уморена, отрезвяла, по-човешка. Лице, което хората познаваха. С което се чувстваха спокойни.

— Дами и господа — поде тя. — Добре дошли на първото открито предаване на Радио „Свободна бавна зона“, което се излъчва от нашия офис тук, на борда на кораба на СВП „Бегемот“. Аз съм гражданин на Земята и цивилна, но се надявам, че програмата ни ще е полезна за всички нас в това кризисно време. Освен че ще ви запознаваме с всички незасекретени новини и сведения, ще правим интервюта с членове на командния състав на корабите и с изтъкнати политици от „Принц Томас“ и ще организираме музикални изпълнения на живо. За нас е чест да представим нашия първи гост Хектор Кортес.

На екрана се появи втори прозорец, на който се виждаше свещеникът. Ако питаха Бика, човекът изглеждаше доста неестествено с тези излъскани до блясък зъби и ослепително бяла коса.

— Отче Кортес — започна Моника Стюарт. — Вие помагате при спасителните операции на „Принц Томас“, нали?

За един кратък миг изглеждаше, че преподобният не я е чул. Сетне на лицето му изгря усмивка.

— Така е — рече той. — Права сте, Моника, но скромността не ми позволява... не ми позволява...

Бика изключи предаването. Това му стигаше. Но може би беше по-добро от нищо.

Марсианската фрегата „Кавалер“, сега под командването на втори лейтенант на име Скупски, бе изключила реактора си и прехвърляше оцелелия екипаж и припасите на „Бегемот“. „Принц Томас“ се бе съгласил да транспортира ранените, медицинския екип и всички останали цивилни — поети, свещеници и политици. Включително и споменатия Хектор Кортес. Това бе начало, но и то му стигаше. Ако продължават да прииждат, скоро „Бегемот“ ще се превърне в остров на спокойствието и сигурността, от каквото толкова много се нуждаят сега. Радиопредаването може да стане глас и лице на растящото умиротворение. Трябва да поговори с Моника Стюарт за това. Може би биха могли да организират масова заупокойна служба за загиналите. Съвет от представители на всички страни, които да разработят план за евакуация и да започнат прехвърлянето на хората обратно през Пръстена. Само че след наложената внезапна забрана за високи скорости те бяха изгубили всички кораби за дълги полети. Дори Пръстенът сега бе прекалено далече от тях.

Ръчният му терминал изписука и той се сепна. Пред вратата на стаята му се чу висок женски глас, после друг, мъжки. Бика предположи, че това е някой от спешните екипи, бързащ да помогне на изпаднал в беда. Помисли си, че и той е като този екип, но работата му е на друго ниво. Размърда пръсти и прие повикването. На екранчето се появи Серж.

— Как е? — попита той.

— Чудесно се справям — отвърна Бика. — Какво става?

— Марс. Пипнали са го. Връщат го обратно жив.

Бика инстинктивно понечи да седне. Ала не успя.

— Холдън? — попита той.

— Кой друг, а? Качили са го на един скиф, който пълзи назад към „Хамураби“. Ще стигне там до няколко часа.

— Не — настоя Бика. — Трябва да го докарат тук.

Серж вдигна ръка в знак на потвърждение, но изражението му оставаше скептично.

— Кое то си е право, но не виждам как да стане.

Някъде в долната част на тялото му раздуващите се крачоли се пълнеха периодично с въздух, за да изтласкват кръвта и лимфата по съдовете, след като тялото му не беше в състояние да го прави. Не ги усещаше, само чуваше свистенето им. Ако се подпалят, също нищо

няма да усети. В душата му се надигна дълбок, атавистичен страх и той за сетен път прокле лошия си късмет. Вдигна ръка и притисна с длан основата на носа си.

— Добре — рече. — Ще видя какво мога да направя. Сам какво мисли за проекта?

— Под нейно ръководство са демонтирали електромагнитните оръдия и в момента свалят допълнителните торпедни апарати, но капитанът научи за това и изпадна в пристъп на ярост.

— Е, такива неща се случват от време на време — промърмори Бика. — Май и за това ще трябва аз да се погрижа. Нещо друго?

— Мисля, че засега и това ти стига. Поеми си дъх, останалото от нас, съгласен? Не е необходимо да вършиш всичко сам.

— Все нещо трябва да направя — възрази Бика. — Ще държим връзка.

Напрегнати, приглушени гласове нахлуха отново в съзнанието му. Бика вдигна поглед към синкавата стена до леглото, за което бе прикован.

Холдън се бе завърнал. Не бяха го убили. Ако имаше нещо, което можеше да заплаши крехката конструкция, която се опитваше да вдигне, то бе борбата кой ще държи топките на Холдън над горящия спиртник.

Бика се почеса по рамото, по-скоро за да усети нещо, отколкото защото го сърбеше. Според правилника трябваше да го разпитат, да го задържат в ареста и да започнат преговори за екстрадиране с разследващите инцидента със „Сенг Ун“. Бика бе готов да се обзаложи, че ще го пребият до смърт и ще го изхвърлят навън. Твърде много невинни жертви тежаха на съвестта на този човек.

Време беше да се опита отново да се свърже с „Росинант“. Може би този път ще му отговорят. От катастрофата насам корабът мълчеше. Една от възможните причини бе повреда на системите за комуникация, но не беше изключено и да е някакъв политически ход или да са мъртви. Той изпрати заявка за връзка и зачака без особена надежда да му отговорят.

По-късно, когато напуснат Пръстена, хората могат да спорят за правосъдие колкото им душа иска. Но в този момент Бика имаше нужда да работят заедно. Може би ако успее...

Въпреки очакванията му той получи потвърждение за връзка. На екрана се появи жена, която Бика не познаваше. Бледа кожа, червеникава, свободно рееща се коса. Размазаното петно на бузата ѝ можеше да е от кръв.

— Да — каза жената. — Ало? Кой е отсреща? Можете ли да ни помогнете?

— Името ми е Карлос Бака — представи се той, докато бързаше да овладее изненадата си. — Аз съм шеф на службата за охрана на „Бегемот“. И мисля, че бих могъл да ви помогна.

— О, слава на Бога! — възкликна жената.

— Какво ще кажете да ми обясните първо какво е положението там?

— Казвам се Ана Воловодова и тук успяхме да задържим една жена, която се опита да избие екипажа на „Росинант“. Използвах успокоителни от аптеката, тъй като нямам достъп до лазарета. Завързах я за креслото. Освен това мисля, че тя е взривила „Сенг Ун“.

Бика скръсти ръце.

— Защо не ми разкажете по-подробно? — попита той.

* * *

Капитан Джаканди бе възрастна жена с посребрена коса и непоколебимо отношение на стар военен кадър, което Бика уважаваше, макар да не му харесваше.

— Все още нямам заповед за освобождение на затворника — заяви капитан Джаканди. — А не мисля, че е възможно да го получа. Става въпрос за обозримото бъдеще.

— Разполагам със совалка, готова да прибере екипажа му и жената, която той обвини за саботажите — отвърна Бика. — И доколкото знам, при вас има поне двайсетина души, готови да се прехвърлят на нашия кораб веднага щом завъртим барабана.

Джаканди кимна веднъж, потвърждавайки думите му, без обаче да е впечатлена от тях. Бика сплете пръсти и ги стисна, докато кокалчетата му побеляха, но се стараеше това да остане извън обсега на камерата.

— Най-добре ще е за всички нас, ако се съберем заедно — рече той. — Ще разполагаме с общи запаси и ресурси и ще можем да планираме бъдещите си действия. Ако нямате совалки, ще уредя да транспортират и вашия екипаж. Тук имаме предостатъчно място.

— Съгласна съм, че ще е по-добре, ако имаме общо командване — потвърди Джаканди. — Ако предлагате да предадете „Бегемот“, готова съм да поема контрола и отговорността.

— Не съм споменавал подобно нещо.

— Така си и мислех.

— Господин Бака — извика Ашфорд от вратата. Бика вдигна ръка в жест да почака малко.

— Има някои неща, които трябва да бъдат обсъдени — продължи той. — При цялото ми уважение към вас и поста, който заемате, сигурен съм, че ще намерим начин да разрешим проблемите си заедно.

На лицето ѝ се четеше съмнение в думите му.

— Ще държим връзка — добави Бика и прекъсна разговора. Толкова по въпроса за приятната част от деня. Ашфорд се бе придърпал през вратата и сега висеше близо до краката на Бика. Изглеждаше ядосан, но по различен начин. Нямаше я добре познатата предпазливост и пресметливост. Изражението му говореше за сдържан гняв. „Хората лесно полудяват от мъка“ — помисли си Бика. Мъката, вината и чувството за непълноценност влошават нещата още повече.

Може би дори ги прекършват.

На вратата се появи Па и последва Ашфорд. След нея влезе докторката, после Серж и Макондо. Тясното помещение внезапно се изпълни с хора.

— Господин Бака — повтори Ашфорд сякаш ядеше всеки звук. — Научих, че сте дали заповед да бъде разоръжен корабът. Това вярно ли е?

— Да се разоръжи корабът? — повтори Бика и погледна към доктор Стърлинг. Лицето ѝ оставаше неразгадаемо и изопнато. — Помолих Сам да демонтират електромагнитното оръдие, за да може да завъртим барабана.

— И сте го направили без мое разрешение.

— Разрешение за какво?

Лицето на Ашфорд внезапно пребледня.

— Електромагнитните оръдия са основен компонент от защитата на този кораб.

— Не и ако не функционират — възрази Бика. — Помолих я да разглобят и системата за водна преработка. Да я монтират под деветдесет градуса спрямо сегашното ѝ положение, за да може да използва въртенето. Искате ли да изброявам и всички останали системи, които в момента не функционират, или ви е грижа само за оръдията?

— Научих също, че сте позволили на хора, които не са от СВП, да получат достъп до комуникационните канали на кораба. Хора от Земята. От Марс. На тези същите, заради които дойдохме тук да браним нашите интереси.

— За това ли дойдохме тук? — попита Бика. Не прозвуча като отричане на обвиненията, дори бе по-скоро признание. Сякаш Бика нямаше какво да крие.

— Ами вражеските военнослужещи? Тях също ще ли пуснете на кораба?

Па изглеждаше съгласна с думите на капитана. Стоеше зад него, без да се обажда, с неразгадаемо изражение. Бика не знаеше със сигурност какви са отношенията между двамата, но ако между тях бушуваше някаква скрита война за власт и надмощие, той бе сигурен на чия страна ще застане. Ето защо реши да рискува и да не споменава участието ѝ.

— Да, опитвам се да събера тук всички, които мога. Това е хуманитарна помощ и съчувствие към пострадалите. Има го в правилниците. Дори един начинаещ капитан щеше да го знае.

Па неволно трепна.

— Господин Бака, вие сте надхвърлили правомощията си. От този момент отменям всички издадени от вас заповеди. Освобождавам ви от заемания пост и ще издам нареждане да бъдете поставен в медицинска кома, докато не дойде време за евакуация.

— Няма да стане, мамицата му — промълви Бика. Това не бяха думите, които искаше да каже, беше ги произнесъл машинално. Те сякаш увиснаха между тях.

— Въпросът не подлежи на обсъждане — заяви Ашфорд.

— Дяволски сте прав, че не подлежи — тросна се Бика. — Причината вие да сте капитан на тази мисия е, че според Фред

Джонсън хората нямаше да се чувстват удобно, ако поясен кораб се командва от землянин. Получихте тази служба, защото целувахте подходящите политически задници. И знаете ли какво? Толкова по-добре, че стана така. Надявам се кариерата ви да литне като някоя шибана ракета. Па може да е тук по същата причина. Но има глава с необходимите размери и поне нейната не изглежда празна.

— Това е расистка обида — опита се да го прекъсне Ашфорд. — И вие ще...

— Аз съм тук, защото им трябваше някой, който да свърши работата, а те знаеха, че вие ще я омацате. Кое то и стана. Но аз ще ви измъкна оттук, ще направя така, че Фред да не се срами за постъпките ни, а вие няма да ми се пречкате, ясно ли ви е, дребен заядлив копелдак?

— Достатъчно, господин Бака. Аз...

— Знаеш, че е вярно — извърна той поглед към Па. Лицето ѝ остана затворено. — Той не е способен да взема правилни решения. И друг път си била свидетел. Знаеш...

— Господин Бака, никой не ви е разрешил да се обръщате към моята заместничка...

— ... какви решения взема. Той ще ги прати обратно на корабите дори ако това означава, че ще умрат невинни хора...

— ... вие сте освободен от...

— ... не той ги е канил да идват тук. Положението ще стане...

— ... да мълчите. Не съм ви дал разрешение...

— ... още по-взривоопасно и някой...

— ... да разговаряте с хора от моя екип. Нареждам ви да...

— ... изгуби самоконтрол, може всички да...

— ... замълчите! — извика Ашфорд и лицето му се изкриви от гняв. Той блъсна с юмрук рамката на леглото, пресегна се и улови Бика, сетне го разтърси силно, за да го накара да замълчи. — Казах ти да млъкнеш!

От силното дърпане ремъците се разкопчаха. Бика почувства остра болка, сякаш някой бе забол отвертка в тила му. Той се опита да избуца капитана назад, но нямаше на какво да се опре. Юмруците му се удариха в нещо твърдо — масата, стената, кой знае какво. Хората наоколо викаха. Безчувственото му тяло се завъртя във въздуха, задържано от тръбички и катетри.

Когато светът започна да се връща към нормалното, той се намираше под четирийсет и пет градуса спрямо масата, с обърната надолу глава. Па и Макондо бяха уловили Ашфорд за ръцете, пръстите на капитана бяха сгърчени като лапи на хищник. Серж се бе опрял на стената, готов да се хвърли, стига да разбере в каква посока.

До него се приближи доктор Стърлинг, завъртя го с опитни движения и го насочи обратно към леглото.

— Бих искала да ви помоля да не се нахвърляте върху пациент с травмиран гръбначен стълб — произнесе тя, без да спира да работи, — защото това ме кара да се чувствам ужасно неудобно.

Нов кошмарен пристъп на болка прониза врата му, докато лекарката закопчаваше ремъците. Нямаше представа от коя част на тялото му произхожда. Па гледаше към него и той се опита да говори със спокоен глас.

— Вече оплескахме два пъти нещата. Минахме през Пръстена и позволихме на войници да слязат на станцията. Не бива да допускаме трета грешка. Трябва да съберем всички и това да стане тук.

— Опасни неща говориш, господинчо — озъби се Ашфорд.

— Не мога да съм капитан — продължи Бика. — Дори и да не бях прикован към това легло, аз съм землянин. Капитанът трябва да е поясен. Фред беше прав за това.

Ашфорд освободи ръцете си от Па и Макондо и се опря на стената, докато си закопчаваше ръкавите.

— Докторе, поставете господин Бака в медицинска кома. Това е заповед!

— Серж — заговори Бика. — Искam да задържиш капитан Ашфорд под арест. Още сега!

Никой не помръдваше. Серж се почеса по тила и звукът се чу в смълчаната стая. Па бе зареяла поглед някъде встрани с мрачно и ядосано изражение. Ашфорд я изгледа с присвити очи. Когато заговори, гласът ѝ бе лишен от емоции.

— Серж. Чу ли какво ти нарежда началникът?

— Това е бунт — сепна се Ашфорд. — Ще си получите заслуженото.

— Ако обичате, последвайте ни — каза Серж. Макондо хвана отново Ашфорд за ръката и тримата напуснаха помещението. Па остана до стената, уловена за един от ремъците, докато докторката

връщаше на място катетрите и тръбичките и мърмореше недоволно под нос. Бика не усещаше докосванията на пръстите ѝ.

Най-сетне лекарката приключи и напусна помещението, вратата се затвори зад нея. Близко минута никой не заговори.

— Изглежда, мнението ти относно идеята за бунта е претърпяло промени — подхвърли Бика.

— Има нещо такова — отвърна Па и въздъхна. — Той не разсъждава трезво. И пие твърде много.

— Но взе решение, което ни доведе дотук. Може да сложи името си под всички смъртни актове на жертвите от корабите.

— Не мисля, че гледа на нещата по този начин. Но полага големи усилия да не ги вижда така. И твърде често греши. Струва ми се, че... нещо с него не е наред.

— Щеше да е по-лесно, ако му се бе случил някой инцидент.

Па едва се усмихна.

— Не съм се променила чак толкова, господин Бака.

— Не съм и очаквал. Но трябваше да го кажа.

— Да се съсредоточим върху въпроса как да спасим хората, а после и как да ги приберем у дома — предложи тя. — Хубава кариера бях подхванала. Жалко, че свърши така.

— Може и да е така — отбеляза Бика. — Но нали не си дошла тук за медали? А за да свършиш каквото е правилно.

Усмивката ѝ бе едва забележима.

— Надявах се и на двете.

— Няма нищо лошо в някоя малка проява на оптимизъм, стига това да не се превръща в политика. Ще продължавам да упорствам да събера всички на „Бегемот“.

— Но без оръжия — освен нашите — подчерта тя. — Ще приемаме всички желаещи, ала това не значи да пуснем на кораба въоръжени сили.

— Вече е направено — отвърна Бика.

Па затвори очи. Беше му толкова лесно да забрави колко помлада е от него. Това бе четвъртото ѝ пътуване, но можеше и да е второто. Бика се опита да си спомни как ли би се почувствал на нейните години, ако му се наложеше да свали своя законен капитан. Вероятно би бил ужасно изплашен.

— Постъпи правилно — рече ѝ той.

— Длъжен си да го кажеш. Нали те подкрепих.

Бика кимна.

— Аз също направих каквото бе нужно. Благодаря ти за подкрепата, капитане. Бъди сигурна, че ще ти върна услугата веднага щом седнеш в онова голямо кресло.

— Не сме приятели — припомни му тя.

— Не е необходимо, стига да си вършим работата.

30. ХОЛДЪН

Космопехотинците не бяха любезни, но поне се държаха професионално. Холдън и преди бе виждал енергоброя в действие. Докато се промъкваша назад по коридорите, а той бе запечатан в обездвижваща пяна и завързан на гърба на един от войниците, си даваше сметка в каква опасност се намира. Мъжете и жените в скафандри току-що бяха станали свидетели на смъртта на един от техните другари, убит и изяден от извънземно, намираха се на вражеска територия, заобиколени от неизвестна заплаха и опасности и не би било никак чудно да стоварят вината за случващото се върху него. Това, че все още бе жив, говореше за отлична дисциплина, обучение и професионализъм, заслужаващи уважение дори и ако от тях не зависеше животът му.

На каквито и честоти да разговаряха помежду си, той нямаше достъп до тях и затова пътешествието му назад към повърхността протече в зловеща тишина, поне доколкото му се струваше. Той не преставаше да се оглежда за Милър. Но когато преминаха покрай насекомоподобните машини, те бяха застинали неподвижно като скулптури. Стори му се, че забеляза определена последователност при вълните и трептенията, които преминаваха по стените и пода, сложни и красиви като дъждовни капки, падащи върху повърхността на езеро, или музика. Но това не му вдъхна успокоение.

Опита се да се свърже с Наоми на „Росинант“, ала космопехотинецът, към когото бе завързан, вероятно бе изключил предавателя му или по някакъв начин заглушаваше сигнала. Каквото и да беше, нямаше никаква връзка.

Нито с „Роси“, нито с войниците, нито с когото и да било. Чуваше се само лек и постоянен пукот.

По някое време в скафандъра се задейства алармата за намаляване на запаса от въздух.

Нямаше представа къде са и от колко време вървят. Повърхността на станцията можеше да е в следващия тунел, а може и да бяха едва на средата на пътя. Или пък всичко около тях се менеше и пътят, по който бяха дошли, вече не съществуваше. Според скафандъра му оставаха само двацет минути.

— Ей! — извика той и побутна с крак скафандъра на войника. — Ей! Ще ми трябва кислород!

Космопехотинецът не отговори. Колкото и да се опитваше да блъска и да се дърпа, движенията му бяха като допустимо статистическо отклонение за енергобронята. Можеше само да се надява, че няма да изчерпи твърде рано запасите си и да се задуши. Тревогата за това бе по-поносима от мисълта за съдбата на Наоми, Алекс и Еймъс.

Стрелката за кислородния запас се спусна до три минути и Холдън вече бе пресипнал от викане, когато космопехотинецът, който го носеше, прилекна леко, подскочи и станцията изплува в пространството под тях. Диафрагмата на фосфоресциращата й повърхност се затвори — автоматична, лишена от мисъл. Скифът висеше във вакуума на не повече от петстотин метра и благодарение на външните си светлини бе най-яркият предмет в беззвездното небе. Доста бързо се озоваха в просторния въздушен шлюз. Скафандърът на Холдън вече мигаше в червено, въгледioxidните нива пълзяха към критични стойности и той трябваше да се бори за всяка глътка.

Войникът го намести зад подвижните перила на стената и ги застопори.

— Въздухът ми свършва! — изрева Холдън. — Моля ви!

Космопехотинецът протегна ръце и разкопча шлема на Холдън. Нахлулият със свистене въздух миришеше на стара пластмаса и рециклирана урина. Холдън го пое с пълни гърди, сякаш имаше аромата на рози. Космопехотинецът разкопча и своя шлем. Главата му изглеждаше смешно малка, сравнена с обемистия скафандър надолу.

— Сержант Вербински! — отекна женски глас.

— Да, госпожо — отвърна космопехотинецът, който го бе донесъл.

— Има ли някакви проблеми с арестанта?

— Преди няколко минути му свърши въздухът.

Жената изсумтя. С това разговорът приключи.

Когато се появи, ускорението бе едва доловимо. Леко усещане за тежест, което се загнезди някъде навътре в скафандъра и изчезна почти веднага. Войниците разговаряха приглушено помежду си и не му обръщаха внимание. Това бе потвърждението, от което се нуждаеше. Милър беше прав. Ограничението на скоростта в бавната зона се бе променило отново. И съдейки по лицата им, той предположи, че последствията от това са били ужасяващи.

— Трябва да се свържа с моя кораб — заговори той. — Някой може ли да се обади на „Росинант“? — Никой не отговори. Холдън не се отказа. — Екипажът ми е тежко пострадал. Ако може само...

— Ей, затворете му устата на тоя — провикна се жената. Все още не можеше да я види. Най-близкият космопехотинец, мъж с масивна челюст и толкова черна кожа, че изглеждаше синкава, се обърна към него. Холдън се напрегна в очакване да получи удар.

— Нищо не можеш да направиш — рече мъжът. — Моля те, не вдигай шум.

Килията му на борда на „Хамураби“ бе дълга малко повече от метър и половина и широка три. Противоускорителната койка имаше мръсносин цвят, стените и таванът бяха бели, ослепителни на флуоресцентното осветление. Комбинезонът, който му дадоха, бе като направен от дебела хартия и пукаше леко при движение. Когато пазачите дойдоха за него, не си направиха труда да му сложат белезници.

Капитанът се рееше недалеч от бюрото и късо подстриганата ѝ сребриста коса я караше да прилича на древноримски император. Наместиха и завързаха Холдън в противоускорително кресло, наклонено леко напред, за да може да я вижда.

— Аз съм капитан Джаканди — представи се тя. — Вие сте военнопленник. Разбирате ли какво означава това?

— Бил съм във флота — отвърна той. — Ясно ми е.

— Това ще ни спести половин час правни дрънканици.

— С радост ще ви кажа всичко, което знам — заяви Холдън. — Няма нужда да прибегвате до грубости.

Усмивката на капитана бе като настъпваща зима.

— Ако бяхте някой друг, щях да си помисля, че това е само израз — отвърна тя. — Каква е връзката ви с инсталацията в центъра на бавната зона? Какво правехте там?

Месеци наред се бе опитвал да не говори за Милър, да не разказва никому каквото и да било. Освен на Наоми, но дори тогава съвестта го глождеше, че прехвърля това бреме и на нея. От една страна, шансът да се отърве от него го теглеше като гравитация. От друга...

Той пое дълбоко въздух.

— Сигурно ще ви се стори малко странно — изтъкна.

— Слушам ви.

— Малко след като протомолекулната конструкция се издигна от Венера и започна строежа на Пръстена с мен се свърза... детектив Джозеф Милър. Този, който отлетя с Ерос за Венера. Или поне нещо, което приличаше на него и говореше като него. Оттогава ме навестява на всеки няколко седмици и постепенно стигнах до извода, че протомолекулата го използва. Него и Джули Мао, която бе първата заражена. С цел да ме накара да отлетя към Пръстена. Мислех си, че те... че то иска да отида там.

Лицето на капитана оставаше непроменено. Холдън усети, че на гърлото му е заседнала буца. Не искаше да води този разговор тук. Предпочиташе да разговаря с Наоми в спалнята им на „Росинант“. Или в някой бар на Церера. Нямаше значение къде. Важното бе с кого.

Дали е жива? Или станцията я е убила?

— Продължавайте — подкани го капитанът.

— Очевидно съм грешал — рече Холдън.

Той описа полета си дотук и срещата с протомолекулния образ на Милър на станцията. Нападението на космопехотинците и последствията от него, както му ги обясни Милър. Видението на огромната империя и мрактът, който я погълна, смъртта на слънцата. Поотпусна се, докато говореше, и думите взеха да се редят по-лесно и по-бързо. Ала звучаха все така налудничаво — дори за него. Видения, на които друг не е бил свидетел. Тайни, разкрити само на него.

Само че всичко това бе грешка.

Смяташе, че е важен. Че е особен и избран, и че това, което ще се случи с него и екипажа му, се диктува от могъща и тайнствена сила. Но се оказа, че греши. „Врати и ъгли“ — бе казал Милър и тъй като не се замисли над думите му, те всички трябваше да преминат през Пръстена. И да стигнат станцията. Облекчението и нарастващото самосъжаление се смесваха с всяка фраза. Оказа се, че е бил само един

глупак, танцуващ на ръба на скалата, дълбоко уверен, че няма да падне. Не и той.

— И ето ме сега тук, разговарям с вас — завърши той сухо. — Не зная какво ще се случи нататък.

— Така-така — промърмори жената. Лицето ѝ бе все така неразгадаемо.

— Може би трябва да ми направите пълни изследвания, за да проверите дали по начало нещо не се е объркало в мозъка ми — предложи той.

— Може би — повтори тя. — Но медицинският ми екип и без това е претрупан с работа. Засега ще останете под административен арест.

— Разбирам — кимна Холдън. — Искam обаче да се свържа с моя екипаж. Можете да присъствате на разговора. Не ме интересува. Трябва само да се уверя, че с тях всичко е наред.

По леката промяна в изражението ѝ му се стори, че се пита защо ли смята, че с тях всичко е наред.

— Ще се опитам да ви осигуря сведения — обеща тя. — Но в момента всички се възстановяват от шока и положението може да се влоши съвсем скоро.

— Толкова ли е зле?

— Толкова.

* * *

Времето в килията минаваше бавно. Охраната му носеше тубички с храна — протеини, мазнини, вода, зеленчукова паста. Понякога имаше хомеопатични дози кърри. Храна, чието единствено предназначение бе да поддържа живота ти. Всичко останало бе твой проблем. Холдън я приемаше, защото искаше да остане жив. Трябваше да намери хората си, своя кораб. Да се измъкне оттук.

Беше присъствал на рухването на гигантската империя. Беше видял с очите си как се пръскат и изригват слънца. Пред очите му един човек бе разкъсан и погълнат от чуждоземни машини на космическа станция, която не бе построена от човешки ръце. А можеше да мисли само за Наоми, Алекс и Еймъс. За това как се справят на техния кораб.

Как ще се приберат у дома. А у дома означаваше всяко друго място, освен тук. Не за първи път съжали, че сега не прекарват съмнителен товар за Титания. Висеше в средата на килия с размери на ковчег и се опитваше да не изгуби разсъдък заради отровната комбинация от бездействие и потискащ страх.

Дори и хората му да бяха добре, Холдън бе в ръцете на марсианците. Не той бе виновен за гибелта на „Сенг Ун“ и вероятно вече всички го знаеха. Не той бе авторът на онова фалшиво послание. Всички обвинения към него бяха отпаднали, освен факта, че Марс си искаше кораба. Опитва се да се концентрира върху тази мисъл, защото колкото и да бе неприятна, далеч по-страшно щеше да е, ако вече е изгубил кораба и екипажа.

— Имаш отвратителен вкус за приятели — рече Милър.

— Къде, по дяволите, се изгуби? — тросна се Холдън.

Мъртвецът сви рамене. В тясното пространство на килията Холдън подушваше дъха му. Над главата на Милър танцуваше малка синя светулка. Тя описа полукръг като ореол и изчезна.

— Времената са трудни — отвърна детективът сякаш в думите му имаше друго съдържание. — Както и да е, разговаряхме за нещо.

— За станцията. Че е заключена.

— Именно — кимна Милър. Той свали нелепата си шапка и се почеса по темето. — Така. Въпросът е, че докато наоколо е пълно с хиперенергийни ковчези, станцията няма да се чувства спокойна. Колко големи кораби имате тук? Двайсет?

— Нещо такова, предполагам.

— И всичките с термоядрени реактори. Сложни вътрешни енергийни мрежи. Нищо особено, ако ги питаш, но станцията вече се изплаши на няколко пъти. Станала е по-нервна. Ще трябва да й пратите едно малко послание. Да ѝ покажете, че не сте заплаха. Направете го и мисля, че ще успее да ви върне скоростта. Или това, или тя ще ви разтроши на атоми.

— Какво ще направи?

Усмивката на Милър бе извинителна.

— Съжалявам — заяви. — Шегичка. Просто изключете реакторите и енергосистемите. Така ще минете под прага и оттам поемам аз. Ако, разбира се, искате това.

— Какво ще рече, ако искаме това?

Холдън се намести. Таванът остърга раменете му. Не можеше да се протегне тук. Нямаше място за двама.

За един кратък миг му се стори, че по гърба му пълзят някакви насекоми. Нямаше как да е истина и умът му заработи на по-високи обороти, за да се пребори с усещането. Милър се покашля.

— Не го правете — рече. — И без това е достатъчно трудно. С моето „ако“ исках да кажа, че което си е заключено — заключено е. Няма как да знай пружината на коя част от клопката ще хлопне. Но ако премахна потискащия ефект и вие се понесете на пълна тяга към дома или започнете да се обстрелвате, или каквото там направите, аз ще отворя порталите. Всичките.

— Включително и онези с изгорелите звезди?

— Не — поклати глава Милър. — Тези портали ги няма. Зад останалите има само съществуващи звездни системи.

— Това проблем ли е?

— Зависи какво идва през тях — подхвърли Милър. — Това са доста врати, които ще се отворят изведнъж. — Той млъкна и кимна, сякаш Холдън бе казал нещо. Но се чуваше само звукът на въздушните рециклатори. — Другата възможност е да намерите начин да се промъкнете назад с подвити между краката опашки и да се преструвате, че всичко това не се е случвало.

— Мислиш ли, че трябва да го направим?

— Мисля, че някога е имало империя, която е обхващала хиляди звезди. Онзи вирус на Ерос? Това е един от инструментите им. Щанга. Но се е явило нещо, достатъчно голямо, за да им пусне куршум. Каквото и да е то, може все още да дебне зад някоя от тези врати в очакване някой да направи нещо глупаво. Така че може би ще е по-добре да поостанете тук. Да си направите дечица. Да живеете и умираете в мрака. Но поне онова, което е отгатък, ще си остане на мястото.

Холдън протегна ръка и се задържа за противоускорителната койка. Сърцето му сякаш удряше по веднъж в минута, ръцете му бяха влажни и студени. Гадеше му се, а повръщането не бе приятно занимание в безтегловност. Пред мисления му взор умираха звезди.

— Това ли смяташ, че трябва да направим? — попита. — Да си мълчим и да изчезнем оттук?

— Не, предпочитам да ги отворим. Научих всичко, което може да се научи от този обект, особено след като е заключен. Искам да разбера какво е станало, а това означава да отида и да се поогледам на място.

— Ти си машина първооткривател.

— Аха — потвърди Милър. — Но представи си само какъв е първоизточникът ми, а? Хубаво ще е да обсъдиш тези неща с някого, който не е умрял. Вие, хората, имате повече да губите от мен.

Холдън помисли малко и се засмя.

— Не съм сигурен дали това има значение. А и не съм в положение да определям политиката — оплака се той.

— Така е — потвърди Милър. — Нищо лично, но имаш отвратителен вкус за приятели.

31.

МЕЛБА

Беше в килията си, когато завъртяха барабана. В предишен живот помещението вероятно е било ветеринарен павилион за едри животни. Може би коне или крави. Дузина прегради, по шест от всяка страна, стоманени врати и перила. Истински перила, като от старите филми, и голяма врата отгоре, през която да хвърлят слама. Всичко останало бе антисептично бяло. Бяха й взели дрехите, за да ги заменят със семпъл бледорозов комбинезон. Ръчният ѝ терминал бе изчезнал. Не ѝ липсваше. Висеше в средата на помещението и стените бяха на сантиметри от пръстите ѝ, ако протегнеше ръце. С известни усилия и ръкомахане можеше да се добере до стената и да се отгласне внимателно от нея, за да спре някъде другаде с леко докосване на ръцете.

Мъжът в съседната килия удряше по стените. Смееше се и крещеше, но най-често се гневеше. Тя не му обърна внимание. Не беше трудно. Както навсякъде другаде на кораба, във въздуха неизменно се усещаше леко течение. Веднъж бе чувала една история за кораб, чиято въздушна циркулация спряла по средата на нощната смяна. Екипажът се задушил в мехура от издишани газове, който се образувал около всеки от тях. Не мислеше, че историята е вярна, тъй като навярно са щели да се събудят. Да се задъхат, да се закашлят или нещо такова, да подскочат от койките си и да оцелеят. Хората, които искат да живеят, правят такива неща. А тези, които искат да умрат, остават да се реят.

Из целия кораб отекнаха сирени и мощният звук накара стените да затрептят. Приличаше на невероятно силен тропет. Първо предупреждение. После второ. Сетне трето и след него перилата се отдръпнаха встрани, а стената зад нея докосна гърба ѝ, като че ли искаше да ѝ привлече вниманието. Тя не знаеше как да постъпи. Стената продължаваше леко да я притиска. Барабанното ускорение, разбира се, беше невидимо. Усещаше само как въртеливото му

движение я запраща напред. Тялото ѝ се плъзгаше във въздуха сантиметър по сантиметър, движеше се покрай стената към палубата. Усети тежестта в началото като леко напрежение в ставите, което постепенно се премести и върху гръбнака. Някъде беше чела, че човек, прекарал дълго време в безтегловност, може да порасне до пет сантиметра, тъй като се събирали течности в междупрешленните пространства. А това, заедно с мускулната атрофия, били най-честите причини за увреждания. Еволюцията бе създала гръбначните дискове с цел да издържат на натоварване, а течностите да преминават свободно през тях. Без гравитация те се превръщали във водни балони и понякога се пръсвали.

Коленете ѝ докоснаха пода, сетне се притиснаха в него. Трябва да беше изминал час, откакто зазвучаха сирените. Горے и долу съществуваха отново и тя се остави на гравитацията да я дръпне надолу. Беше се присвила като смачкана хартиена топка. На пода имаше канал за оттичане на животинска урина или кръв. Светлините отгоре помръкнаха и отново засияха с предишната сила. Другият затворник крещеше нещо. Може би искаше храна. Или вода. Пазач, който да го придружи до кенефа.

Странно, но дори в мислите си го наричаше „кенеф“. Не тоалетна. Нито дори клозет. Тя не повика за помощ, просто лежеше на пода и следеше как тялото ѝ постепенно си възвръща усещането за тежест. Знаеше, че това не е истинска гравитация и тежестта нямаше да е истинска. Просто масата на тялото ѝ се опитваше да полети, но беше задържана. Някой дойде за другия затворник. Зърна чифт обувки да минават под отвора на вратата. После гласове. Думи като „лоялен“ и „бунт“. Фрази от типа на „Когато му дойде времето“ и „Ще възстановим реда“. Те прелитаха покрай нея и тя не им обръщаше внимание. Болеше я главата, темето, където се бе ударила в пода. Искеше да заспи, но се страхуваше от сънищата.

Още стъпки, същите обувки, но в обратна посока. Пак гласове. Нови трополящи обувки. Метално дрънчане на отключвана врата. Тялото ѝ не помръдваше, но тя се помъчи да се съсредоточи. Този пазач не бе същият. Жена с широки рамене и пистолет в ръката. Тя погледна към лежащата Мелба, повдигна рамене и протегна към нея ръчен терминал.

Мъжът на екранчето не приличаше на ченге. Кожата му беше блеδοкафеникава, имаше нещо странно във формата на лицето му — широка брадичка, черни очи, бръчки по челото и в крайчеца на устните. Трябваше да изминат няколко секунди, преди да осъзнае, че той лежи и гледа нагоре към камерата.

— Името ми е Карлос Бака — представи се мъжът. — Аз съм началник на службата за охрана на „Бегемот“. Така че затворът, в който се намиращ, ми принадлежи.

„Ами добре“ — помисли си Мелба.

— Та за теб. Мисля, че трябва да ни разкажеш всичко. Според проверка в архивите на ООН твоята ДНК показва, че си Мелба Кох. Но има доста хора, на които нямам причини да не вярвам и които твърдят, че си Клариса Мао. Заместник-капитанът на „Росинант“ казва, че си се опитала да я убиеш, и една руска свещенослужителка подкрепя обвиненията ѝ. Освен това един аудиотехник заяви, че си го наела да постави електронно устройство на „Росинант“. — Мъжът замълча за няколко секунди. — Всичко това да ти е познато?

Рамката на ръчния терминал бе изработена от зелен порцелан. Или може би беше емаилиран метал. Но не беше пластмасова. През средата на екрана преминаваше дълга резка, която сякаш оставяше белег на лицето на говорещия.

— Добре, какво ще кажеш за следното? — продължи той. — Докторите установиха, че имаш модифицирани ендокринни жлези. От онези, които използват терористите, когато искат да направят нещо ефектно, без да ги разкрият. И, както знаеш, не им пука, че след няколко години ще превърнат нервната си система в супа. Защото такива неща не всеки може да си позволи. Най-малкото един техник от поддръжката. Нито пък биха му притрябвали.

Беше странно да усеща как главата ѝ се притиска към пода и да гледа към лицето на мъжа, което беше под нея. Вероятно, предположи тя, това се дължи на факта, че твърде дълго време бе прекарала в безтегловност. Умът ѝ все още се опитваше да привиква с ротационната гравитация, след като бе разчитал на визуални ориентири и сега се бе натъкнал на тази визуална аномалия. Интелектът осъзнаваше за какво става реч, но тялото ѝ продължаваше да се съпротивлява.

Мъжът на екрана — беше се представил, но тя не запомни името му — стисна устни и се закашля. Влажен звук, подсказващ, че се бори с пневмония.

— Май не разбираш колко дълбоко си загазила — заговори отново той. — Тези хора те обвиняват, че си взривила земен военен кораб, и изглежда, разполагат с доста солидни улики. Повярвай ми, в ООН не гледат лекомислено на подобни неща. Те ще те убият. Разбираш ли? Ще те изправят пред военен трибунал, ще издържат да слушат адвокатите ти десетина-двайсет минути. А след това ще ти пръснат мозъка. Мога да ти помогна да се измъкнеш от това, но трябва да говориш с мен. Защото, знаеш ли какво смятам аз? Мисля, че не си професионалист. Ти си аматьор. Допуснала си цял куп аматьорски грешки и си оставила множество следи. Кажи ми, ако съм прав, и можем да започнем оттук. Но ако продължаваш да се преструваш на изпаднала в транс, не ти мърда смъртната присъда. Разбираш ли какво ти казвам?

Имаше приятен глас. Такъв, който учителят ѝ по музика би нарекъл затрогващ. Дълбок, но с приятни обертонове. Глас на мъж, когото животът е обръгнал. Нейният певчески глас също си го биваше, както и на баща ѝ. Пьотър, нещастникът, беше неспособен да изпълни и една песен. Останалите — Майкъл, Антея, Джули, майка ѝ — също имаха чисти гласове. Като флейти. Проблемът с флейтата е, че мелодията ѝ не може да е друга, освен съвсем искрена. Дори тъгата звучеше твърде сърцераздирателно, когато се изпълняваше на флейта.

— Корин? — обади се мъжът от екрана. — Тя разбира ли какво ѝ говоря?

Жената с пистолета отмести ръчния терминал, погледна към нея, после към екрана.

— Не мисля, че разбира, шефе.

— Докторът каза, че няма мозъчно увреждане.

— Така е — потвърди жената. — Но това не означава, че всичко ѝ е наред.

Чу се въздишка.

— Добре — рече мъжът. — Ще трябва да подходим от друг ъгъл. Имам една идея, но първо искам да се върнеш.

— Ами хубаво. — Жената излезе и затвори килията. Чу се щракването на ключалката. Кой знае защо Мелба си представи, че тук

са държали кон и той се е опитвал да разбие перилата с къчове. Това нямаше да е никак добре. Най-хубаво е да се избягват проблемите. Най-мъдро. По-лесно е да останеш, отколкото да излезеш. Някой й го бе казал веднъж. Но не помнеше кой.

— Ей, ей — извика другият затворник. — Това истина ли е? Че имаш имплантирани допълнителни жлези? Можеш ли да разбиеш вратата? Аз съм капитанът на този кораб. Ако ме измъкнеш оттук, ще ти помогна.

Джули пееше най-добре, само че не искаше да го прави. Не й харесваше да излиза пред хората. Виж, баща й бе друго нещо. Винаги той водеше песента. Той разпределяше останалите членове при семейните снимки. Той беше човекът, който знаеше какво иска и как да го постигне. Само че сега бе в затвора. Дори без име — само един номер. Зачуди се дали килията му е като нейната. Ако има разлика, то тя ще е в гравитацията. Ротационната гравитация не достигаше дори половин g . Може би една трета, дори по-малко. Като на Марс и Церера. Странно, от всички места, където живеят хора, Земята имаше най-силна гравитация. Сякаш ако избягаш от дома, ще избягаш от всичко.

— Ей, тука ли си още? Чуваш ли ме? Видях, като те носеха. Помогни ми и аз ще ти помогна. Амнистия. Ще ти осигуря амнистия. И закрила. Не могат да те екстрадират от Церера.

Не беше истина и тя го знаеше. Едва не му отговори. Но се сдържа. Опряла глава на пода като врана, легнала на замръзнало езеро.

— На кораба избухна бунт и ме затвориха — продължаваше мъжът. — Противозаконно. Можем да си помогнем един на друг.

Не беше съвсем сигурна, че някой може да й помогне. И нещо повече — че иска да й помагат. Спомняше си, че доскоро имаше едно-единствено желание. Холдън. Точно така. Искаше той да умре — дори нещо по-лошо. Фантазиите й за това бяха толкова силни, че се бяха превърнали в спомени. Да, тя бе успяла. Сега всички го мразят. Ще се опитат да го убият. Само че нещо се бе объркало и смятаха, че Джули го е направила.

А беше толкова близо. Ако беше успяла да унищожи „Росинант“, никога нямаше да я разкрият. Дори да беше загинала на него, пак нямаше да са сигурни, и Холдън щеше да остане в историята като егоистичен и самодоволен копелдак. Какъвто си беше. Само баща й

щеше да се досети. Веднага щом научи какво е станало, щеше да разбере кой го е направил. Дъщеря му. Онази, с която най-сетне може да се гордее.

Едва сега забеляза, че другият затворник е замлъкнал. Няма нищо. И без това я дразнеше. Коленете я боляха. Темето също, там, където го притискаше към пода. Казват, че така се образували декубитуси. Ранички от залежаване. Интересно, колко време ще е нужно на кожата да се превърне в такава рана, ако остане да лежи неподвижно. Вероятно доста дълго, още повече, че тя бе съвсем здрава. Ето ти нов въпрос — от колко време не е помръдвала? Сигурно също много. Кой знае защо се почувства горда от това.

Стъпките се върнаха отново. Този път бяха повече. Освен тропането на ботушите имаше и други звуци. Тънки, чаткащи потропвания като челюсти на куче. Стана ѝ любопитно какво ще последва. Под вратата се появиха глезени — вероятно на по-възрастна жена. Отново метално дрънчене на ключалка. Глезените се поколебаха на прага и после влязоха. Веднага щом се раздвижиха, стъпките станаха по-уверени. По-твърди.

Жената приклекна, опряла гръб на стената. Тили Фейгън се надвеси над нея. Косата ѝ бе изрусена, червилото — почти алено, каращо устните ѝ да изглеждат по-пълни, отколкото бяха.

— Клари, миличка — произнесе тя с мек глас. — Аз съм.

Напрежение обхвана гърба и бузите ѝ. Напрежение и недоволство. Леля Тили нямаше никакво право да бъде тук. Не биваше да е тук.

Тили протегна ръка и я погали като котка. Първото човешко докосване, откакто бе дошла в съзнание. Първата нежност към нея, откакто въобще си спомняше. Когато Тили заговори, гласът ѝ бе нисък, мек и изпълнен със съжаление.

— Намерили са приятеля ти.

„Нямам приятел“ — помисли си тя и после нещо се раздвижи дълбоко в гърдите ѝ. Рен. Намерили са Рен. Тя измъкна ръка изпод тялото си и притисна уста. Сълзите бяха топли и се стичаха като поточе. Намерили са Рен. Отворили са кутията за инструменти и са открили костите му, и сега Соледад ще узнае. Боб и Стани също. Ще знаят, че тя го е направила. Първото изхлипване бе като кашлица и миг след това ръцете на Тили я обгърнаха. Бог да ѝ е на помощ, но тя

крещеше и плачеше, опряла лице в бедрата на Тили, докато жената я галеше и бърбореше утешително.

— Толкова съжалявам — нареждаше тя. Думите сякаш се откъсваха от гърлото ѝ. Като че по тях имаше кукички. — Съжаляваааам. Съжаляваааам.

— Зная, миличка. Зная.

Тя бе обгърнала талията на Тили с ръце и бе заровила лицето си в нея. Сякаш се спасяваше от удавяне. Пазачът каза нещо и тя усети, че Тили разтърсва отрицателно глава, и движението се предаде на нейното тяло.

— Аз го направих — промълви Мелба. — Аз го убих. Смятах, че трябва. Казах му да погледне данните, за да се наведе и да оголи шия, и го направих. И аз... аз... о, боже, ще повърна!

— Повръщат невъзпитаните хора — поправи я Тили. — Дамите се чувстват неразположени.

Кой знае защо ѝ стана смешно. Въпреки всичко Клариса се разсмя, после отпусна глава и пак заплака. Боляха я гърдите и бе почти сигурна, че има нещо счупено. Че ѝ е станало нещо. Аневризма, емболия, каквото и да е. Мъката не може да разбие сърцето, нали? Това е само израз.

Така продължи още известно време. Сетне започна да се забавя. Тялото ѝ увисна като парцал. Блузата на Тили бе подгизнала от сълзи, сополи и слюнка, но тя не помръдваше от мястото си. Ръката ѝ галеше косата на Клариса. Пръстите следяха очертанията на ухото.

— Ти си поставила бомбата на „Сенг Ун“ — произнесе Тили — и си накуснала за това Джим Холдън.

Не беше въпрос, нито обвинение. Не очакваше от Клариса да си признае, само да потвърди. Клариса кимна, все така отпуснала глава в скута на Тили. Когато заговори, гласът ѝ бе нисък и пресипнал.

— Той причини всичко това на татко. Трябваше да направя нещо. Тили въздъхна.

— Баща ти е едно първокласно лайно — обяви и вероятно защото го казваше именно тя, не я заболя от думите.

— Трябва да докладвам на началството — намеси се жената с униформата. Звучеше извинително. — За това, което стана. Той ми нареди да докладвам.

— Не те спирам — изтъкна Тили.

— Но се налага да дойдете с мен — продължи жената. — Не мога да ви оставя с нея. Не е безопасно.

Завладя я паника. Не можеше да остане сама. Не и сега. Не могат да я заключат и оставят сама.

— Не ставай смешна — рече Тили. — Иди и направи каквото се изисква от теб. А аз ще съм тук с Клари.

— Госпожо, това момиче е убило доста хора. — Последва кратка пауза. Жената се покашля. — Ще трябва да заключа вратата.

— Направете каквото е нужно — повтори Тили.

Чу се тропот от затваряне и заключване. Отдалечаващи се стъпки. Клариса продължи да плаче за Рен. Може би другите ще дойдат по-късно. Мъртвите войници от „Сенг Ун“. Любовницата на Холдън, която бе била и измъчвала. Всички мъже и жени, които умряха, защото последваха Холдън през Пръстена. Би могла да плаче и за тях, но сега на ред беше Рен и имаше чувството, че никога няма да престане да скърби за него.

— Заслужавам да умра — заяви тя. — Превърнах се в ужасно лош човек.

Тили не възрази, но и не престана да я прегръща.

— Има един човек, с когото бих искала да разговарям — подхвърли.

32.

АНА

Първо дойде охраната — трима войници със совалка, въоръжени с автомати и с белезници за Мелба. Или Клариса. Която и да беше. После, много по-късно, пристигна и медицинският екип, за да откара екипажа на „Росинант“.

Транспортът за Ана пристигна едва след ден, ала тя нямаше нищо против. Когато я докараха на „Бегемот“, очакваше, че ще я повика някой от охраната. Или — ако с тях всичко е наред — Наоми... или хора от екипажа на „Росинант“.

Но в хангара за совалки я чакаше Хектор Кортес. Усмихна се, когато я видя, и вдигна ръка за поздрав. Жест, който ѝ напомни за баща ѝ в последните му дни — внимателен и малко несръчен. Помисли си, че Кортес също изглежда страшно остарял — поне с десетилетие за тези няколко дни, после си даде сметка, че вероятно и той е пострадал при катастрофата.

— Ана — каза Кортес. — Радвам се да те видя.

Масивният барабанен вал на „Бегемот“ вече бе набрал скорост, създавайки предизвикваща световъртеж ротационна гравитация. Краката на Ана ѝ казваха, че стои на твърда земя. Вътрешното ухо възразяваше, че пада на една страна, и се опитваше да накара тялото ѝ да се наведе в противоположната. Това не беше достатъчно, за да направи несигурни стъпките ѝ, но създаваше неприятно и нереално усещане. Всичко се обърка още повече, когато Хектор Кортес, човек известен и със значително влияние, се приближи и я целуна по бузата.

— И аз се радвам да ви видя — отвърна тя. — Не знаех, че сте на „Бегемот“.

— Всички дойдохме — съобщи той. — Оставиха само няколко души на „Принц Томас“, другите се прехвърлихме. Вчера присъствах на службата в памет на загиналите. Отец Мишел. Равин Блек. Паоло Седон.

Ана усети, че сърцето ѝ се свива.

— Алонсо Гусман?

Кортес поклати глава.

— Нито жив, нито мъртъв — отвърна. — Поддържат го в медицинска кома, но не очакват да оцелее.

Ана си припомни умолителните очи на Алонсо. Ако само бе намерила по-рано помощ за него...

— Съжалявам, че пропуснах службата — промълви тя.

— Зная. Затова исках да се срещна с теб. Може ли да повървим заедно?

— Разбира се — кимна Ана. — Но аз не зная къде отивам.

— В такъв случай ще ти помогна да се ориентираш. — Той разпери ръка в подканващ жест. — Ела с мен и ще те запозная с величието на асансьорната система.

Ана се засмя и го остави да я води. Той също пристъпваше внимателно. Не ситнеше, но и не вдигаше крак. Изглеждаше различен от онзи човек, който бе призовал три враждуващи фракции да прекосят Пръстена и да навлязат в непознатото.

— Смятах, че е важно тези от нас, които участваха в подготовката на петицията, да се изкажат по време на службата — обясни той. — Исих да дадем израз на съжалението ни.

— Нашето съжаление?

Той кимна.

— Твоето. Моето. На всички нас, които настояхме да дойдем в този мрак. Постъпихме арогантно и заради това пострадаха невинни. Загинаха, защото се вслушаха в един лош съвет. Бог ме накара да се смиря.

Гласът му все още носеше белезите на дългогодишен опит, но сега в него се долавяше нов оттенък. Тънък, хленчещ детски вопъл под величието. Кой знае защо изведнъж тя се преизпълни със съчувствие към него. Но и с яд.

— Не съм сигурна, че виждам нещата по този начин — отбеляза. — Не сме дошли тук да търсим слава. Направихме го, за да не позволим на хората да се избиват помежду си. Да им напомним, да припомним и на нас самите, че всички ние сме заедно в това дело. Не мисля, че в решението ни се крие зъл подтик. Нито гледам на това, което се случи, като на наказание. Времето и случайността...

— И играта на съдбата — кимна Хектор. — Амин.

Зад тях изрева двигател на совалка, сетне утихна. Разминаха се с двама поясни със сиви комбинезони и кутии с инструменти. Кортес се мръщеше.

— Но като си помислим за това, което се роди от посятото семе. Пак ли не смяташ, че бяхме наказани? Че взехме решението повлияни от нашата арогантност?

— Историята е пълна със случаи на хора, които се възстановяват след страховити бедствия — посочи Ана. — Това, което стана, е ужасно. Но все още не виждам в него Божие наказание.

— Аз пък виждам — възрази Кортес. — Мисля, че се озовахме в царството на злото. И нещо повече, доктор Воловодова, страхувам се, че сме заразени от него.

— Не разбирам...

— Дяволът е тук — прекъсна я Кортес. Поклати глава, забелязал объркването ѝ. — Не някой изрисуван демон. Не съм глупак. Но дяволът винаги е живял в хората, когато те се пресягат твърде надалече, когато пропускат да се запитат дали *трябва* да направят нещо, защото *могат* да го направят. Ние всички... паднахме в неговата клопка. И, което е по-лошо, белязахме му пътя. Историята няма да си спомня с добри думи за нас след това, което сторихме.

* * *

Ана познаваше доста от членовете на Църквата на последния ден. Те подкрепяха методистите за някои дребни неща, като забраната за употреба на алкохол, и това им даваше усещане за солидарност на междурелигиозните конференции. Но пък изразяваха несъгласие по важни неща, като природата на Божественото и Неговия план за вселената, което, поне според Ана, нямаше кой знае какво значение. По принцип бяха хора щастливи, ориентирани към семейството и не особено претенциозни.

Докато вървеше през огромния търбух на „Бегемот“, Ана си помисли, че никога не би повярвала в способността им да построят нещо толкова грандиозно като заселническия кораб. Беше необхватен и екстравагантен. Приличаше на бунтовник, озъбил се към космическата пустош. „Вселената е твърде голяма, за да може нашият кораб да я

прекоси за обозримо време? Чудесно, ще натикаме в нашия кораб всички части от вселената, от които се нуждаем, и после ще полетим със скорост, която ни удовлетворява.“ Вътрешните стени на въртящия се барабан се извиваха в далечината, Кориолисов ефект, маскиран като маса, метални подпори и плоскости, претендиращи да изпълняват определена функция, ала всъщност готови да станат легло за почва, растения и добитък. През центъра на барабана, на около половин километър на главите им, се спускаше тесен и ярък светлинен сноп. Слънцето, разпънато като линия в небето. Идеята да изглежда така сама по себе си бе арогантна, предизвикателна и грандиозна.

Ана й се възхищаваше.

Докато крачеше през пустата стоманена равнина, която трябваше да бъде покрита с плодородна почва и засята със семена, тя си помисли, че тъкмо тази дързост, граничеща с безочие, човечеството бе изгубило по някое време през последните две столетия. Когато древните мореплаватели са се качвали на техните скърцащи дървени кораби и са се опитвали да прекосят огромните земни океани, нима пътешествията им са били по-малко опасни от това, което бяха подготвяли мормоните? Нима крайната точка от пътя е била не толкова загадъчна? Но и в двата случая те са били подтиквани от желанието да видят какво ще открият оттатък. Движени от нуждата да съглеждат брегове, които никой преди тях не е виждал. Покажи на човека затворена врата и колкото и отворени да открие, тя ще продължава да му се изправя пред очите.

Имаше хора, които определяха това желание като слабост. Като грешка на расата. Разглеждаха човечеството като вирус. Същество, което никога не се спира, за да се развие на мястото, което е заело. Хектор, изглежда, се придържаше към подобен възглед, ако съдеше по последния им разговор. Но Ана отхвърляше тази идея. Ако хората бяха способни да се задоволяват толкова лесно, още щяха да живеят по дърветата и да пощят буболечки от козината на съседа. Ана бе слизала на луните на Юпитер. Бе вдигала очи към закритото от купол небе, поглеждайки към голямото червено петно, достатъчно близо, за да се различават неспирните вихри и течения в него. Беше опитвала вкуса на вода, добита от разтопен лед, стар колкото самата Слънчева система. И тъкмо неспособността на човека да се задоволява, неговата арогантност, я бяха довели на тези места.

Докато разглеждаше мъничкия свят, който се въртеше около нея, тя се изпълни с увереност, че същите тези качества един ден ще им дарят звездите.

Лагерът за бежанци бе истински лабиринт от палатки и полуготови временни постройки, разположен във вътрешната повърхност на барабана и под светлината на тясната, сияеща слънчева ивица. Отне ѝ близо половин час, за да открие палатката на Крис Уилямс. Един представител на „Принц Томас“ я осведоми, че младият офицер е оцелял при катастрофата, но е получил ужасно тежки травми. Ана искаше да го намери, а може би чрез него и цялото малко паство, което бе успяла да си създаде по време на полета до тук.

След още няколко напътствия от доброжелателни бежанци тя откри търсената палатка. Нямаше начин да почука или позвъни, затова тя само извика:

— Крис? Тук ли си?

— Вие ли сте, пасторе? Влизайте.

Представителят на „Принц Томас“ не бе описал подробно какви са уврежданията и докато пристъпваше вътре, Ана се приготви за най-лошото. Младият лейтенант лежеше на армейска койка, подпрян на няколко възглавници. Държеше в скута си малък терминал, но го отместил встрани, когато тя влезе. Лявата му ръка и левият крак завършваха до ставата.

— О, Крис, толкова съжалявам...

— Ако още веднъж кажете съжалявам — прекъсна я той, — ще скоча и ще ви сритам задника.

Ана понечи да се засмее, но усети, че очите ѝ са пълни със сълзи.

— Съжалявам, че казах, че съжалявам — побърза да каже тя. — Как си, Крис?

— С няколко очевидни изключения — той кимна към скъсените си крайници, — мисля, че преживях катастрофата по-добре от останалите. Нямам дори една синина.

— Не зная как е устроена здравната система във флотата... — поде Ана, но Крис я спря с жест.

— Има програма за пълна регенерация. Стига само да се измъкнем оттук и да се приберем в цивилизацията, след няколко месеца ще си имам нови, розови заместители.

— Ами това е добре — усмихна се Ана. Готвеше се да му предложи финансова помощ за лечението, без да знае дали ще ѝ бъде по джоба. Испита облекчение и срам. — Чувал ли си се с някои други от групата? Не успях да ги намеря досега.

— Да — отвърна засмяно Крис. — Научих това. Били сте заета с рейдове в стил командос, докато аз се излеждавах тук. Ако знаех, че са ви обучавали да обезвреждате самонарочени терористи, щях да ходя по-често на църква като малък.

— Избягах от нея, докато ѝ мине пристъпът, а след това я завързах за едно кресло. Не беше кой знае какво геройство.

— Аз ще получа медал, защото пропаднах през един хидравличен люк и пожертвах ръка и крак, за да не позволя на неколцина моряци да се озоват в лишена от атмосфера част на кораба. Бях в безсъзнание през цялото време, но това явно няма значение. Геройството е етикет, който лепват на хора, свършили нещо, което не биха направили, ако имаха време да си помислят.

Ана се разсмя.

— Напоследък и на мен ми минаваха подобни мисли.

Крис се облегна на възглавниците и ѝ кимна да продължи.

— За етикетите, исках да кажа. Хората наричат пришълците зли същества, защото те ни причиняват страдания. Но откъде да знаем какво всъщност целят?

— Така е — съгласи се Крис. — Ако изгубя крайник, след като се напия и ме сгази прибиращ реколтата комбайн, ще бъда пълен идиот. Ако го изгубя само защото съм стоял до правилната врата, когато корабът е претърпял катастрофа, ставам герой.

— Може нещата наистина да са такива. Не зная. Имам чувството, че предстои да се случи нещо много важно, а ние прибързваме с решенията и настроенията.

Крис се почеса замислено по отрязания крак, после се намръщи.

— Като например?

— Преминахме през Пръстена, за да попречим на Джеймс Холдън да разговаря с извънземните преди нас. Но това е същият човек, който помогна Ерос да се насочи към Венера, вместо да разруши Земята. Защо сметнахме, че не е редно той пръв да разговаря с извънземните? А ето че малко след това нещо ни зашлеви оглушителна плесница, забави ни и ни лиши от оръжия. Това би

трябвало да ни праща някакво послание. Няма съмнение, че подобна сила може със същата лекота да ни унищожи. Но не го направи. И вместо да се опитаме да разберем какво се крие зад действията ѝ, определяме тази сила като зла. Сякаш сме деца, които смятат за лоши родителите си само защото са ги наказали.

— Значи те спряха корабите ни, за да ни умиротворят? — попита Крис.

— Кой знае? — Ана повдигна рамене. — Зная само, че не задаваме правилните въпроси. Хората вършат лоши неща, когато са изплашени, а точно сега ние сме много изплашени.

— Тара умря — съобщи Крис.

Ана се разрови в спомените си, за да извика образа на Тара. Крис видя объркването ѝ и добави:

— С къса руса коса. Космопехотинец.

— О, не — изохка Ана и сълзите ѝ рукохнаха отново. Гневната космопехотинка бе загинала. Заедно с нея бе изчезнало цяло едно бъдеще, в което смяташе да издири причините за нейния гняв. Разговори, които вече бе провела в главата си, поредица от въпроси с определена насока, задоволството, което ще изпита, когато жената ѝ се разкрие. А сега я няма, сякаш някой е натиснал копчето за изключване. За известно време ѝ беше трудно да не съчувства на възгледите на Кортес. След като извънземните бяха убили член на паството ѝ.

„Но може би не е било нарочно“ — побърза да добави тя. Вселената не беше място, където лесно ще откриеш смисъл.

Тя успя да довърши посещението, без да си проличи, че е малко разсеяна. Едва след това тръгна да търси палатката, която ѝ бяха отредили. Нямаше никакви причини да смята, че ще е лесно да заспи. Малко след като откри къде са я настанили, се появи и Тили Фейгън. Ана вдигна ръка за поздрав, но преди да успее да заговори, Тили разтвори ръце и я прегърна толкова силно, че ребрата ѝ изпукаха. Тили беше изумително силна за толкова кльощава жена.

— Ядосах се на себе си, че ти позволих да тръгнеш — рече тя и я стисна още по-здраво, почти облягайки се на нея. Оказа се, че е доста тежка. И двете се намираха в сферата на въртящия се барабан. Тук бе нужно известно време, за да привикнеш с гравитацията.

Когато Тили най-сетне отслаби хватката, Ана рече:

— Мисля, че аз бях... променена.

— За което вината е и моя — призна Тили и последваха нови прегръдки. Ана я потупа по гърба, докато най-сетне нейната приятелка реши да я пусне. Тя отстъпи назад и на лицето ѝ изгря усмивка.

— Да знаеш колко се радвам, че не загина там. Всички останали от „Принц“ са доста спаружени. — Ана реши да не пита какво означава това. — Но сега вече сме на „Бегемот“. Ако никога не разберем как да се измъкнем от тази клопка, тук ще просъществуваме най-дълго. Все едно, че сме в един от най-добрите квартали на бавната зона.

— Хубаво е... да го знае човек.

Тили се разсмя. Извади цигара и запали, докато вървяха. Ана я погледна сакисано.

— Нима ти позволяват да пушиш тук?

— Повечето поясни пушат. Луди са на тема въздушни филтри, но това не им пречи да тъпчат дробовете си с вредни частици. Странна история, нали?

Ана се усмихна и размаха ръка да прогони дима от лицето си.

— И така — продължи Тили, като се преструваше, че не забелязва жеста ѝ. — Настоявах да ме пуснат на първата совалка. Успях ли да измъкнеш Холдън?

— Не го открих там — отвърна Ана. — Само екипажа му. Но мисля, че им спасих живота.

В началото си помисли, че лицето на Тили е охладняло, но не беше точно така. Не беше хладина, а болка. Ана сложи ръка на рамото ѝ.

— Има един човек, с когото бих искала да разговарям — каза Тили. — Вероятно няма да ти хареса, но ще трябва да го направиш заради мен. Никога повече няма да те моля за каквото и да било.

— Каквото е по силите ми.

— Трябва да помогнеш на Клари.

Ана имаше чувството, че са изпуснали въздуха от помещението. За един кратък миг в главата ѝ отекнаха писъците и блъскането по огънатата врата на шкафа. Спомни си думите на Крис, че Тара е мъртва. Видя Кортес и долови отчаянието в гласа му. Пое бавно въздух.

— Добре — склони. — Разбира се, че ще го направя.

33.

БИКА

— Трябва да ставаш — каза доктор Стърлинг. Въртенето бе променило формата на лицето ѝ, придърпвайки надолу бузите и косата. Изглеждаше по-стара и по-позната.

— Аз пък смятах, че не е редно да се движа — отвърна Бика.

— Така беше, когато се безпокоях за гръбначния ти стълб. Сега се тревожа за белите ти дробове. Доста се затрудняваш в откашлянето на секретите и вече съм готова да го нарека лека пневмония.

— Ще се оправя.

— Изкуствената гравитация няма да ти помогне с нищо, докато лежиш по гръб — възрази тя и го тупна по рамото, за да придаде тежест на думите си. — Трябва по-често да сядаш.

Бика скръцна със зъби.

— Не мога да сядам — рече той. — Нямам коремни мускули. *Нищо* не мога да правя.

— Леглото ти може да се наглася. — Стърлинг очевидно не се предаваше лесно. — Направи го. Трябва да седиш колкото се може по-дълго.

— Това няма ли да повреди още повече гръбнака?

— Ще ти поставим укрепващ колан. Както и да е, можеш да живееш без крака, но не и без дробове.

Въртенето на барабана бе донесло промени и в медицинския сектор. Реанимационните легла и йонизиращите душеве бяха завъртени на деветдесет градуса, за да могат да функционират под тяга. Някогашните подове, превърнати в стени, отново бяха станали подове. Но всичко това бе само една неуверена крачка в индустриалната ера на стомана и керамика. Приличаше на нещо счупено и поправено, но не както трябва.

— Ще направя каквото мога — обеща Бика и оголи зъби в мъчителна кашлица. — Щом ще мога да сядам, не може ли да се

осигури нещо, с което да се движа? Уморих се да стоя през цялото време в една и съща стая.

— Не ти препоръчвам.

— Ще ме спреш ли?

— Не, няма.

Настъпи временно затишие. Във въздуха помежду им витаеше раздразнение и враждебност. Никой от тях не бе спал достатъчно. И двамата се напрягаха отвъд предела на силите си, за да опазват живота на хората. И от това не ставаха по-щастливи.

— Ще направя каквото мога, докторе — повтори Бика. — Как са нещата отвън?

— Хората умират. Но вече по-малко. На този етап почти всички спешни случаи са стабилизирани или мъртви. За оцелелите правим почти едно и също. Интензивни грижи и превръзки на раните. Тези със съмнение за вътрешно увреждане са под постоянно наблюдение. Почивка, течности, леки упражнения и молитва.

— Ами добре. — В този момент изписука ръчният му терминал. Ново повикване за връзка. От „Хамураби“, марсианската фрегата, където държаха Джим Холдън.

— А при теб как е? — попита доктор Стърлинг. Беше стиснала устни. Знаеше отговора. Бика задейства управлението на леглото и го нагласи в нещо като седяща позиция. Почувства известна промяна в дишането, но като че ли му стана още по-трудно да кашля.

— Ще ти кажа след минутка — изпъшка той и прие връзката. На екрана се появи капитан Джаканди.

— Капитане. — Бика произнесе званието ѝ като поздрав.

— Господин Бака — отвърна жената. — Получих последното ви съобщение.

— Предполагам, не ме търсите, за да уредим прехвърлянето на затворника и последната част от екипажа ви?

Тя не се усмихна.

— Искях да ви благодаря за пространството, което сте отделили за нашия медицински екип. Но не възнамеряваме да прехвърлим затворника на вашия кораб, нито останалата част от персонала.

— Нямате достатъчно хора, за да управлявате кораба си. Екипажът ви е под необходимия минимум. Повече от две трети от хората ви са вече тук.

— И ви благодаря, че ги приехте.

— Та както казах, разполагате с по-малко от една трета. Не можете да ги държите постоянно на смени. Земята все още настоява да прехвърлите Холдън при тях, за да отговаря за взривяването на „Сенг Ун“. — Не беше споменал признанието на Клариса Мао. Това бе коз, който пазеше за друг момент. Той вдигна ръка. — Всички станахме свидетели как загиват наши близки и приятели заради нещо, което не разбираме. Страдахме за тях и сега сме изплашени. Ако не се съберем, ако не бъдем заедно, ще се случи нещо, за което да съжаляваме.

— Марсианският устав изисква...

— При нас тече открито разследване. Ще споделя цялата информация, която сме събрали. Има доста интересни неща.

Нещо се размърда в гърдите му и той се закашля толкова силно, че не можеше да чува и говори. Устата му се напълни с гъст секрет, той се наведе, като се придържаше с ръце, и се опита да го изплюе. Може би имаше нещо вярно в това, че бе по-добре да седи.

— Марсианският военен устав забранява предаването на затворници, освен когато става въпрос за размяна, одобрена от правителството. А тъй като няма как да разговаряме с марсианското правителство, не може да получим и разрешение.

— Можете да се предадете на мен.

Този път тя се разсмя. Маската на военен се пропука.

— Ще ми се. Така ще мога да се наспя. Но тази тънка консерва, в която се намирате, няма как да ни побере, дори и да можем да се бием.

— Щом не може, връщаме се пък на първото стъпало с гневни писма и послания. Благодаря за обаждането — допълни той. — Ще съобщя на капитана, че нямаме споразумение. Но нека ви попитам нещо. Какво ще правите, когато земните ви пратят дузина космопехотинци с горелки и кухненски ножове?

— Ще се бием с горелки и кухненски ножове — отвърна тя. — Край на връзката с „Хамураби“.

Бика продължи да гледа изгасналото екранче още около половин минута, преди да прибере терминала. Ще трябва да съобщи на Па, но не изпитваше ентузиазъм. Тя имаше предостатъчно затруднения с координацията на спасителните работи.

Всички тези изявления за предполагаемите престъпления на Холдън бяха само претекст. Той бе единственият човек, който би могъл

да бъде разпитан за обстановката на извънземната станция. Земята го искаше. СВП го искаше. Марс го държеше и нямаше да го предостави само за да зарадва други хора.

Рано или късно някой недоспал и изнервен марсианец ще реши, че Холдън е виновен за навлизането им в тази страна на Пръстена, и ще поиска да си отмъсти за изгубен приятел или любим. Бика се почеса по врата и усети, че е обрасъл с къси косъмчета. Тялото му, проснато пред него, се поклащаше леко в една трета *g*.

— Ей?

Той вдигна глава. Сестрата изглеждаше дори по-уморена и от лекарката.

— Имате няколко посетители — ако ви се занимава с това.

— Зависи. Какви са предложенията?

— Свещеник — рече тя. Трябвах му няколко секунди, преди да осъзнае, че вместо име са му съобщили професия.

— Рускинята от „Росинант“?

Сестрата поклати глава.

— Политик. Кортес.

— Какво иска?

— Доколкото ми е известно, вашата душа. Говори за опазване на човечеството от дявола. Мисля, че очаква вие да му помогнете в това начинание.

— Кажете му да разговаря със Серж от службата за охрана. Кой друг ме е пожелал?

Лицето на сестрата се промени. В началото не разбра точно какво става, сетне си даде сметка, че за пръв път я вижда да се усмихва.

— Някой, който ви е донесъл малък подарък. — Тя се обърна към коридора. — Хайде. Влизайте.

Бика се закашля отново и изплю поредната порция храчки. На прага застана Сам, ухилена до уши. Зад нея двама техници носеха син пластмасов сандък, толкова голям, че можеше да побере инженерката.

— Розенберг? Губиш си времето вместо да поправяш моя кораб?

— Трябва да има поне още един-два бунта, преди корабът да стане твой — отвърна Сам. — Когато чухме какво е станало между теб и Ашфорд, решихме да ти сглобим един малък подарък.

Бика се намести неловко. Сам не забеляза смущението му или се престори, че не го вижда. Тя се отмести встрани и дръпна ръчката за отваряне на сандъка като магьосник, който представя поредния си фокус на сцена. Доктор Стърлинг също се появи на вратата с усмивка на уста. Бика имаше неприятното чувство, че са му устроили някаква забава с изненада.

— Изнервяте ме — оплака се той.

— Не се прави на умник — сопна се Сам. — Готов ли си?

— Май че не съм.

Сандъкът се отвори.

Механоботът вътре изглеждаше необичайно сложен, компактен и як. Бика се разсмя, тъй като просто не знаеше какво да каже.

— Това е стандартен механобот повдигач — обясни Сам, — но ние демонтирахме част от подсилващата рама и я заменихме с ортопедични протези, които ни дадоха медиците, оборудвани с опростен джойстик за контрол. Няма да можеш да танцуваш и все още ще ти е нужна помощ, когато ходиш до гърнето, ала и няма да си прикован на легло. Не е толкова удобно, колкото инвалидна количка, но ще можеш да щъкаш навсякъде из кораба, независимо дали мястото е пригодно за хора с ограничена подвижност.

Бика си помисли, че ще се разплаче, ала всъщност просто от гърдите му излизаше поредната порция секрет.

— О, Сам. По дяволите.

— Остави тези неща, голямо бебче. Давай да те пъхаме вътре и да поставим пристягащите пластини.

Сам го подхвана под едното рамо, сестрата — под другото. Усещането да го носят бе толкова странно. Бика не помнеше кога за последен път някой го е вдигал. Сам напъха единия му крак в протезата, сетне и другия. Всичко бе наопаки — вместо краката му да движат механобота, сега машината щеше да раздвижва краката му. За първи път след катастрофата Бика успя да измине късия коридор и да се озове в общото отделение. Сам не изоставаше от него и го следеше както майка закрилница своето малко пате при първото му плуване. Бика продължаваше да се чувства странно, но като че ли привикваше.

Тук бяха събрани най-тежко пострадалите: мъже и жени, поясни, земляни и марсианци. Плешив мъж с жълтеникава кожа се бореше да си поеме дъх; жена, толкова млада, че Бика би я сметнал по-скоро за

дете, лежеше почти гола в леглото с обгоряла кожа и невиждащ поглед; мъж с набито тяло и старозаветна брада, която се сливаше с окосменото му тяло, стенеше и се въртеше неспокойно, дълбоко упоен. Всички бяха облечени с еднократни хартиени болнични нощници и нямаше как да се разбере кой към коя страна принадлежи. Те бяха хора, намираха се на неговия кораб и следователно бяха *неговите* хора.

Корин стоеше в дъното на коридора пред една затворена врата, с пистолет на колана. Тя му отдаде чест с жест колкото сериозен, толкова и подигравателен.

— Добре дошъл, шефе — рече. — Поздравления.

— Благодаря — отвърна Бика.

— За затворниците ли дойде?

— Ами да — кимна Бика. Не беше тръгнал с конкретна цел, но след като е тук — значи е тук. Арестантското отделение бе по-малко, но като се изключеше поста на вратата, по нищо не можеше да се определи, че пациентите са различни. „Затворници“ бе силна дума. Никой от тях не беше с официална мярка за задържане. Имаше пострадали високопоставени служители от Земята и Марс. Хора, които биха могли да им бъдат полезни — сега или по-късно. Леглата вътре бяха пълни.

— Как се чувстваш? — попита Сам.

— Май взех да привиквам.

— Да, мислех си, че може би...

Откъм леглата долетя слаб, немощен глас:

— Сам?

Тя завъртя рязко глава и се приближи към жената, която я бе повикала.

— Наоми? О, миличката ми. Какво е станало с теб?

— Посбих се — отвърна заместник-капитанът на „Росинант“ с подпухнали устни. — Но я сригах здравата.

— Познаваш ли Нагата? — попита Бика.

— От добрите стари времена — отвърна Сам и хвана ръката ѝ. — Деляхме една стая цели шест дни, когато тя се скара с Джим Холдън.

— Къде... — поде Наоми. — Къде е моят екипаж?

— Тук са — отвърна Бика и приближи механобота до леглото. — Всички, освен Холдън.

— Добре ли са?

— Бил съм и по-добре — обади се един плешив, леко закръглен мъж, чиято кожа имаше цвят на препечен хляб. Говореше с акцент, който би могъл да произхожда от Долината Маринър на Марс или от Западен Тексас на Земята. Трудно беше да се определи с точност.

— Алекс! — зарадва се Наоми. — А къде е Еймъс?

— На следващото легло — посочи пилотът. — Откакто сме тук, все спи. Какво е станало? Задържани ли сме?

— Имаше авария — обясни Бика. — Доста хора пострадаха.

— Но не сме арестувани? — попита отново Алекс.

— Не.

— И това е добре.

Наоми Нагата видимо се отпусна. Информацията, че екипажът ѝ е оцелял, ѝ действа добре. Бика си отбеляза мислено този факт, в случай че му потребва по-късно.

— Жената, която ви нападна, е арестувана — съобщи той.

— Тя е... — поде Наоми. — Тя е заложила бомбата.

— Разследваме случая — съобщи той, като се опита да звучи успокояващо. Но се закашля мъчително и това развали ефекта.

Наоми смръщи вежди, явно си припомни нещо. Бика искаше да улови ръката ѝ. Да установи контакт. Механоботът бе чудесно приспособление за придвижване, но имаше някои недостатъци.

— Джим? — попита предпазливо.

— Капитан Холдън е задържан от марсианските сили — отвърна Бика. — Преговаряме за освобождаването му, но засега безуспешно.

Наоми се усмихна сякаш ѝ бе съобщил добра новина и кимна. Очите ѝ се затвориха.

— Да има нещо за Милър? — промърмори.

— Кой? — попита Бика, но тя вече бе заспала. Сам се премести до леглото на Алекс и Бика се приближи до спящия механик от „Росинант“ Еймъс Бъртън. Зачуди се не са ли твърде малък екипаж, за да управляват подобен кораб. Може би Джаканди би могла да вземе пример от тях.

Докато не си върнат Холдън, предимството ще е на чуждата страна. Този човек бе символична фигура и като такъв имаше своето значение в глобалната игра за равновесие. Капитан Джаканди нямаше да се даде лесно, защото ако го стори, вероятно я очакваше трибунал,

когато се върнат. Ако се върнат. Вън от бавната зона те всички щяха да си показват зъбите и да размахват заплашително юмруци. Но тук бяха принудени да разговарят...

Бика усети, че устата му е пресъхнала. Сам все още гледаше унесеното лице на Наоми Нагата, бе зачервена от гняв и отчаяние.

— Сам — повика я Бика. — Имаш ли минутка?

Тя вдигна глава към него и кимна. Бика премести съвсем леко джойстика, но механоботът се завъртя непохватно. Насочи го назад през вратата и по коридора към неговата каюта. Когато стигнаха там, на лицето на Сам вече се четеше любопитство. Бика затвори вратата и се закашля. Виеше му се свят и сърцето му тупкаше учестено. От страх, вълнение или заради връщането към изправено положение за първи път, откакто бяха преминали през Пръстена.

— Какво има, шефе?

— Комуникационният лазер — каза Бика. — Да речем, че искам да го използвам като оръжие. Каква е максималната мощност, която можем да му зададем?

Сам се намръщи, но не само от усилието да направи изчисления. Изкуствената гравитация я караше да изглежда по-стара. Или може би срещата с ранените.

— Бих могла да го направя горещ като ядрото на звезда за частица от секундата — отговори тя. — Може да прогори корпуса на този кораб.

— А как бихме могли да осъществим, да речем, три изстрела? Без да пробиваме дупка в нашия кораб?

— Може да се получи, стига да ми дадеш малко време.

— Ще се захванеш с това, нали?

Сам поклати отрицателно глава.

— Какво?

— Онази голяма светеща топка там може да изключва инерцията, когато се чувства заплашена. Не мисля, че трябва да си играем с превръщането на светлината в оръжие. Сериозно, представи си, че си науми да спре фотоните?

— Важното е да разполагаме с нещо такова, а не да го използваме.

Сам отново поклати глава.

— Не мога да го направя за теб, човече.

— А какво ще кажеш за капитана? Ще го направиш ли за един поясен?

Бузите на Сам поруменяха. Можеше да е от срам или гняв.

— Евтин трик.

— Съжалявам, но ми отговори ще изпълниш ли пряка заповед на капитан Па?

— Да. Но не защото е поясна, а тъй като е капитан и се доверявам на преценката ѝ.

— Повече, отколкото на моята.

Сам вдигна ръка в поясния жест за свиване на рамене.

— Последния път, когато направих това, което ти ми каза, се озовах под домашен арест.

Бика трябваше да признае, че е права. Той освободи едната си ръка от механобота, активира ръчния терминал и поиска приоритетна връзка с Па. Тя се отзова почти веднага. И нейното лице изглеждаше остаряло и уморено. Кризата оказваше своето влияние.

— Господин Бака — рече капитанът. — Какво е положението?

— Капитан Джаканди отказва да прехвърли хората си, макар да е наясно, че тук ще са по-добре. И не желае да предаде Холдън.

— Е, поне опитахме — въздъхна Па.

— Но вероятно би могла да се предаде на вас — продължи Бика.
— Струва ми се, че ще е много по-лесно да си шериф на бавната зона, ако си единственият с пистолет.

Па наклони глава.

— Продължавайте.

34.

КЛАРИСА

Дойдоха пазачите, раздадоха миниатюрни порции протеин и бутилки с вода и изведоха затворниците на разходка под дулата на извадени пистолети. След това ги прибраха обратно. През повечето време Клариса лежеше на пода, протягаше се, тананикаше стари песни или рисуваше с нокти по кожата си — дълги, бели драскотини. Скуката би могла да я смаже, ако я усещаше, но тя сякаш бе изгубила всякаква връзка с хода на времето.

Плачеше само когато се сещаше за Рен или си спомняше за баща си. Ако очакваше нещо, това бе ново посещение на Тили или на нейната мистериозна приятелка.

Жената дойде първа и Клариса я позна. Със спуснатата коса, благодарение на изкуствената гравитация, лицето ѝ изглеждаше помекко, но очите не можеха да бъдат забравени. Беше жената от столовата на „Принц Томас“. И после на „Росинант“. Ана. Тя каза на Наоми, че името ѝ е Ана.

Още един човек, когото Клариса се бе опитала да убие.

— Имам разрешение да разговарям с нея — заяви Ана. Пазачът — едър мъжага с покрито с белези ръце — кръстоса ръце.

— Ами тя е тук, говорете.

— В никакъв случай — заяви Ана. — Това е личен разговор. Не мога да позволя да присъстват и други хора.

— Няма къде другаде да разговаряте — възрази пазачът. — Имате ли представа колко души е убила? Снабдена е с импланти. Опасна е.

— Тя знае — намеси се Клариса и Ана ѝ се усмихна, сякаш двете споделяха неразбираема за другите шега. Момичето почувства надигащото се дълбоко в нея безпокойство. Имаше нещо заплашително в тази жена, която тя бе нападнала, а сега се държеше, сякаш двете са водили само дружески разговор. Клариса се зачуди дали изобщо би желала да разговаря с нея.

— Това е риск, който съм готова да поема — каза Ана. — Не можете ли да ни намерите някое място? Стая за разпити или разговори? Сигурно имате нещо подобно?

Пазачът продължаваше да стои неподвижно.

— Няма да стане, докато не загасне слънцето — отвърна той. — Тази врата остава заключена.

— Аз не възразявам — намеси се отново Клариса.

— Аз пък възразявам — изтъкна Ана. — Защото съм неин свещеник и нещата, които ще обсъждаме, са от лично естество. Ако обичате, отворете вратата и ни отведете някъде, където ще можем да разговаряме.

— Направи го — обади се капитанът в далечната килия. Ашфорд. Така се казваше. — Всичко е наред. Може да ги затвориш в хладилното помещение. Заклучва се отвън.

— И след това ще си имаме мъртъв проповедник, а?

— Мисля, че няма такава опасност — отбеляза Ана.

— Значи вярвате във вакуумните феи — промърмори недоволен пазачът, но отключи вратата на килията. Перилата се завъртяха встрани. Клариса се поколеба. Виждаше лицето на капитан Ашфорд в килията зад пазача и Ана. Определено се нуждаеше от бръснене и изглежда, бе плакал. За един кратък миг Клариса стисна решетките, сякаш държеше да остане зад тях.

— Всичко е наред — успокои я Ана.

Момичето пусна решетките и пристъпи отвън. Пазачът измъкна пистолета и го опря в тила ѝ. Ана се намуси. Ашфорд не сваляше очи от тях.

— Необходимо ли е? — попита духовницата.

— Импланти — припомни пазачът и сръчка Клариса да върви. Тя пристъпи.

Хладилната камера бе по-просторна и по-топла от камбуза на „Церизиер“. По стените, пода и тавана имаше метални ленти с улеи на всеки няколко сантиметра, на които да се монтират допълнителни прегради. Логично бе отделенията за животни да са разположени в близост до кланицата. Ослепително бяла луминесцентна светлина озаряваше цялото помещение.

— Връщам се след петнайсет минути — предупреди пазачът, след като изтика затворничката вътре. — Ако забележа нещо нередно,

ще те застрелям — предупреди я той.

— Благодаря, че ни осигурихте възможност да разговаряме насаме — рече Ана и последва Клариса вътре. Вратата се затвори. Ключалката изщрака като резе на портата на ада. Светлините трепнаха и Клариса си помисли: „Не е трябвало да свързват заключващия магнит в същата верига, на която е контролното табло“. Но това бе спомен от един друг живот.

Ана пое бавно дъх и протегна ръка.

— Вече сме се срещали — поде тя. — Но нямаше възможност да се запознаем. Аз съм Ана.

Възпитанието си каза думата и Клариса протегна ръка преди още да осъзнае какво прави. Пръстите на другата жена бяха топли.

— Мой свещеник? — попита Клариса.

— Съжалявам, че го казах — отвърна Ана. — Но се ядосах на упорството на пазача и търсех с какво да го притисна.

— Хората вършат и по-лоши неща. Когато са разгневени.

Клариса пусна ръката на Ана.

— Аз съм приятелка на Тили. Тя ми помогна, след като корабът претърпя авария. Пострадах сериозно и не можех да разсъждавам трезво и тя ми се притече на помощ — обясни Ана.

— Доста я бива за тези неща.

— Тя познава сестра ти. И баща ти. Цялото семейство. — Ана стисна нетърпеливо устни. — Трябваше да ни осигурят столове. Сякаш стоя на спирка на автобус.

Тя си пое бавно въздух и седна в средата на помещението, кръстосала крака. Потупа металния под до себе си. Клариса се поколеба, но се наведе и също седна. Имаше странното усещане, че е едва на пет години и седи на пода на детската градина.

— Така е по-добре — кимна духовницата. — И тъй, Тили ми разказа за теб. Тя е разтревожена.

Клариса наклони глава. Имаше желание да говори, но не знаеше какво да каже. Ана почака малко и продължи:

— Аз също се безпокоях за теб.

— Защо?

Очите на Ана се замъглиха. За един миг изглеждаше сякаш води вътрешен разговор. Но само за кратко. Тя се наведе напред и опря длани.

— Не ти помогнах първия път. Видях те малко преди да бъде взривен „Сенг Ун“. Точно преди да задействаш бомбата.

— Бездруго беше твърде късно — отвърна Клариса. Рен вече беше мъртъв. — Не можеше да попречиш.

— Права си. Но не по тази причина съм тук. Аз също... изгубих някого. Когато всички кораби спряха... изгубих някого.

— Някой, на когото държиш — кимна Клариса. — Някой, когото си обичала.

— Някой, когото едва познавах, но въпреки това ми е мъчно за него. Освен това се изплаших от теб. Но след като Тили ми разказа доста за живота ти, преодолях част от страховете.

— Не всичките?

— Не. Не всичките.

Нещо дълбоко във вътрешността на кораба избумтя и стените около тях се разтърсиха сякаш някой бе дръпнал гигантска камбана.

— Бих могла да те убия — отбеляза спокойно Клариса. — Преди да отворят вратата.

— Зная. Видях.

— Значи очакваш от мен изповед?

— Ако си готова да споделиш с мен.

— Аз го направих — рече Клариса. — Аз саботирах „Росинант“ и „Сенг Ун“. Аз убих Рен. Убих и няколко души на Земята. Излъгах коя съм. Извърших всичко това. Аз съм престъпник.

— Добре.

— Приключихме ли?

Ана се почеса по носа и въздъхна.

— Дойдох тук, при Пръстена, въпреки че това бе тежък удар за моята спътница в живота. Макар да означаваше, че няма да видя бебето си дълги месеци. Казах си, че мястото ми е тук. Да помогна на хората да се справят с този проблем, да преодолеят страховете си. Ти дойде... за да спасиш баща си. Да го оневиниш.

— Така ли ти каза Тили?

— Не с толкова уравновесен език.

Клариса се разсмя. Всичко, което можеше да каже, й се струваше наивно. Нещо повече — глупаво. „Джим Холдън разруши семейството ми“ или „Исках баща ми да се гордее с мен“, или „Сгреших“.

— Направих каквото съм смятала за правилно — тросна се тя. — Кажи им го. На онези от охраната. Кажи им, че съм признала всичко.

— Ще го направя. Ще им кажа.

— Направих го. Искях да го направя.

— Защо се опита да убиеш Наоми?

— Искях да ги убия всичките. — Клариса произнасяше бавно и мъчително всяка дума, сякаш беше твърде голяма, за да излезе от гърлото ѝ. — Те бяха част от него, а аз държах да го няма. Просто да не съществува повече. Искях всички да разберат, че е лош човек.

— Все още ли го искаш?

— Не ме интересува — отвърна Клариса. — Можеш да им кажеш.

— А Наоми? Сега отивам при нея. Има ли нещо, което искаш да ѝ предам?

Клариса си припомни лицето на онази жена, подпухнало, окървавено. Тя стисна ръка и сякаш усети ръкавицата на механобота върху пръстите си. Нямаше да е никак трудно да ѝ прекърши врата, все едно да пречупи перце. Спомняше си, че се бе поколебала.

— Кажи ѝ, че се надявам да се оправи скоро.

— Наистина ли се надяваш това да стане?

— Или пък просто се опитвам да бъда любезна? Кажи ѝ каквото искаш. Не ме е грижа.

— Добре — кимна Анита. — Мога ли да те попитам нещо?

— Бих ли могла да те спра?

— Да.

Тишината продължи не повече от три поемания на дъх.

— Питай.

— Искаш ли да получиш изкупление?

— Не вярвам в Бог.

— Искаш ли да получиш изкупление от нещо друго, освен Бог? Ако има прошка за теб, готова ли си да я приемеш?

Клариса усети, че дълбоко в нея се надига гняв. Устните ѝ се извиха в хищна гримаса. За първи път, откакто се бе опитала да разбие вратата на онзи шкаф на „Росинант“ с юмруци, тя си припомни какво е да изпитваш гняв. И колко може да е силен.

— Защо трябва да ми се прощава каквото и да било? Аз го направих. Това е всичко.

— Но ако...

— Що за правосъдие ще е това? Да, Клариса, ти уби Рен, но след като съжаляваш, значи всичко е наред. Ако това е начинът, по който действа вашият Бог, тогава майната му!

Вратата на хладилното издрънча. Клариса вдигна изненадано глава, сетне осъзна, че са чули вика ѝ. Идваха да спасят проповедника. Тя стисна ръцете си в юмруци и сведе поглед към тях. Щяха да я върнат обратно в килията. Усещаше с всяка фибра на тялото си колко малко го иска.

— Всичко е наред — каза успокоително Ана, когато се появи пазачът с насочено към Клариса оръжие. — Добре сме.

— Да бе — изсумтя мъжът. Не сваляше поглед от Клариса. Беше изплашен. — Времето ви изтече. Срещата приключи.

Ана погледна момичето и на лицето ѝ се изписа отчаяние. Не заради нея, а заради положението, в което се намираха. Дори Клариса почувства съжаление.

— Бих искала пак да си поговорим — предложи Ана. — Ако нямаш нищо против.

— Знаеш къде живея — сви рамене Клариса. — Не излизам много.

35.

АНА

Когато тя дойде, Бика още не беше в кабинета си. Мускулеста млада жена с пистолет на колана сви рамене, докато Ана питаше дали би могла да го почака, после се извърна и продължи да работи. Стенният екран бе настроен на вълната на Радио „Свободна бавна зона“, където един млад землянин се бе навел разпалено към Моника Стюарт и говореше пламенно. Кожата му бе яркорозова, но това не бе естественият ѝ цвят. Сякаш съвсем наскоро се бе олюпила.

— Не съм променил идеята си за създаване на автономия за свободна бразилска търговия — казваше той. — Нещо повече, мисля, че дори съм готов да я разширя.

— Да я разширите в какъв смисъл? — попита Моника. Изглеждаше искрено заинтригувана. Това беше дарба. Мъжът с розовата кожа размахва пръст във въздуха. Ана бе почти сигурна, че го е виждала на „Принц Томас“, но не можеше да си спомни името му. Имаше смътното чувство, че е художник. Или артист.

— С идването си ние всички се променихме — изтъкна той. — Като преминахме през изпитанията, на които бяхме подложени, ние се *променихме*. Когато се върнем обратно, вече няма да сме хората, които сме били. Трагедията и загубата на усета за странното променят човешката същност. Разбирате ли какво имам предвид?

Изненадващо, но Ана си помисли, че го разбира.

Да си проповедник означаваше да си свързан с проблемите на хората. Ана бе давала съвети за любовни връзки, бе кръщавала деца и в един сърцераздирателен миг дори бе отслужила заупокойна литургия за смъртта на едногодишно бебе. Хората от нейното паство я включваха в най-важните събития в живота си. В повечето случаи тя харесваше тази дълбока, сърдечна връзка с тях. Даваше си сметка, че всяко събитие променя хората, оставя по някого от тях от другата страна. Преминаването през Пръстена и последвалата трагедия не можеха да не окажат подобно влияние.

Евакуацията на хора към „Бегемот“ вървеше с пълна сила. Палатковият лагер, разположен на извитата вътрешна повърхност на гигантската централна зала, растеше като пролетна поляна с цветя. Високи, мършави поясни помагаха да разтоварват и настаняват ранени земляни, да им поставят системи, да нагласяват апаратурата, носеха одеяла и възглавници. Ана не можеше да не изпита радост от подобна гледка дори в сянката на скорошното бедствие. Вярно е, че трябваше да се случи истинска трагедия, за да ги накара да работят заедно, но все пак се получи. Всичко това вселяваше в душата ѝ надежда.

Да можеха само да разберат колко по-добре е да го правят без истерични крясъци и кръвопролитие.

— Работата ви бе подложена на критики — чу гласа на Моника Стюарт. — Защото прокламира насилие.

Розовият мъж кимна.

— Аз също в началото го отхвърлях. Но стигнах до извода, че може би това е пътят. Мисля, че когато се приберем у дома, ще настъпят някои промени.

— Заради Пръстена?

— И бавната зона. Както и заради това, което се случи тук.

— Смятате ли, че ще можете да накарате и други хора на изкуството да дойдат тук?

— Сигурен съм.

А Крис, младият офицер от нейното ново паство, бе попитал дали не могат да организират смесена църковна служба на „Бегемот“. В началото тя си помисли, че става дума за смесване на религии, но се оказа, че има предвид земляни, марсианци и поясни. Смесени, сякаш Господ Бог категоризираше хората съобразно гравитацията, в която са израснали. Ана си помисли, че няма такова нещо като „смесена“ група. Както и да изглеждат хората, когато решат да се обърнат към Него, те всички стават едно. Дори ако няма Бог, или богове. „А сега остават тия три: вяра, надежда и любов — бе написал апостол Павел, — но по-голяма от тях е любовта.“^[1] Вярата и надеждата бяха важни за Ана. Но сега вече разбираше по друг начин какво бе имал пред вид Павел. Любовта не се нуждае от нищо друго. Не ѝ е нужна всеобща вяра, нито обща идентичност. Достатъчно бе Ана да си спомни за детето си и тя се изпълваше с тъга и усещане за самота. Почти усещаше Нами в ръцете си, долавяше омайния мирис на косицата ѝ. Угандката Ноно и

рускията Ана се бяха събрали в едно, за да създадат Нами. Но тя не бе смесица от тях двете, или поне не можеше да се гледа на нея като на толкова грубо творение. Бе много повече от сума на съставлящите я части. Ново съзнание, индивидуално и неповторимо.

Значи не биваше да използва и термина „смесена“ група. Просто група. Нова, съвършена и необикновена. Не би могла да си представи, че Господ Бог би погледнал на тези неща по друг начин. Ана бе почти сигурна, че е готова с първата си проповед. Тъкмо бе нахвърлила в общи черти проповедта под надслов „Няма смесени групи в Божиите очи“, когато на вратата се появи Бика, чиито механични крака жужаха и трополяха при всяка стъпка. Ана си помисли, че това придава на Бика дори повече тежест, отколкото преди. Движеше се с увереност, дължаща се на механиката, но това лесно можеше да се сбърка с педантичност и решителност. Електрическият вой на машините и тежкият тропот бяха нещо като глашатай, оповестяващ пристигането му.

Ана си представи колко ще се ядоса Бика, ако му каже какво си мисли, и неволно се засмя.

Бика разговаряше с някого от помощниците си и дори не я забеляза.

— Серж, пет пари не давам какво мислят по въпроса. Бяхме се уговорили да няма въоръжени военни на кораба. Дори и да не са накачулени с оръжия, тези скафандри са достатъчно мощни да свършат същата работа. Конфискувайте цялото им снаряжение или ги изхвърлете от проклетия кораб.

— Ясно, шефе — отвърна другият мъж. — Но как да го вземем, а? С отварачки за консерви?

— Ами омайте ги тогава. Щом не можем да ги накараме да го направят сега, когато сме приятели, какво ще стане, когато решат, че вече не сме? Достатъчно е четирима космопехотинци да сметнат, че корабът им принадлежи, и никой няма да може да ги спре. Така че искам да им смъкнете броните още сега. Заклучете ги в оръжейната на мостика.

Серж изглеждаше искрено нещастен от поставената задача.

— Да разчитаме ли на някаква помощ?

— Вземи колкото хора смяташ, че са ти нужни, но ако това ще ядоса пехотинците, по-добре не го прави.

Серж спря, зяпнал с уста, после я затвори и излезе. Бика едва сега забеляза Ана.

— Какво мога да направя за вас, проповедник?

— Ана, ако обичате. Дойдох да разговаряме за Клариса Мао.

— Ако не сте неин адвокат или представител на профсъюза...

— Аз съм неин свещеник. Каква ще е съдбата ѝ?

Бика въздъхна отново.

— Тя призна за взривяването на кораба. Нищо добро не може да очаква.

— Хората разправят, че сте изхвърлили навън някого, защото продавал наркотици. Казват, че сте твърд човек. Безсърдечен.

— Така ли? — Ана се учуди, че долови изненада в гласа му.

— Моля ви, не я убивайте — рече тя и неволно се наведе към него, за да го погледне в очите. — И не позволявайте на никого да я убие.

— Защо да го правя? — Думите му прозвучаха предизвикателно и дори заплашително. Ана преглътна мъчително.

— Не мога да ѝ помогна, ако е мъртва.

— Не се обиждайте, но това малко ме вълнува.

— Мислех, че сте за реда и закона на този кораб.

— По-скоро за реда.

— Тя има право на справедлив съдебен процес, но ако всички научат това, което вие знаете за нея, няма да го получи. Хората ще се разбунтуват и ще я убият. Поне ми помогнете да уредя процеса.

Едрият мъж въздъхна.

— Искате процес или само да печелите време?

— Само да спечеля време — призна тя.

Бика кимна, претегляйки нещо наум, сетне ѝ даде знак да го последва в кабинета. Тя се настани до бюрото, а той изпълни останалата част от помещението и се зае да прави кафе. Изглеждаше малко екстравагантно, след като водата се разпределяше на строги дажби, но после Ана си припомни, че сега Бика е вторият в командната йерархия на бавната зона. Привилегията на ранга.

Не искаше кафе, но прие чашата с гореща напитка, за да покаже, че оценява жеста му.

— Когато Холдън започне да разказва на хората кой в действителност е саботирал „Сенг Ун“ — а ще го направи, защото е

Джим Холдън, — хората от ООН ще попитат за Клариса. Рано или късно ще трябва да им я предам.

— И как ще постъпят с нея? — Ана отпи от кафето, но си изгори езика. Имаше възкисел вкус.

— Вероятно ще организират военен трибунал, ще я съдят по късата процедура и ще я изхвърлят през шлюза. Аз бих направил същото, но в момента имам по-неотложни задачи. Пък и трябва да внимаваме с биологичния материал. Припасите от дома ще пътуват доста време в бавната зона.

Гласът му бе равен и безчувствен. Просто отчиташе фактите, не говореше за живота на една млада жена. Ана успя да овладее треперенето си и попита:

— Господин Бака, вярвате ли в Бог?

За негова чест той не завъртя с досада очи. Но едва успя да се сдържи.

— Вярвам във всичко, което би ми помогнало да преживея тези трудни времена.

— Не се опитвайте да се измъкнете — рече Ана и забеляза със задоволство, че Бика се намества с неудобство в механобота. От опит знаеше, че мъжете със силна воля често са имали или имат волеви майки, и тя бе наясно кои са правилните копчета, които да натиска.

— Вижте... — поде Бика, опитвайки се да си върне инициативата. Ана обаче го прекъсна:

— Да забравим Бог за момент. Вярвате ли в идеята за опрощение? Във възможността за изкупление на греховете? В ценността на всеки човешки живот, независимо колко покварен може да е той?

— Не, по дяволите — изруга Бика. — Според мен е напълно възможно да отидеш толкова далече отвъд чертата, че да не си способен на връщане.

— Сигурно говорите от опит. Вие колко далече сте стигали?

— Достатъчно, за да знам, че е било твърде далече.

— И се смятате за специалист по това къде минава чертата?

Бика отново се размърда в механобота и ремъците заскърцаха. Погледна с нея към удобното кресло зад бюрото. Ана изпитваше съчувствие към него за това, което му се бе случило в един толкова важен момент. Опитващ се да съхрани техния малък свят, черпейки

нищожните и топящи се резерви на собствения си организъм. Жълтеникавата кожа и подпухналите очи внезапно се превърнаха в тревожно мигащ индикатор, предупреждаващ, че енергийните запаси са почти на изчерпване. Ана изпита вина, че бе прибавила още към непосилното му бреме.

— Не искам да убивам онова момиче — призна той и отпи от ужасното кафе. — Нещо повече, не давам пукнат грош за нея, стига да е заключена на сигурно място и да не заплашва моя кораб. Ако трябва да разговаряте с някого, това е Холдън. Той събира тълпите с факли и вили.

— Но марсианците...

— Предадох се преди двацет часа.

Ана премигна.

— Те също протакаха — за да не им пострада реномето.

— Реномето?

— Оправдание, за да не изглеждат слаби. Това е всичко, от което имат нужда. Хората са такива — каквото и да се случи, все се опитват да не изглеждат страхливци.

— Значи Холдън ще дойде тук?

— Вече трябва да е на совалката, ескортиран от четирима космопехотинци, които ще са поредното ми главоболие. Какво ще кажете да се разберем така — няма да говоря с момичето, освен ако не възникне важна причина. Но какво ще направи Холдън, няма как да знам.

— Добре, ще разговарям и с него — когато пристигне.

— Желая ви успех в това начинание — отвърна Бика.

[1] 1 Кор. 13:13. ↑

36.

ХОЛДЪН

Когато марсианците дойдоха да го отведат — двама мъже и две жени с униформи и пълно въоръжение, — обърканият му от дългата изолация ум пое едновременно в десетки посоки. Капитанът е намерил място за него в лазарета и иска да го разпита отново за случилото се на станцията, а може би ще го изхвърлят през шлюза или пък му носят лошата новина, че Наоми е мъртва. А може би лошата новина е, че е жива. Сякаш всеки неврон в тялото му, от палците на краката до темето, бе готов да избухне в пламъци. Едва се сдържа да не хукне през вратата по тесния коридор.

— Нека затворникът се представи — нареди един от мъжете.

— Джеймс Холдън. Ама вие едва ли имате чак толкова много затворници. Защото колкото и да виках, никой не се обаждаше, и съм сигурен, че когато ме доведохте тук, мястото бе покрито с прах.

Той прехапа устни и реши да внимава какво говори. Твърде дълго бе сам и изплашен. Нямаше съмнение, че всичко това въздейства на съзнанието му. Ако нищо не се промени, дори и да бе пристигнал душевно здрав на „Хамураби“, скоро можеше да започне да изпитва последствията от изолацията.

— Затворникът се идентифицира като Джеймс Холдън — обяви на висок глас войникът. — Последвайте ме.

Коридорът отвън бе толкова тесен, че двамата пазачи отпред и двамата отзад се движеха като стена. Четиримата се бяха привели леко, телата им бяха по-привикнали от неговото към слабата гравитация. Въпреки теснотията Холдън изпита облекчение, че най-сетне нещо се случва, но заедно с това дойде и тревогата. Пазачите отзад го побутнаха леко да ускори крачка и макар дистанцията до люка да бе едва пет метра, стори му се като цяла вечност.

— Някакви съобщения от „Роси“?

Никой не отговори.

— Какво... аа... всъщност става?

— Ще бъдете евакуиран.

— Евакуиран?

— Част от уговорката за предаване.

— Уговорка за предаване? Вие се предавате? Защо се предавате?

— Изгубихме по политически причини — рече една жена зад него.

Нямаше как да определи със сигурност дали скифът, на който го натовариха, бе същият, с който го прибраха от станцията. Този път имаше само четирима войници, всички в пълно бойно снаряжение. Останалата част от вътрешното пространство бе заета от мъже и жени в стандартни флотски униформи. В началото Холдън си помисли, че са ранени, но като се вгледа внимателно, не откри някой от тях да е пострадал. Изтощението придаваше на лицата им съкрушен вид. Никой дори не си направи труда да предупреди за предстоящото ускорение. Просто изведнъж той почувства как тялото му се притиска в койката. Наоколо марсианците дремеха или бяха потънали в мрачни мисли. Холдън се почеса под пластмасовите белезници, които му бяха поставили, но никой не му направи забележка. Може би това бе добър знак.

Опита се да направи някои бързи изчисления. Ако новата максимална скорост бе колкото на изстреляна граната, значи всеки изминал в път час... ала умората си казваше своето и му бе трудно да се съсредоточи. Ако при него бе ръчният терминал, щеше да се справи с тази задача за броени секунди. Но не смееше да попита за него. Пък и едва ли беше толкова важно.

Спа, събуди се и пак заспа. Отново се събуди, този път от тревожния сигнал на алармата за сближаване. Бяха му нужни няколко секунди, за да осъзнае къде се намира.

Скифът бе толкова малък, че когато екипажът на другия кораб затропа отвън, Холдън можеше да ги чуе. От мястото, където седеше, не се виждаше шлюзът. Първото, което усети, бе лека промяна във въздуха. Замириса на нещо тежко и влажно. После едновременно се появиха четирима непознати. Бяха поясни. Жена с широко лице, набит мъж с изумително бяла брада и още двама по-млади мъже с гладко обръснати глави, които си приличаха като близнаци. Близнаците носеха на раменете си герба с разцепения кръг на СВП. И четиримата имаха пистолети.

„Бегемот“ — досети се Холдън. — Предали са се на „Бегемот“." Странно, наистина.

Един от космопехотинците, все още с боен скафандър, литна към тях. Поясните не показаха никакви признаци на страх. Холдън не можеше да не им се възхити за това.

— Аз съм сержант Александър Вербински — представи се марсианецът. — Беше ми наредено да предам този скиф, екипажа и хората на него съобразно постигнатото споразумение.

Жената и белобрадият мъж се спогледаха. Холдън вече знаеше какво се питат: „Ти ли ще им кажеш да си свалят скафандрите?“. Жената сви рамене.

— Ами хубаво — рече тя. — Добре дошли на борда. Излизайте един по един, а ние ще ви разпределяме, ясно?

— Да, госпожо — отвърна Вербински.

— Корин — обади се един от близнаците. Жената се обърна и видя, че ѝ сочи с брадичка Холдън. — Този е нашият, нали?

Жената кимна.

— А ние ще изведем Холдън — обяви тя.

— Ваша воля — отвърна пехотинецът. По тона му Холдън прецени, че не би имал нищо против да му тегли куршума. Но може би се обаждаше параноята.

Поясните го изведоха през шлюза и по дългата миларова тръба до инженерната палуба на „Бегемот“. Тук ги очакваха десетина души с готови ръчни терминали, очакващи да се заемат с досадната административна работа по разпределяне на капитулирания противник. Холдън бе преведен през помещението, но не знаеше дали да оценява това като чест.

Жената, която се поклащаше до масивната врата, разделяща инженерния отсек от вътрешната зала, бе твърде млада, за да носи нашивки на капитан. С коса, прибрана на малък кок, тя му напомни на негова учителка на Земята.

— Капитан Па — повика я Корин, както я бе нарекъл един от близнаците. — Държахте да разговаряте незабавно с този човек.

— Капитан Холдън — кимна леко капитан Па. — Добре дошли на борда на „Бегемот“. Имате разрешението ми да се придвижвате свободно на кораба, но сигурно си давате сметка, че това ще стане при определени условия.

Холдън се ококори. Не бе се надявал толкова скоро да получи свободата си. Пък и къде толкова можеше да иде?

— Ами... добре.

— Трябва да сте на разположение за разпит във всеки момент, в който ви повикаме. Без изключение. Не бива да обсъждате случилото се на станцията с когото и да било, освен с мен или с шефа на охраната.

— Знам как да я изключа — заяви Холдън.

На лицето на капитана се изписа изненада.

— Да изключите какво?

— Зная как да накарам протомолекулата да ни изведе от тази патова ситуация — обясни той и продължи с онова, което вече бе разказал на капитан Джаканди. За срещите с Милър, за плана да пренастроят станцията на по-ниско ниво на бдителност, за да може мъртвецът да я отключи. Говореше и се опитваше да запази спокойствие, да изглежда напълно разумен. Реши да пропусне онази част с нашествието и унищожението на цивилизациите, довело до изстребването на създателите на протомолекулата. И без нея всичко звучеше твърде страшно.

Па го слушаше внимателно, лицето ѝ бе безизразна маска. Не беше човек, с когото би искал да играе покер. Изведнъж си спомни, че Наоми му бе обещала да го учи на покер, и гърлото му се сви.

Появи се белобрадият мъж, следван от двама ядосани марсианци.

— Капитане? — обади се поясният, който също едва сдържаше яда си.

— Само минутка, господин Гутмансдотир — отвърна тя, без да откъсва поглед от Холдън. Навярно бе твърде завладяна от разказа, но можеше да го определи само по леко стиснатите ѝ челюсти. — Ще ви обърна внимание, но първо...

— Моят екипаж? — попита Холдън.

— Те са в лазарета за цивилни — информира го Па, а белобрадият мъж се покашля многозначително. — Поставили сме упътвания. Ще ви помоля да ме извините.

— Капитане, с новите затворници пристигна и голяма пратка контрабанда — съобщи Гутмансдотир, като натърти на последната дума. — Помислих си, че ще искате да го знаете, преди новината да стигне до Бика.

Па въздъхна и последва мъжа от охраната. Трябваше да изминат няколко секунди, преди Холдън да осъзнае, че не са го освободили, а забравили. Че е слязъл надолу в списъка с важни неща. Той продължи нататък по коридора до една продълговата платформа с електрокари и се спусна покрай нея, привиквайки с новото странно усещане за тежест. Малко след това започнаха да го болят коленете. Надяваше се, че лазаретът не е далече. Мисълта, че диша един и същ въздух с Наоми, Алекс и Еймъс, му действаше като наркотик.

Ала капитан Па не бе казала точно това. Бе споменала само, че екипажът му е тук. Кой от тях по-точно, трябваше да гадае. Той се опита да ускори ход, но след няколко минути се задъха и трябваше да спре.

Пред него се простираше масивната снага на барабана, цял един свят, обвит в тръба. Отгоре сияеше дългата ивица на изкуственото слънце, която се проточваше чак на два километра, до другата рампа. Малки облачета се рееха под извития таван. Въздухът полепваше по кожата му, топлината се процеждаше през порите, миришеше на разцъфнали ябълкови дръвчета, а откъм вентилационните шахти появяваше хладина. Приличаше малко на продължителна, изкуствено поддържана лятна вечер.

Или на сън. На нечия обречена на провал и неуспех мечта. Красива, ала разпадаща се.

— Капитан Холдън? Мога ли да говоря с вас?

Дребна жена с червеникава коса, сплетена на плитка, и семпъл кафяв комбинезон. От онези улегнали жени на средна възраст, които му напомняха за майките му.

— Името ми е Анушка Воловодова — представи се усмихнато тя. — Но ако искате, казвайте ми Ана.

— А вие ме наричайте Джим — той протегна ръка. Дишането му почти се бе успокоило. Ана се здрависа с него. Не изглеждаше изплашена от репутацията му на „най-опасния човек в Слънчевата система“. — Източноевропейка ли сте?

— Руския — отвърна с кимване тя. — Родена съм в Кимри. Но съм московчанка през по-голямата част от живота си. А вие май сте северноамериканец?

— От Монтана. Колективна ферма.

— Чувала съм, че в Монтана е много хубаво.

— Защото не е много населено. Кравите все още са повече от хората.

Ана кимна и дръпна смутено края на ризата си. Холдън имаше чувството, че се опитва да му каже нещо, но не намира сили да започне.

— В Кимри беше същото. То е туристическо място, има езера...

— Ана — прекъсна я любезно Холдън. — Искате ли да ми кажете нещо?

— Искам — потвърди тя. — Моля ви да не разказвате на никого за Клариса и за това, което е направила.

Холдън кимна.

— Добре — съгласи се той. — Но коя е Клариса и какво е направила?

Жената наклони глава.

— Не ви ли казаха?

— Не мисля, че им бях особено симпатичен — оплака се Холдън. — Има ли нещо, което трябва да зная?

— Вижте, малко е объркано. След катастрофата една млада жена на име Мелба нападна вашия кораб — поде Ана. — Това е дълга история, но казано накратко — аз я последвах и се опитах да помогна. Наоми — тя е вашият първи офицер, нали? — беше ранена при атаката. Тежко.

На Холдън му се стори, че цялата вселена се свива в една точка. Наоми е била ранена тежко, докато той се е разхождал из станцията с Милър. Ръцете му затрепериха.

— Къде е тя? — попита, без да уточни дали става въпрос за Наоми, или за жената, от която е пострадала.

— Наоми е тук. Докараха я на „Бегемот“. В лазарета е, на лечебни процедури. Лекарите предполагат, че ще се възстанови. Останалите от вашия екипаж също са тук. Пострадали са преди това. Когато се промени ограничението в скоростта.

— Живи ли са?

— Да — отвърна Ана. — Живи са.

Душата му се изпълни със смесица от облекчение и гняв. Той се олюля и Ана протегна ръка да го подкрепи.

— Коя е тази Мелба и защо е нападнала моя екипаж?

— Това не е истинското ѝ име. Една моя приятелка я познава, познавала е семейството ѝ. Явно е вманиачена на тема Джим Холдън. Името ѝ е Клариса Мао.

Мао.

Тайнствената и могъща Джули. Джули, която бе създадена наново от протомолекулата, като неговия приятел Милър. Джули, която бе наела аудиотехника Коен да хакне системите на неговия кораб, същата тази Джули, чийто образ по-късно той успя да възстанови. Джули, която бе манипулирала всяка подробност от неговия живот през последната година само за да ги прекара през Пръстена и да ги доведе на станцията.

Оказа се, че изобщо не е била Джули.

— Тя не е добре — говореше Ана, — но мисля, че би могла да се поправи. Ако има време. Но ако я убият...

— Къде е Наоми? Знаете ли къде са я настанили?

— Зная — кимна Ана. И после: — Съжалявам. Вероятно съм твърде погълната от своите проблеми. Искате ли да ви отведе при нея?

— Ако обичате — каза Холдън.

След петнайсетина минути се озоваха в малко помещение в лазарета, което бе заделено за неговото семейство. Наоми лежеше върху една подвижна носилка, едната ѝ ръка бе пристегната в надуваема шина. Лицето ѝ бе подпухнало и набраздено. В първия момент от очите му рухнаха сълзи и той не можа да заговори. Сетне го изпълни гняв и жажда да убива. Това не беше бедствие. Не беше злополука. Някой ѝ го бе сторил съвсем преднамерено.

Тя го видя и се усмихна нежно.

— Здравей — рече. Миг по-късно той се озова до нея и стисна ръката ѝ. Гърлото му все още бе твърде свито, за да може да проговори. В очите на Наоми също имаше сълзи, но не и гняв. Изненадващо, но почувства благодарност за това.

— Ана — кимна за поздрав Наоми. Изглеждаше доволна, че я вижда, и това бе добро начало. — Джим, запозна ли се с Ана? Тя ме спаси от онази психопатка с механобота.

— Нас също, предполагам — обади се Еймъс. — Така че, благодарности, червенокоске. Май съм ти длъжник.

Трябваше да минат няколко секунди, преди Холдън да осъзнае, че „червенокоската“ е Ана. Тя също изглеждаше изненадана.

— Радвам се, че можах да ви помогна. Мисля че извадихме късмет. Нещата бяха на косъм.

— Приеми, че ти е длъжник — посъветва я Алекс. — А като разбереш за какво го бива най-много, може да си уредите сметките.

— Задник — ядоса се Еймъс и запокити по него възглавницата.

— Благодаря ви — каза Холдън. — Щом сте ги спасили, аз съм ви вечен длъжник.

— Радвам се, че успях да помогна — повтори тя. Сетне се обърна към Наоми: — Изглеждаш доста по-добре от последния път, когато те видях.

— Е, оправям се по малко — подсмихна се Наоми. Тя опипа ранената си ръка и лицето ѝ се изкриви от болка. — Ще видим колко ще е подвижна, като зараснат костите.

Ана кимна и ѝ се усмихна, но после усмивката ѝ изчезна.

— Джим? Извинявайте, но все още искам да разговарям с вас. Може ли насаме?

— Не. Не се надявах, че ще видя отново тези хора. Оставам тук. Ако искате да разговаряте с мен, давайте.

Ана плъзна поглед по лицата на присъстващите. Очевидно се готвеше да помоли за нещо.

— Имам една молба — рече тя.

— Каквото и да е — отвърна, без да се замисли, Еймъс и приседна в леглото. Холдън си даваше сметка, че Ана не знае, че трябва да приеме предложението му буквално. Дано проповедникът да не очакваше от него да убие някого, защото щеше да го направи.

— Стига да можем — добави Алекс — смятайте го за изпълнено. Еймъс кимна.

Ана извърна очи към Холдън.

— Разговарях с шефа на охраната и той се съгласи да запази в тайна признанието на Клариса. За стореното от нея. Моля ви вие също да си мълчите.

Холдън се намръщи, но не отговори.

— Защо? — попита Наоми.

— Ами... — поде Ана. — Заради Джеймс Холдън. Известен е с това, че обявява разни неща...

— Не защо молиш нас — поправи я Наоми. — Защо не искаш хората да го знаят?

Ана кимна.

— Ако се разчуе, като се има предвид положението, в което се намираме, може да я екзекутират.

— Няма нищо лошо — бе коментарът на Холдън.

— Сигурно си го заслужава — подхвърли Еймъс.

Ана стисна силно ръце и кимна. Не че е съгласна с тях, а че е чула репликите. И че ги разбира.

— Искам да ѝ простите — продължи тя. — Ако не за друго, просто като услуга за мен. Казахте, че мога да разчитам на вас. Това очаквам в замяна.

Еймъс въздъхна. Алекс бе повдигнал вежди.

— Защо? — попита Наоми с неочаквано спокоен глас.

Ана стисна устни.

— Тя не е лоша по природа. Предполагам, че Клариса е направила това от обич. Малко странна обич, но все пак обич. И ако умре, няма да има никаква надежда за нея. А аз имам нужда да ѝ дам надежда.

Холдън забеляза как лицето на Наоми се изкриви от внезапна болка. Тя опъна крайчеца на устните и зъбите ѝ се показаха. Шепотът ѝ бе тих, ала го чува всички. Джим я стисна за ръката и усети костите под изтънялата плът.

— Добре — рече Наоми. — Ще пазим мълчание.

В гърдите му забушува гняв. Вече не изпитваше затруднение да говори.

— Не и аз — заяви Холдън. — Става въпрос за един напълно побъркан член на клана Мао — хората, които на два пъти се опитаха да изтребят всичко живо в нашата Слънчева система. За жена, която ни е последвала чак тук, отвъд Пръстена, и се е опитала да ни убие. Да убие и вас. Тя взриви кораб, пълен с невинни хора, и направи така, че да изляза виновен за това. Кой знае още колко хора е убила? Ако ООН реши да я изхвърли през шлюза, по дяволите, аз ще съм първият, който ще натисне копчето.

Настъпи продължителна тишина. Лицето на Ана видимо помръкна. Алекс внезапно се изкиска и всички извърнаха поглед към него.

— Ами да — заговори той. — Искам да кажа, Наоми все пак само яде бой. Би могла да си го върне на тази Клариса, зная, че може.

Но виж, когато момичето на капитана е пострадало. Тогава той е истинската жертва.

В помещението отново настъпи мълчание, сякаш изведнъж всички бяха спрели да дишат. Лицето на Холдън се наля с кръв, ушите му станаха алени. Това беше омраза, гняв и болка. Умът му сякаш превключи на нови обороти, желанието да удари Алекс бе по-силно от всичко.

И тогава внезапно разбра какво казва Алекс, видя, че Наоми го гледа внимателно, и всичко се стопи в миг. „Защо“ — искаше да попита, но нямаше значение. Наоми — тя бе взела решението. Това не беше неговото отмъщение.

Едва сега усети, че е напълно опустошен. Изтощен докрай. Искаше да се свие на пода, някъде, където няма хора, и да спи седмици наред. Опита се да се усмихне.

— Брей — въздъхна накрая. — Понякога съм страшен копелдак.

— Не — обади се Еймъс. — Не си само ти. Аз също бих удушил с голи ръце тази Клариса заради номера, който ни сви. Но червенокоската ни помоли да я оставим на мира и щом Наоми е съгласна, бройте и мен.

— Не ме разбирайте погрешно — обърна се Холдън към Ана с хладен глас. — Никога няма да простя на тази жена за това, което направи. Никога. Но съм съгласен да я предадат на ООН, за да ви върна дължимото и защото Наоми е на същото мнение.

— Благодаря ви — кимна Ана.

— Ако нещата се променят, червенокоске — подсмихна се Еймъс, — бъди така добра да ни информираш. С радост ще ѝ светя масълцето.

37.

КЛАРИСА

В началото не можа да определи какво се е променило. Вероятно защото се криеше в дребните неща. Подът, на който бе привикнала да спи като пребита, изведнъж вече не ѝ беше удобен. Откри, че отново се чуди какво ли прави баща ѝ в килията си, на пет милиарда километра от нея и кой знае дали не и в друга вселена. Плъзгаше пръсти по решетките, заслушана в звука, който издаваха.

И мразеше.

Омразата не беше нещо ново. Бе живяла твърде дълго с нея и спомените за времената преди това също бяха обагрени в цветовете на праведния гняв. Само че преди мразеше Джим Холдън, а сега — Клариса Мао. Да мрази себе си бе нещо като акт на пречистване и това дори ѝ бе приятно. Катарзис. Джим Холдън се бе измъкнал от жаждата ѝ за възмездие, отказвайки да бъде погълнат от нея. Дошло бе време нейната душа да бъде обхваната в пламъци. Беше като нова и интересна игра.

Тя почука по решетките. Нямаше достатъчно разлики в тоновете, за да се получи мелодия. Инак би се опитала да състави нещо, колкото да се разсее. Хрумна ѝ, че може би силата, която ѝ придават имплантираните жлези, би ѝ помогнала да ги изкриви. Не че това имаше значение. В най-добрия случай охраната щеше да я застреля. В най-лошия би могла да си върне свободата.

Поне капитанът бе престанал да ѝ говори. Доста често го навестяваха посетители. Вече знаеше кои от пазачите отговарят за него. Идваха двама марсианци с военни униформи и неколцина офицери от ООН. Разговаряха с него с тихи гласове и сериозни лица. Кой знае защо ѝ беше смешно да ги наблюдава.

Често обикаляше из своя малък свят. Правеше лицеви опори и всякакви други безсмислени упражнения, които позволяваше слабата гравитация. И чакаше наказанието или края на света. Когато

заспиваше, Рен неизменно присъстваше в сънищата ѝ и затова се опитваше да не спи много.

И бавно, с нарастващ ужас си даваше сметка, че промяната бе нейното завръщане към предишното ѝ аз. Окончателното пробуждане. След провала ѝ на „Росинант“ бе настъпил период на умиротворение. Откъсване от околния свят. Но още преди това тя бе живяла в нещо като сън. Не знаеше дали бе започнал, когато уби Рен, или след като прие самоличността на Мелба Кох. А може би дори по-рано. Когато научи за ареста на баща ѝ. Но където и да се бе изгубила, ето че отново се връщаше към себе си и сякаш някой забиваше в съзнанието ѝ игли и карфици. Беше по-лошо от болка и я преследваше на цикли.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-ясна ѝ ставаше играта на червенокосата проповедница. А също и на Тили Фейгън. Може би Ана смяташе, че с обещанието за прошка ще я накара да се изповяда. Ако беше така, значи тази жена бе невероятно глупава — първо, защото смяташе, че Клариса няма да признае това, което е направила, и второ, тъй като си мислеше, че прошката е нещо, за което жадува. Или би могла да приеме.

„Бих искала пак да си поговорим“ — бе казала Ана и в началото думите ѝ прозвучаха искрено. Истински. Само че повече не дойде. Клариса си даваше сметка, че не е изминало чак толкова много време. Пребиваването в килия променяше представата за хода на времето и я караше да се чувства изолирана. Такъв бе смисълът на затварянето. Но въпреки всичко Ана не се връщаше. Нито пък Холдън. Или Наоми, която Клариса не бе успяла да убие. Те бяха приключили с нея — защо им е да идват тук? Клариса нямаше какво повече да им предложи. Освен може би да ги предупреди, че властта на кораба отново ще премине в други ръце, ако това имаше значение. Кой седи в онова жалко капитанско кресло ѝ се струваше ужасно незначително. Беше като спор кое е най-хубавото момиче в затворнически лагер.

Ала тъй като това бе единственото ѝ забавление, тя продължаваше да гледа.

Гласовете от съседната килия бяха преминали в нова тоналност. Бяха станали напрегнати. Още преди добре облеченият мъж да се приближи към нея, тя се досети, че е дошло време планът им да бъде осъществен. Той спря при нейната врата и надзърна вътре. Заради

бялата си, перфектно оформена коса изглеждаше стар. Когато сложи ръце на решетките, изглеждаше сякаш той е затворникът.

— Предполагам, че не ме помните — заговори мъжът. Гласът му бе едновременно тъжен и подкупващ.

— Отец Кортес — отвърна тя. — Разбира се, че ви помня. Играехте голф с баща ми.

Той се засмя и отстъпи назад.

— Така е, макар че това бе доста отдавна. Тогава сигурно си била на... седем?

— Виждала съм ви и след това — по телевизията.

— Ах — въздъхна той. Очите му не издаваха нищо. — Това сякаш също е било много отдавна. Току-що разговарях с капитана. Той каза, че се опитвал да те накара да се присъединиш към нас, но засега безуспешно.

По пътеката между отделенията се появиха двама пазачи. И двамата бяха от съюзниците на Ашфорд. Кортес не им обърна внимание.

— Така е, не успя — рече тя. И после: — Той доста послъгва.

Кортес повдигна вежди.

— Послъгва?

— Каза, че можел да ми уреди амнистия. Когато се приберем у дома, щял да ме вземе на Церера и да ме постави под закрилата на СВП. Само че не може да го направи.

Кортес бавно си пое дъх.

— Вярно е. Не може. Мога ли да бъда откровен с теб?

— Не виждам с какво мога да ви попреча — отвърна Клариса.

— Мисля, че ние двамата с теб имаме доста общо. Твоите ръце са окървавени. С кръвта на невинни.

Тя се опита да се засмее, да се скрие зад привидно безразличие, но се почувства още по-уязвима. Кортес продължи, сякаш не бе забелязал какво става с нея. Може и да бе така.

— Аз пък бях... инструментът, който ни доведе тук през портала. Комбинираната сила на трите човешки разклонения, съединени в общо величие. — В думите му се долавяше горчивина, но той продължаваше да се усмихва. — Мъжете от моята професия често стават жертви на суетата. Това е битка, която водим с ограничен успех.

— Аз принудих Холдън да мине през Пръстена — каза Клариса, но не знаеше дали това е признание, или опит да помогне на Кортес.

— Да. А аз доведох останалите след него. Доведох ги тук, за да срещнат смъртта си, защото бях сляп за опасностите, пред които се изправяхме. Отведох моето стадо право в кланицата. Мислех, че провидението ще е на наша страна, но...

Очите му се напълниха със сълзи, но лицето му остана безизразно.

— Отче? — повика го тя.

— Когато бях малко дете — продължи Кортес, — братовчедка ми намери мъртвец. Тялото беше в едно сухо дърво отвъд нашата земя. Накара ме да отида да го погледна. Бях страшно изплашен, но се престорих на смел и я оставих да ме заведе. Когато пристигна бърза помощ, установиха, че мъжът е умрял от хеморагична треска. До края на лятото трябваше да ми правят профилактични инжекции. Така че, изглежда, открай време имам тази слабост. Залагам вярата си на провидението, но може би така само прикривам страховете си. А заради тях сега умряха много хора.

— Вината не е ваша.

— Но проблемът си остава мой. Може би чувствата ми са били в служба на едно по-голямо добро. Права беше, скъпа моя. Нито за теб, нито за мен ще има амнистия. Но не поради причината, която изтъкваш.

Клариса се изправи. Погледът на Кортес я притискаше като тежест. Неволно почувства уважение към него заради чистосърдечните му признания, макар никога да не бе го харесвала.

— Опасността, която представляват тези извънземни, е твърде голяма. Струва ми се, че загубите, които преживяхме до момента, ще са като капка в океана. Ние сами се предадохме в ръцете на дявола. Не всеки го разбира, но мисля, че ти вече го знаеш.

За своя изненада тя усети, че гърлото ѝ се свива от страх. Откъм далечния край на коридора долетя метално дрънчене. Вратата на килията на Ашфорд се отвори. Един от пазачите каза нещо, но Кортес не сваляше втренчения си поглед от нея и тя го усещаше като изгаряне с вряла вода.

— Мисля, че да — рече тихо Клариса.

— Освобождаването на капитан Ашфорд е мое дело, защото двамата с него дойдохме за среща на умовете, която не е по силите на сегашния капитан. Когато започнаха да събират екипажи от различни кораби, те го направиха донякъде с помощта на оръжието.

— Оръжията не действат тук.

— Но това не се отнася за светлината, а те са създали оръжие с нейна помощ. Комуникационният лазер е подсилен достатъчно, за да пробие отвор в обшивката на кораб. И може още да се засили. По наша преценка дори толкова, че да разруши Пръстена и да затвори вратата.

— Само че ние ще сме от погрешната страна — посочи Клариса.

— Така е. Но ако почакаме, ще дойдат и други. Ще бъдат изкушени. „Ако можем да управляваме порталите — ще си кажат те, — какви ли благини ни очакват отвъд?“

— Вие го казвахте. Вие бяхте един от тях.

— Бях, но научих горчивия урок. А ти бе подгонена насам от омразата. Така ли е?

Ашфорд се разсмя. Един от пазачите каза:

— Поздравления за завръщането ви, капитане.

Клариса чукна с пръсти по тръбите и този път те запяха.

— Допуснахме грешка — призна Кортес. — Но сега имаме възможност да я поправим. Можем да спасим цялото човечество, като му попречим да направи същата грешка. Можем да го защитим. Но ще трябва да се пожертваме.

— Всички ние.

— Именно. Ще срещнем края си тук, в мрака, отрязани от тези, които пазим. Може да бъдем наказани. Дори убити. — Той се пресегна и я докосна. Допирът му бе като електрически заряд. — Клариса, не те лъжа. Няма да получиш възнаграждение в този живот за това, което искам от теб.

— А какво всъщност искате? Какво трябва да направя?

— Хората ще се опитат да ни спрат. Може да се помъчат да убият капитана. Разбрах, че промените в твоето тяло ти дават възможност да вършиш невероятни неща. Ела с нас. Погрижи се да не пострада капитанът, да не му попречат. Може би ще е достатъчно само да присъстваш. Но по-вероятно е ти да си факторът за успеха или провала ни.

— И в двата случая с мен е свършено.

— Така е. Но в единия ще е само неизбежната смърт. В другия обаче ще има смисъл.

Капитан Ашфорд и охраната му се насочиха към тях. Потракването на токовете им върху палубата бе като равномерния тропот на механичен часовник. Сцената приближаваше предопределения си завършек и негодуванието й сякаш се поуталожи. Не искаше Ашфорд да идва. Предпочиташе да си остане тук и да разговаря с преподобния за жертвата и смъртта. За бремето, което носиш, когато си извършил нещо толкова лошо, че няма начин да го поправиш, докато си жив.

Макар очите му да оставаха безизразни, на лицето на Кортес трептеше усмивка. Той бе самата искреност, докато баща й никога не скриваше, че се присмива на света, макар и зад маска. Но в момента виждаше в него Жул-Пиер Мао.

— Хората, които убихме — произнесе тя. — Ако го направим, всички те няма да са загинали безсмислено.

— Заради най-благородния мотив — съгласи се Кортес.

— Време е да вървим — намеси се Ашфорд и Кортес отстъпи от вратата и скръсти ръце. Ашфорд се обърна към нея. Заради прекомерно голямата си поясна глава приличаше на чудовище от кошмар. — Последен шанс — обяви капитанът.

— Ще дойда — склони Клариса.

Ашфорд повдигна вежди и изгледа Кортес. Устните му се разтеглиха бавно в усмивка.

— Сигурна ли си? — попита той, но задоволството в гласа му подсказваше, че вече й е повярвал.

— Ще се погрижа никой да не ви спре — добави тя.

Ашфорд отново погледна към Кортес и по лицето му си личеше, че е впечатлен. Сетне й отдаде чест и тя му отвърна със същото — макар и непохватно.

Когато излезе от килията, за кратко почувства замайване, причината за което не беше Кориолисовият ефект. Това бе първата й крачка на свобода след „Росинант“. Инженерният отсек и командният център не бяха разположени във въртящия се барабан, така че трябваше да поемат контрола над транзитните пунктове в далечния северен и южен край на барабана и на външния асансьор, който минаваше между тях. Имаше много въпроси за обсъждане. Как да

запазят спокойствие в барабана, докато успеят да го фиксират, кои хора вече са им верни и кои ще трябва да бъдат убеждавани. Клариса не обръщаше особено внимание. Усещаше, че Кортес крачи до нея, и се радваше, че бе оставила доскорошните си грижи в килията. Всяко дете, родено на Земята или Марс, ще бъде в безопасност от протомолекулата заради това, което предстоеше да направят. Соледад, Боб и Стани, баща ѝ и майка ѝ, всички техни роднини ще я смятат за мъртва. Всеки, който е познавал и обичал Рен, ще спи малко по-спокойно, след като научи, че убиецът му си е получил заслуженото. Дори тя ще спи по-добре, ако изобщо ѝ се удаде тази възможност.

— Освен това има бойни импланти — обясняваше Ашфорд и я посочи през рамо с палец. Един от пазачите се извърна и я погледна. Беше този с безцветните очи и белега на брадичката. Джойо.

— Капитане, сигурен ли сте, че е с нас?

— Врагът на моя враг, Джойо — отвърна капитанът.

— Аз ѝ гласувам доверие — добави Кортес.

„А не би трябвало“ — помисли си Клариса, но не каза нищо.

— Ясно — кимна Джойо и вдигна ръка в поясния жест за приемане. — Тя е на мостика заедно с останалите.

— Това е чудесно — отбеляза Ашфорд.

Залата завърши с просторен коридор. Бели луминесцентни светлини им показваха пътя. Десетина мъже и жени, въоръжени с подръчни средства, седяха в електрокари или стояха край тях. Въздухът миришеше на нагорещена пластмаса. Капитан Ашфорд и трима от хората му се настаняха в най-предната кола.

— Ще ни отнеме известно време, преди корабът да премине под наш контрол — заяви Кортес. — Ще трябва да си намерим съюзници. Да потиснем съпротивата. Но съберем ли достатъчно хора и напуснем ли барабана, няма начин да ни спрат. — Говореше, сякаш се опитваше сам да се убеди. — Не се страхувайте. Всичко това е съвсем оправдано. Ако вярваме, няма от какво да се боим.

— Аз не се страхувам — обади се Клариса. Кортес я погледна със засмени очи. Ала когато погледите им се срещнаха, усмивката му помръкна. Той извърна глава.

38.

БИКА

Бика се опитваше да не кашля. Лекарката преслуша гърдите му, премести стетоскопа с няколко сантиметра и отново се заслуша. Не знаеше дали сребристият диск е студен. Не го усещаше. Успя да изкашля малка топка от гъста слюз и лекарката му подаде кърпичка, за да я изплюе в нея.

— Изглежда, се прочистваш вече — заяви тя. — Но левкоцитите ти все още са на горната граница.

— А гръбнакът?

— Гръбнакът е смазан и продължава да се влошава. С което искам да кажа, че се втвърдява, а това е добре.

— Необходимата жертва?

— Кога ли ще дойде краят на тези жертви? — отвърна тя с въпрос.

— Зависи какво разбираш под „край“.

— Нали искаше всички да се съберат? Вече са на едно място.

— На половината от корабите все още има екипажи.

— Само най-необходимите — отвърна лекарката. — Зная колко души има на този кораб. Аз ги лекувам. Искаше да ги събереш на едно място. Ето че са тук. Това не ти ли стига?

— Радвай се, щом още не са започнали да се стрелят.

Жената повдигна глава и го погледна уморено.

— Значи ще ме оставиш да си върша работата, когато хората вече не са хора.

Бика се засмя, но това беше грешка. Кашлицата му се задълбочи, разтърси болезнено гърдите му. Имаше нужда от коремни мускули, за да изкара навън храчката, но те отсъстваха. Лекарката му подаде още една кърпичка. Той я използва.

— Вече всичко е под контрол — изхриптя мъчително. — Така че можеш да ме пратиш в несвяст.

— Това ли трябва да стане? — попита тя. Истината обаче беше, че той нямаше план какво да прави нататък. Донякъде това се дължеше на Джим Холдън, но също и на протомолекулата, а може би и защото ужасно искаше това да е истината. Грешката беше, че се заеха да евакуират поголовно хората, а совалките не бяха пригодени за това. Трябваше и час по-скоро да започнат да произвеждат храна. Да си набавят почва, с която да покрият вътрешната страна на барабана. Да отглеждат култури под лентата от изкуствено слънце. И да овладеят проклетата горещина. Трябваше да се погрижи за всичко това. Медицинската кома може да продължи ужасно дълго, когато корабите им се реят из бавната зона.

Всички причини, поради които бяха дошли — Земята, Марс, СВП, — сега изглеждаха ужасно далечни. Предишното безпокойство за нарастващата мощ на СВП му се струваше като това да се чуди дали да върне жеста на някого, който го е черпил една бира, когато е бил на двайсет. След определен момент миналото престава да има значение. Вече нищо извън зоната нямаше значение. Важното сега бе да се поддържа цивилизован ред, докато разберат дали налудничавият план на Холдън не е само блян.

И за да успеят, той трябва да продължи да диша.

— Може би ще трябва да го отложим. Капитан Па има план, който, ако сполучи, ще ни върне отново тягата. Но докато чакаме, ще можеш ли да ме позакрепиш?

Тя се намръщи, но извади инхалатор от чантата до леглото и му го подхвърли. Ръцете му все още функционираха. Той разклати инхалатора, опря мундщука на устните си и пое дълбоко дъх. Стероидите миришеха на океан и предизвикваха слабо парене. Опитва се да не кашля.

— Това няма да поправи нищо — съобщи му тя. — Само маскираме симптомите.

— Важното е да ме задържи на повърхността — отвърна той с измъчена усмивка. Истината беше, че не го болеше, а се чувстваше безкрайно уморен. Болен и отчаян.

Той прибра инхалатора и подкара механобота по коридора. Лазаретът бе натъпкан до пръсване. Растящата горещина водеше нови и нови пациенти, усещането беше като в разгара на тропическо лято. Миризмата на болни хора и потни тела, на кръв и разложение се

смесваше с химическия мирис на медикаменти и дезинфекционни препарати и караше помещенията да изглеждат по-малки, отколкото бяха. Вече се чувстваше по-уверен с приборите за управление. Използва двата джойстика, за да се дръпне от пътя на няколко сестри и лекари, и се насочи право към службата по охрана.

Ръчният му терминал изписука. Той стигна до близката пресечка на коридора, отиде до ъгъла, за да не пречи на минаващите, и погледна екрана. Корин искаше разговор. Той натисна копчето за потвърждение.

— Корин — рече. — Какво ново при теб?

— Шефе? — напрежението в гласа ѝ бе осезаемо. — Приключили с лазарета?

— Да. Какво става?

— Току-що дойдоха Джойо и Гутмансдотир и заявиха, че поемат службата за охрана. Когато им отвърнах, че може да го направят, след като ми свърши смяната, те ми се нахвърлиха.

Бика изтръпна от зловещо предчувствие. Приблужи терминала и се опита да говори с тих глас.

— Какво направиха?

Той активира програмата на службата за охрана, но навсякъде се изправяше пред червени ленти. Бяха му отнели достъпа до командните системи. Очевидно действаха бързо.

— Помислих си, че е някакво учение. От думите им останах с впечатлението, че те търсят. Отивам при Серж. Той се опитва да разбере какво, за бога, става. Ако си наясно с нещата, моля да ме извиниш...

— Изобщо не съм наясно. Хубаво, че си се махнала веднага. Те къде трябваше да бъдат?

— Сър?

— Къде им е смяната? Къде трябваше да бъдат?

На лицето на Корин се изписа объркване. Сетне по очите ѝ видя, че е започнала да разбира. Не беше необходимо да го казва. Джойо и Гутмансдотир охраняваха затворниците. Тоест Ашфорд.

Па трябваше да му позволи да убие този копелдак.

— Добре. Намери Серж и всички, на които имаш вяра. Трябва да се оправим с тая гадост.

— Добре.

Отишли са там заради оръжейната. Щом са в службата по охрана, значи вече разполагат с оръжие и снаряжение. Той изруга полугласно, докато се опитваше да си събере мислите. Ако знаеше само кои от хората му са минали на страната на Ашфорд, би могъл да потърси останалите.

— Не бива да му позволяваме да се добере до Моника в телестудиото — рече Бика. — Изглежда, че ще трябва да водим сражение в барабана, а все още не сме приключили със спасителната операция.

— Искаш ли да се съсредоточим там? — попита Корин.

— Никъде не искам да се съсредоточавате. Поне засега. Докато не разберем какво ни очаква. Просто потърси всички, до които имаш достъп, и ги накарай да вземат оръжие.

Трябва да измисли някакъв план. Още сега, само че умът му не работеше както преди. Беше болен. По дяволите, той умираше. Стори му се ужасно несправедливо да му се случи точно в такъв момент.

— Намери Серж — продължи той. — А аз ще поговоря с едни хора.

— Добре, шефе — повтори Корин и прекъсна връзката.

Една сестра мина покрай него, тикаща масичка, и той дръпна терминала, за да ѝ освободи път. Да можеше само едновременно да се движи и да разговаря. Поиска приоритетна връзка с Па. За един доста продължителен миг беше уверен, че тя няма да отговори, че Ашфорд вече се е добрал до нея. Но екранчето трепна и лицето ѝ изплува отсреща. Не виждаше къде се намира, но зад нея се чуваха гласове.

— Господин Бака — рече тя.

— Ашфорд е на свобода — съобщи той. — Не зная с колко души разполага или какво прави, но двама от хората му току-що са превзели нашия офис.

Па се ококори. За нейна чест на лицето ѝ не се появи и сянка от страх, само мигновено налягане за превключване към новия проблем.

— Благодаря ви, господин Бака — отвърна тя. По преместването на изображението ѝ определи, че вече е поела нанякъде. Някъде, където няма да я открият. Той трябваше да стори същото.

— Ще се опитам да се свържа, когато имам по-ясна представа какво се случва — обеща той.

— Благодаря ви — кимна тя. — Наблизо имам няколко души, на които мога да вярвам. Отивам при тях.

— Предполагам, че ще се опитат да превземат студиото.

— Значи трябва да им попречим — изтъкна тя.

— Може да са само неколцина негодници — рече Бика. — И Ашфорд вече да се е скрил някъде.

— Или се готви да изхвърли и двама ни през рециклатора — поклати глава тя. — На кое сте готов да се обзаложите?

Бика се усмихна.

— Пазете се, капитане.

— Вие също, господин Бака.

— И още нещо — добави той. — Съжалявам, че ви забърках в това.

Сега бе неин ред да се усмихне. Изглеждаше уморена. И остаряла.

— Не вие взехте решенията — отбеляза тя. — Ако ще плащам за греховете си, поне нека да са моите грехове.

Погледът ѝ отскочи от терминала към нещо встрани от екрана. Тя стисна устни и изведнъж връзката прекъсна. Бика трябваше да положи огромни усилия да не ѝ позвъни пак само за да се увери, че не се е случило нещо. Но нямаше време. Трябваше да бърза. Опита да се свърже с Руис, после с Чен, но не успя. Чудеше се колко ли поддръжници от висшия офицерски състав е успял да си осигури Ашфорд. Изруга, че бе допуснал капитанът да се измъкне от вниманието му. Но бе твърде зает...

Повика Сам и още щом набра номера ѝ, тя се появи на екрана.

— Имаме проблем — поде той. — Ашфорд се опитва да превземе кораба. Вече е сложил ръка на службата за охрана.

— И на инженерния отсек — добави Сам.

Бика облиза устни.

— Къде си, Сам?

— Сега ли? Странно е, че ме питаш. В инженерния. Ашфорд си тръгна преди около пет минути. Оставил е малък списък с желания, които би искал да му изпълня, и около двајсетина въоръжени до зъби типове. Човече, този нещастник е пълна фъшкия. Сериозно. И преди едва го търпях, но... Искат от мен да нападна Пръстена. Сещаш ли се за твоята идея с лазера? Готов е да го използва, но с максимална мощност.

— Майтапиш се.
— Ни най-малко.
— Решил е да си пробие път със сила към дома?
— Нарича го спасяване на човечеството от извънземна заплаха
— отвърна Сам с меден гласец. Но очите ѝ гледаха твърдо.
— Е, добре — въздъхна Бика, макар нищо да не беше добре.
— Той не ти мисли доброто. На сигурно място ли си?
Бика погледна към единия и другия край на коридора. Нямаше нищо подходящо за прикритие. А дори и да имаше, той беше сам, в модифициран ремонтен механобот, парализиран от гърдите надолу.
— Не — отвърна искрено. — Мисля, че не съм.
— Значи е време да се размърдаш.
— Няма къде да ида — призна Бика.
Някой от другата страна на връзката извика и Сам вдигна глава.
— Опитвам се да събера всички техники — извика в отговор тя.
— Нещата малко се пообъркаха. Имаме проблеми със законите на физиката, ако не сте забелязали. Изглежда са се променили.
Първият глас извика отново. Бика не чуваше думите, но позна тембъра. Беше Гарза. Младежът, който винаги носеше кафе на хората от дежурната смяна в канцеларията. Бика съжали, че не е имал възможност да го опознае по-добре. Особено след катастрофата би трябвало да обръща повече внимание на служителите си. Да усети накъде вървят нещата.
Това беше негова грешка. Всичко бе негова грешка.
Сам отново погледна към екранчето. Към него.
— Добре, сладурче — рече тя. — Време е за действие. Насочи се към второ ниво, секция М. Там има няколко празни склада. Кодовете на вратите са с фабрична настройка. Само нули.
— И защо така?
— Защото вътре няма нищо, така че не очаквай от когото и да било да си играе да променя паролите. Сега ли трябваше да разпитваш?
— Извинявай — кимна Бика.
— Не бери грижа. И двамата в момента сме под стрес. Просто гледай да се прибереш някъде на сигурно, преди да са те надушили. И Па...
— Па знае. Тя също тръгна да си търси скривалище.

— Ами добре тогава. Ще се опитам да намеря помощ.

— Не — спря я Бика. — Не знаеш на кого може да имаш доверие.

— Напротив, знам — възрази Сам. — Да не се караме пред децата.

Един глас откъм лазарета го върна към реалността. Не бяха стенания и болезнени викове, нито професионално спокойните гласове на сестрите. Някой бе развълнуван и агресивен. Гневен. Друг отвърщаше с по-тих глас, а първият попита: „Приличам ли ти на човек, когото го е грижа?“ Намирисваше на сериозен проблем и първият му импулс бе да се върне. Работата му бе да е в епицентъра на проблемите, да се погрижи никой да не пострада и ако някой се озове в ролята на жертвата, за предпочитане е да е той самият. Първо той, а сетне и лошите.

— Трябва да вървя — заяви Бика и прекъсна връзката. Бяха му необходими само няколко секунди, за да прибере ръчния терминал и да сложи ръце върху ръчките за управление. Достатъчно дълго, за да овладее инстинктите си. Той насочи механобота нататък по коридора, встрани от гневните викове. Това бяха хора на Ашфорд. Негови и на който още го поддържа. Ако го заловят, няма да е от полза за никого. Най-вероятно просто ще го убият. Може дори да не стигне до въздушния шлюз. Краката на механобота се местеха бавно. Дори при максимална мощност не можеше да изстиска от него повече от тази ленива походка. Чу се трясък от падане на нещо тежко. Един от лекарите извика и той инстинктивно зачака да чуе изстрели. Ако започне стрелба, ще трябва да се върне. Механоботът достигна следващата врата и се измъкна навън. Бика притисна джойстика максимално напред, толкова силно, че пръстите го заболяха. Сякаш машината можеше да усети, че е в опасност.

Гласовете се усилваха, приближаваха се. Бика завъртя механобота така, че да върви по стената. Масивните метални крака се местеха равномерно напред.

До следващата врата оставаха шест крачки. Четири. Три. Той пусна ръчките и протегна ръце към вратата — малко по-рано, отколкото трябваше. Целият бе плувнал в пот от усилие. Или от страх. Надяваше се да не е от нещо друго.

Вратата се отвори и той отново завъртя напред джойстика. Механоботът го пренесе през прага и той побърза да затвори зад себе си. Нямаше време да чака или да мисли. Насочи механобота нататък по коридора, към вътрешните асансьори и дългия път до второ ниво, секция М.

Никога досега огромните вътрешни помещения и тунели на „Бегемот“ не му се бяха стрували толкова негостоприемни. Със слизането надолу изкуствената гравитация нарастваше. Усещаше как плътта му се притиска в презрамките. Веднага щом се озове някъде на сигурно, ще трябва да помоли някого да му смени торбичката за урина, освен ако не измисли начин да го прави сам. Последното обаче беше малко вероятно. Ако гърбът му не се възстанови от само себе си, ако не успеят да си върнат „Бегемот“ и да го измъкнат от този капан, в който ги бе подмамила протомолекулата, ще трябва да прекара така последните си дни от живота.

„Не мисли за това — рече си. — Твърде далече в бъдещето е. Не мисли за него. Просто си върши работата.“

Не взе някой от вътрешните асансьори. Имаше немалки шансове да са следени от хората на Ашфорд. Вместо това се насочи по един от извитите тунели и постави механобота на автоматичен ход. Движеше се прекалено близко до стената, но така поне спечели няколко секунди. Той извади ръчния си терминал. Целият трепереше и кожата му бе придобила пепеляв оттенък.

Серж отговори почти веднага.

— Добра стига, шефе — рече той. — Вече се чудехме кога ще позвъниш.

— Ашфорд — изпъшка Бика.

— Държи здраво хълма — съобщи Серж. — Явно е успял да спечели на своя страна една трета от момчетата и разни побъркванияци от другите кораби. В момента контролират транзитните пунктове на барабана северно от командния център и южно от инженерния отсек, канцелариите на службата за охрана и оръжейната. Няколко техни групи сноват из барабана и създават хаос.

— Добре ли са въоръжени?

— Нищо особено, приятелю — ухили се Серж. — Успяха да ни прекъснат връзките, но аз открих една задна вратичка.

— Какво си открил?

— Винаги съм готов да стъпя в лайното. После ще ме наказваш. Сега сформирам отряди и разчиствам барабана. До довечера се надявам да съм приключил с тази история.

— Серж, трябва да внимаваш с тия типове.

— Обещавам, шефе. Знаем какво правим. Познаваме този кораб по-добре от всеки друг. Ти си намери сигурно местенце и остави на нас да се погрижим.

Бика преглътна. Да предостави контрола на друг се оказа болезнено.

— Добре.

— Опитваме се да намерим капитана — допълни Серж.

— Вече я предупредих. Вероятно отказва повиквания на хора, които не познава — отвърна Бика. Не добави „или които биха могли да я хванат“.

— Разбрано — кимна Серж и Бика се досети, че му е минала същата мисъл. — А когато открием Ашфорд?

— Нямаме разрешение да го застреляме — довърши Бика.

— Ако нечий пръст се окаже твърде припрян на спусъка, дали ще има прошка?

— Вероятно.

Серж се ухили.

— Ясно, шефе. Когато всичко се уреди и те направят заместник-капитан, спомни си за мене, а?

— Остави това — тросна се Бика. — Когато всичко свърши, ти ще си заместник.

— Помни си думите, шефе — рече Серж и прекъсна връзката.

39.

АНА

Първата проповед, която Ана произнесе пред паството, след като току-що бе завършила семинарията, бе изпълнена с плам и цитати и дълга седемнайсет страници. Тя представляваше многословен анализ на първата глава от писанията на Малахия и се съсредоточаваше върху призивите на пророка да не се предлагат нестандартни пожертвования пред Бог и как се свързва това със съвременните представи за вярата. Съчинението ѝ бе педантично, подкрепено от доказателства и аргументи, резултат от няколкогодишните проучвания на Ана по този въпрос. Но към края на проповедта тя не бе съвсем сигурна, че всички слушатели са будни.

От това си извади важна поука. Има си място и време за теологични изследвания. Това би могло да стане дори пред паството. Но не заради тях хората посещаваха църквата. По-важно бе да научат нещо повече за Него, да Го почувстват по-близо до себе си. Оттук нататък проповедите на Ана не надхвърляха две страници с бележки и имаше доста повече душевни изказвания. Тя произнесе своята реч за „смесените“ църкви пред Божиите очи, без да поглежда дори веднъж бележките си, и като че ли всичко мина добре. Накрая отправи кратка молитва и мина към причастието, а поясни, марсианци и земляни се подредиха в редичка и чакаха в умиротворено мълчание. От време на време ги виждаше да си разменят ръкостискания или да се потупват по раменете. Ана се чувстваше сякаш току-що бе отправила към тези хора най-важното послание в живота им.

— Е, не беше най-лошата проповед, която съм чувала — бе коментарът на Тили, когато службата приключи. Имаше изнервения вид, който придобиваше, когато ѝ се пушеше, но Ана я помоли да не пали цигара в палатката за проповед и тя се съгласи. — Макар че, ще ти призная, поносимостта ми към тези приказки за съвместно съществуване и обич към ближния е малко ниска.

— Все пак благодаря — отвърна полугласно Ана и стисна ръката на една поясна, която ѝ благодари сърцераздирателно за организирането на срещата. Тили дари жената с най-искрената си усмивка и дори успя да не завърти очи.

— Имам нужда от едно питие — призна тя. — Ела. Ще те черпя лимонада.

— Затвориха бара. Въведоха дажби.

Тили се разсмя.

— Имам си доставчик. Човекът, който се занимава с разпределянето на дажбите, ми продаде най-добрата си бутилка с контрабанден алкохол срещу скромната сума от хиляда долара. Лимонадата беше бонус.

— Хиляда...

— И без това виждам два възможни изхода — прекъсна я Тили. — Или ще се измъкнем оттук и ще се приберем в нашата Слънчева система, където аз пак ще съм богата и хиляда долара няма да значат нищо, или няма да се измъкнем и тогава нищо няма да има значение.

Ана кимаше само защото не знаеше какво да каже. Макар с Тили вече да бяха приятелки, тя често си даваше сметка колко са различни световите им. Ако тя и Ноно разполагаха със свободни хиляда долара, мигом щяха да ги вложат във фонда за колеж на Нами. Тили никога през живота си не бе се лишавала от лукса, за да получи необходимото. Едно от общите неща между поясните и хората от вътрешните планети бе, че никой от тях не би изпил бутилка с алкохол на цена от хиляда долара. За разлика от Тили.

Господ Бог не се интересувахе от финансовите въпроси, но Той бе единственият.

— Признавам, една лимонада би ми дошла добре — заяви Ана.

Гигантският жилищен барабан на „Бегемот“ бе построен с цел да побира много повече хора, отколкото имаше в момента, но при преустройството на кораба бяха демонтирали голяма част от системите за поддържане на вътрешната среда. И изглежда, вече наближаваха предела за пречистване на атмосферата. А може би такива бяха ограниченията на климатиците. Температурата бе далеч по-висока, отколкото би оценило като приятна едно израснало в Русия момиче.

След още една кратка обиколка сред членовете на нейното паство Ана последва Тили към изхода. Тук не беше кой знае колко по-

хладно, но въртенето на барабана и немошните усилия на климатиците все пак създаваха слаб полъх. Тили огледа критично зачервеното й лице и полепналата от пот коса, и каза:

— Не се тревожи, който имаше да идва, вече е тук. Чух Кортес да разговаря преди няколко дни с важни клечки от СВП. По-топло от това няма да става. И веднага щом открият начин да поохладят обстановката, без да изпускат въздух във вакуума, ще го направят.

Ана не можа да сдържи смеха си. Тили повдигна учудено вежди и тя побърза да обясни:

— Прекосихме цялата Слънчева система, почти стигнахме орбитата на Нептун, свят толкова далечен и студен, че не сме знаели дори за съществуването му, докато Бувар не забелязал, че нещо придърпва Уран. А когато стигнахме тук, който знае на колко милиарди километра от Слънцето, се налага да живеем натъпкани като сардини и да дишаме горещ и зле пречистен въздух.

— Слава богу, че поясните са се сетили да вземат тая таратайка! — Тили се наведе и влезе в палатката. Отпусна се на един сгъваем стол, пресегна се и взе да рови в шкафа. — Представяш ли си да бяха натъпкали всички на „Принц“? Щяхме да спим по дванайсет на койка. Много мили хора са тия поясни.

Ана си съблече расото и го сложи в единия край на койката на Тили. Отдолу носеше бяла блуза и дълга до коляно пола, която бе доста плътна. Тили извади пластмасово шише с лимонада и й го подаде, сетне си наля в чашата някаква прозрачна течност, която миришеше на болничен дезинфектант. Когато Ана пое шишето, тя установи с изненада, че е съвсем студено. Върху повърхността му се бяха образували малки капки кондензат. Тя допря студената бутилка до врата си и по гърба й премина приятна хладина.

— Откъде намери лед?

— Сух лед — уточни Тили и запали цигара. — Не е никак труден за производство. Наоколо е пълно с въглероден диоксид.

Ана си спомни, че Тили бе профукала хиляда долара за бутилката с алкохол и реши, че не иска да знае колко е дала за леда. Двете отпиха мълчаливо и студената лимонада направи чудеса с тялото й. Тили предложи да потърсят нещо за ядене и двете излязоха навън и се огледаха за продоволствен щанд.

Из тълпата вървяха въоръжени хора.

— Това хич не ми харесва — промърмори Тили. Права беше. Това не бяха хора от охраната. Тези мрачни поясни мъже и жени с дългоцеви пушки и автомати стискаха оръжията си с побелели пръсти. Групата, която заобиколи палатката, се състоеше от поне десетина души и те очевидно търсеха нещо. Или някого.

Ана дръпна Тили за ръкава.

— Дали да не приберем хората обратно в църквата и да почакаме, докато се изяснят нещата?

— Ани, ако наоколо литнат куршуми, и Господ Бог няма да им попречи да минат през стените на палатката. Искам да разбера какво става.

Ана неохотно я последва. Тръгнаха успоредно на въоръжената група. Мъжете спираха често, разпитваха хората или надзъртаха в палатките. Без да знае защо, Ана започна да изпитва страх.

— Ох — възкликна Тили. — Започва се.

Изад близката палатка се появи Серж — заместникът на Бика, следван от неколцина въоръжени мъже и жени. Само че те носеха пистолети. Дори за неопитното око на Ана пет-шест мъже с пистолети едва ли можеха да се равняват на десет с автомати. На лицето на Серж трепкаше лека усмивка, сякаш не беше забелязал разликата. Зад него стоеше мускулеста жена от службата за охрана, но нейното лице бе смръщено. Странно, но като откри, че и други са притеснени от ситуацията, Ана се почувства по-добре.

— Нали знаете, че в барабана е забранено да се носят оръжия? — обърна се Серж към групата въоръжени поясни, макар да беше ясно, че говори и на останалите присъстващи. — Оставете ги на пода.

— Вие също имате оръжия — ухили се злобно една поясна. Държеше пушката си готова за стрелба.

— Ние сме полицаи. — Серж сложи ръка на дръжката на пистолета и се усмихна.

— Вече не — възрази жената, вдигна светкавично пушката и го простреля в главата. На челото му разцъфна малка дупчица, във въздуха зад него се появи облак от алени точки. Той тупна на пода с изражение на учудване на лицето.

Ана усети, че стомахът ѝ се свива, и трябваше да се наведе, за да не повърне.

— Исусе Христе — прошепна Тили. Бързината, с която се случи всичко, накара дъхът на Ана да секне. „Току-що видях да пръскат мозъка на човек.“ Дори след ужасите от катастрофата в бавната зона това бе най-лошото нещо, на което бе ставала свидетел някога. Мъжът от службата за охрана не бе очаквал, че ще го застрелят, дори не бе заподозрял в каква опасност се намира и бе платил за това с най-високата цена.

В този момент Ана не се сдържа и повърна върху обувките си, падна на колене и взе да се дави. Тили приклепна до нея и дори не забеляза, че коленете и обувките ѝ са изцапани с повръщано. Прегърна я през раменете и подкани:

— Трябва да вървим.

Ана кимна, защото нямаше сили да отвори уста. На десетина метра от тях поясните разоръжаваха хората от охраната и завързваха ръцете им отзад.

Поне не застреляха никого повече.

Тили се надигна и двете забързаха през палатката, напълно забравили за храната.

— Нещо много лошо се случва на този кораб — промълви Тили. Ана трябваше да овладее напирания маниакален кикот. Нещата наистина се бяха влошили ужасно. Намираха се около извънземна станция, която менеше законите на физиката както ѝ хрумне и вече бе убила немалко от тях, а сега бяха решили да се изпозастрелят и помежду си.

Да, наистина *много лошо*.

* * *

Хектор Кортес дойде в палатката на Тили около час след стрелбата. Двете с Ана бяха прекарали по-голямата част от това време залегнали между мебелите. Сякаш изпълняваха някакъв странен и мистичен ритуал. Тили дори бе измайсторила нещо като импровизирана барикада. Нищо в помещението не би могло да спре куршум, но въпреки това така се чувстваха по-спокойни. Крепост от одеяла, за да държат чудовищата настрана.

За щастие, не последваха нови изстрели.

На няколко пъти надзъртаха от палатката и видяха, че отвън патрулират двойки и тройки от поясни. Ана избягваше да среща очите им и те не ѝ обръщаха внимание.

При идването си Кортес се покашля многозначително пред входа и попита дали може да влезе. И двете бяха твърде изплашени да отговорят, но въпреки това той пристъпи вътре. Отвън останаха да го чакат няколко души, които Ана не можа да разгледа.

Кортес огледа набързо мрачното помещение, хвърли поглед на нескопосаната им барикада и дръпна един стол, без да коментира ставащото.

— Няма да има повече стрелба — бяха първите му думи. — Така че може да седнете.

Изглеждаше по-добре, отколкото последния път. Костюмът му бе чист и бе успял да измие бялата си коса. Но това не беше всичко. Бе си възвърнал част от самоувереността. Изглеждаше сякаш той определя събитията. Ана се надигна и взе един стол. След малко Тили направи същото.

— Съжалявам, ако сте се изплашили. — По усмивката му обаче не личеше да съжалява.

— Какво става, Ханк? — попита Тили и присви очи. Извади цигара и взе да си играе с нея, но не я запали. — Какво си намислил?

— Нищо не съм намислил, Матилда — отвърна Кортес. — А става това, че връщаме законния капитан на поста му. Отново сме под ръководството на капитан Ашфорд.

— Добре, Хектор — рече троснато Тили. — Но ти как се забърка? Защото ми намирисва на политически ход на СВП. Каква е твоята игра?

Кортес не ѝ отговори, а се обърна към Ана:

— Доктор Воловодова, може ли да разговарям с вас насаме?

— Тили може да чуе всичко, което... — поде Ана, но приятелката ѝ махна с ръка.

— Ще изляза навън да пуша.

След като тя напусна палатката, Кортес придърпа стола към Ана и коленете им почти се допряха. Той се наведе и взе ръцете ѝ в своите. Никога досега тя не си бе помисляла, че Кортес може да изпитва сексуален интерес към нея, който знае защо близостта им ѝ се стори твърде интимна. Като нахлуване в личното ѝ пространство.

— Ана — заговори той и стисна ръката ѝ. — Нещата на този кораб ще се променят драматично. За мой късмет капитан Ашфорд ми се довери и потърси съветите ми, така че имам известно влияние върху тези предстоящи промени.

Принудителната близост, в съчетание с горчивия вкус в устата, задето бе видяла да убиват човек, пробудиха гнева ѝ. Тя дръпна ръце по-рязко, отколкото бе възнамерявала, и не можа да потисне задоволството си, когато видя изненадата на лицето му.

— Колко мило от ваша страна — изрече безизразно.

— Доктор Воловодова... Ана, имам нужда от твоята подкрепа. — Тя не можеше да овладее насмешливата си усмивка, но Кортес продължаваше. — Ти умееш да се харесваш на хората. Аз имам опит с камерата, но не съм толкова добър в личен контакт, а там е твоята сила. Имаш дарба в това отношение. А предстои да се изправим пред ужасни лични предизвикателства. Не всички хора ще ни разберат веднага. Бих искал да разчитам на твоя глас, за да ги успокоя.

— За какво всъщност говорим? — попита Ана и преглътна мъчително. Имаше усещането, че всеки миг ще ѝ разкрият някаква ужасяваща тайна. Кортес сияеше с увереността на искрено вярващ.

— Приближаваме портала — каза той. — Разполагаме с тайно оръжие и смятаме, че ще свърши работа.

— Не — заяви Ана и не можа да повярва на решителността в гласа си.

— Напротив. В този момент инженерите преустройват лазерния предавател на кораба в достатъчно мощно оръжие, за да разруши Пръстена.

— Нямах предвид това — поде Ана, но Кортес продължаваше да говори.

— Ние сме обречени, но можем да защитим тези, които оставихме отгatyк. Да сложим край на най-голямата заплаха, която човечеството някога е познавало. Малка награда за...

— Не — повтори Ана, този път по-силно. — Нямате право да решавате заради всички тези хора. „Заради мен — добави мислено тя. — Не можеш да ми отнемеш жената и детето. Само защото се боиш.“

— Във време на големи опасности и жертви, в каквото се намираме, някой трябва да вземе трудни решения. Ашфорд го направи и аз го подкрепям. Сега нашата задача е да се погрижим хората да го

разберат и да му окажат съдействие. Трябва да знаят, че жертвата им ще спаси милиардите, които оставихме зад нас.

— Не сме сигурни за това — възрази Ана.

— Тази станция вече стана причина за гибелта на стотици хора, може би на хиляди.

— Защото продължаваме да вземаме решения, без да знаем какви ще са последствията. Преследвахме кораба на Холдън през Пръстена, пратихме войници на станцията да го заловят, продължаваме да действаме без необходимата информация, а после, когато пострадахме, се гневим.

— Станцията ни избива. Със стотици.

— Ние сме като деца. — Ана се изправи и продължи да говори, надвесена над него. — Парят се на горещата печка, а след това смятат, че решението е да вдигнат печката във въздуха.

— Ерос... — припомни Кортес.

— Ние го направихме! А също и Ганимед, Феба, всичките! Ние сме виновни. Защото действаме, без да мислим, а ето че вие ми предлагате да го направим още веднъж. Съюзили сте се с тези глупави, жадни за насилие хора и се опитвате да се убедите, че глупостта и насилието ще решат проблема. Така вие също ставате глупак. Никога няма да ви помогна. Напротив, ще се боря с вас.

Кортес се изправи и повика хората, които чакаха отвън. Пръв влезе поясен с бронежилетка и пушка.

— И мен ли ще застреляте? — попита Ана почти презрително.

Кортес ѝ обърна гръб и я остави насаме с въоръжения мъж.

Ана изведнъж почувства, че краката ѝ изневеряват и се отпусна на стола. Преви се, сякаш я болеше стомахът, и си пое мъчително въздух. По някакво чудо не изгуби съзнание.

— Да не те е ударил? — попита зад нея Тили. Сложи ръка на рамото ѝ и я дръпна лекичко.

— Не — отвърна Ана. Което, поне физически, бе самата истина.

— О, Ани. Заловили са Клари. Не ми позволяват да говоря с нея. Не зная дали я държат за заложница, или...

Преди да разбере какво е станало, Ана скочи от стола и напусна тичешком палатката. Вероятно се бяха насочили към асансьора от едната страна на барабана, който свързваше тунелите с командната палуба и инженерния отсек. Отиваха право на мостика. Хора като

Кортес и Ашфорд, хора, които искаха да си върнат властта, щяха да се качат на мостика. Тя се понесе към асансьора колкото ѝ позволяваха силите. От години не беше тичала. Няма как, когато живееш на един леден къс, зареян в космоса. Почти веднага се задъха, но продължи да тича, сподавяйки гаденето и растящата болка в ребрата.

Стигна асансьора, точно когато Кортес и неговата въоръжена банда се качваха в кабината. Клариса бе на опашката на групата, заобиколена от войници с брони. Докато вратата се затваряше, тя се усмихна на Ана и вдигна ръка да помахаша.

След това изчезна.

40. ХОЛДЪН

— Ей, капитане — провикна се Еймъс от койката. — Това беше третият въоръжен патрул за последните три часа. Нещо става, мама му стара!

— Зная — отвърна с тих глас Холдън. Беше очевидно, че ситуацията на „Бегемот“ се е променила. По коридорите сновяха хора с оръжия и мрачни лица. Неколцина от тях проведоха кратък, но изпълнен с гневни изблици разговор с лекарката, след това отведоха един от пациентите. Приличаше на преврат, но според Наоми шефът на охраната неотдавна бе обявил бунт и бе свалил законния капитан на кораба. Нищо не обясняваше защо му е нужно да изкарва още въоръжени хора по коридорите.

Всичко това намирисваше на назряваща гражданска война.

— Не трябва ли да направим нещо? — попита Еймъс.

„Да — помисли си Холдън. — Би трябвало да направим нещо. Да се върнем на «Росинант» и да чакаме там, докато Милър си свърши работата и освободи кораба от бавната зона.“ А след това да напуснат това място с пълна газ и никога да не поглеждат назад. За съжаление екипажът му все още бе небоеспособен, а и той нямаше представа какво точно става на кораба.

Затова каза:

— Не и докато не се ориентираме в обстановката. Току-що се измъкнах от затвора. Не бързам да ме тикнат обратно там.

Алекс седна в леглото, но изстена от болка. Главата му бе омотана с кървав бинт, лявата страна на лицето му бе подпухнала до неузнаваемост. Промяната в ограничението на скоростта го бе запокитила върху мониторите в пилотската. Ако не се бе закопчал с единия от ремъците, вероятно щеше да е мъртъв.

— Може би трябва да си намерим някое тихо местенце, където да се спотайваме, докато всичко свърши? — предложи той. — Защото тези май не си поплюват, щом прибират дори пациенти.

Холдън кимна и вдигна свит юмрук. Започваше да привиква с жестовете на поясните, но когато се улови какво е направил, почувства се като дете, което се преструва на възрастен.

— Движението ми на кораба е ограничено между хангара, коридорите и тази болница. Нямам представа къде да намерим такова тихо местенце.

— И ние не знаем — обади се Наоми. — Били сме в безсъзнание, когато ни докараха.

Холдън скочи от койката и се приближи до вратата, после я затвори колкото се може по-безшумно. Огледа се за нещо, с което да я залости или заключи, но бързо реши, че е безполезно. Помещенията на „Бегемот“ бяха построени с оглед да са леки, а не издръжливи. Стените и таванът на лазарета бяха тънки като хартия слоеве от епоксидна смола и въглеродни фибри. Един силен ритник бе достатъчен, за да се пробие стената. Барикадирането на вратата само щеше да даде знак на войниците, че вътре става нещо нередно, и да ги забави с няколко секунди, преди да нахлуят.

— Може би проповедничката ще може да ни помогне? — попита Алекс.

— Ами да — кимна Еймъс. — Червенокоска ми се видя жена с добро сърце.

— Никакви намеци за проповедничката — предупреди Холдън и насочи обвинително пръст към Еймъс.

— Аз само...

— Но няма значение, ако е достатъчно умна — а подозирам, че е повече от достатъчно, — би трябвало вече да се е спотаила някъде. Пък и не е тукашна. Трябва ни вътрешен човек.

— Сам — предложи Наоми в мига, когато в главата на Холдън изплува същата идея. — Тя е главен инженер на този кораб. Никой не го познава по-добре от нея.

— Дължи ли ти някаква услуга? — попита Холдън.

Наоми го изгледа кисело и извади ръчния си терминал.

— Не — призна. — Затова пък аз ѝ дължа сигурно хиляда. — Тя натисна копчето на терминала. — Но ми е приятелка. Услугите нямат значение.

Тя постави терминала на леглото с включен говорител. Чу се трикратно позвъняване. Алекс и Еймъс гледаха ококорени терминала,

сякаш беше бомба, заплашваща всеки миг да гръмне. И в известен смисъл бе точно това, помисли си Холдън. Едва ли някога преди са били толкова безпомощни. Той дори съжали, че няма начин да повика Милър. Сякаш би могъл да поправи всичко с вълшебна пръчица.

— Аха — чу се от терминала. — Кокалчета.

По някое време през последната година Сам бе решила да кръсти Наоми Кокалчета. Холдън така и не можа да разбере причината, нито пък Наоми си направи труда да му обясни.

— Сами — обади се Наоми и в гласа ѝ се долови облекчение. — Ужасно се нуждаем от твоята помощ.

— Странно — въздъхна Сам. — Тъкмо смятах да дойда и да ви моля за помощ. Съвпадение? Или нещо повече?

— Търсехме те, за да ни кажеш някое място — извика Еймъс. — Ако и ти ни се обаждаш за същото, спукана ни е работата.

— Не, това е добра идея. Зная едно местенце, където може да сте в безопасност за известно време, и ще дойда да ви навестя там. Кокалчета, ей сега ще ти пратя инструкции. Просто следвайте картата. Ще дойда там веднага щом мога. А вие, деца, се пазете.

— И ти също, Сами — отвърна Наоми и прекъсна връзката. Тя си поигра още малко с терминала. — Добре, виждам го. Явно е неизползван склад на няколкостотин метра в посоката на въртене.

— Ти ще ни водиш — нареди ѝ Холдън. — Всички ще могат ли да се придвижват?

Еймъс и Алекс кимнаха, но Наоми каза:

— Черепът на Алекс е закрепен с лепило. Ако му се завие свят и падне, едва ли отново ще стане.

— Виж, заместник — възропта Алекс. — Аз мога...

— Наоми не може да върви — прекъсна го Еймъс. — Нагласи я на една количка заедно с Алекс и ще ги тикаш. Аз ще поема навигацията. Дай ми картата.

Холдън не възрази. Вдигна внимателно Наоми от леглото и я постави на количката до Алекс. След това хвана перилата на количката и освободи стоперите.

— Води ни.

Еймъс ги поведе из болничните коридори, усмихвайки се на всички, които срещаха, и движейки се с безгрижието на човек, който знае къде отива, но няма защо да бърза нататък. Дори въоръженият

патрул, с който се разминаха, не им обърна внимание. Всъщност погледнаха с любопитство количката с двама души, но Холдън подметна нехайно:

— По двама на легло. Това е положението. Претъпкани сме. — Те му кимнаха и отминаха.

Холдън не бе имал възможност да огледа болницата преди. Но сега, докато вървяха по коридорите, успя да добие представа за пълния размер на катастрофата, последствията от промяната в ограничението на скоростта.

Всички легла по стаите бяха заети от ранени и пострадали, имаше дори пациенти по столовете и скамейките в чакалните. Повечето случаи бяха от областта на травматологията, но имаше и по-сериозно пострадали. Видя поне няколко ампутации и гръбначни увреждания. Но по-тежки от физическите травми бяха душевните — изплашени, шокирани лица, ококорени очи. Изражения, каквито Холдън би свързал със свидетели на ужасно престъпление. Преди няколко месеца „Росинант“ бе проследил и пленил един пиратски кораб и освободените пленници изглеждаха по същия начин. Не само изпълнени с болка, но и лишени от надежда.

— Всичко това е ужасно — прошепна той на Наоми. Тя кимна, но не отговори.

— Никой от нас не трябваше да идва тук — подхвърли Алекс.

„Врати и ъгли“ — беше го предупредил Милър. Местата, където те убиват, ако не внимаваш. Където се устройват засадите. „Трябваше да си малко по-конкретен“ — помисли си Холдън и си представи как Милър се обвива в облак синкави светулки и после изчезва, вдигайки извинително рамене.

На няколко метра пред тях Еймъс стигна до едно четворно разклонение на коридора. Преди да избере накъде да тръгнат, от лявата пресечка се появиха двама главорези от СВП.

Те спряха, огледаха Наоми и Алекс в количката, после един от тях се обърна и прошепна нещо на своя спътник. Холдън предположи, че е някаква шега. Ето защо си придаде развеселен вид и се усмихна. Ала преди шегаджията да продължи, неговият спътник рече:

— Това е Джим Холдън.

След това всичко се случи много бързо.

Двамата главорези посегнаха към пушките на раменете им. Холдън бутна рязко количката към тях и ги събори, след което огледа трескаво коридора в търсене на някакво оръжие. Един от главорезите успя да смъкне пушката от рамото си, но Наоми протегна крак и го срита в слабините. Партньорът му отстъпи назад, обърна своето оръжие и го насочи към нея. Холдън се хвърли напред, давайки си сметка, че вече е закъснял и че всеки момент пред очите му ще убият Наоми.

Внезапно двамата главорези се обърнаха един към друг и удариха глави. Свлякоха се на пода и изпуснаха оръжията. Зад тях стоеше Еймъс, ухилен до уши, и масажираше рамото си.

— Извинявай, капитане — рече той. — Малко се бях отдалечил.

Холдън се облегна с омекнали крака на стената на коридора.

— Няма за какво да се извиняваш. Дойде тъкмо навреме. — Кимна към рамото, което Еймъс притискаше. — Мислех, че е счупено.

Еймъс изпръхтя.

— Нали не се е откачило още? Има достатъчно сила за двама идиоти като тези. — Той се наведе и взе оръжията и мунициите на двамата. Наблизо мина сестра с пластмасов контейнер в ръцете и ги погледна учудено.

— Нищо интересно тук — увери я Холдън. — След миг изчезваме.

Тя посочи близката врата.

— Там има складче. Никой няма да ги открие, ако ги напъхате вътре. — После се отдалечи.

— Имаш си почитателка — подхвърли Наоми от количката.

— Не всички от СВП ни мразят — отвърна Холдън и двамата с Еймъс довякоха неподвижните мъже в склада. — Свършихме добра работа през последната година. Хората го знаят.

Механикът му подаде малък лъскав пистолет и резервни пълнители. Холдън напъха оръжието в колана си и пусна отгоре ризата. Еймъс направи същото с втория пистолет, а пушките скриха под завивките на количката.

— Не искаме да се забъркваме в престрелка — предупреди Холдън механика, когато отново поеха на път.

— Ясно — кимна Еймъс. — Но е хубаво, че имаме оръжие, в случай че няма друга възможност.

Изходът на болницата бе малко по-нататък по коридора и скоро се озоваха отвън. Или поне толкова отвън, колкото е възможно в барабана на „Бегемот“. От външната страна болничният комплекс не изглеждаше внушителен, а по-скоро набързо сглобен от евтини материали. Барака с размери на футболно игрище, конструирана от епоксидна смола и фибростъкло. На няколко метра от тях се издигаше цял палатков град, все едно пъпка върху гладката кожа на барабана.

— Нататък — посочи Наоми една малко по-солидна на вид сграда. Холдън затика количката, а Еймъс забърза на няколко метра пред тях, усмихвайки се на всички, които ги поглеждаха. Нещо в лицето на Еймъс обаче ги караше да се отдръпват или да забързват настрани.

Тъкмо когато приближиха металната постройка, една странична врата се отвори и отвътре им помахаше нетърпеливо Сам. След още няколко минути по криволичещи коридори те се озоваха в малка стая с метални стени. Еймъс се просна на пода и опря ръка върху металната повърхност.

— Ох — въздъхна той.

— Ранен ли си? — попита Сам, докато заключваше вратата с карта, която хвърли на Наоми.

— Всички сме ранени — отвърна Холдън. — Какво, по дяволите, става тук?

Сам въздъхна и прокара ръка през сплъстената си коса.

— Ашфорд си връща кораба. Успял е да сформира нещо като коалиция между важните клечки от флота на ООН, марсианците и някои влиятелни цивилни.

— Ясно — кимна Холдън, макар че не всичко му беше ясно, и попита: — Значи хората, които сноват въоръжени по коридорите, са на Ашфорд?

— Аха. Прибира онези, които са помагали открито на Бика и Па и които според него поддържат бунта.

— Ако съдя по начина, по който бяха готови да ни гръмнат, явно и ние сме в този списък — отбеляза Наоми.

— Определено — кимна Сам. — Не успях да се свържа с Па, но Бика ме потърси и това означава, че поне засега с него всичко е наред.

— Сам — Холдън протегна ръка в успокоителен жест. — Не забравяй, че нямам понятие кои са тези хора, защо са толкова важни, нито разполагаме с време да си играем на „Кой кой е“. Кажи ни само най-необходимите неща.

Сам понечи да възрази, после сви рамене и им разказа накратко за комуникационния лазер.

— Ако направя това, което той иска от мен, ще можем да изстреляме импулс, който за около три четвърти от секундата ще бъде по-горещ от звездно ядро. Само че в този момент ще разтопи едната страна на кораба.

— Той знае ли го? — попита Наоми.

— Не го е грижа. Трябва да го спрем, независимо дали ще окаже въздействие на Пръстена, или не. На този кораб има хиляди невинни хора и те всички ще загинат, ако осъществи замисъла си.

Холдън въздъхна и се подпря на количката.

— Уф, сега вече ние сме най-малкият проблем. Това е къде-къде повече от нас.

Сам го погледна озадачено.

— Виждал съм как постъпва онази станция със заплахите — обясни Холдън. — Милър ми показва, докато бях там. По нейните представи неща като бавната зона се водят за детска игра. Ако онази синя топка там реши, че представляваме истинска опасност, ще изпепели Слънчевата система.

— Кой е Милър? — попита Сам.

— Един мъртвец — обясни кратко Еймъс.

— И той е на онази станция?

— Очевидно — сви рамене Еймъс.

— Джим? — Наоми сложи ръка на рамото му. За първи път го чуваше да разказва за преживяванията си на станцията и той почувства вина, че не бе споделил с нея по-рано.

— Нещо ги е нападнало, създателите на протомолекулата, или каквито там са били. Отбранителната им система е накарала звездата във всяка... *заразена* слънчева система да избухне в свръхнова. Наоми, станцията е достатъчно мощна да взривява звезди. Ако Ашфорд опита каквото е намислил, това ще е краят на човечеството. На всички ни.

Настъпи продължителна тишина. Еймъс спря да се чеше по ръката и да сумти. Наоми го гледаше с широко отворени очи. Страхът

й бе като огледало на неговия.

— Хубавото е — наруши мълчанието Сам, — че аз няма да му позволя да го направи.

— Какво каза? — Еймъс се надигна от пода.

— Не знаех нищо за тая история с призраците и извънземните — продължи Сам, макар по гласа й да личеше, че не приема съвсем на доверие разказа на Холдън. — Но успях да саботирам измененията на лазера. Забавих процеса и поставих клопки. Лазерът ще избухне в мига, когато той се опита да го използва. Малко е трудно да ви обясня, защото, разбира се, системата не е създадена за подобна функция, а в този момент корабът ни е истински боклучарник от набързо слепени части.

— Колко време можеш да ни спечелиш?

— Ден. Може би ден и половина.

— Мисля, че те обичам — обади се Алекс и гласът му бе като на човек, който се пробужда от мъчителен сън.

— Всички те обичаме, Сам — добави Холдън. — Това е гениално, но броят ни не е кой знае колко внушителен, а това е голям и сложен кораб. Въпросът е ще можем ли да го поставим под наш контрол.

— Бика е отговорът — каза тя. — Ето защо щях да ви потърся. В момента Бика го е загазил и се нуждае от помощ. А аз не знам на кого на този кораб мога да имам вяра. — Последните й думи бяха насочени към Наоми.

— Ще направим всичко, което ни е по силите — обеща тя и й протегна ръка. — Всичко, от което се нуждаеш, Сами. Кажи ни къде е Бика и ще пратя момчетата да го приберат.

Еймъс се надигна с пъшкане от пода и застана до количката.

— Да, каквото имаш нужда, Сам. Дължим ти поне един милион услуги, а този Ашфорд, изглежда, е истински задник.

Сам се усмихна вяло и стисна пръстите на Наоми.

— Много съм ви благодарна. Но бъдете внимателни. Хората на Ашфорд са навсякъде, вече убиха няколко души. Ако се натъкнете на тях, ще си имате неприятности.

Еймъс извади една от пушките изпод чаршафа на количката и я подпря небрежно на рамо.

— Мога само да се надявам.

41.

БИКА

Складовите помещения бяха твърде просторни, за да бъдат затвор. Тук е трябвало да се съхраняват различни припаси, с които да бъде даден нов старт в случай на екологична катастрофа. Почвени образци и достатъчно сгъстен водород и кислород, за да се създаде наново плиткия океан на заселническия кораб. Бика насочваше механобота през огромното открито пространство, просторно като катедрала, но без нито едно изображение на Бог. Това бе храм, посветен на обществената полза и инженерната мисъл, на красотата на функцията и величието на експеримента, които щяха да изстрелят човечеството към далечните звезди.

Около него всичко се разпадаше. Цялата информация, която успя да събере, сочеше недвусмислено, че Ашфорд е превзел инженерния отсек и реактора в далечния южен край на барабана, както и командния център на север. Отрядите му се движеха свободно навсякъде. Па беше изчезнала, може би дори бе убита. Тя все още разполагаше с лоялни поддръжници като Бика, но ако открият тялото ѝ в някой рециклатор, те ще се стопят бързо. Той бе направил всичко, което зависеше от него. Бе се опитал да замени отнетата му власт с изобретателност и когато това не се получи, се бе примирил с клането, устроено от протомолекулата и нейната станция, и се бе опитал да започне всичко отначало. Една малка цивилизация на входа на пустошта. Ако бе малко по-безмилостен, може би щеше да се получи. И тогава нямаше да се носи през това огромно, пусто пространство, придружаван от тихо метално подрънкване. И преследван от спомените за греховете си. Не заради хората, които бе убил, а заради мисълта, че ако бе убил може би още един или двама, щеше да се окаже достатъчно.

Дори с тази мрачна сянка в сърцето не можеше да не се възхити на мащабите на това творение от стомана и керамика. Индустриалната красота на дизайна. Съжаляваше, че корабът не бе отлетял към

звездите, вместо да се загнезди в гърлото на ада. Съжаляваше, че не бе допринесъл това да стане.

Опита да се свърже със Серж, но нямаше отговор. Потърси Корин. Може би трябваше да позвъни и на Сам, но се опасяваше, че Ашфорд ще надуши за връзката им. Провери на радиовълната, но засега Моника Стюарт не бе правила изявления. Можеше само да се надява, че планът на Ашфорд ще рухне под собствената си тежест, както бе станало с досегашните му планове. Но шансът не бе голям. Ашфорд просто искаше да взриви кораба. Това бе по-лесно, отколкото да създаде нещо.

Помисли си дали да не запише прощално послание до Фред Джонсън — да се извини, да се оправдае или да го накара да се почувства гузен, че го е натоварил с подобна задача.

В този момент дочу стъпки от един съседен коридор. Повече от един човек. Двама, може би трима. Извади пистолета от кобура и провери пълнителя. Отекна тихо метално изщракване. Стъпките заглъхнаха.

— Ей, Бик? — обади се познат глас. — Човече, там ли си?

— Кой пита? — отвърна с въпрос Бика и се закашля.

— Джим Холдън — рече гласът. — Няма да ме застреляш, нали? Защото Сам ни каза, че сме на една и съща страна.

Холдън пристъпи в осветената част. Вероятно това е имала предвид Сам, когато му каза, че знае на кого може да има доверие. И беше права. Холдън бе във всякакви фракции. Имаше репутацията на човек без задни мисли. Този, който го последва, бе Еймъс Бъртън. В първия миг Бика бе изненадан, че го вижда на крака, сетне си спомни за своето положение и неволно се усмихна. Свали пистолета, но не го прибра.

— И какво я кара да мисли така? — попита.

— Едни и същи врагове — обясни Холдън. — Трябва да спрем Ашфорд. Ако направи това, което е намислил, всички ние сме обречени. И съм почти сигурен, че Пръстенът ще изтреби хората от другата страна. Земята, Марс, Пояса. Всички.

Бика усети, че нещо са размърдва дълбоко в гърдите му. Не знаеше дали е тежестта на новите страхове, пробудили се след поредната дрямка. Той прибра пистолета в кобура, улови ръчките и насочи механобота към двамата.

— Добре — рече, докато ги наближаваше. — Какво ще кажеш да започнеш отначало и да ми разкажеш какво всъщност става?

Бика и преди се бе срещал с хора, които бяха надарени с харизма. С усещането, че са избрани да държат събитията в свои ръце и да бъдат харесвани. Фред Джонсън бе такъв, Холдън също притежаваше това качество донякъде. Имаше нещо в откритото му държане, което напомняше за Фред. Говореше ясно и просто, но с многозначителен глас — станцията нямало да се отключи, докато не спрат реакторите и електронните смущения от корабите, създателите на протомолекулата били унищожени от някаква загадъчна сила, дори по-лоша от тях, станцията щяла да изпепели Слънчевата система, ако реши, че човешките оръжия представляват реална заплаха — всичко това изглеждаше напълно достоверно. Може би бе заради дълбочината на неговата вяра. Може би просто имаше дарбата да убеждава другите. Но Бика изпитваше нарастващо уважение към Джим Холдън по същия начин, по който можеше да уважава гърмяща змия. Този човек бе опасен просто защото беше такъв, какъвто е.

Когато Холдън поуспокои своя патос и взе да повтаря, че трябва да спрат Ашфорд и че Сам ще успее да им спечели малко време, през което екипажите на корабите да изключат реакторите, Бика се почеса по брадичката.

— Ами ако Ашфорд е прав? — попита той.

— Не разбирам.

— Ако всичко това, което знаеш от един извънземен, цели да ни заблуди?

Холдън неволно стисна зъби.

— Може и да е така — кимна той. — Няма как да разберем със сигурност. Но Сам каза, че Ашфорд смята да пожертва „Бегемот“, когато открие огън по Пръстена, и ако Милър не лъже, той пък ще пожертва и всичко останало. Готов ли си да поемеш този риск?

— Риск има и в двете възможности — посочи Бика. — Може би ако го спрем, ще спасим системата. И тогава ще оставим Пръстена отворен за други създания, готови да се хранят с мозъците ни. Ези и тура. И нямаме време да го проверим. Няма никакъв начин да знаем със сигурност. Рискът винаги остава.

— Така е — съгласи се Холдън. — Е, какво ще бъде?

Бика въздъхна и от това се закашля отново. Гъстият секрет, който изпълни устата му, имаше вкуса на кортикостероиден спрей. Той се изплю.

— Да речем, че превземем инженерния отсек — поде той. — Вероятно ще е доста кърваво, но ще се справим. Докато барабанът се върти, единственият път между инженерния и командния център е или през външния асансьор, или през командния транзитен пункт, а след това през целия барабан до инженерния транзитен пункт. Само че неговите подкрепления ще стигнат там преди нас.

— Сами вече е в инженерния — съобщи Еймъс. — Може би ще успее да подготви почвата за нас, преди да дойдем.

— Това би било добре — съгласи се Бика.

— А след като го превземем?

— Ще напомпаме командния център с азот и ще ги изкараме оттам, когато захъркат — обясни Бика. — Ако капитан Па все още е жива, те ще са неин проблем.

— Ами ако не е? — попита Еймъс.

— Значи ще са мой — отвърна Бика. Усмивката на Еймъс подсказваше, че го е разбрал правилно.

— А реакторът? — обади се Холдън. — И него ли ще изключиш?

— Това е резервният план — ухили се Бика. — Изключваме го и спираме всичко останало.

— Може ли да попитам защо?

— Да речем, че за да отключим онова нещо и да му попречим да унищожи Слънцето, дори и Ашфорд да успее да стреля — отвърна Бика.

— Съгласен — кимна Холдън. — Можеш да разчиташ на моя екипаж. Е, малко са поопърпани.

— Но пък с верни сърца — добави Еймъс.

— Не зная с колко души все още разполагам — призна Бика. — Ако успея да се добера до неколцина от тях, ще разбера.

— И къде ще устроим представлението?

Бика се замисли. Ако ще опитват атака на инженерния отсек, ще е добре да организират нещо за отвличане на вниманието. Нещо, което ще накара Ашфорд да се заеме с маловажни неща. Което ще нарани гордостта му. Ашфорд не беше от хората, които обмислят внимателно планове си, но беше предпазлив. Ако има начин да го ядосат, да

преодолеят тази негова предпазливост... Но да го направят и същевременно да пратят съобщения на другите кораби, че трябва да спрат реакторите си, щеше да отнеме време, освен ако...

— Да — рече той навъсено. — Зная къде ще отидем. Може би ще е малко опасно да стигнем до там. Хората на Ашфорд сноват навсякъде из барабана.

— Не са толкова много, колкото бяха, когато започнахме — подметна Еймъс. Но Бика не се поинтересува какво има предвид.

— Води ни — заяви Холдън. — Идваме след теб.

Бика намести пръсти върху ръчките. На лицето на Холдън се четеше известно объркване. Кой знае защо Бика изпита леко отвращение към себе си. Готвеше се да изложи на опасност живота на неколцина цивилни само за да предизвика вниманието на Ашфорд, без да има каквато и да било представа как ще се развият събитията. Не знаеше какво говори това за него, но със сигурност не беше нищо добро.

* * *

Радио „Свободна бавна зона“ се разполагаше в бившата колониална административна сграда. Тесните помещения и коридори бяха наследство от времето, когато корабът все още се наричаше „Науву“, преустройството на помещенията би изисквало твърде много усилия, за да се заеме някой с това. Бика ги бе предоставил на Моника Стюарт и нейния екип, тъй като не му струваше нищо. Нещо, от което не се нуждае — стари помещения, — за нещо, от което има нужда: познатото лице и успокояващия глас, които ще превърнат „Бегемот“ в дом за хора, събрани от различни места.

Радиопредавателното студио бе импровизирана клетка със стени от зелени пластмасови плоскости, които някой бе откъртил от пода и подпрял хоризонтално. Осветлението също бе импровизирано, навсякъде се виждаха увиснали кабели. Бика познаваше повечето от лицата, но не всички. Моника Стюарт, разбира се. Сега екипът ѝ бе сведен до една жена от Земята на име Окю и тъмнокож марсианец, известен като Клип.

Бика оглеждаше пространството от тактическа гледна точка. Нямахме да е трудно да се блокират входовете. Тънките стени не осигуряваха надеждно прикритие, но можеха да спрат поне гумените куршуми. Два часа работа със стоманени листове и метални клинове и мястото щеше да стане почти непревземаемо. Надяваше се, че няма да се стигне до това.

— Спряхме предаванията веднага щом започнаха престрелките — осведоми го Моника. — Ще чакаме нещата да се поуспокоят.

— Добър план — кимна Бика и в този момент ръчният му терминал изписука. Той вдигна пръст и прие повикването. На екранчето се появи лицето на Корин. Изглеждаше пребледняла. Разтърсена от нещо. Познато изражение.

— Какво става?

— Сър, имам около трийсет души — заговори Корин. — Въоръжени и с бронежилетки. Държим под контрол комисариата и цивилните офиси. След като Ашфорд завладя транзитните пунктове, премина в отстъпление.

— Па?

— Жива е — отвърна Корин. — Пребита от бой, но жива.

— Може да го наречем малка победа.

— Изгубихме Серж — съобщи Корин, гласът ѝ бе странно безизразен. Бика усети, че по инерция се готви да каже „съжалявам“, и потисна импулса. По-късно ще изказва съболезнования. Моментът не беше за това.

— Случва се — рече. — Доведи всички, които можеш да отделиш, в колониалната административна сграда. С оръжия. Нека носят всякакви оръжия, каквито намерят.

— Там ли е новият щаб?

— Временната служба за охрана — отвърна Бика и Корин почти се засмя. Тя отдаде чест и той отвърна машинално на жеста.

— Значи става въпрос за преврат — обади се Моника.

— По-точно ще е да се нарече контра-контрапреврат — уточни Бика. — Ето какво искам от теб. Да съобщаваш какво става тук. В предавания. До „Бегемот“ и останалите кораби. По дяволите, ако искаш, кажи го и на извънземната станция. Капитан Ашфорд бе освободен от поста поради психическа непригодност. Травма, която не можа да преодолее. Той и неколцина верни нему хора се опитват да си

върнат контрола и охранителната служба на „Бегемот“ възнамерява да се справи с тях.

— И доколко е истина това?

— Е, поне наполовина.

Зад гърба на Моника земната жена вдигна за момент глава, сетне отмести поглед.

— Не съм пропагандатор — оправда се Моника.

— Заради Ашфорд ще загинем всички — продължи Бика. — Може би и хората у дома, ако успее да направи това, което е намислил. Защото инцидентът с промяната на скоростта ще ни се стори детска игра. Той се опитва да предизвика истинска война.

Странно, колко достоверни му се струваха тези доводи, откакто ги чу от устата на Холдън. Все още не бе съвсем сигурен, че вярва в тях. Но за момента щяха да свършат работа. Очите на Моника се окръглиха и на бузите ѝ избиха червени петна.

— Когато всичко това приключи — заяви тя, — искам да чуя цялата история. Само за нашия екип. Всичко, каквото става. И защо се стигна до това. Обширни интервюта с всички участници.

— В момента не мога да говоря за другите — оправда се Бика. — Но лично аз съм съгласен. Освен това трябва по някакъв начин да убедиш другите кораби да изключат реакторите си, както и всички помощни електронни прибори.

— Защо?

— Опитваме се да променим състоянието на станцията — обясни той. — Да я накараме да ни пусне у дома. И ако не успеем да спрем Ашфорд, това ще е единственият начин да ѝ попречим да нанесе удар по останалата част от човечеството от другата страна на Пръстена.

Кой знае, може би това щеше да е достатъчно. Ако Ашфорд повярва в историята, ако тръгне по пътя, по който се опитват да го насочат, това ще свърши работа. Ако вярва в героичния си жест, във великата саможертва, която е готов да направи, той ще дойде. Ще направи всичко по силите си, за да преустанови радиопредаването, и всяко появило се тук оръжие ще е едно по-малко в командния център.

Моника не изглеждаше впечатлена.

— И как по-точно да ги убедя да направят това?

— Имам една идея — призна Бика. — Познавам една проповедничка, която докара на кораба доста хора, за да присъстват на службите ѝ. Мисля да я наема за тази работа.

„Дори — помисли си той, — ако това означава да я поставя на огневата линия.“

42.

КЛАРИСА

Краят настъпи. Суматохата се уталожи и Ашфорд бе завладян от спокойствие. Не само той. И Кортес. И всички останали. Беше разпратена заповед да се завладеят всички транзитни пунктове. Никой не биваше да влиза или излиза от барабана. Нито сега, нито когато и да било.

Последното бе истинско облекчение.

— Мислех си за баща ти — рече Кортес, докато асансьорът се издигаше към транзитния пункт, изкуствената гравитация отслабваше и нарастващият Кориолисов ефект ги караше да се чувстват странно. Като в началото на неочаквано заболяване. — Той беше много умен човек. Някои дори го смятаха за гениален и доста изобретателен в подходите си.

„Опита се да превърне протомолекулата в оръжие и да я продаде на този, който предложи най-много“ — помисли си Клариса. Би трябвало да я заболи от тази мисъл, но не почувства нищо. Това беше факт. В звездите се образуваха железни атоми, а баща ѝ се бе опитал да милитаризира протомолекулата. Той нямаше представа с какво се захваща. Никой нямаше. Но това не им попречи да си играят с нея. Да видят какво ще стане. Кой знае защо в съзнанието ѝ изникна споменът за някакъв филм, в който пиан войник подаваше автомата си на шимпанзе. Това, което последва, можеше да е смешно, ако не беше трагично. Зависи от настроението. Баща ѝ не беше по-различен от шимпанзето. Само мащабът бе друг.

— Съжалявам, че няха възможност да го опозная по-добре — говореше Кортес.

В кабината бяха Ашфорд и седмина от хората му. Капитанът стоеше отпред, сключил ръце зад гърба си. Повечето от хората му също бяха поясни. Издължени тела, големи глави. Рен изглеждаше така. Сякаш принадлежаха към едно семейство. Войниците на Ашфорд бяха въоръжени с пистолети и носеха бронижилетки. Тя нямаше. Но

въпреки това от време на време ги улавяше, че я поглеждат. Все още мислеха за нея като за Мелба. Тя бе терористът и убиецът с модифицирано тяло. Фактът, че изглеждаше като всяка нормална жена, само я правеше по-зловеща. Това бе и причината Ашфорд да я иска в отбора си. Тя бе като символ за обожание. Трофей, който да показва колко е силен, и параван за провала му да задържи кораба си преди.

Поне някой от тях да ѝ се бе усмихнал. Колкото повече се държаха сякаш тя е Мелба, толкова по-силно усещаше у нея да се пробужда предишната личност, да прониква в съзнанието ѝ, както хартията подгизва от мастило.

— По едно време брат ти Пьотър идваше заедно с мен в сградата на ООН.

— Трябва да е бил Майкъл — отвърна тя. — Пьотър мрази ООН.

— Така ли? — Кортес се разсмя. — Грешката е моя.

Асансьорът достигна оста на барабана и забави, за да могат да балансират положението си с помощта на перилата и да не изхвърчат към тавана. Зад тях повърхността на барабана бе осеяна с редове тръбопроводи и трансформатори, хранващи линейното слънце. Никога, преди да пристигне в околностите на Пръстена, тя не бе се интересувала от подобни сложни затворени екосистеми. С такива неща се занимаваха други хора. По-малки от нея. Но сега, след всичко, което бе научила, мащабите на конструкцията на „Бегемот“ ѝ се струаха зашеметяващи. Искаше ѝ се и други да могат да ги видят. Соледад, Боб и Стани. А също и Рен.

Вратата се плъзна встрани и поясните се стрелнаха към транзитния пункт с бързината и ловкостта на хора, прекарали живота си при ниска гравитация. Нито тя, нито Кортес можеха да се похвалят с подобна грациозност.

Командната палуба бе наистина красиво място. Мека, непряка светлина прогонваше сенките. Мелба се изстреля след Ашфорд и поясните и се понесе във въздуха като делфин в морето.

Командният център имаше изящен дизайн. Продълговато, ромбоидно помещение с пултове за управление, вградени в керамични бюра. В единия край на ромба имаше врата, водеща към каютата на капитана, а от другата страна бе станцията на охраната. Кожените противоускорителни кресла изглеждаха по-скоро като декорации, израсли по естествен път от пода. Като орхидеи. По стените бяха

изрисувани ангели и пасторални сцени. Ефектът се разваляше само от няколкото отворени капака, след като ремонтните работи бяха прекъснати внезапно. Всъщност, дори вътрешностите на командния център бяха красиви по свой начин.

Трима мъже се поклащаха наред помещението, всичките поясни.

— Добре дошъл отново, капитане — поздрави един от тях.

Ашфорд прекоси пространството, летейки право към своя пулт. Трима войници заеха позиции в коридора, останалите се разпръснаха из помещението. Всеки, който се опита да превземе командния център, щеше да бъде посрещнат с дъжд от куршуми. Клариса се приближи до вратата на охранителната станция, най-вече за да е встрани от ставащото, и Кортес я последва със сериозно, леко възбудено изражение.

Ашфорд въведе поредица от команди и неговият пулт се озари в светлина. Очите му следяха показанията на мониторите. Осветен отдолу, той не приличаше толкова на мъченик, готов чрез саможертва да спаси човечеството, колкото на неизвестен университетски преподавател, опитващ се да накара лекционната апаратура да действа така, както би трябвало.

— Джойо? — извика той и мъжът от затвора се приближи към него.

— Тук съм, капитане. Затворихме транзитния пункт към инженерния отсек. Всеки, който се опита да мине, ще се изправи пред неприятна изненада.

— Добре, човече — кимна Ашфорд. — Държим ли още главен инженер Розенберг?

— Да, сър. В момента работи върху преустройството на предавателната система.

— Още ли?

— Още, сър.

— Благодаря ти. — Той чукна с пръст по таблото и посочи монитора. — Сам. Колко време ще ти е нужно да свършиш?

— Два часа — дойде отговорът.

— Защо толкова дълго?

— Защото ще се наложи да преодолее всички обезопасителни процедури. Има предостатъчно програми, предназначени да не

допуснат да стане това, към което се стремим.

Ашфорд се намръщи.

— Два часа — повтори той и прекъсна връзката.

След което започна чакането. Два часа по-късно същата жена обясни, че при катастрофата сериозно е повредена целеуказващата система. Това означаваше ново отлагане, докато бъде ремонтирана и настроена. Още три часа. След това трябваше да се пребори с програмна грешка, доста трудна за откриване. Още два часа.

Клариса виждаше, че настроението на Ашфорд става все по-мрачно при всяко извинение, при всеки нов час. Тя се отдалечи към тоалетните в дъното на помещението и взе да се чуди откъде може да си набави няколко тубички с храна. Ако единственият действащ автомат за храна беше в барабана, това можеше да се окаже сериозен проблем. Кортес се бе пристегнал с ремъци в едно противоускорително кресло и бе заспал. Охраната очевидно ставаше все по-неспокойна. Клариса прекара следващия час да обикаля от табло на табло, разглеждайки приборите за управление и данните, постъпващи на мостика. За нейна изненада много от нещата бяха същите като на земните кораби, на които бе работила. Но така е, ако прободеш земянин или поясен, все кръв ще потече. По същия начин и пултовете за управление на „Бегемот“ и „Принц“ бяха оборудвани с еднакви, склонни да дефектират бушони.

Хрумна ѝ мисълта дали на „Бегемот“ му е мъчно, че вече не е „Науву“. Същото като с нея, след като вече беше Клариса Мао, а не Мелба Кох. Дали корабът осъзнава благородството на своята саможертва? Сходството ѝ се струваше многозначително, но вероятно беше заради комбинацията от страх и несигурност, които изпитваше.

Седем часа след като превзеха мостика, Ашфорд се наведе над един от пултовете и го натисна с пръст толкова силно, че едва не отхвърча назад. Кортес се събуди от шума и приглушения разговор на пазачите. Ашфорд не им обърна внимание и отново натисна екрана. Пръстите му издаваха звук като тракащи по скала камъни.

Екранът трепна.

— Да, сър?

— Къде е Сам Розенберг? — почти кресна Ашфорд.

— Сър, когато я видях за последен път, проверяваше аварийното хранене в леглото на реактора. Да я потърся ли?

— Кой е неин заместник?

— Анамари Руис.

— Ако обичаш, повикай Анамари и Сам на мостика. Ако се налага, можеш да ги поставиш под стража.

— Да, сър.

Ашфорд се изправи толкова рязко, че противоускорителното кресло изскърца жалостиво.

— Има ли проблем, капитане? — попита Кортес. Имаше сънен вид.

— Не и такъв, с който не бих могъл да се справя.

Измина почти още час, преди Клариса да чуе, че вратите на асансьора се отварят. Нови гласове долетяха откъм коридора. Ашфорд се надигна и изпъна куртката си.

В помещението влязоха две жени. Първата имаше красиво лице и червеникава коса, прихваната назад в къса плитка. Това ѝ напомни за Ана. Втората беше мършава дори за поясна и кожата ѝ имаше пръстен цвят. Следваха ги трима мъже с пистолети.

— Инженер Розенберг — произнесе Ашфорд.

— Сър — отвърна уставно червенокосата. Гласът ѝ не бе като на Ана.

— Стигнахме четвъртото отлагане на плана. Колкото повече време губим, толкова по-вероятно е бунтовни елементи на борда да се опитат да ни създадат неприятности.

— Правя каквото е по силите ми, капитане. Но сами разбирате, че не говорим за нещо, за което ще имаме втора възможност. Трябва да бъдем прецизни.

— Преди два часа казахте, че ще сте готови да стреляте след два часа. Готови ли сте да откриете огън сега?

— Не, сър — каза жената. — Прегледах спецификациите и установих, че ограниченията на реактора няма да ни позволят да използваме такова количество енергия. В момента работя над една програма, която да заобиколи проблема. Но след това ще трябва да подменим и кабелите.

— Колко време ще отнеме това? — попита Ашфорд. Клариса си помисли, че долавя заплаха в гласа му, но червенокосата не реагира по никакъв начин.

— Шест часа или шест и половина — отвърна тя. — Това е най-доброто, на което можем да разчитаме.

Ашфорд кимна и се обърна към другата жена. Руис.

— Съгласна ли сте с тази преценка?

— При цялото ми уважение към главен инженер Розенберг — не съм — заяви Руис. — Не виждам защо да не използваме вместо това проводна пяна.

— Колко време ще е нужно?

— Два часа — докладва Руис.

Ашфорд извади пистолета. Още преди очите на Розенберг да успеят да се разширят, той натисна спусъка. В затвореното помещение изстрелът проехтя като гръм. Главата на Сам отхвъркна назад, краката ѝ се стрелнаха в обратна посока. Във въздуха се появи яркочервена сфера, следвана от малки капки. Страховити луни на една мъртва планета.

— Госпожице Руис — рече Ашфорд. — Моля ви, бъдете готова за стрелба след два часа.

В продължение на няколко секунди жената го гледаше като занемяла. Сетне поклати глава, сякаш се пробуждаше от сън.

— Да, сър.

Ашфорд се усмихна. Очевидно се наслаждаваше на ефекта, който бе произвел.

— Можете да вървите. Тик-так. Тик-так.

Руис излезе, следвана от тримата пазачи. Ашфорд прибра пистолета.

— Някой ще бъде ли така добър да почисти тая бъркотия? — попита той.

— Божичко — обади се едва сега Кортес. — Мили Боже! Какво направихте?

Ашфорд завъртя глава. Двама от хората му пристъпиха напред. Един от тях държеше в ръка портативна прахосмукачка. Включи я и моторът се задейства с бръмчене. Докато засмукваше кръвта, звукът се издигна с една октава нагоре.

— Застрелях саботьор — заяви Ашфорд. — И разчистих пътя за спасяването на човечеството.

— Вие я убихте! — продължи Кортес. — Без съд. Без защита.

— Отче Кортес — рече натъртено Ашфорд, — това са извънредни обстоятелства.

— Но...

Ашфорд се обърна и наведе голямата си глава към пастора.

— При цялото ми уважение, тук аз командвам. Това са мои подчинени. И ако си мислите, че ще допусна още един бунт, дълбоко грешите. — В гласа на капитана се долавяше слабо бръмчене, като на пиян мъж, който е на ръба да се хвърли в бой. Клариса сложи ръка на рамото на Кортес и завъртя леко глава.

Възрастният мъж се намръщи, прокара ръка през бялата си коса и на лицето му се появи изражение на професионално състрадание.

— Капитане, разбирам необходимостта от дисциплина — смотолеви той. — И дори от известна доза насилие, ако е било оправдано, но...

— Не ме карайте да ви изгоня обратно в барабана — прекъсна го Ашфорд. Кортес затвори уста и сведе глава, показвайки, че се предава. Кой знае защо Клариса изпита известна симпатия към него. Едно е да видиш мъртъвци. Друго — да убият пред теб човек. В това отношение тя несъмнено го изпреварваше.

— Елате — подкани го Клариса. — Тоалетната е нататък. Ще ви заведа.

— Благодаря — отвърна той.

Двама от пазачите увиваха тялото на убитата инженерка с полиетилен. Куршумът бе попаднал под лявото ѝ око и там сега имаше кървава полусфера, която потрепваше при всяко движение, но не нарастваше. Жената вече не кървеше. „Тя беше наш враг — помисли си Клариса. — И затова заслужаваше да умре. Въпреки че има червена коса като Ана.“ Ала тази мисъл не ѝ даде търсената утеха.

В тоалетната Кортес си изми лицето и ръцете, избърса се с кърпа и я пусна в рециклатора. Тя проследи мислено движението ѝ нататък. Надолу по тръбите. „Опитваш се да си отвлечеш вниманието. Но защо? Какъв смисъл?“

— Благодаря ти — прошепна уморено Кортес. Сега вече усмивката му беше познатата. Повече приличаше на човека от екрана. — Знаех, че ще има известна съпротива на това, което става. Но не бях готов. Духом се оказах напълно неподготвен. И това ме изненадва.

— Ще премине — увери го Клариса.

Кортес кимна. Беше на възрастта на баща ѝ. Опита се да си представи Жул-Пиер Мао да рони сълзи за убитата инженерка. Не успя. Всъщност изобщо не успя да извика образа му в съзнанието си. Усещането за сила, което излъчваше, духовитостта му, чувството за собствена значимост. През това време Кортес бе застанал пред огледалото и работеше над своето изражение.

„Той е готов да умре — помисли си тя. — Готов е да обрече себе си и всички на кораба на гибел, тук, наред пустотата и мрака, защото смята, че така постъпва благородно.“ Това ли наистина правеше Ашфорд? Жалко, че не бе успяла да поговори с него повече, докато двамата бяха съседни в затвора. Да се опита да го разбере. Защо е готов да умре за подобно нещо. И още повече — защо е готов да убива. Може би от алтруизъм и благородство. Или от мъка. Едно обаче знаеше — защо тя е тук. За да потърси изкупление за действията си. Да умре заради нещо важно, нещо, което има смисъл.

„Пак се опитваш да се разсееш.“

— ... не смяташ ли? — говореше Кортес. Гледаше я с познатата мека усмивка, но тя нямаше представа какво ѝ е казал.

— Предполагам — отвърна уклончиво и се оттласна към изхода. Кортес се улови за перилата, завъртя тяло и я последва. — Знаете, че няма значение — добави.

Кортес се усмихна, но наклони въпросително глава.

— Ако всички ще бъдем пожертвани, няма значение кога ще стане това — продължи Клариса. — Тя само малко ни изпревари. Ние ще я последваме. Няма значение дори дали ще го направим доброволно, нали? Важното е само и единствено да унищожим Пръстена, за да бъдат хората от другата страна в безопасност.

— Да, така е — съгласи се Кортес. — Благодаря ти, че ми напомни.

В съседното помещение прозвуча тревожен сигнал и Клариса побърза да влезе. Ашфорд бе разкопчал ремъците и се рееше над пулта за управление. Клариса се насочи към него. Лицето му бе почервеняло от гняв.

— Какво става, Джойо?

— Сър, мисля, че имаме проблем...

43.

ХОЛДЪН

Всичко свързано с колониалната административна служба навяваше на Холдън тъга. Мрачнозелените стени, скупчените кабинки в централната зала, липсата на прозорци и архитектурна украса. Мормоните се бяха готвили да управляват първата извънземна човешка колония от място, което приличаше по-скоро на счетоводна кантора. Толкова беше потискащо. „Здравейте, добре дошли на вашето вековно пътуване към нови човешки хоризонти и други звезди! Ето ви кабинката.“

След бързото преустройство поне имаше повече свободна площ. От едната страна бе монтиран предавателят, чиито размери подсказваха по-скоро, че е сглобен от подръчни материали, отколкото, че притежава необичайно голяма мощност. Флотилията бе разположена достатъчно близо, за да улавя дори слаб сигнал. Текущите задачи и новините се изписваха на един екран на стената, заедно с имената за връзка и темите, които биха могли да предизвикат обществен интерес. Холдън бе приятно поласкан да види името си непосредствено до записката: „Гореща новина, да се намери начин да бъде открит“.

Сега помещението кипеше от активност. Непрестанно прииждаха хора на Бика. Повечето от тях носеха чували, натъпкани с муниции и оръжие. Неколцина тикаха шкафове на колела, пълни с всякакви инструменти. Готвеха се да превърнат бившата колониална служба в малка крепост. Холдън се облегна на едно празно бюро и се опита да не пречи никому.

— Ей — повика го Моника, която изникна внезапно сякаш от нищото. Тя кимна с глава към записката. — Когато чух, че си се върнал от станцията, надявах се да взема интервю от теб. Но май съм пропуснала шанса.

— Защо?

— Предполагам, защото сега има по-важни теми. Като например тази за края на света.

Холдън кимна и повдигна рамене.

— И преди съм бил прочут. Не е толкова приятно.

Моника седна на бюрото до него и му подаде кутия с напитка. Холдън опита — вътре имаше чудесно кафе. Той затвори очи и въздъхна от удоволствие.

— Добре, сега вече съм почти влюбен в теб.

— Не се подигравай с едно малко момиче. Ще свърши ли работа? Този план на Бика?

— Записваш ли ме вече?

Някой започва да монтира метален лист на стената и двамата трябваше да вдигнат ръце, за да прикрият очи от блясъка на оксигена. Във въздуха се разнесе миризмата на сяр.

— Естествено — отвърна Моника. — Та ще свърши ли работа?

— Може би. Инженерният отсек е слабото място на всеки кораб. Ако не го държиш, не контролираш и кораба.

Моника се усмихна, сякаш в това имаше някакъв смисъл. Холдън също се питаше дали е прав. Тя не беше военен репортер. Беше документален продуцент, озовал се на лошо място в подходящото време. Не без съжаление той гаврътна остатъка от кафето и почака да види дали тя ще го попита още нещо. Ако има късмет, може би ще му сипе още.

— И тази Сам ще може ли да се справи с това? — попита тя.

— Сам държи „Роси“ над водата вече близо три години. Тя бе един от най-кадърните инженери на Тихо. Ако те спипа в машинното и не й се понравиш, свършено е с теб.

— Искаш ли още кафе?

— Божичко, да! — Холдън протегна чашата.

Преди Моника да успее да я вземе, към тях се приближи Бика с механичната си крачеща машина. Той понечи да каже нещо, но се закашля и в продължение на няколко секунди се бореше със секретите, които бяха напълнили устата му. Холдън си помисли, че изглежда като човек, който умира сантиметър по сантиметър.

— Извинете — изхриптя Бика и се изплю на мокета. — Сигурно е отвратително.

— Ако умрете — посочи Моника, — няма да получа ексклузивното си интервю.

Бика кимна и бе спокоен от нов пристъп на кашлица.

— Ако умреш — повтори Холдън, — мога ли да използвам всички твои неща?

Бика махна великодушно с ръка, посочвайки цялото помещение.

— Някой ден, момчето ми, това ще е твое.

— Какво се чува? — попита Холдън и опря чашката до устните си.

— Корин е открила проповедничката в една палатка заедно с половината от паството ѝ.

— Страхотно — поклати глава Холдън. — Значи нещата се оправят.

— Дори вървят по-добре, отколкото си мислиш. Заедно с нея имало хора от ООН и марсиански военни. Ще я придружат. Тя смята, че ще могат да потвърдят думите ѝ, когато поиска от другите кораби да изключат реакторите си. А и ще получим свеж прилив на кръв, преди Ашфорд да се появи тук.

Докато Бика говореше, Холдън видя Еймъс да влиза в помещението, тикайки подвижното легло с Алекс и Наоми. Бика продължаваше да говори за използване на военна сила, а Холдън незабелязано въздъхна облекчено. Проследи как Еймъс намества леглото в един сравнително безопасен ъгъл и после се приближава към тях.

— Нищо ново отвън — докладва механикът, когато Бика довърши изречението си. — Из барабана се разхождат малобройни патрули на Ашфорд, но по действията им не личи да са наясно какво става.

— Ще разберат веднага щом започнем нашето предаване — обеща Моника.

— Как е рамото? — попита Холдън.

— Боли си.

— Мисля си, че ще е добре ти да поемеш командването на отбраната тук, когато стане напечено.

— Ами добре — съгласи се Еймъс. Знаеше, че Холдън иска от него да пази Наоми и Алекс. — Предполагам, това означава, че ти ще слезеш...

Прекъсна го силно бръмчене от джоба на Бика. Той извади отвътре очукан ръчен терминал и го погледна, сякаш очакваше да експлодира.

— Това аларма ли е? — попита Холдън.

— Повикване на кодиран канал — обясни Бика, докато го включваше. — Само висшият състав може да го използва.

— Да не би Ашфорд да се опитва да те проследи? — попита Холдън, но Бика не отговори и прие повикването.

— Аз съм, да. Руис, аз... — Той млъкна и се заслуша. Изсумтя няколко пъти, но Холдън не можа да определи дали в знак на съгласие или на несъгласие. Когато приключи разговора, остави ръчния терминал на бюрото, без да го поглежда. Сивкавата му кожа сега бе почти побеляла. Той вдигна две ръце и избърса очите си. Едва сега Холдън осъзна, че бърше сълзи. Не би могъл да допусне, че този мъж е способен да плаче.

— Ашфорд — поде Бика, но се закашля и този път прозвуча сякаш хлипа. Когато най-сетне спря, устата му бе пълна със секрет. Той извади от джоба си кърпа, избърса слюнката и продължи: — Ашфорд е застрелял Сам.

— *Какво?* — подскочи Холдън. Умът му отказваше да го приеме за истина. Чу думите съвсем ясно, но не искаше да ги приеме за верни. — *Какво?*

Бика си пое бавно и мъчително въздух.

— Извикал я на мостика, за да я разпитва за забавянето, и после я застрелял. Направил Анамари Руис главен инженер.

— Откъде знаете? — попита Моника.

— Защото току-що говорих с Руис. Иска да я измъкнем оттам. — Всички следи от мъка по лицето на Бика бързо изчезваха. — Тя знае, че Ашфорд е напълно побъркан, но какво може да направи?

Холдън поклати глава. Все още не можеше да повярва. Умната малка Сам, която бе поправила кораба му и която бе най-добрата приятелка на Наоми. Сам, по която си падаха Еймъс и Алекс. *Тази* Сам не можеше да е мъртва.

Еймъс бе втренчил поглед в него. Ръцете му машинално се свиваха в юмруци.

— Трябва да удържим тази позиция — заяви Холдън, изпреварвайки думите на Еймъс. — Трябва да устискате тук, иначе

всичко ще пропадне.

— Тогава ти го убий. — Еймъс произнесе думите с ужасяваща безчувственост. — Без съд, присъда и прочее глупости. Просто му виж сметката, инак Бог да ми е на помощ...

Холдън усети, че му прилява. Пое си бавно въздух. Това ли трябваше да направят в памет на Сам? След всичко, което бе направила за тях. Да се карат, да спорят кой е най-добрият начин да отмъстят. Сам, която никога не бе наранила друго същество през целия си живот. Дали би го искала? Представяше си я как съветва Еймъс и Бика да успокоят тестостероновия си изблик и да се държат като възрастни. При тази мисъл му стана още по-зле.

Моника го потупа по гърба.

— Не ти ли е добре?

— Трябва да кажа на Наоми — едва успя да промълви той, избута журналистката настрани и прекоси забързано помещението.

Наоми реагира с тъга, но не и с гняв. Плака, но не настоя да отмъщават. Повтаряше през сълзи името на Сам, но не спомена нито веднъж Ашфорд. Изглежда, това бе правилната реакция. Той я прегърна, докато плачеше, и по някое време към тях се приближи Бика.

— Какво има?

— Виж — поде мъжът и се почеса по брадичката. — Моментът не е подходящ, но трябва да обсъдим какво ще правим нататък.

Холдън повдигна рамене.

— Сам я няма, а тя заемаше важно място в плановете ни...

— Слушайте — обади се Наоми. — Аз ще ида.

— Какво? — Холдън отново настръхна. — Къде ще идеш?

— Сега, когато не можем да разчитаме на Сам, Наоми е последният ни шанс — изтъкна Бика.

— Ами онази Руис? Мислех, че сега тя е главен инженер.

— Тя отговаряше за инфраструктурата — поясни Бика. — Запознат съм с квалификацията на Нагата. Има необходимата подготовка и опит. Освен това й вярваме. Ако някой трябва да заеме мястото на Сам...

— Не — рече Холдън, без да се замисли. Наоми беше ранена. Не би могла да стигне сама до инженерния отсек. А Сам изгуби живота си.

— Аз ще ида — повтори Наоми. — Ръцете ми още са зле, но мога да вървя. Ако някой ми помогне, когато стигна там, мога да изолирам мостика и да изключа реактора.

— Не — упорстваше Холдън.

— Да, аз също ще дойда — добави Алекс. Седеше на ръба на количката, обърнат към тях. Трепереше сякаш плаче, но не издаваше никакъв звук. Гласът му звучеше сухо, като шумящи на вятъра листа. — Мисля, че аз също трябва да дойда.

— Алекс, не бива... — поде Наоми, но той продължи, без да я изслуша:

— Никой не е изключвал акумулаторите на „Роси“, след като го напуснахме, така че ако ще спираме всичко, трябва някой да го направи.

Бика кимна. Холдън искаше да го удари, че се съгласява с това.

— И това ще съм аз — рече Алекс. — Мога да се добера до инженерния, да взема реактивна раница и да се измъкна през задния шлюз.

Еймъс застана зад Бика с безизразно лице и свити в юмруци ръце.

— Алекс отива ли?

— Нов план — заяви Бика, достатъчно силно, за да го чуят всички. Хората в помещението преустановиха работа и извърнаха лица към тях. Бяха пристигнали още и сега имаше поне петдесетина души. В дъното се виждаше малка група с военни униформи. Ана, червенокосата проповедничка, беше сред тях. Стискаше за ръката една намръщена слаба жена, която не спираше да пуши. Бика ги забеляза в същия миг, когато и Холдън и им помахаша.

— Ана, ела насам — повика я той. — Почти всички сте тук, та ето как ще процедираме.

В помещението настъпи тишина. Ана се доближи до Бика и зачака. До нея застана слабата ѝ приятелка и огледа присъстващите с нескрито подозрение.

— След трийсет минути... — Бика спря и погледна часовника си — ще отведе група, съставена от хора от охраната и екипажа на „Росинант“, в южния транзитен пункт на барабана. Ще си върнем контрола над пункта и ще проникнем на инженерната палуба. След като овладеем инженерния отсек, Моника и екипът ѝ ще започнат

предаването и ще обяснят на останалите хора по корабите, че трябва да изключат реакторите. Ана, разчитам в това отношение да помогнат твоите питомци.

Проповедничката се обърна и се усмихна на своята група от мъже и жени с най-различни униформи, принадлежащи към различни планетарни фракции. Повечето от тях бяха с различни наранявания. Някои доста сериозни.

— Часът за изключване е 19:00 местно време, или след два и половина часа. Трябва да успеем да ги задържим в продължение на два часа. Това е нашият прозорец.

— Ще го направим — обеща Наоми.

— Но когато започне предаването, Ашфорд най-вероятно ще се опита да превземе това място. Еймъс и останалите от моята група, заедно с ваши доброволци, ще трябва да удържат позицията. Колкото повече от лошите впримчите в бой тук, толкова по-малко ще ни попречат да си върнем инженерния отсек. Но трябва да сте упорити и да не се отказвате. Провалим ли се, всичко ще свърши, преди да е започнало.

— Ще удържим — обеща Еймъс. Никой не изрази несъгласие.

— Овлеем ли инженерния, ще пратим една група да сложи белезници на, надявам се, изпадналите в безсъзнание хора на мостика и тогава корабът е наш. Изгасваме светлините, извънземните ни пускат и ние изчезваме оттук веднъж завинаги. Как ви звучи?

Бика повиши глас при последните думи, в очакване групата да прояви въодушевление, и хората го подкрепиха. Сетне всички взеха да се разотиват. Холдън стисна Наоми за здравото рамо и се приближи до Ана. Тя имаше объркан вид. Той дръпна към тях и Еймъс.

— Ана — рече Холдън. — Помниш ли Еймъс?

Тя се усмихна и кимна.

— Здравей, Еймъс.

— Как си, червенокоске?

— Еймъс ще остане тук да ви пази, теб и другите — обясни Холдън. — Ако ти трябва нещо, достатъчно е да му кажеш. Вярвай ми, че докато той е жив, нищо няма да ви попречи да изпълните задачата.

— Това е самата истина — рече напълно сериозно Еймъс. — Госпожо.

— Ей, момчета — провикна се някой от вратата. — Вижте какво ме е последвало дотук. Мога ли да ги задържа?

Холдън потупа Ана по рамото и изгледа многозначително Еймъс. „Пази я с цената на живота си“, каза му с поглед. Еймъс кимна. Изглеждаше леко обиден.

Той ги остави и забърза след Бика. Корин, новата заместничка на Бика, се облягаше на вратата с широка усмивка на уста.

— Влизайте, момчета — подкани тя и в помещението пристъпиха четирима марсианци с прически на военни. Те се спряха, изправени на пръсти, и огледаха присъстващите. Холдън познаваше и друг човек, който влизаше така в стая. Боби. Жалко, че сега не е тук с тях. Мъжът отпред му изглеждаше смътно познат.

— Сержант Вербински — позна го Бика след миг. — Каква изненада.

Холдън не можа да го разпознае без бронята. Изглеждаше ужасно едър.

— Сър — отвърна Вербински. — Чух, че ще влизате в бой, за да ни измъкнете оттук.

— Ами да, има нещо такова — потвърди усмихнато Бика.

— Каузата ми изглежда благородна — рече Вербински. — Трябват ли ви четирима скучаещи младежи?

— Аха — кимна Бика и на лицето му изгря усмивка. — Ще свършат работа.

44.

АНА

Бяха се провалили.

Ана гледаше енергичните мъже и жени в студиото, които си нагласяваха бронезилетките и броните, зареждаха оръжията, окачваха на коланите си гранати, и изпитваше тъга и отчаяние.

Веднъж един професор по история ѝ бе казал: „Насилието е това, към което прибегват хората, когато им се изчерпят идеите. То е атрактивно, защото е прост и пряк подход, и почти винаги присъства като възможност. Когато не можеш да измислиш подходящ отговор за аргумента на твоя опонент, най-лесно е да го праснеш в лицето“.

Бяха им свършили отговорите. И сега посягаха към най-простия пряк подход, към неизменно присъстващата възможност да застреляш този, който не е съгласен с теб. Мразеше дори мисълта за това.

Моника улови погледа ѝ от другия край на помещението и вдигна подканящо малък термос в кафе. Ана усмихнато отказа с жест.

— Да не си се побъркала? — попита Тили. Седеше на пода до нея, опряла гръб в стената, и се опитваше да не обръща внимание на ставащото. — Тази жена има единственото свястно кафе на целия кораб. — Тя помахна на Моника и посочи себе си.

— Трябваше да говоря повече с Кортес — въздъхна Ана.

— Животът е твърде кратък, скъпа моя, а Кортес е задник. Най-добре ще е, ако някой му тегли куршума, преди всичко това да приключи. — Тили прие с благодарност подадената от Моника чаша с кафе. Журналистката остави термоса на пода и приседна до тях.

— Ние... — поде тя, но Ана не я чу.

— Не говориш сериозно, нали? — укори тя Тили. — Кортес не е лош човек. Изплашен е, неуверен е и направи погрешен избор, но е по-скоро объркан, отколкото зъл.

— Той не заслужава съчувствието ти — отсече Тили и гаврътна кафето на един дъх.

— Кои сме ние... — отново понечи да се намеси Моника.

— Напротив, заслужава го — възрази Ана. Докато гледаше как младите хора се готвят за война, готвят се да убиват други хора и да загиват, тя все повече се ядосваше на Тили. — И точно в това е въпросът. Те всички заслужават съчувствие. Ако Бика е прав за Ашфорд и капитанът е полудял от страх и унижение, след като е бил свидетел на гибелта на своя екипаж, значи и той заслужава съчувствие. Намираме се на едно ужасно място. Трябва да се опитаме да разберем Кортес, защото той прави същото каквото и ние. Опитва се да намери най-правилния начин в една невъзможна ситуация.

— Уф — въздъхна Моника. — Кортес е...

— Това са глупости, Ани. Точно така разбираш кои са добрите и кои лошите. Когато си свалят картите.

— Изобщо не говорим за добри и лоши — натърти Ана. — Да, ние избираме различни страни, защото някои от действията, които ще предприемем, ще имат сериозни последствия за нас. Но ти ги демонизираш, превръщаш ги във врагове. Дори след като ги спрем и те вече не могат да ни навредят, пак ще си останат демони. Все още ще бъдат врагове.

— Повярвай ми — рече Тили, — когато се измъкна оттук, ще превърна в мисия на живота си да изгоря Кортес на клада за това, което ни причини.

— Защо?

— Как защо?

— Той вече няма да е на някой кораб и да се опитва да разруши Пръстена. Няма да подкрепя Ашфорд. Всички обстоятелства, които го превръщат във враг, ще са изчезнали. Какъв е смисълът да се вкопчваш в омразата си?

Тили извърна глава и зарови с пръсти в джоба за цигари. Извади една, запали я и издуха дима в лицето на Ана.

— Какъв е отговорът тогава? — намеси се Моника след няколко секунди на напрегнато мълчание.

— Не зная — призна тихо Ана, сгъна колене и ги обгърна с ръце. Приличаше на малко дете, което се е свило в някой ъгъл и се опитва да остане незабележимо.

— Значи всичко е само научна дискусия — промърмори Моника. Тили изсумтя в знак, че е съгласна, но все още не поглеждаше към приятелката си.

Ана посочи хората, които се готвеха за бой.

— Колко от тях ще са мъртви до довечера?

— Няма начин да знаем — подхвърли Моника.

— Трябва да ги накараме да потърсят други отговори. Този път се провалихме. Изчерпаха се идеите ни и сега посягаме към оръжията. Но може би следващия път, ако се замислим за нещата, които ни доведоха тук, може би тогава ще намерим друг отговор. Защото насилието не е решение.

Отново се възцари мълчание. Тили продължаваше да пуши гневно. Моника тропаше яростно по клавиатурата. Ана гледаше как останалите се готвят за война и се опитваше да свърже лица с имена. Дори да спечелят днес, съществуваше немалка възможност утре да присъства на погребение.

Бика се приближи с трополене към тях и сервомоторите на механобота изпищяха остро, когато им нареди да спрат. Кашляше по-малко, но вероятно защото по-често прибягваше до инхалатора. Дори механоботът изглеждаше болнав, звуците му бяха някак по-остри, движенията — по-накъсани. Сякаш машината и човекът се бяха слели в едно и сега тя умираше заедно с него.

— Всичко наред ли е? — попита ги той.

— Наред — повтори Ана и се поколеба дали да не му каже, че има нужда от почивка. Знаеше, че това ще е начало на спор, който ще изгуби.

— Наближава моментът за начало — произнесе през поредната влажна кашлица Бика. — Имате ли всичко, от което се нуждаете?

„Не — помисли си в отговор Ана. — Нуждая се от отговор, който обаче не включва теб.“

— Да — отвърна тя гласно. — Моника е нахвърлила някои бележки за предаването. Аз съставих списък на корабите, от които имаме представители. Липсват ни няколко, но се надявам на тяхното съдействие, когато всичко започне. Крис Уилямс, младши офицер от „Принц“, ми оказа неоценима помощ.

— А ти? — Бика посочи с пръст Моника.

— Моят екип е напълно готов — докладва тя. — Боя се само дали ще успеем да завършим предаването, преди хората на Ашфорд да ни спрат.

Бика се разсмя. Влажен, нездрав звук.

— Почакайте. — Той повика Джим Холдън, който разглобяваше и сглобяваше един автомат и разговаряше с марсианските войници. Холдън постави сглобеното оръжие на една маса и се приближи.

— Какво става?

— Тези хора се нуждаят от уверението, че ще бъдат охранявани достатъчно дълго, за да завършат предаването — обясни Бика.

Холдън премигна смутено и огледа трите седнали на пода жени. Ана неочаквано се изкиска. Холдън бе толкова смешен в ентусиазма си, та ѝ се дося да го прегърне и да го потупа по раменете.

— Еймъс ще се погрижи да не бъдете прекъсвани — увери ги той.

— Добре — кимна Бика. — И защо това трябва да ги убеди?

— Ами... когато Еймъс се ядоса, той се превръща в най-страшния и зъл човек, когото познавате. Готов е да върви през планина от трупове, за да помогне на приятел. А един от най-добрите му приятели току-що бе убит от негодника, който ще се опита да завладее това място.

— Чух за това — обади се Ана. — Съжалявам.

— Да — кимна Холдън. — Последните хора, на чието място бих искал да съм сега, са тези, които ще се опитат да проникнат тук. Еймъс не понася добре скръбта. Обикновено при него тя се преобразува в гняв и жажда за насилие. Имам предчувствието, че хората на Ашфорд ще получат един много горчив урок.

— Убийството на хора няма да го накара да се почувства по-добре — отбеляза Ана, но веднага съжали за думите си. Тези хора щяха да рискуват живота си, за да я защитят. Нямаше нужда да им чете морал.

— Всъщност — рече Холдън с лека усмивка, — мисля, че при него нещата не стоят точно така. За всеки друг би била права.

Ана погледна към Еймъс. Седеше кротко в другия край на помещението и бе подпрял оръжието на коленете си. Беше едър мъж, висок и плещест. Но с гладко избръснатата си глава и широко лице не приличаше на убиец. По-скоро на дружелюбен механик. От онези, които идват да поправят някоя развалена машина. А според Холдън бе готов да избива хора, без да изпитва угризения.

Опита се да си представи как би обяснила тази ситуация на Ноно. „Разбираш ли, събрах се с убийци, но в това няма нищо лошо,

защото те са добрите убийци. Те не застрелват невинни инженери. Стрелят по хората, които го правят.“

Моника питаше Холдън нещо. Той ѝ отговори, а през това време Ана се надигна, извини се на всички и тръгна из помещението. Спираше при хората, разговаряше с тях, усмихваше им се. Това бе всичко, което можеше да направи.

Дръпна един празен стол и седна до Еймъс.

— Червенокоске — поздрави я той с леко кимване.

— Съжалявам. — Тя сложи ръка на рамото му. Той погледна ръката ѝ сякаш не разбираше какво прави там.

— Ами добре — рече, без да пита за причината. Не се преструваше, че я разбира. Ана осъзна, че всъщност много го харесва.

— Благодаря ти, че правиш това.

Еймъс завъртя стола си към нея.

— Не е необходимо да...

— След няколко часа може всички да сме мъртви — прекъсна го тя. — Искam да знаеш, че разбирам какво правиш, зная защо го правиш и не ме е грижа, че го правиш. Благодаря ти, че ни помагаш.

— По дяволите, червенокоске... — Еймъс вдигна ръка и я прегърна. — Сигурно си страхотен проповедник. Вече ме накара да се почувствам по-добре, отколкото съм се чувствал от доста време насам.

— Това бе всичко, което исках да кажа. — Ана го потупа по ръката и се надигна.

Преди да успее да си тръгне, Еймъс я сграбчи за ръката.

— Никои няма да ти стори нищо лошо днес.

Това не беше самохвалство. Еймъс просто съобщаваше един факт. Тя го дари с усмивка и освободи ръка. В света ѝ доскоро нямаше място за добронамерени убийци и не беше сигурна как се чувства. Но бе готова да опита.

— Добре, всички, чуйте ме — провикна се Бика, за да надвие глъчката. — Настъпи часът. Да разделим групите и да действаме.

Върху Ана падна нечия сянка. Еймъс стоеше зад нея, стиснал оръжието.

— Аз съм в отбраната — обяви той.

Около двайсетина мъже се отделиха от тълпата и застанаха зад Еймъс. Ана осъзна, че е заобиколена от тежковъоръжени и бронирани

поясни и неколцина планетни обитатели. Не беше висока на ръст и се чувстваше като на дъното на кладенец.

— Извинете — понечи да ги заговори, но никой не я чу. Една силна ръка я хвана за рамото, издърпа я от тълпата и я отведе настрана.

— Тук е по-спокойно, червенокоске — заяви с усмивка Еймъс.

Ана се озърна за Тили и Моника, но имаше твърде много хора и не можа да ги види. Еймъс не се откъсваше от нея, сякаш бе личното ѝ защитно поле. Бяха толкова близо, че тя го настъпваше по краката, но той като че ли нямаше нищо против.

— Щурмовата група при мен — провикна се Холдън.

Скоро бе заобиколен от десетина души, между които Наоми и Алекс от „Росинант“, четиримата марсиански космопехотинци и неколцина от охранителите на Бика, както и самият той. Единствените доброволци без следи от рани и натъртвания по телата бяха четиримата космопехотинци. Алекс и Наоми бяха най-зле. Рамото на Наоми бе скрито под дебела превръзка, която обездвижваше и ръката ѝ, но въпреки това тя присвиваше болезнено устни при всяка крачка. Лявото око на Алекс все още бе подпухнало и почти напълно затворено. Бинтът на главата му бе на кървави петна.

„Това са хората, които помогнаха да се спре «Протоген», които се биха с чудовището на Ганимед. Те са корави и ще се справят“ — прозвуча слаб глас в главата ѝ.

— И така — вдигна ръце Бика. Тълпата го наблюдаваше с мълчаливо очакване. — Това е. Успешен лов на всички.

Неколцина от присъстващите изръкопляскаха. Повечето не го направиха. Моника разговаряше с екипа си. Ана знаеше, че трябва да се присъедини към тях, но кой знае защо не ѝ се искаше. Всички тези хора рискуваха живота си, за да ѝ спечелят време. *На нея.* Следователно от нея зависеше дали планът ще успее или не. Ако не сполучи да убеди останалата част от флотилията, принадлежаща на три различни правителства, да спре храненето на корабите, всичко ще бъде напразно. Искаше ѝ се този момент да е някъде по-далече във времето. Моментът, в който отговорността щеше да легне на плещите ѝ.

— Време е да вървим, червенокоске — обади се тихо Еймъс.

— Ами ако се изплашат и не пожелаят да изключат реакторите си? — попита тя. — Все едно, че сме в къща с призраци, и аз трябва да кажа на всички да изгасят светлините. На тяхно място не бих се почувствала добре.

Еймъс кимна замислено. Ана се надяваше да ѝ каже нещо окуражаващо.

— Мда — поклати той глава. — Твоята задача май ще излезе трудна от моята.

Кой знае защо това искрено признание прогони и последните остатъци от страха ѝ и тя неволно се разсмя. Преди да помисли какво прави, тя обгърна Еймъс през гърдите и се притисна към него.

— Още веднъж — рече след няколко секунди, — благодаря ти. Бях се изплашила. Ти си добър човек, Еймъс.

— Не, не съм. Просто се мотая с добра компания. Да вървим, червенокоске. Играта скоро ще започне.

Щурмовата група се бе отправила към изхода и Ана се отдръпна до стената да им стори път. Холдън спря до Еймъс и заръча:

— Да си тук, когато се върна, човече.

Еймъс му стисна ръката и го тупна по гърба. Лицето на Холдън издаваше тревогата му.

— А ти да пазиш Наоми и Алекс — заръча на свой ред Еймъс и побутна Холдън към вратата. От своето място Ана видя, че думите му само задълбочиха тревогата на Холдън. Те всички скоро щяха да се разделят. Дори атаката да успее, Алекс щеше да напусне кораба и да иде на „Росинант“, а Наоми щеше да се заеме с изключването на реактора, докато Холдън щеше да продължи към мостика. Зачуди се дали и друг път са се разделяли така преди бой.

Ако се съдеше по лицето на Холдън, не бяха.

Ана ги гледаше как излизат през вратата и отново се опита да запомни всички лица и имена. Моника я улови за ръката и я поведе към импровизираното студио.

— Време е да се захващаме за работа — заяви тя. Сетне настани Ана пред камерата и се изправи до нея пред зелената стена, която използваша за фон.

— Здравейте — произнесе с професионално ведър глас. — Аз съм Моника Стюарт от студиото на Радио „Свободна бавна зона“. Днес имаме много интересни гости, сред които доктор Ана Воловодова и

неколцина офицери от ООН и марсианския флот. Но още повълнуващо е, че днес ще чуете най-важното предаване, което някога сме правили. Днес ще ви кажем как ще се приберем у дома.

45. БИКА

Бика усещаше как времето минава край него сякаш е материално, сякаш той пропадеше през него и не можеше да се спре. На Анамари Руис ѝ оставаше само час, преди да реши дали да направи каквото иска от нея Ашфорд, или да бъде убита. Ако не ѝ се наложи да избира, няма опасност да направи грешен избор, и всяка минута, в която той не беше в инженерния отсек, ги приближаваше до онази точка, отвъд която нямаше връщане назад.

Напуснаха колониалната административна служба подредени в малък конвой. Шест електрически коли с дващест и пет души, включително Джим Холдън и три четвърти от неговия екипаж, четиримата марсиански космопехотинци и около десет от екипажа на „Бегемот“, останали лоялни на Па, както и петима земни войници, които Корин бе открила и довела от барабана. Разполагаха с известно полицейско снаряжение, останало след разграбването на складовете от хората на Ашфорд. Бяха взели пистолети с гумени куршуми, пушки с балистични проектили от специален гел и смесица от оръжия, някои от които можеха да убиват, а други само да възпират противника. Четиримата марсиански космопехотинци бяха с най-доброто въоръжение, до което се бяха добрали, но бяха твърде малко на брой, за да им осигурят решаващо надмощие. Всичко това ужасно намирисваше на импровизация.

Тъй като нямаше как да седне, той се бе прикачил с въже отзад за един от електрокарите. Носеше се из горещия въздух като фигура, поставена на носа на древен пиратски кораб. Корин седеше на волана и се бе привела, сякаш би могла да кара по-бързо само със силата на волята си. До нея седеше марсианският сержант Вербински, който бе довел на „Бегемот“ арестувания Джим Холдън. Марсианецът имаше едновременно съсредоточен и развеселен вид.

Продължиха по един от главните коридори в южна посока. Гумите издаваха пронизително скърцане от триенето си в палубата.

Високо над тях тънката светеща лента на изкуственото слънце озаряваше вътрешността на барабана. Южният транзитен пункт се извисяваше отпред като керамична планинска стена.

Редките минувачи се дърпаха от пътя им и Бика извърещаше глава да ги разгледа. На лицата им четеше гняв или любопитство. Това бяха неговите хора. Не от самото начало, а след като ги доведе на „Бегемот“. Беше направил кораба жизненоважен за по-нататъшните им планове. Земяни, марсианци и поясни отвъд Пръстена. Тези, които бяха оцелели. Докато конвойт си проправяше път по коридорите, той се зачуди какво ли би казал Фред Джонсън за всичко това. Надяваше се, че когато дойде време да правят изводи, ще разполага с по-солидни доводи за действията си.

— Доста разнородна компания сме — подметна Вербински, като завъртя глава, за да погледне към него. — Според теб срещу колко души ще се изправим?

— Не съм сигурен — отвърна Бика. — Вероятно ще са повече от нас, но те са разделени между инженерния отсек и мостика.

— И те ли са очукани като нас?

Бика погледна през рамо. Поне половината от хората им бяха ранени. Някои бяха с шинирани ръце и окървавени бинтове. При нормални обстоятелства тези хора трябваше да лежат в лазарета. По дяволите, той самият също не трябваше да е на огневата линия, само че нямаше никакъв начин да изостави хората си и да се спотайва отзад.

— Горедолу — промърмори той.

— Знаеш ли, ако имах бойния скафандър, който ни конфискувахте като дойдохме, можех да свърша тази работа сам. Дори без моите хора. Съвсем сам.

— Да. Известно ми е.

— Май трябваше да проявите по-голямо доверие към нас, а?

— Сигурно е трябвало — отвърна уклончиво Бика.

Имаше два начина да се стигне до транзитния пункт. Кабината на асансьора бе достатъчно голяма, за да побере половината от тях, но когато стигнат горе и вратата се разтвори, една умело хвърлена граната щеше да е достатъчна, за да приключат с тях. Алтернативата бе широката наклонена рампа, която се издигаше от пода на барабана и продължаваше в тясна спирала покрай оста. Разбира се, с нарастване

на височината щеше да отслабва изкуствената гравитация, а това едва ли щеше да им помогне, когато започнат бой за всяка педя земя.

Първите изстрели отекнаха някъде към средата на спиралата и разхвърляха парчета от натрошената керамична настилка пред водещия електрокар. Бика се опита да извие максимално глава, за да види дали изстрелите идват от транзитния пункт, или от барикада пред него.

— Хуарес! — извика Вербински. — Прикривай ни!

— Да, сър! — обади се един глас отзад. Бика завъртя леко механобота и погледна през рамо. До третия електрокар бе залегнал марсиански космопехотинец с дългоцевна снайперова пушка, чието дуло бе вдигнато нагоре. Беше толкова неподвижен, та изглеждаше сякаш е задрямал, докато от дулото не избълва огън. Бика се опита да погледне нагоре, но механоботът му пречеше. Той извади ръчния си терминал и използва камерата му като огледало. Високо над тях едно тяло се рееше в зоната на безтегловност и около пояса му се образуваше розов облак.

— Един по-малко — обяви Вербински.

Престрелката продължи, докато те набираха височина. Свиренето на гумите върху настилката забележимо намаля успоредно с отслабването на гравитацията. Бика усети, че тялото му става все по-леко. Сега вече крайт на платформата бе като ръб на пропаст, а дъното бе на почти половин километър под тях. Над тях бяха хората на Ашфорд, но не много далече, след като Бика вече различаваше барикадата, която бяха вдигнали. Изпитваше болезненото усещане, че е стърчаща на открито мишена. Вратът го засърбя.

Две глави се подадоха над барикадата. Огньовете от дулата им святкаха като искри. Зад гърба му изляя марсианската пушка и един от защитниците на барикадата рухна върху нея, а другият се дръпна назад.

— Добре — рече Бика. — Това е най-близката точка, до която можем да достигнем без прикритие.

Корин завъртя електрокара към стената и залегна зад него, а следващата кола повтори маневрата, като ги заобиколи и спря пред тях. Намираха се в зона на микрогравитация. Може би една десета от g . Или дори по-малко. Бика трябваше да включи магнитните подметки на механобота, за да не отлети от платформата. Докато се откачи от

електрокара, битката се бе пренесла далече пред него. Той подкара механобота напред, заобикаляйки импровизираните барикади от коли. Най-близката от тях бе само на десетина метра от барикадата на хората на Ашфорд и зад нея бяха залегнали Джим Холдън, Корин и един от земните войници. Те стреляха на пресекулки, сетне се прикриваха. Из въздуха се носеше миризмата на изгорял барут.

— Къде е Наоми? — извика Бика. Нямаше представа дали техническият персонал от групата на Руис е верен на Па, а ако изгубят единствения си инженер, преди да се доберат до инженерния отсек, това щеше да е катастрофа. Нещо избухна зад барикадата и две тела излетяха във въздуха. Светлината идваше зад тях и не можа да определи дали са негови хора, или на Ашфорд. Той спря при последния електрокар. Сражението отново се бе преместило напред и сега бе при самия транзитен пункт. Това беше добре, защото означаваше, че побеждават.

На волана на електрокара седеше мършав мъж. Беше на около двайсет, с мургава кожа и късо подстригана коса. Раната, зееща на гърдите му, бе спряла да кърви и очите му бяха пусти. Бика изпита жал, но се постара да я преодолее. Знаеше, че ще е така. Всички го знаеха. Не когато тръгваха на бой, а още когато стъпиха на „Бегемот“, за да се отправят отвъд последното човешко поселение в космоса. Знаеха, че може би никога няма да се върнат. Може би дори са знаели, че това, което ще ги убие, не е Пръстенът, а други хора. Хора като Ашфорд. Хора като него.

— Съжалявам, приятел — промърмори Бика и премести джойстика напред.

Силите на Ашфорд отстъпваха. Нямаше съмнение в това. Вербински и хората му действаха с професионално умение. Снайперистът Хуарес не стреляше често, но когато натиснеше спусък, почти винаги по един противник падаше мъртъв. Комбинацията от автоматична стрелба и редки, но смъртоносни изстрели от снайперовата пушка караше противника да отстъпи към транзитния пункт, сякаш притискаха царицата върху шахматна дъска. Дори най-мощните оръжия на противника не успяваха да задържат настъплението и не след дълго хората му паднаха духом и побягнаха.

Самият транзитен пункт беше къс коридор с хидравлични херметизиращи врати от двете страни. Докато се приближаваха,

отсрещната врата започна бавно да се затваря. Нямахме да успее да задържи настъплението, но щеше да го забави. Може би и това бе достатъчно.

— Атака! — извика Бика и се закашля. Когато отново успя да си поеме дъх, изкрещя: — Хайде, копелдаци такива! Стигнете там, преди да са ни затворили!

Хората му се хвърлиха напред с бълващи огън оръжия. Шумът бе оглушителен и Бика можеше да си представи какво ще е нататък. Далечни гръмотевици в земя, която никога не е познала дъжда. Той подкара механобота и магнитните му обувки затрополиха ритмично по металния под. Вратата продължаваше да се плъзга. Той беше последният в коридора. В далечния край въздухът бе изпълнен с дим и кървави пръски. Отсрещната врата почти се бе затворила, но той видя, че Наоми се е надвесила над контролния пулт, а зад нея стои Холдън с готова за стрелба пушка. Докато Бика се приближаваше, Наоми извади изпод капака гофрирана тръбичка. От прерязания ѝ край рухна хидравлично масло и във въздуха се разнесе остра химична миризма. Вратата спря да се затваря.

Беше трудно да се определи в суматохата на боя, но Бика прецени на око, че разполагат с още петнайсет-двайсет годни бойци. Не беше кой знае какво, но можеше и да е по-зле. Доберат ли се до инженерния отсек, нещата щяха да тръгнат по-бързо. Там щяха да разполагат с прикритие. Ала последните няколко метра преди полуотворената врата щяха да са убийствени. Това бе единствената пролука, през която можеха да продължат нататък. Ако Ашфорд имаше някакво тактическо чувство, щеше да разположи хората си там, за да дебнат в засада.

Критичен момент и Бика си помисли, че от него се очаква да намери решението. В този миг край него претича Вербински, действайки чевръсто при почти пълното отсъствие на гравитация. Той се завъртя, отгласна се от стената и после успя да спре почти неподвижно.

— Тази дупка ще ни се види тесничка — подхвърли марсианецът.

— Точно това си мислех — кимна Бика.

Вербински огледа полузатворената врата като дърводелец, който преценява размера на дъска.

— Щеше да е добре, ако имахме експлозивни — рече той. —
Нещо, с което да разчистим района оттатък. Да си осигурим плацдарм
за действие.

— Да не намекваш нещо, сержант?

Вербински сви рамене и извади от джоба си тънка черна касета.
Бика повдигна вежди.

— Шокова граната?

— Двеста хиляди килоджаула. Наричаме ги гръбнакотрошачи.

— Незаконни оръжия на борда, а, сержант?

— Без тези неща се чувствам почти гол.

— Този път ще си затворя очите — въздъхна Бика и вдигна ръка,
за да събере хората около себе си. Всички заеха позиции зад
полузатворената врата. Вербински пропълзя до входа и надзърна за
миг оттатък, бърз като гуцеров език. Куршуми просвистяха през
мястото, където допреди миг бе главата му. Марсианецът се извиси във
въздуха, скръстил крака в позиция лотос, докато активираше малката
черна граната. Бика чакаше, до него стояха Корин и Холдън.

— Само да попитам — обади се Холдън. — Ще хвърлим граната
на място, откъдето се управлява реакторът?

— Именно — потвърди Бика.

— Значи опряхме до най-лошия сценарий?

— Най-лошият сценарий е да загубим и Ашфорд да види
сметката на цялата Слънчева система — възрази Бика. — А да
предизвикаме верижна реакция на реактора е вторият по степен от
лошите сценарии.

— Какво пък, човек предполага едно, а става друго —
промърмори философски Холдън.

Вербински замахна и всички от групата опряха длани на ушите.
Малкият черен предмет профуча през отвора на вратата. Почти
веднага последва детонацията. Бика се почувства сякаш е тупнал на
дъното на плувен басейн. Очите му пулсираха с ударите на сърцето, но
въпреки това премести джойстика напред. Не чуваше нищо, освен
постоянен звън в ушите си. Докато промушваше механобота през
отвора, му хрумна, че ще извади късмет, ако не изгуби съзнание по
време на битката. Гръбнакът му бе строшен, а дробовете му — пълни с
течност. Никой не би го презирал, ако остане отзад. Само че не го беше

грижа какво мислят хората за него. По-важно бе какво ще стане с Ашфорд.

Боят от другата страна бе кратък. Гранатата бе свършила далеч повече работа, отколкото предполагаша. Половината от войниците захвърлиха оръжия, преди още хората на Бика да прекосят от другата страна. Само Гарза продължи да упорства, удържайки дългия коридор между инженерния отсек и комуникационното отделение, докато Корин се подаде неочаквано и го застреля в лицето, свършвайки с пистолета работа, която се бе оказала непосилна за снайпера. Плениха петима-шестима от хората на Ашфорд и ги завързаха с белезници за подпорите. Откриха Руис залегнала под една маса, обгърнала коленете си с ръце. Когато изпълзя, кожата ѝ бе посивяла, а ръцете ѝ трепереха. Наоми се надвеси над пулта и прегледа данните от мониторите. Холдън я последва, неизменно до нея като опашка.

— Анамари — повика Бика. — Добре ли си?

Руис кимна.

— Благодаря ти — добави тя, но преди да продължи, Наоми я прекъсна:

— Тук ли работеше Сам?

Руис я погледна объркано. Сетне кимна плахо.

— Какво е положението? — обади се Бика. — Ще можеш ли да го спреш?

— Ако искаш да се освободим от ядрото, не е проблем — каза Наоми. — Но не зная дали ще можем след това да го пуснем отново, а на кораба има хора, които биха искали да продължат да дишат. Най-добрият подход е контролирано изключване.

Бика се усмихна.

— Трябва да изключим всичко — намеси се Холдън. — Реактора. Електрическата мрежа. Всичко.

— Зная, скъпи — отвърна Наоми.

— Извинявай — рече умиотворено Холдън.

Някой извика откъм далечния ъгъл. Появи се Корин, уловила в удушаваш ключ землянин, когото Бика не познаваше. Хрумна му, че тя се забавлява с това малко повече, отколкото би било нормално.

— Не зная какво е направила Сам, за да саботира комуникационния лазер — заговори Наоми. — Трябва да извърша пълна проверка, преди да се опитам да внеса корекции. Без... — Тя

млъкна и долната ѝ челюст щръкна напред. Покашля се и преглътна. — Без Сам ще е доста трудно. Това е нейният кораб.

— Не можеш ли просто да изключиш лазера? — попита Бика.

— Разбира се — отвърна Наоми. — Стига никой да не стреля по мен, докато го правя.

— А какво стана с плана да пуснем вътре азот и всички да подремнат?

— Мога да ви помогна за това — обади се Руис. Гласът ѝ беше поукрепнал.

— Добре — зарадва се Бика. — Ето какво ще направим. Нагата отговаря за инженерния отсек. Както тя каже, така ще постъпите. — Руис кимна, твърде изплашена, за да възрази. — Най-важната задача е да обезвредите лазера, за да не може някой от тези смахнати типове да стреля с него. Освен това ще искам от вас да си поиграете със системата за управление на въздушната среда на мостика. Третата ви задача е да изключите хранването на кораба, за да можем да го прехвърлим обратно, ако призракът на господин Холдън си спази обещанието.

— Сър — поизправи се Наоми.

— Корин! — извика Бика. Отново го споходи мъчителен пристъп на кашлица. Не знаеше дали това е добър признак или лош. Корин се изстреля към тях откъм пулта за управление. — Двамата с Холдън поемате нагоре по шахтата на външния асансьор. Вземете белезници. Когато всички горе заспят, се постарайте да не се объркат и да се наранят.

Корин му отправи хладна усмивка. Може би проблемът с Ашфорд скоро щеше да бъде решен от само себе си.

— Защо аз трябва да го правя? — попита Холдън.

— За да не ѝ се пречкаш — отвърна Бика. — Ние ще пазим твоята заместничка. Имаме нужда от нея.

Виждаше как възраженията на Холдън се надигат като буря, но Наоми го спря.

— Всичко е наред — успокои го тя. И с това проблемът се реши.

— Алекс отива на „Роси“, за да изключи каквото е останало — подметна Холдън и сви рамене. — Мога да му помогна да си сложи реактивната раница, преди да тръгна.

— Добре — съгласи се Бика. Щеше му се да си придава вид, че се постигнали някакъв компромис, ако би му помогнало за нещо. Чуха се силни гласове и смях с тембъра на сержант Вербински. — Извинете ме.

Механоботът затропа с магнитни подметки по пода на палубата. Останалите се рееха свободно във въздуха, но когато три четвърти от тялото ти е парализирано и безчувствено, по-добре е да не рискуваш с подобни маневри. Изглеждаше сякаш той единствен все още е впримчен от гравитацията.

Вербински и хората му бяха в една ниша близо до склада. Един от космопехотинците бе прострелян в лакътя. На предмишницата му зееше рана, от която се подаваха парчета кост, но въпреки това той се смееше и разговаряше, докато го превързваха. Бика се зачуди дали не са му дали нещо, за да се държи така. Улови погледа на Вербински и му кимна да се приближи.

— Ти и твоите хора — рече, когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват. — Свършихте добра работа тук.

— Благодаря — отвърна Вербински. — Правим каквото можем. Ако разполагахме с бойните скафандри...

— Въпросът ми е — прекъсна го Бика, — останаха ли ви от онези гранати?

— Имаме още няколко — съобщи Вербински.

— Аха — въздъхна Бика. — Нищо лично, но ще трябва да ги конфискувам.

Вербински го изглежда шокирано. После неочаквано се разсмя.

— Хич не си поплювате, сър.

46.

КЛАРИСА

— Какво става, Джойо?

— Сър, мисля, че имаме проблем. Погледнете.

На монитора се появи Моника Стюарт и професионално спокойното ѝ лице изглеждаше като дошло от друга реалност.

— Днес — заговори тя, скръстила ръце и с весело блещукащи очи — ще ви кажем как да се приберете у дома.

— Какво? Мамка му! — изкрещя Ашфорд и стовари юмруци върху пулта. — Какво е това?

— Ново предаване, сър — отвърна охранителят. Ашфорд извърна опулени очи към него и мъжът неволно се присви под погледа му.

— Ексклузивно за Радио „Свободна бавна зона“... — продължаваше Моника. — Има причини да смятаме, че ако обединеният човешки флот успее да намали енергийните си емисии достатъчно, за да не изглежда заплашителен...

— Изключете я! — кресна Ашфорд. — Повикайте всички, които са в барабана, и им наредете да я спрат. Намерете ми Руис. Искам да се спре токът на цялата тази секция.

— Трябва ли да се притесняваме? — попита Кортес. — Какво значение има какво приказват?

— Това е моят кораб! — извика Ашфорд. — Аз командвам тук!

— Но след като унищожим Пръстена...

Клариса постави ръка на рамото на Кортес и поклати глава.

— Той е бащата — заяви тя. — И този кораб е неговият дом.

— Благодаря ти — рече капитанът, но не откъсна очи от Кортес. — Радвам се, че поне някой разбира как стоят нещата.

— Групата за спиране на предаването е пратена — докладва Джойо. — Искате ли да отделя хора и от охраната?

— Каквото е нужно — махна с ръка Ашфорд. — Важното е да се свърши работата.

На екрана позицията на камерата се смени и сега там се виждаше лицето на Ана в едър план. Косата ѝ бе сресана назад и някой ѝ бе поставил доста професионално грим. Изглеждаше като всички останали в студиото. Клариса почувства странно свиване в гърдите, начеваща тревога и недоволство. „Махни се — искаше ѝ се да извика. — Господ Бог няма да спре куршумите, когато литнат към теб.“

— Идеята е — поде Ана, — че станцията оценява текущото положение като заплаха. Действията ѝ към нас се основават на поведение, което може да се оприличи на страх. Не, това не е съвсем точно. По-скоро предпазливост. Ние сме непознати и непредсказуеми. Ето защо имаме причини да смятаме, че ако изглеждаме по-малко заплашителни, тя може да отпусне хватката си.

Камерата се върна на Моника Стюарт, която кимаше със сериозен вид. Всичко в студиото бе нагласено така, че да придава тежест на думите на Ана.

— И какъв, по-точно, е вашият план? — попита Моника.

Ана се разсмя.

— Не бих нарекла плана мой. Но смятаме, че ако изключим енергията на всички корабни реактори, ако намалим докрай енергийната емисия в околното пространство, станцията ще престане да ни смята за съществуваща опасност, а по-скоро за любопитно явление. Погледнете всичко от нейната перспектива. Отваря се портал и през него пристига огромен кораб, носещ се с максимална скорост. Следва го флотилия от други кораби, въоръжени войници се прехвърлят на самата станция, следва престрелка. Ако нещо се приближи до нас по този начин, ще го възприемем като инвазия.

— Тоест, ако се постареем да ѝ внушим, че не ескалираме нападението...?

— Ще ѝ дадем причина да смята, че може на свой ред да не ескалира действията си срещу нас — отвърна Ана. — Мислехме за протомолекулата и всичко, което дойде от нея, като за...

Екранът изгасна. Ашфорд шареше с пръсти по пулта, проверяваше и искаше данни с уверени движения. Кортес се рееше до Клариса с намръщено лице. Имаше унижен вид. Той бе организиран освобождаването на Ашфорд и завладяването на „Бегемот“ и тя четеше в очите му, че случващото се не отговаря на очакванията му. Зачуди се

дали баща ѝ има същото изражение в килията си на Земята, или където го държаха.

— Руис — произнесе ядно Ашфорд. — Докладвай. Каква е обстановката?

— Все още ми остава половин час, сър — отвърна жената.

— Не съм те питал колко време ти остава — ядоса се капитанът. — Искah доклад.

— Проводната пяна е поставена и в момента изсъхва. Изглежда, всичко ще е готово навреме. Намерих мястото в системата, където Сам... където Сам е прекъснала захранването.

— Замени ли повредената част?

— Да, но не съм сигурна дали няма и други. Възможно е да е саботирала цялата верига.

— Добре — рече Ашфорд. — Имаш половин час да приключиш с проверките.

— Това и правя, сър.

Ашфорд зачука с пръсти по таблото. Клариса би предпочела да върне отново предаването. Искаше да разбере какво ще каже Ана, дори и само по-бързо да минава времето.

На мостика не беше толкова горещо, колкото в барабана, но появяващият от климатиците хлад не действаше успокояващо. Клариса усещаше, че стомахът ѝ се е свил от глад, и предполагаше, че и другите се чувстват по същия начин. Намираха се на мостика на най-големия кораб, строен някога от човечеството, впримчени в безмерния мрак от непозната чуждоземна сила, ала все още трябваше да се подчиняват на нуждите на плътта и колективната им кръвна захар продължаваше да пада. Беше ѝ странно, че само преди два часа бяха застреляли пред очите ѝ невинна жена, а тя мислеше за стомаха си.

— Изключихте ли ония кучки? — попита ядно Ашфорд.

— Сър, групата току-що наближи колониалната административна служба — докладва Джойо. — Но срещат известна съпротива.

Ашфорд се усмихна.

— Имаме ли целеуказваща система? — попита той.

— Сър? — откликна един от охранителите.

— Включена ли е целеуказващата система на комуникационния лазер?

— Ами... да. Отговаря на командите.

— В такъв случай, докато хората ни почистват долу, да се заемем с прицелването, а?

— Да, сър.

Клариса се бе уловила за една дръжка на стената и наблюдаваше как капитанът и хората му координират действията си. Беше забравила колко е малък Пръстенът, сравнен с огромното пространство наоколо и с разстоянията, които бяха изминали дотук. Очевидно за унищожаването му щеше да е необходимо прецизно насочване. Точност, граничеща с хирургичната. Зад гърба ѝ откъм станцията на охранителната служба долетяха набиращи сила сигнали. Познати гласове, които пробудиха страховете ѝ. Тя се огледа. Никой не ѝ обръщаше внимание и Клариса се отдръпна назад.

Мониторът в охранителната станция все още показваше предаването. Лицето на Моника Стюарт бе пепелявосиво, устните ѝ бяха стиснати. Седнала до нея, Ана мачкаше притеснено пръсти. Някакъв мъж се бе настанил между тях върху подвижна носилка.

— ... всичко, с което можем да помогнем — говореше той развълнувано в камерата.

— Благодаря ви, лейтенант Уилямс — рече Моника Стюарт. — Не ми се ще допълнително да нагнетявам обстановката, но току-що ме информираха, че пред студиото са се появили въоръжени мъже и изглежда, в момента сме подложени на атака. — Тя се изсмя нервно. Миг по-късно гласът на Ана дойде иззад кадър:

— Това е извънредно положение. Но предполагам, че нещо подобно се случва сега на всеки кораб. Намираме се в момент, в който трябва да направим своя избор като общество. Само че сме изплашени, скърбящи и травмирани. Никой от нас не знае със сигурност какво трябва да се предприеме. И...

Зад гърба ѝ отекнаха изстрели. Лицето на Ана пребледня, но тя се покашля и продължи:

— И насилието е израз на този страх. Надявам се, че ще успеем да преодолеем различията си и...

— Уважавам тази жена — произнесе Кортес. Клариса не бе го чула да се приближава. — Ще продължи да говори, докато я застрелят.

— Но мислите, че греши.

— Смятам, че оптимизмът ѝ не отговаря на действителността.

— ... ако ескалираме атаките си срещу станцията и Пръстена — не спираше Ана, — трябва да очакваме, че цикълът ще продължи към следващото, по-опасно ниво, докато една от страните бъде унищожена. Ще ми се...

— Какво ли би казала за вашия песимизъм? — попита Клариса.

Кортес я погледна и на лицето му се изписа изненада.

— Моят песимизъм?

Клариса трябваше да пребори внезапното непреодолимо желание да се извини.

— А как иначе бихте го нарекли?

— Дойдохме тук, за да погледнем право в очите на дявола — отвърна Кортес. — Бих го нарекъл реализъм.

„Не си гледал дявола в очите — помисли си Клариса. — Видял си как умират хора. Нямах представа какво е истинското зло.“ За един кратък миг тя се върна в спомените си обратно на „Церизиер“, в онзи миг, когато черепът на Рен поддаде под удара ѝ. „Има разлика между трагедия и зло и аз съм тази разлика.“

— Капитане! Нападнали са хората ни в инженерния отсек!

Кортес се обърна към мостика и се изстреля несръчно във въздуха. Клариса хвърли последен поглед към Ана на екрана, сетне последва Кортес.

— Колко са убитите? — попита Ашфорд.

— Няма точна информация, сър — отвърна Джойо. — Но разполагаме с видеовръзка.

Мониторът премигна и на екрана се появи образ от инженерния отсек. Около десетина от хората на Ашфорд бяха насочили оръжия към хидравличната врата, която се бе затворила на една трета. Ашфорд неволно се напрегна в опит да разгледа по-добре какво става. Нещо — някакъв дребен предмет — прелетя през екрана и после всичко се озари в бяло сияние. Когато образът се върна, Ашфорд промърмори някаква ругатня.

Въоръжени мъже нахлуха през отвора като изсипващ се в пясъчен часовник пясък. Клариса позна по движенията Джим Холдън, високата фигура зад него принадлежеше на Наоми, която Мелба едва не бе убила. И после, почти в края на групата, беше Карлос Бака. Бика. Шефът на службата за охрана, олицетворение на възмездие за Ашфорд. Крачеше бавно по палубата, краката му бяха пристегнати за

механични крайници на механобот и пристъпваше мъчително и неуверено. Един от хората на Ашфорд се опита да стреля, но бе уцелен и тялото му се изви във въздуха като прерязана наполовина гъсеница. Тя осъзна, че звукът, който чува, е от постоянния поток ругатни от устата на Ашфорд. Той почти не си поемаше въздух.

— Обезопасете периметъра! — изкрещя Ашфорд. — Руис! Руис! Трябва да открием огън! Още сега!

— Не мога — чу се женски глас. — Нямаме стабилна връзка.

— Не ме интересува дали лазерът е стабилен, трябва да стреляме още сега!

— Не става дума за стабилност, сър. Просто го няма.

Ашфорд стовари юмрук върху пулта за управление и лицето му се изкриви. Клариса не би се изненадала, ако при удара си е счупил кокалчетата. През следващите петнайсет минути те бяха мълчаливи свидетели на битката, докато нападателите постепенно прочистваха инженерния отсек. Клариса се опитваше да следи местоположението на Холдън и Наоми, както хората следят на екрана любимите си актьори.

— Пренасочете щурмовата група от студиото — заповяда Ашфорд.

— Да... сър...

Ашфорд се обърна към Джойо. Лицето на охранителя бе пребледняло.

— Имам затруднения с връзката, сър. Мисля... струва ми се, че са ни изолирали.

Този път гневът на Ашфорд се преобрази в зловещо спокойствие. Той седна в противоускорителното кресло, притиснал ръце и опрял пръсти на брадичката си.

— Сър, изгубили сме контрол над управлението на вътрешната среда. Променят атмосферата.

— Изолиращи скафандри — нареди Ашфорд. — Трябват ни скафандри.

Клариса въздъхна и се стрелна през каютата към пултовете за открит достъп.

— Какво правиш? — извика й Ашфорд, но тя не отговори.

Мостикът на „Бегемот“ не се различаваше съществено от този на други кораби, освен че бе строен в по-ранни времена. Някои от

дублиращите системи бяха модифицирани така, че да управляват стрелбата на близообхватните оръжия, магнитните оръдия и торпедните апарати. Тя включи монитора и на екрана се появи графика за съдържанието на азот в атмосферата, което бързо се покачваше. Без повишаване на въглеродния диоксид дори нямаше да почувстват задух. Само леко замайване и после ще изпаднат в безсъзнание. Зачуди се дали Холдън щеше да ги остави да умрат. Вероятно не. Нито пък Бика, реши тя.

Не че имаше значение. Рен я бе обучил добре. С няколко бързи движения тя премахна дистанционния контрол върху системата за управление на атмосферата на мостика.

— Сър! — провикна се Джойо. — Върнахме си контрола.

— Ами пусни малко свеж въздух, по дяволите! — кресна в отговор Ашфорд.

Клариса оглеждаше с гордост резултатите от намесата си. Беше се справила отлично предвид обстоятелствата.

— Каква част успя да си възвърнеш? — попита ядно Ашфорд.

— Механичното управление, атмосферата... всичко е под наша команда, сър.

— Може ли да направим нещо подобно и с тях? — попита Ашфорд. — Да им спрем въздуха?

— Не — отвърна Джойо. — Имаме само локален контрол. Но поне не се нуждаем от скафандри.

Върху намръщеното лице на Ашфорд се появи злобна усмивка.

— Скафандри — повтори той. — Джойо. Можем ли да се доберем до енергоброните, които Па взе от онези марсиански космопехотинци?

Лицето на Джойо внезапно светна.

— Да, сър.

— Подбери четирима от нашите, на които скафандрите стават. После ще слезете в инженерния и ще ми върнете контрола върху кораба.

— Да, сър — повтори ухилено Джойо.

— И, Джойо? Ако някой ви се изпречи на пътя — разстрел на място! Ясно ли е?

— Тъй вярно, сър.

Охранителят разкопча ремъците и се стрелна към коридора. Тя чу отвън гласове, хора, които се готвеха за битка. „Трябва да очакваме, че цикълът ще продължи, ще набира сила и ще става все по-опасен, докато една от страните бъде унищожена.“ Кой бе казал това? Имаше чувството, че го е чула току-що. Под локален контрол вентилационната система имаше малко по-различен ритъм, изпомпванията от рециклатора идваха с няколко секунди по-често и бяха с около половин секунда по-дълги. Интересно каква може да е причината за това. Беше от нещата, за които Рен винаги имаше отговор.

Рен. Опитва се да си го представи. Да погледне на себе си по начина, по който той би я видял. Тя е обречена. Скоро ще умре и с това ще спаси всички останали. Това няма да го върне към живота, но ще придаде значение на смъртта му. И ще отмъсти за нея. В представите ѝ той се усмихваше.

Около половин час по-късно четиримата подбрани от Джойо мъже се появиха, пристъпвайки непохватно на мостика. Беше трудно да се придвижват с енергоброни в тясното пространство, без да строшат нещо. С черните шлемове и червените тръбички приличаха на огромни насекоми.

— Сър, нямаме муниции — съобщи един от тях. Беше Джойо. Гласът му изглеждаше променен от говорителите.

— Ами тогава ги пребийте до смърт — ядоса се Ашфорд. — Основната ви цел е реакторът. Достатъчно е да ни подсигурите възможност да стреляме с лазера. А след това искам да изтребите Бика и хората му. Всеки, който е там и не ви помага активно, да се смята за противник. Щом не са с нас, значи са против нас.

— Да, сър.

— Сър! — извика един от хората при пулта.

— Какво?

— Мисля че забелязах някого в кабината на външния асансьор.

— Нападатели?

— Не, но може би се опитват да я блокират.

Клариса се обърна.

В охранителната станция предаването продължаваше. Женски гласове, прекъсвани от безпорядъчна стрелба. Хората на Ашфорд все още не бяха превзели станцията. Интересно дали Ашфорд би позволил да застрелят Моника и Ана пред очите на хиляди зрители? Тя се

замисли как би могъл да го предотврати, ако изобщо го иска. Защото едва ли щеше да има никакви последствия. Ако те победят и взривят Пръстена, всички ще измрат. Няколко убити по-рано едва ли щяха да имат значение. Когато последствията не са важни, всеки може да направи каквото си иска.

„Само че всички винаги умират — каза си тя. — Опитваш се да отвлечеш мислите си в друга посока.“

Кортес се появи в охранителната станция. Лицето му бе озарено отдолу от мониторите. Докато се приближаваше, тя забеляза, че изглежда спокоен, дори се усмихваше.

— Ашфорд праща хора да си върнат контрола над инженерния — съобщи му тя.

— Добре. Това е добре.

— ... от „Корвизиер“ — говореше на екрана жена с мургаво лице. — Познавате ме. Можете да ми имате доверие. Всичко, което искаме от вас, е да изключите реакторите си за няколко часа и да спрете дори аварийното захранване на системите. Изключете всичко, за да можем да се измъкнем оттук.

— Толкова много държат на живота си — подметна Кортес. — Не мислят за цената, която ще струва тяхното оцеляване. Цената за всички.

— Така е — съгласи се Клариса, но думите ѝ прозвучаха неуверено. — Вие вярвате ли в изкуплението?

— Разбира се, че вярвам — отвърна Кортес. — Всичко в живота ме е учило, че Божията милост съществува и няма никакъв начин да ни бъде отнета, макар че понякога се налага да правим големи жертви.

— ... ако можехме да се съберем — говореше Ана на екрана. Един червен кичур бе паднал на челото ѝ. — Заедно можем да се справим с това.

— Ами ти? — попита Кортес. — Вярваш ли в изкуплението?

— Не — отвърна тя. — Само в жертвата.

— Мао — извика Ашфорд от съседното помещение. — Домъкни се тук!

Клариса се насочи към вратата. Капитанът изглеждаше по-блед отпреди. Очите му бяха подпухнали, ако не бяха в безтегловност, там щеше да има огромни сенки.

— Капитане?

- Имаш ли представа как функционира този боклук?
- Известна — отвърна тя.
- Искам да направя нещо.

47. ХОЛДЪН

Пред него се простираше асансьорната шахта, която следваше от външната страна двукилометровата стена на барабанныя сектор. След като Наоми си бе възвърнала част от контрола върху кораба, повечето спомагателни системи бяха изключени или бе рисковано да се използват. Главният асансьор бе блокиран някъде по средата на шахтата. Имаше и втора асансьора кабина, в помещение близо до горния край, но тя можеше да се активира само след като основната кабина бъде демонтирана от релсите. Така че вместо да се повозят тричетири минути в пълен комфорт, пътят към мостика се превръщаше в двукилометров безтеглов полет през вакуум и с надвиснала отгоре метална кутия, блокираща достъпа към горния край.

Можеше да е и по-лошо. Доколкото Наоми успя да прецени, докато преглеждаше подаваната от охранителните камери картина, явно Ашфорд не очакваше някой да се приближи до мостика по този път. Беше се окопал отвъд транзитния пункт веднага след като получи сведения за атаката на инженерния отсек. Но в момента нямаше никакви сили в близост до шахтата.

Бика го бе предупредил, че Ашфорд може и да е по-изгубил здрав разсъдък заради напрежението, на което е подложен, но в никакъв случай не е глупак. Той имаше доста успешна кариера като капитан на СВП и вероятно това бе причината Фред Джонсън да спре избора си на него. Холдън не биваше да разчита, че капитанът ще допусне някоя грешка, с която да улесни действията им. Но ако Наоми успее да овладее положението в инженерния отсек, това няма да има особено значение. По времето, когато стигнат мостика, там всички ще спят сладко.

Холдън бе пуснал Радио „Свободна бавна зона“ на слушалките в шлема. Ана и Моника все още обясняваха на флотилията необходимостта от преустановяване на енергийните емисии и от време на време между гласовете им се прокрадваха изстрели. Толкова по-

странно звучеше сравнително спокойният глас на Ана. Холдън не можеше да не се възхити и на професионализма на Моника. И поне до момента звукът от стрелбата бе доста тих. Еймъс вероятно скучаеше.

Засега всичко вървеше според предварителния план. Мисъл, която кой знае защо само породя нови опасения в душата му.

Без предупреждение аварийното осветление в шахтата внезапно угасна. Холдън включи светлините на скафандъра, но не забави темпа на изкачване. Хвърляше странна удвоена сянка върху стената, където попадеше светлината от скафандъра на Корин.

— Не съм сигурен дали това означава, че печелим или че губим — промърмори той, колкото да каже нещо.

— Виждам кабината — изсумтя в отговор Корин.

Холдън изви глава нагоре. Дъното на асансьорната кабина бе на стотина метра над тях.

— Там би трябвало да има сервизен люк, който да отворим.

Корин бръкна в торбата, която носеше през рамо, порови вътре и извади малка плазмена резачка.

Холдън завъртя тяло, за да удари с крака дъното на кабината, после включи магнитните подметки. Извървя разстоянието до люка и опита да го отвори, но както предполагаша, той бе заключен отвътре. Без да чака разрешение, Корин се зае да го обработва с резачката.

— Господин Бака, чувате ли ме? — попита Холдън на уговорения канал.

— Проблеми?

— В момента режем люка с резачката. Искан да проверя връзката.

— Всичко е наред — отвърна Бика. — Държим под контрол всички важни системи на кораба, успяхме да изключим лазера и работим по спирането на реактора.

— Все ми се струва, че сме пропуснали нещо — призна Холдън. Резачката на Корин угасна, тя изруга под нос и бръкна в торбата за нова батерия.

— Наоми не може да се добере до системите на мостика. Успели са да ги изолират напълно, а това означава, че май няма да можем да им пуснем приспивен газ.

С други думи, двамата с Корин трябваше да си пробият път с бой срещу поне петнайсет от хората на Ашфорд. През тясната врата и по

един дълъг коридор без никакво прикритие. В сравнение с това проникването им в инженерния отсек щеше да е като разходка в парка.

— Двамата няма да се справим — посочи Холдън. — Няма начин.

Корин, която ги слушаше по радиото, вдигна глава. Тя удари с ръкавица люка и отрязаното парче падна навътре. Краищата му все още светеха в червено. Не влезе, а остана на място в очакване да приключи разговорът му с Бика. Лицето ѝ бе безизразно.

— Ще ви пратим подкрепление, така че останете при люка и чакайте... — Бика млъкна и Холдън го чу да разговаря с някого, но твърде тихо, за да може да разбере думите. Изглежда, говореше с Наоми.

— Какво става? — подкани го Холдън, но Бика не отговори. Разговорът от другата страна продължи няколко минути и ставаше все по-оживен. Отговорите на Бика бяха твърде накъсани и кратки, за да схване Холдън нещо. Той чакаше нетърпеливо.

— Добре, нов проблем — обади се най-сетне Бика.

— По-голям от този, че не можем да проникнем на мостика, без да ни видят сметката?

— Да — отвърна кратко Бика и Холдън усети, че сърцето му се свива. — Наоми е видяла нещо на една охранителна камера в коридора пред мостика, която те, изглежда, не са забелязали. Четирима души с бойни скафандри току-що са напуснали мостика. Това са броните, които конфискувахме от марсианските космопехотинци. Няма начин да ги проследим, но се досещаме накъде са се отправили.

Имаше само едно място, където Ашфорд би пратил най-добрата си част. В инженерния отсек.

— Изчезвайте веднага — извика той и гласът му издаде нарастващата паника. — Махайте се незабавно!

Бика се разсмя. Но смехът не прозвуча кой знае колко уверено.

— О, приятелю, това ще е проблем за теб, преди да стане за нас.

Холдън чакаше. Корин сви рамене и се пхна през отвора. Нямаше нужда да реже повече. Ключалката беше от другата страна.

— Има само три начина да стигнат до нас — продължи Бика. — Може да слязат през барабана, но там ще стане истинска касапница. Служебният коридор от другата страна е недостъпен, докато барабанът се върти. Така остава само един път към главата на чудовището.

— Право през нас — досети се Холдън.

— Аха. Така че, нали се досещаш? Мисията ви току-що претърпя промени.

— Отлагаме финала?

— Нека се надяваме, че ако спечелим малко време, Наоми ще успее да се справи. Трябва да се постарая да ѝ го набавиш.

— Ей, човече — подхвърли Холдън. — Тук сме само двама, с един автомат и чифт пистолети. Тези хора са с бойни разузнавателни скафандри. Виждал съм какво могат такива чудесии. Няма да успеем да ги забавим и за секунда. Ще бъдем облак червен прах, през който те ще преминат, без да си губят времето.

— Не бързай толкова. Не съм идиот. Извадих всички мунции от тези скафандри и за всеки случай магнах и затворите на оръжията им.

— Това е добра новина, но какво ще им попречи да ни разчленят с голи ръце?

— Вярно е — призна Бика. — Затова, ако можете, не им позволявайте да ви хващат. Гледайте да спечелите колкото се може повече време. Край на връзката.

Холдън погледна към Корин, която на свой ред го гледаше със същото безизразно лице. Сърцето му блъскаше три пъти по-бързо. Сякаш току-що се бе събудил в една друга, изпълнена с болка реалност.

Този път щеше да умре.

— Трябва да удържим тази позиция на живот и смърт.

— Какво пък, мястото е не по-малко подходящо от всяко друго. — Тя посочи кабината. — Ще използваме горния люк за прикритие, те ще се спуснат без собствено прикритие, а без оръжие, ще трябва да се приближат, за да ни направят нещо. Можем да ги засипем с куршуми, преди да ни стигнат.

— Корин — спря я Холдън. — Виждала ли си някога тези скафандри в действие?

— Не. Това променя ли необходимостта да сме тук?

Той се поколеба.

— Не, разбира се — призна. — Предполагам, че не я променя. — Свали автомата от рамото си и го остави да се рее до него. Провери мунциите. Разполагаше с шест пълнителя, подредени в патрондаша.

Не им оставаше друго, освен да чакат.

Корин си избра място под люка, където можеше да се запъне с крак в близката скоба. Нагласи се там и огледа асансьорната шахта през прицела. Холдън се опита да стори същото, но бе твърде неспокоен, за да стои на едно място.

— Наоми? — повика той в микрофона.

— Тук съм — обади се тя след няколко секунди.

Холдън понечи да каже нещо, сетне се отказа. Идваха му наум само баналности. Готвеше се да й каже, че я обича от мига, когато я е срещнал, но щеше да прозвучи нелепо.

Истината бе, че почти не бе й обърнал внимание при първата им среща. Тя беше висок и мършав инженер. Когато се опознаха по-добре, се превърна във висок, мършав и гениален инженер, но това бе всичко. Ако трябваше да бъде честен, почти не си спомняше онази жена от „Кентърбъри“.

Всеки бе изгубил по нещо, откакто в техния свят се появи протомолекулата. Човешкият род като цяло изгуби чувството за собствена значимост. Важното си място в универсалния план на еволюцията.

Холдън бе изгубил увереността си.

Когато си спомняше за човека, който беше преди гибелта на „Кентърбъри“, виждаше една личност, изпълнена с праведна увереност. Правото е право, кривото — криво, прокарваш черта и всичко е наред. Времето, прекарано с Милър, го лиши от това. Времето, прекарано с Фред Джонсън, не му върна увереността, само довърши започнатия процес. Празното място бе заето от нарастващ нихилизъм. Чувството, че протомолекулата е повредила човечеството по начин, който не може да бъде поправен. Сякаш някой им бе произнесъл смъртна присъда и оставаше само да чакат изпълнението ѝ. А междувременно да се мятат и да ритат безполезно.

Странно, но тъкмо Милър бе успял да му върне изгубената целенасоченост. Или създанието, което се представяше за Милър. Не си спомняше добре онази своя версия, която знаеше къде да прокарва линиите. Вече не беше така сигурен в каквото и да било. Но каквото и да бе отишло на Венера и да бе построило Пръстена, същото бе създадо и Милър.

И то искаше да разговаря. С него.

На пръв поглед нищо особено. Защото на новия Милър не му се разбираше много. Той следваше свой план, но го държеше в тайна. Протомолекулата, изглежда, не съжаляваше за хаоса и смъртта, която бе причинила.

Но поне искаше да разговаря. Да разговаря с него. Холдън осъзна, че това е спасителното въже. Може би имаше някакъв начин да се измъкнат от този хаос. Дали той няма да е този, който ще намери спасителния изход? Даваше си сметка, че подобни мисли само подхранват себелюбието и арогантността му, но това бе по-добре, отколкото отчаяние.

А ето че сега, когато най-сетне бе зърнал светлинка на хоризонта, му предстоеше да бъде убит заради друго човешко същество, което имаше повече власт, отколкото здрав разсъдък. Не беше честно. Искаше да живее, за да види как човечеството ще се върне на верния път. Да бъде част от този процес. За пръв път от много време насам вярваше, че може пак да стане човекът, който променя важни неща в живота на всички.

И искаше да го обясни на Наоми. Да ѝ каже, че се превръща в подобър човек. Такъв, какъвто го е видяла в началото. Човек, който я заслужава.

— Харесвам те — рече вместо всичко това.

— Джим — отвърна тя след няколко секунди. Гласът ѝ бе дрезгав.

— Наслаждавах се на компанията ти от мига, когато се запознахме. Дори когато беше само инженер и мой колега — пак ми беше особено приятно.

Известно време се чуваше само тихият пукот на радиовръзката. Холдън си представяше как Наоми навежда глава и косата пада пред лицето ѝ, както правеше, когато е емоционално объркана. Разбира се, това беше глупаво. Без гравитация косата ѝ не би паднала. Но представата го накара да се усмихне.

— Благодаря ти — добави той. — Благодаря ти за всичко.

— Обичам те, Джим — рече тя простиичко. Холдън усети, че тялото му се отпуска и че вече не се страхува. Една чудесна жена го обичаше. Това бе много повече, отколкото други получаваха през целия си живот.

Чу се тих скърцащ звук, който бързо прерасна във вой. В началото Холдън си помисли, че Наоми вика в микрофона. Готвеше се да започне да я успокоява, когато осъзна, че усеща с краката си вибрация. Звукът не идваше по радиото. Предаваше се през обувките му от вратите на асансьора. Целият кораб вибрираше.

Холдън опря шлем на стената, за да чува по-добре, и викът на кораба се оказа оглушаващ. След една безкрайна минута той спря с раздиращ слуха тътнеж. Последва тишина.

— Какво беше това, мамка му? — попита задъхано Корин.

— Наоми? Бака? Има ли някой на връзка? — извика Холдън, уверен, че нещо е разкъсало кораба.

— Да, тук сме — отвърна Бика.

— Какво... — поде Холдън.

— Промяна в мисията — продължи Бика. — Този звук беше от спирачките на барабана. Катастрофална промяна на инерцията. В момента всички, които са в барабана, са били запокитени долу.

— Защо им е да го правят? Само за да спрат предаването?

— Не — отвърна Бика с уморена въздишка. — Вероятно мислят, че сме се укрепили в шахтата на асансьора и идват по другия път.

— Връщаме се веднага — рече Холдън и махна на Корин да го последва.

— Не разрешавам — отсече Бика. — Ако успеят да включат отново лазера, докато Ашфорд е на контролното табло, ще изгубим всичко.

— Тогава какво? Да се качим горе на мостика и да застреляме всички, докато техните хора проникват в инженерния и ви избиват до крак?

Бика въздъхна още по-уморено.

— Именно.

48.

БИКА

Те се появиха от входа на шахтата като експлозия. Четири черно-червени чудовища с приблизително човешки очертания. Бика и хората, които бе успял да събере, откриха огън веднага щом ги видяха. Десетина пушки срещу торнадо.

— Не им позволявайте да приближат приборите за управление на реактора — извика Бика.

— Разбрано — отвърна един от земляните. — Някаква идея как да ги спрем, сър?

Нямаше никаква. Изпразни пистолета си и подкара механобота назад по палубата заедно с останалите. Един от марсианските космопехотинци профуча отгоре с просвяткващ автомат. Дребни бели дири се появиха върху нагръдника на най-близкия нападател, като детски отпечатащи върху прозорец. Мъжът с бойния скафандър стигна най-близката работна станция, изкърти противоускорителното кресло с една ръка и го запокити като масивна бейзболна топка. Креслото прелетя част от разстоянието и се разби в една напречна преграда. Ако имаше някой на пътя му, щеше да пострада доста повече, отколкото от куршум.

Бика продължаваше да отстъпва. Когато пълнителят му свърши, той насочи вниманието си върху управлението на механобота. От шахтата се показаха още двама нападатели и се спуснаха да прекосят тичешком помещението, но заради ускорителите на бронята бегът им приличаше по-скоро на ракетно изстрелване. Червено-черните петна се блъснаха в отсрещната стена с трясък, наподобяващ автомобилна катастрофа.

— Ето защо — обади се сержант Вербински по радиото — прекарахме цели шест месеца в тренировки, преди да ни позволят да облечем тези неща. — Явно се забавляваше. Хубаво, че поне някой го правеше.

Битката в безтегловност бе значително по-сложна, но основните правила оставаха същите. Задържах територия, намирах прикритие, осигурявах още някой, който да създава работа на отсрещната страна, докато ти се придвижваш. Проблемът, както осъзна Бика почти веднага, беше, че не разполагаха със средство, с което да навредят на своя противник. Най-доброто, което можеха да направят, бе да вдигат шум и да принуждават хората с бойни скафандри да забравят за естествената си предпазливост. Това нямаше да им спечели войната, но поне щеше да отложи изхода от битката.

— Наоми — повика Бика. — Как се справяш там?

— Мога да освободя ядрото и да изключа напълно този копелдак. Дайте ми само още три минути — отвърна тя. По гласа ѝ позна колко е съсредоточена в задачата. И решена да се справи. Не че това имаше голямо значение.

— Няма да успеем — оплака се той.

— Само... още малко.

— Ето, пак прииждат — обясни Бика. — И няма с какво да ги удържим.

Четиримата нападатели подскачаха из инженерния като скакалци, огромните им тела се блъскаха с трясък в стени и подпори, късаха огромни парчета от вътрешната обшивка. На този етап единствената им надежда бе, че противникът ще се претрепе сам от ударите в стените. Бика отстъпи назад към входа за барабана, зае позиция зад един сандък и откри огън по нападателите, опитвайки се да ги привлече към себе си. Ако успее да ги изведе навън в жилищната част на барабана, би могъл да затвори транзитния пункт и да накара копелдаците да търсят друг достъп. Така би могъл да спечели на Наоми няколко минути.

Хората с бойни скафандри, изглежда, не забелязаха, че е там. Един от тях се улови за бюрото, чиято стоманена плоскост се огъна под захвата на ръкавицата, и започна да се придърпва към пулта за управление на реактора.

— Някой може ли да спре този тип? — попита Бика. Никой не отговори на тази честота. Бика въздъхна. — Наоми. Трябва да тръгнеш незабавно.

— Ядрото е освободено. Мога да сваля и решетката. Само още две минути.

— Нямах две минути. Ела веднага и ще се опитам да те върна, когато нещата се поуспокоят.

— Но...

— Никому не си нужна мъртва — прекъсна я той. Каналът замлъкна и в началото той си помисли, че някой се е добрал до нея и тя е убита. След това я видя да излита от коридора, разперила ръце, за да се стабилизира, сякаш бяха перки на риба. Най-близкият от мъжете с бойни скафандри посегна към нея, но тя вече бе излязла от обсега му, а той се отказа да я последва.

Бика видя, че друг от противниците се опитва да стреля с пистолет, но му бе трудно да го задържи и насочи с ръкавицата. Наложил му се да счупи халката, за да може да постави пръст на спусъка. Приличаше на едър мъж, опитващ се да си играе с детско пистолетче. Той стреля няколко пъти напосоки, но изглежда, не очакваше да постигне нещо.

Четирима земляни извикаха едновременно и се метнаха върху човека с пистолета. Нападателят не откри огън. Просто замахна с металната си ръка и ги разпиля във въздуха като врабчета.

Хората му загиваха, а той не можеше да направи нищо.

— Добре, деца — рече той. — Да си събираме багажа и да се прибираме у дома. Тук скоро ще стане доста напечено.

— Ей, човече! — провикна се Вербински. — Пази се на твоето шест!

Бика се опита да завърти механобота, но нещо го блъсна силно в гърба. Магнитните подметки изпукаха и се отделиха от пода, той се озова във въздуха. Светът около него се скри зад блестяща златно-синя завеса, докато съзнанието му бавно го напускаше. Усещаше като насън нечия ръка на рамото си, която забавяше падането му, и видя лицето на Наоми. Нещо я бе одраскало по бузата и там се бе образувала голяма червеникава сфера. Той понечи да се завърти, но не успя. Точно така. Гръбнакът му. Би трябвало да го помни.

— Какво? — извика.

— Отрязаха ни от барабана — рече тя и го завъртя така, че обувките да опрат в пода. Въздухът бе изпълнен с отломки. Парчета метал, потрошена керамика, кървави топчета като планети, оформящи се от космически прах. Разбитото контролно табло хвърляше ярки искри, из въздуха над него се рееха стъклени късове. Двама от хората с

бойни скафандри стояха при коридора за транзитния пункт. Единият държеше пушка, но за дулото, като сопа, другият стискаше в ръкавицата си пистолета със строшения предпазител. Трети се спускаше през шахтата, през която бяха дошли, явно преследваше нещо там. Четвъртият се придвижваше по палубата към тях, като внимаваше да не се оттласне твърде силно.

— Въздушният шлюз на асансьора — изпъшка Бика. — Отстъпваме.

— Всички — предаде Наоми по ръчния си терминал. — Отстъпваме към шахтата на асансьора. Веднага!

Наоми го завъртя, прикрепил го с ремъци за себе си и скочи. Противникът откри огън. Бика видя една жена тъкмо когато през крака ѝ премина куршум. Видя изражението на лицето ѝ и кръвта, която рухна от нея. „Съжалявам“ — помисли си той.

Пред тях се извиси стената на асансьорната шахта и Наоми се завъртя и се приземи грациозно върху преградата. Още две тела се приближиха след тях — двамата марсиански космопехотинци. Той позна мъжа, представил се като Хуарес, и жената на име Кас. Наоми плъзна ръка по пулта и вратата на шлюза започна да се затваря. Тъкмо когато отворът изглеждаше твърде малък, за да премине някой през него, шумугнаха се още две фигури. Сержант Вербински и един от хората на Бика от службата за охрана.

Бика усети, че главата му се върти. Чувстваше се сякаш е пробягал трийсет мили под горещото слънце на Ню Мексико. Той плесна с ръце, не толкова да привлече вниманието на хората, колкото в опит да се съсредоточи.

— Тази шахта е с вакуум — заговори. — Ако ще минаваме през нея, трябва да си сложим скафандри. Шкафчетата са там. Да видим с какво разполагаме. — Мощен удар се стовари върху шлюзовата врата. После още един. — Май ще трябва да побързаме.

— Няма как да се побереш в някой от скафандрите — посочи Вербински. — Не и с този механобот.

— Знам — отвърна Бика. — Няма нищо.

— Хайде, голямо момче — рече сержантът. — Да те измъкнем от него.

„Не — искаше да възрази Бика. — Добре съм си.“ Но Хуарес и Вербински вече го освобождаваха от ремъците на механобота, който

Сам бе пригодила за него. Сега отново бе инвалид. Всъщност това не бе вярно. Той си бе инвалид още от момента на катастрофата. Просто сега го бяха лишили от помощното средство.

Беше се справил и с по-малко.

Тропането по вратата се усилваше. От време на време към ударите се прибавяше звук като от разкъсван метал. Механоботът бе увиснал във въздуха до него като ненужна играчка. Той бръкна в едно от отделенията и извади последните пълнители на пистолета. В началото дори не позна черната касетка, която бе поставил до тях. А след това нещо светна в съзнанието му.

— Ако няма да оставаме, най-добре да тръгваме — подкани го Вербински.

— Да вървим — съгласи се Бика и пхна гранатите в набедрения джоб на скафандъра.

Наоми включи програмата на вратата. Звукът от атаката отслабна, сякаш идваше отдалече, след това шахтата се разтвори под тях. Почти километър свободен полет нагоре до блокиралата кабина и там ги очаква... какво? Ашфорд? Сигурна смърт? Бика вече не знаеше от какво бяга. Или към какво.

Те се оттласнаха един по един и полетяха през вакуума. Вербински, мъжът от охраната, Наоми и космопехотинката, после Бика и Хуарес. Без да го обсъждат се бяха разделили по двойки, като всеки бе избрал някого, с когото преди не е бил на една и съща страна. В замъгленото съзнание на Бика се мярна мисълта, че това е важно по някакъв начин.

— Хуарес? — повика Вербински по радиото и Бика се стресна от гласа му.

— Сър?

— Ако имаш удобна позиция за стрелба, мислиш ли, че можеш да уцелиш визьорите на онези скафандри?

— На вашия може би. За моя ще ми бъде жал.

— Направи каквото ти е по силите — нареди Вербински.

Бика усети, когато противникът си проби път през шлюза. Дори не знаеше какво точно е почувствал. Леко притискане или ударна вълна, едва забележим повей в разредената атмосфера. Той погледна покрай парализираните си крака и видя светлина в дъното на шахтата. Не трябваше да е там. Вероятно имаше поне хиляда обезопасителни

средства, които се задействаха в тоя момент. Поне така се надяваше. Сетне блесна огънче като от изстрел, но куршумът вероятно се бе ударил в стената на шахтата далече преди да стигне до тях.

Хуарес се завъртя и намести пушката между краката си. Лицето му изразяваше невероятно спокойствие. Малко след това от дулото се показва пламъче.

— Уцелих един, Верб — докладва той. И после: — Сержант?

Вербински не отговори. Все още се носеше бавно нагоре, но очите му бяха затворени. Лицето му бе отпуснато, от ноздрите и устата му излизаше пяна. Бика дори не бе разбрал кога е бил улучен.

— Сержант! — извика Хуарес.

— Убит е — поясни Кас.

Останалата част от пътуването им през шахтата бе като кошмарен сън. Бика продължаваше да се рее безпомощно, докато дробовете му се пълнеха с течност. Поне беше спрял да кашля. Не знаеше дали това е добър признак. Точно като доближиха кабината, един точен изстрел от техните преследвачи попадна в гърба на охранителя и го лиши от кислородния запас. Бика гледаше безпомощно как умира, но не чуваше нищо. Отворът, прогорен от Корин в стената на люка, изглеждаше твърде малък, за да се промуши през него, все пак успя да пхне ръка, а Наоми свърши останалото.

Хуарес зае позиция зад кабината и откри огън към преследвачите през отвора. Бика не знаеше колко мунции са му останали, но вероятно и те бяха на привършване. Ако имаше гравитация, вероятно щеше да се прилепи към стената. Вместо това нагласи предавателя си на един канал с Наоми.

— Дай ми пистолета — рече тя, преди да успее да заговори. — Дай ми нещо.

— Продължавай нататък — нареди той. — Трябва да стигнеш горния край на шахтата.

— Но...

— Може би ще успееш да отвориш люка. И да проникнеш на мостика.

— Невъзможно е да достигнеш таблото на шлюза от тази страна.

— Никой не знае какво има на този побъркан кораб — възрази Бика. — Може да има някакво аварийно табло. Не бих се изненадал.

— Това ли е резервният ти план?

— Мисля, че вече сме на петнайсетия резервен план — отвърна Бика. — Както и да е, ти си инженерът. Има толкова много неща, които можеш да направиш. Чух ви, като си приказвахте с Холдън. Може би ще успееш да го видиш отново.

Следеше изражението на лицето ѝ, докато Наоми вземаше решение. Страх, отчаяние, съжаление, спокойствие — в този ред. Впечатляваща жена. Жалко, че не бе имал възможност да я опознае по-добре. Щом е могла да се влюби в Джим Холдън, значи онзи тип не беше толкова лош, колкото го мислеше Бика.

— Благодаря ти — промълви тя, обърна се и се стрелна през шахтата към мостика и нейния възлюбен.

„Колко мило“ — помисли си Бика. Пушката на Хуарес блесна отново и той превключи радиото си на честота, на която да разговаря с двамата космопехотинци.

— Вие също вървете! Насочете се към горния край. Вижте дали няма да успеете да щурмувате мостика.

— Сигурен ли си? — попита Кас с професионално спокоен глас. — Тук имаме добро прикритие. Нататък няма да намерим по-подходящо място.

— Да, напълно сигурен — отвърна Бика.

— Ами ти? — попита Хуарес.

— Аз ще остана тук.

— Добре, братче — рече Хуарес и миг след това двамата с Кас поеха нататък. Бика се поколеба дали да не погледне надолу, за да провери колко се е приближил противникът, но не го направи. Твърде много енергия и ако го гръмнат в този момент... това ще е тъжно. Малката кабина на асансьора беше едноцветна, озарена от светлините на неговия скафандър. Той си пое дълбоко дъх — доколкото му бе възможно. Всъщност не беше никак дълбоко. Извади гранатите от джоба си, по една във всяка ръка, и внимателно ги програмира за най-кратък период на задействане.

Тук е мястото, където ще намери края си. Не че би избрал тъкмо такава, но какво толкова? Може би си заслужаваше да оцелее и да види дали ще успеят да му възстановят гръбнака. Беше виждал хора, прекарвали целия си живот в мъглата на обезболяващи, борейки се с неуспешна регенерация. Преди не си бе помислял за това. А сега нищо не пречеше да го направи.

Не знаеше дали съжалява, че ще умре, по-вярно бе да каже, че вече не му пука. Жалко само, че няма да може да отмъсти за Сам и да разбере дали Па е жива. И дали Ашфорд ще съумее да разруши Пръстена. Неща, които ще се случат и без него, само няма да е техен свидетел. Няма да разбере дали ще може да се намеси в тях.

Ръчният му терминал премигна. Повикване за разговор от Моника Стюарт. Зачуди се за момент какво може да иска от него, после си спомни, че Ашфорд бе спрял барабана. Положението там навярно бе ужасяващо. Той пренасочи повикването към своя скафандър. Нямаше образ, но гласовата връзка беше напълно достатъчна.

— Ей, човече — заговори жената. — Закъсахме я тук. Мисля, че Ана е мъртва. Какво, по дяволите, става при вас? Още колко ще трябва да ви чакаме?

— Всъщност, изгубихме инженерния отсек — отвърна той. Заболя го от новината за Ана, но това бе една от многото загуби. — Почти всички от отряда загинаха. Около петима от нашите са в шахтата, но лошите държат върха и дъното, така че сме обкръжени. Успяхме да освободим ядрото, но решетката все още е вдигната. Това е достатъчно, за да се стреля с лазера. Хората на Ашфорд вероятно са в инженерния и възстановяват щетите, а аз нямам никаква идея как бихме могли да ги спрем.

— О, божичко мили — въздъхна Моника.

— Да, гадна работа.

— И какво... какво ще правим сега?

Лъч светлина прорязва отвора на долния люк. В него, като във вода, танцуваха малки частици прах и блещукащ метал. Той ги наблюдаваше с усмивка на уста. Лъчът означаваше, че лошите са съвсем наблизо, но пък беше нещо красиво, на което да се полюбува. После си спомни, че Моника все още е на линия. Беше го попитала нещо.

— Ами да — заговори той отвлечено. — За онзи план да спрем реактора и да спасим всички ли? Вероятно няма да успеем.

— Не можеш да се откажеш — настоя тя. — Моля те. Сигурно има някакъв начин.

„Не би трябвало да има — помисли си той, но не отговори. Ана мислеше по този начин. И докъде я доведе това? — Но ако има, хора, надявам се да го откриете.“

— Зле ли е положението? — попита той.

— Направо... ужасно. Като катастрофата, само че се повтаря отново и отново.

— Да, предполагам — рече Бика.

— Няма да издържим още дълго така — оплака се Моника. — О, божичко, какво ще правим?

Светлината се усилваше. Ставаше по-ярка. Вече не можеше да различи прашните частици.

— Моника? — повика я Бика. — Виж, съжалявам, но трябва да приключваме. Надявам се да се справите някак. Дръжте се колкото може повече, ясно ли е? И, ей, ако се получи...

— Да?

— Кажи на Фред Джонсън, че ми е длъжник, мамка му.

Той прекъсна връзката и изключи ръчния терминал. Взе по една граната във всяка ръка, поставил пръсти на скобите. Една глава се подаде през отвора и се скри светкавично обратно. След като никой не стреля по нея, главата се подаде отново. Бика ѝ се усмихна и кимна подканящо. Лицевото стъкло се проясни и той видя че отсреща го гледа Казимир. Бика се ухили. Това бе приятна изненада. Последна тръпка преди края.

— Ей — извика му, макар Казимир да не можеше да го чуе. — Подръж тия неща.

Той хвърли двете гранати и се полюбува на изражението, докато бившият му подчинен осъзнаваше какво му мятат.

49.

АНА

Ана дойде в съзнание, докато се носеше сплетена на възел с оператора Окю, две от креслата в помещението и грамаден фикус заедно със саксията. Някой сякаш палеше и хвърляше фойерверки. Друг крещеше. Погледът ѝ бе замъглен и тя премигна няколко пъти, сетне разтърси глава в отчаян опит да я проясни. Което се оказа грешка, защото при движението по гърба ѝ се стрелнаха толкова силни болки, че едва не изгуби отново съзнание.

— Какво става? — извика тя, но вместо това от устата ѝ се чу само едно „бля“.

— Божичко, червенокоске, реших, че са ти видели сметката — отвърна един познат глас. Грубоват, но приятелски. Еймъс. — Гадно ми беше, като си помислих, че не съм си изпълнил обещанието.

Ана отвори отново очи, като този път внимаваше да не мърда глава. Беше увиснала наред с помещението, което доскоро бе изпълнявало ролята на студио. Окю се рееше до нея и кракът ѝ бе пхнат под мишницата на Ана. Тя освободи краката си от двете кресла и избута фикуса настрани от лицето си.

Избухнаха нови фойерверки, истинско стакато. Бяха необходими няколко секунди за замъгления ум на Ана, за да осъзнае, че това са изстрели. Опрян на отсрещната стена, Еймъс тъкмо вадеше празен пълнител от автомата и го заменяше с нов. Действаше бързо и точно, като човек с богат опит. Недалеч от него един от войниците на ООН стреляше по някого. Няколко изстрела в отговор на стрелбата му попаднаха върху прозореца от фибростъкло на задната стена, само на няколко метра от Ана, и го разтрошиха.

— Ако не си мъртва — продължи Еймъс, като се наведе и пусна кратък откос, — най-добре се махни от средата на помещението, преди да са те улучили.

— Окю! — Ана побутна с ръка другата жена. — Събуди се. Трябва да се преместим от тук.

Ръката на Окю се опъна безжизнено, когато я дръпна, и тялото ѝ се завъртя във въздуха. Ана видя, че главата ѝ е наклонена под неестествен ъгъл към раменете, лицето ѝ е отпуснато, а очите гледат немиждащо. Тя се дръпна неволно и отново усети остри бодежи в гърба. Извика, бутна тялото на Окю с крака и полетя в противоположната посока. Удари се в стената, хвана се за един монитор и се задържа за него. Болката във врата и главата ѝ бе като постоянно, мъчително пулсиране.

Стрелбата не спираше. Еймъс и малката му група от верни войници стреляха през всички отвори, някои от които бяха пробити предварително и оформени като амбразури.

Противниковата атака бе в апогея си. Ашфорд бе пратил хора, за да ги спрат на всяка цена. Спомените на Ана се връщаха като приливна вълна. Ужасният, пронизителен звук, след който тялото ѝ бе запокитено към стената.

Ашфорд вероятно бе изключил барабана, за да ги спре, а после войниците му нахлуха, за да ги довършат. Но ако Окю бе загинала при сблъсъка, със сигурност на борда имаше стотици жертви като нея. Ашфорд бе готов да ги избие всичките, за да си разчисти пътя. Ана усети нарастващ гняв и се зарадва, че никой не бе помислил да ѝ даде оръжие.

— Все още ли излъчваме? — изкрещя на Еймъс, за да надвика оглушителните изстрели.

— Не знам, червенокоске. Моника е в кабината.

Ана се изправи до стената и се оттласна леко към вратата на кабината, която зееше отворена. Моника се поклащаше вътре, превита над апаратурата. Пространството бе твърде тясно, за да побере и двете, затова Ана се подаде през вратата и попита:

— Още ли сме в ефир? Може ли да продължим предаването?

Моника се разсмя мрачно, но не се обърна.

— Мислех, че си мъртва.

— Не, но Окю е убита. Струва ми се, че ѝ е строшен вратът. Мога да поема камерата, ако имаш нужда от помощ. Къде е Клип?

— Клип помагаше на Еймъс, но го простреляха в бедрото. Опитва се да спре кръвта в съседния кабинет. Тили е с него.

Ана се промуши в тясната кабина и постави ръка на рамото на Моника.

— Трябва да излезем в ефир. Не бива да прекратяваме предаването. Кажи ми какво да правя.

Моника се разсмя отново, но после се обърна и плесна Ана през ръката.

— Какво си мислиш, че става тук? Хората на Ашфорд се опитват да пробият отбраната и да ни застрелят. Бика и неговия отряд са изгубили инженерния отсек и Хуарес смята, че Бика също е убит. Кой знае още колко хора...

Ана опря крака на дръжката на вратата, сграбчи Моника за раменете и я блъсна в стената.

— Питам, работи ли радиопредавателната апаратура? — Беше изненадана колко спокоен е гласът ѝ.

— Имаше известни катаклизми, но...

— Питам те... дали... работи... апаратурата...

— Да — отвърна Моника и гласът ѝ прозвуча като изплашен вик.

— Прехвърли ме на канала, който използват нашите горе, и ми дай микрофона. — Ана пусна раменете на Моника. Тя веднага се зае да изпълнява заръчаното и само от време на време я поглеждаше изплашено. „Брей, станала съм страшна“ — помисли си Ана. Странно, но тази мисъл не ѝ се стори неприятна. Пък и времената бяха такива.

— Мамка му! — изруга Еймъс от съседното помещение. Когато Ана вдигна глава, тя видя младия марсиански офицер да се поклаща в средата на стаята след облак от червени мехурчета. Приятелят му Крис се оттласна от стената, улови го за крака и го дръпна встрани.

— Нямаме много време — обърна се Ана към Моника. — Действай по-бързо!

В отговор Моника ѝ подаде микрофона и слушалките.

— Ало? Говори Ана Воловодова от Радио „Свободна бавна зона“. Има ли някой останал на този канал?

Някой отговори, но беше невъзможно да чуе думите заради шума от стрелбата. Ана увеличи звука докрай и помоли:

— Повторете, ако обичате.

— Тук сме — чу гласа на Джим Холдън, който прокълтя в слушалките.

— Колко останахте и какво е положението?

— Ами... — Холдън млъкна и в продължение на няколко секунди се чуваше сумтене. — Сврели сме се в асансьорната шахта на

левия борд, точно пред люка на мостика. Тук сме трима. Бика и останалите космопехотинци отбиват контраатака по-надолу в шахтата. Нямам представа какво става там. Няма някъде да отстъпваме, така че ако някой не реши да отвори люка, не разполагаме с кой знае какви шансове.

Последната част от изречението почти бе заглушена от нов залп откъм входа на студиото. Еймъс и хората му бяха притиснати в прикритията си. Екотът на изстрелите и звукът на удрящи се в метал куршуми бе оглушителен. Когато огънят отслабна, двама мъже с униформи на охранители от „Бегемот“ прекосиха помещението, като обсипваха околното пространство с автоматични откоси. Двама от хората на Еймъс бяха улучени и из въздуха се разлетяха нови червеникави сфери. Еймъс сграбчи втория мъж за ръката, завъртя го във въздуха и го тласна към първия. Те се запремятаха през помещението, оплетени един в друг, а Еймъс пусна един дълъг откос по тях. Въздухът се изпълни с толкова много червени топчета с различни размери, че вече беше трудно да се вижда. Хората на Еймъс също откриха стрелба и противникът, изглежда, реши да отстъпи, защото повече никой не се показва пред вратата.

— Има ли нещо, с което да помогнем? — извика Ана на Холдън.

— Доколкото чувам, и вие сте затънали в същите лайна като нас — отвърна Холдън. Гласът му звучеше уморено. И тъжно. — Ако не сте съвсем близо до пултовете на мостика, най-добре да се концентрирате върху текущите си проблеми.

Нови изстрели отекнаха откъм вратата, но бяха безпорядъчни. Еймъс бе успял да отбие главната атака и сега нападателите опитваха със случайна стрелба. Моника не сваляше поглед от нея, вероятно очакваше следващата заповед. По някакъв начин Ана бе заела командната позиция.

— Говори Ана Воловодова от студиото на Радио „Свободна бавна зона“. До всички на „Бегемот“, които все още ни слушат. Не успяхме да задържим инженерния отсек, така че планът ни да изключим реактора и да се върнем у дома се провали. Имаме хора, обкръжени в асансьорната шахта, те също не могат да се доберат до мостика. Така че, моля ви, ако някой ни чува и може да помогне, имаме нужда от вас. Хора умират буквално на прага на домовете ви. Хора от Земята, Марс и Пояса се нуждаят от помощта ви. Ако капитанът

направи каквото е замислил, ако стреля с лазер по Пръстена, всички у дома също ще загинат. Моля ви, ако ни чувате, помогнете ни.

Тя млъкна и Моника свали камерата.

— Мислиш ли, че ще се получи? — попита репортерката.

Ана се готвеше да поклати отрицателно глава, когато комуникационното табло на стената избръмча.

— Откъде го знаете? — попита млад женски глас. Тъжен. Клариса. — Казахте, че ако атакуваме Пръстена, ще унищожим Земята. Откъде сте сигурни?

— Клариса — рече Ана. — Къде си?

— Тук съм, на мостика. В охранителната станция. Гледах предаването ти.

— Можеш ли да отвориш вратата и да пуснеш хората вътре?

— Да.

— Ще го направиш ли?

— Откъде си сигурна в това, което каза? — повтори въпроса си Клариса.

„Човек, когото повечето смятат за подбудител на две войни, обхванали Слънчевата система, е получил тази информация от създаден от протомолекулата призрак, когото никой друг не може да види.“ Не особено убедителен аргумент.

— Джеймс Холдън го е научил, докато е бил на станцията.

— Значи *той* ти каза, че ще се случи? — уточни Клариса и в тона ѝ се промъкна съмнение.

— Да.

— Как може да си сигурна тогава?

— Не съм, Клари — отвърна Ана, прибегвайки до името, което използваше Тили. — Не зная. Но Холдън е сигурен в това, а последствията, ако не успеем, изглеждат ужасяващи. Ето защо го приемам на доверие.

Последва дълга тишина. Сетне се чу мъжки глас:

— Клариса, с кого говориш там?

Трябваше да изминат няколко секунди, преди Ана да познае Хектор Кортес. Знаеше, че е на мостика с Ашфорд, но някак си още не бе привикнала с мисълта, че той е на страната на хората, които бяха убили Бика. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да не се нахвърли върху него с проклетия.

— Ана иска да отвори въздушния шлюз на асансьора и да пусна хора от другата страна на мостика. Исква да им помогна, за да не позволят на Ашфорд да разруши Пръстена. Казва, че ако не го направим, ще загинат всички на Земята.

— Не я слушай — отвърна Кортес. — Тя просто е изплашена.

— Изплашена ли? — извика Ана. — Хектор, чуваш ли тези звуци? Това е стрелба. Докато си говорим, край нас летят куршуми. Вие сте на сигурно място на мостика и възнамерявате да унищожите нещо, което не разбирате, докато аз рискувам да бъда застреляна. Как да не се страхувам?

— Страхуваш се да направиш необходимите жертви, за да опазиш хората, които останаха от другата страна. Мислиш само за себе си — обвини я той. Ана чу звука от затръшване на врата. Някой бе затворил, за да не се чува разговорът. Ако беше Клариса, това би било добър знак.

— Клариса — повика я Ана, като се опитваше да звучи спокойно въпреки стрелбата зад нея. — Клари, хората от другата страна на шлюза ще бъдат избити, ако не го отвориш. Те са в капан там. Тези, които ги преследват, ще ги убият.

— Не сменяй темата — сопна се Кортес.

— Отвън са Наоми и Холдън — продължи Ана, без да му обръща внимание. — И Бика. Ашфорд ще нареди да ги разстрелят.

— Нямаше да са изложени на опасност, ако не бяха се вдигнали срещу законната управа на кораба и Ашфорд — провикна се Кортес.

— Това са трима души, които веднъж вече ти дадоха втори шанс — упорстваше Ана. — Бика предпочете да те спаси от отмъщението на ООН, макар да нямаше причини да го прави. Когато я помолих, Наоми ти прости, макар че едва не я уби. Холдън се съгласи да не ти причинява нищо лошо въпреки многото провокации от твоя страна.

— Тези хора са престъпници! — изкрещя неистово Кортес.

— Това са хора, които прощават, които се опитват да помогнат на други. Хора, които рискуваха живота си, за да спасят непознати. Но сега са от другата страна на вратата и са обречени. Не е необходимо да го приемаш на доверие, защото това е факт. Случва се в този момент.

Ана млъкна, ослушвайки се за каквото и да било потвърждение, че Клариса я чува. Но нямаше. Дори Кортес бе замлъкнал. Чувахе се само тихо свистене и слаб пукот.

— Това са хората, на които те моля да помогнеш — продължи тя. — А човекът, когото искам да предадеш, убива невинни само защото е уверен в правотата си. Забрави Земята и Пръстена, забрави всичко, в което не вярваш. Задай си този въпрос: ще позволиш ли на Ашфорд да убие Холдън и Наоми? Задай си този простичък въпрос, Клари. Ще ги оставиш ли да умрат? И какъв избор направиха те, когато им бе зададен същият въпрос?

Ана знаеше, че започва да говори несвързано. Знаеше, че се повтаря. Но точно сега не биваше да млъква. Не беше свикнала да убеждава хора, без да вижда лицата им и да преценява ефекта от думите си. Опитваше се да запълни пустото пространство с още думи.

— На мен също не ми харесва идеята да бъдат убити — обади се Кортес. Звучеше тъжно, но неотстъпчиво. — Но има някои неща, които трябва да бъдат жертвани. Да жертваш нерядко значи да изпълниш свято дело.

— Сериозно? — едва не се разсмя Ана. — Точно сега ли ще се упражняваме по риторика?

— Човечеството не е готово за това, срещу което се изправихме — продължи Кортес.

— Не ти ще го решаваш, Ханк. — Ана насочи пръст към радиото сякаш там стоеше опонентът ѝ. — Помисли си за хората, които убиваш. Виж с кого си избрал да работиш и ми кажи на чия страна е съвестта ти.

— Аргументи по асоциация? — отвърна с въпрос Кортес. — Сериозно? Ние хората сме грешни същества, но имаме силата и волята да направим това, което трябва, дори пред лицето на моралното наказание. Това ни прави морални същества. И точно ти, от всички на този свят...

Отсреща като че ли отново настъпи тишина.

— Клариса? — повика Ана. Но когато Кортес заговори отново, не се обръщаше към нея.

— Клариса, какво правиш?

Отговорът ѝ прозвуча спокойно, почти сънливо.

— Отворих вратите.

50. ХОЛДЪН

Наоми бе откачила капака на сервизната шахта непосредствено до въздушния шлюз на мостика. Тя пропълзя вътре докдето можеше и сега се виждаха само коремът и краката ѝ. Холдън застопори магнитните си подметки до външния люк на шлюза и зачака инструкции. От време на време тя го караше да се опитва да отвори люка, но всички опити досега се проваляха. Корин се поклащаше до него и оглеждаше шахтата през визоскопа на своето оръжие. Преди няколко минути забеляза редки проблясъци, последвани от вибрации на преградите и подпорите. Нещо ужасно и доста разтърсващо се бе случило там.

След като за втори път през този ден трябваше да отбранява последната си позиция, Холдън бе започнал да гледа на всичко това с известно забавление. Колкото до местата, на които да умреш, малката платформа между шахтата на асансьора и въздушния шлюз бе не по-лоша от всяко друго. Всъщност това беше ниша в стената с дълбочина десетина стъпки. Подът, таванът и подпорите бяха от същата керамична стомана, от която и външната обшивка на кораба. Задната стена бе вратата на въздушния шлюз. Отпред имаше празно пространство, където би трябвало да е кабината. Така че, когато хората на Ашфорд нападнат отдолу, подът на нишата щеше да е последното им прикритие.

Наоми се намести леко и изрита с крак. Холдън чуваше пъшкането ѝ по радиото, докато тя се опитваше да достигне нещо малко извън обсега ѝ.

— Пипнах те — обяви триумфиращо тя. — Добре, опитай сега!

Холдън натисна копчето на външния люк. Никаква реакция.

— Опитал ли? — извика Наоми.

Той натисна копчето още два пъти.

— Аха. Нищо.

— По дяволите. Можех да се закълна...

Корин се премести така, че да го погледне насмешливо, но не каза нищо.

Истината бе, че Холдън бе изчерпал емоционалния си заряд. Беше се случило някъде назад, при асансьора, когато се опитваше да спечели малко време на Наоми. После — след като нападателите избраха нов път — Наоми бе изложена на огън, което всъщност бе дори още по-лошо. А след това тя се показва, за да заяви, че Бика я е пратил напред да отвори вратата, докато той удържа преследвачите.

Всеки един от внимателно обмислените им планове се бе провалил с трясък и на всяка крачка бяха дали свидни жертви. А сега се намираха на поредната последна позиция — със заключена врата от едната страна и настъпващ противник от другата. Би трябвало да е ужасно, но в този момент Холдън чувстваше лека сънливост.

— Опитай сега — нареди Наоми. Холдън натисна копчето, без да го поглежда.

— Нищо.

— Може би... — тя се намести и отново изрита с крака.

— Двама идват — обади се напрегнато по радиото Корин. Никога досега не бе чувал гласа ѝ на живо. Зачуди се дали ще го познае, ако се случи. Той се приближи до ръба на платформата и погледна надолу. Заради магнитните обувки имаше усещането, че отново има „горе“ и „долу“.

Холдън повдигна визоскопа към лицевото стъкло и видя, че двама марсиански космопехотинци се носят нагоре по шахтата, толкова бързо, колкото им позволяваха скафандрите за работа в разрежена атмосфера. Не можеше да ги познае оттук, но Бика не беше с тях.

— Опитай сега — рече Наоми.

— Зает съм — отвърна Холдън, докато оглеждаше пространството зад марсианците за преследвачи. Засега нямаше такива.

Наоми се измъкна от тесния отвор и се приближи до него, за да види какво става. Космопехотинците летяха нагоре към тях с нарастваща бързина, когато се изравниха с платформата, те завъртяха тела и се блъснаха с крака в тавана, за да променят посоката на полета. Сетне магнитните им подметки щракнаха до тези на Холдън.

Едва сега Холдън успя да различи лицата им зад предпазните стъкла — бяха снайперистът Хуарес и мургавата жена, чието име непрестанно забравяше.

— Изгубихме позицията — съобщи Хуарес. Държеше в едната си ръка дългоцевната пушка, а в другата стискаше нов пълнител. Той зареди оръжието и добави: — Последен.

Жената прегледа колана си и рече:

— Аз имам още три.

— Докладвайте — нареди Холдън с авторитетен глас на командващ, без да бе имал намерение да прозвучи така. Някога беше лейтенант от флота. Хуарес неволно се изпъна. Военната подготовка си казваше своето.

— Уцелих един противник в главата, предполагам, че успяхме да неутрализираме още един с последните си експлозиви. Нямаме информация за другите двама. Може да са ранени или убити при взрива, но не бива да разчитаме на това.

— Бика? — попита Корин.

— Експлозивите бяха у него. Той уби втория.

— Бика — повтори сподавено Корин. Холдън беше изненадан, че очите ѝ са насълзени. — *Трябва да го измъкнем.*

— Невъзможно — възрази Хуарес. — Кабината е последната ни преграда. Той е затворен вътре. Всякакви опити да измъкнем тялото му ще доведат до отслабване на сегашната позиция.

— Майната ти — сопна се Корин и пристъпи към него, свила юмруци. — Няма да го изоставим...

Преди да направи още една крачка, Холдън я улови за ремъците и я дръпна от пода, после я завъртя и я блъсна в близката преграда. Чу в говорителите на скафандъра как въздухът излиза рязко от гърдите ѝ.

— По-късно ще скърбим — рече той, без да я пуска. — Когато всичко приключи. Тогава ще ги оплачем до един.

Тя го улови за китките и за един кратък и напрегнат миг Холдън си мислеше, че ще започне да се бори с него. Дори взе да се чуди дали би могъл да се справи с нея в условия на почти пълна безтегловност. Но тя само дръпна ръцете му от ремъците и се оттласна надолу към пода.

— Разбрано, сър — произнесе сподавено.

— Връщай се на поста — добави Холдън, но гласът му бе поомекнал.

Тя приближи ръба на платформата. Хуарес я наблюдаваше мълчаливо. След като изчака няколко секунди от уважение, той попита:

— Някакви планове, сър?

— Наоми се опитва да отвори вратата, но без успех. Взривяването на кабината може би ни е спечелило две минути, но и това няма да е достатъчно.

— Ще се опитаме да ги увеличим — промърмори с лека усмивка Хуарес. — Значи, това е последната ни защитна позиция. Имаме добро прикритие и отлична зона за обстрел. Ако извадя късмет, мога да ударя още някого в главата. Кас, защо не заемеш десния ъгъл, Корин ще остане вляво, а аз ще се разположа в центъра. Холдън ще е в тила и ще помага този, на който му стане напечено.

Той млъкна и погледна към Холдън.

— Ако сте съгласен, сър.

— Съгласен — потвърди Холдън. — Нещо повече, за момента ти преотстъпвам тактическото командване на позицията. Ще се опитам да помогна на Наоми с вратата. Викайте, ако сте го закъсали.

Хуарес изключи за момент магнитните подметки, завъртя се и ги залепи за тавана. Изпъна се, насочил дългата си пушка надолу в шахтата. От мястото на Холдън приличаше на увиснал от тавана и доста добре въоръжен прилеп.

— Движение — съобщи космопехотинецът незабавно.

— По дяволите! — изруга жената на име Кас. — Доста бързо са преминали барикадата.

— Изглежда, още не са я преминали, но стената се издува като от удари отвътре.

— Имам една идея — обади се Наоми от другия край на платформата. Тя приближи ръба и се оттласна към отсрещния край на шахтата.

— Къде отиваш? — извика Холдън.

— Капакът — обясни тя лаконично и отвори сервизния капак на отсрещната стена. Беше достатъчно голям, за да се шмугне вътре. Холдън не смяташе, че там може да има нещо, което да им помогне да отворят шлюза, но сега вече не беше важно. Наоми бе напълно скрита

в тунела. Хората на Ашфорд вероятно нямаше да се сетят да проверят там.

— Ето ги, идват — обади се Хуарес, долепил шлема на скафандъра до визоскопа. — Двама са. — От дулото му бликна огън. — Дявол го взел, не уцелих.

Още два изстрела. Кас също откри стрелба с автомата, като се прицелваше внимателно преди всеки изстрел. Лошите бяха на по-малко от километър от тях. Холдън не вярваше, че би могъл да улучи неподвижна цел от подобно разстояние, камо ли движещи се нападатели. Но след като бе прекарал известно време в компанията на двамата космопехотинци, той знаеше, че щом се прицелват и стрелят, вероятно знаят защо. Не беше време да спори с тях.

— Осемстотин метра — съобщи Хуарес с напрегнат глас. — Седемстотин и петдесет. — Той стреля отново.

Кас изстреля последните патрони и замени пълнителя с отиграно движение. Оставаше й още един пълнител. Холдън извади три пълнителя от своя патрондаш и ги пусна да се поклащат във въздуха до левия й лакът. Тя кимна в знак на благодарност, без да спира стрелбата. Хуарес стреля още два пъти, сетне обяви:

— Аз приключих.

Той продължи да наблюдава през визоскопа и съобщаваше дистанцията на Кас. Когато противникът се приближи на петстотин метра, Кас започна отново да стреля.

Всичко това бе много смело, мислеше си Холдън. Никой от тях не бе от хората, които се предават, независимо от шансовете. Но въпреки това си оставаше донякъде безсмислено. Хуарес бе единственият с оръжие, способно да заплаши противника в техните свръхмодерни бойни скафандри, а мунициите му бяха свършили и бе ударил само един. Така че сега засипваха враговете си с куршуми, без да разчитат, че с това ще постигнат нещо. В края на краищата Ашфорд щеше да спечели. Ако не беше емоционално изчерпан, Холдън вероятно щеше да се ядоса при тази мисъл.

Светлините на шахтата блеснаха отново, окъпвайки ги в бяла светлина. Двама войници, облечени с откраднатите бойни скафандри, се носеха нагоре към тях. Преди да разбере защо осветлението се е възстановило, Холдън усети сътресение през обувките си. Голям участък от стената на асансьорната шахта се отмести встрани.

Резервният асансьор плавно изпълзя в шахтата, движен от хидравлични ръце, след това се намести върху магнитните релси. Върху таблото за управление заблещукаха лампички, докато програмата завършваше цикъла за подготовка. След това върху таблото светна три пъти ярка червена светлина и резервната кабина се стрелна надолу по релсите.

— Брей — възкликна Хуарес.

Сблъсъкът от срещата на резервния асансьор с основния накара стените и подът да се разтресат достатъчно силно, че шлемът на Холдън да зазвъни като камбана.

— Хм — бе краткият коментар на Кас.

Корин се наведе над ръба на платформата, погледна надолу и извика във вакуума:

— Майната ви!

Две секунди по-късно главата на Наоми се подаде от тунела отсреща. Тя ги погледна и помахаша.

— Получи ли се?

— Мисля, че да — отвърна Холдън. Той установи с изненада, че не е толкова изчерпан, след като чувства облекчение.

— Бойните скафандри имат доста здрава броня — посочи Хуарес. — Така че може и да оцелеят. Но при подобна скорост всичко, което се съдържа вътре, ще стане на желе.

Наоми се оттласна, прекоси шахтата и се върна на тяхната платформа.

— Не ме бива с оръжията — призна тя.

— Сигурно — каза Хуарес и размаха ръце. — Продължавай с твоята работа. Ако ти пречим, просто ни кажи.

— Това не реши проблема ни с вратата — добави все така извинително Наоми.

Тъй като нямаше как да я целуне през скафандъра, Холдън протегна ръце и я прегърна.

— Щастлив съм, че успя да решиш проблема с ония двама „разкъсвачи“, които идваха отдолу.

Корин, която се бе обърнала към шлюза, когато Наоми го спомена, рече „Сезам, отвори се“ и външният люк се плъзна встрани.

— Майчице мила! — възкликна Холдън. — С магия ли я отвори тази врата?

— Зелената лампичка премигваше, че е деблокиран — отвърна Корин.

— Ти ли го направи? — обърна се Холдън към Наоми.

— Не.

— Тогава трябва да сме внимателни — предупреди Холдън, подаде оръжието и последния пълнител на марсианеца, после извади пистолета си. — Хуарес, когато вътрешната врата се отвори, разчитам на теб.

Кас кимна и Наоми натисна втория бутон. Люкът се затвори и изминаха две напрегнати минути, през които налягането се изравняваше. Всички освен Наоми бяха насочили оръжия към вътрешната врата, когато тя се отмести.

От другата страна нямаше нищо, освен къс коридор, който завършваше при следващия асансьор, и втори коридор, извиващ наляво.

— Този води към мостика — поясни Корин. — Дълъг е пет метра и широк метър и половина. Има люк, но той се затваря и заключва само в аварийни ситуации на разхерметизиране. Или ако някой на станцията преодолее защитите на програмата.

— Тогава това ще е първата ни цел — заяви Холдън. — Кас, когато влезем, ти ще поемеш надясно и ще установиш контрол над охранителната станция. Хуарес, ти поемаш наляво и отвлечаш огъня от Кас. Ние с Корин се хвърляме напред и се опитваме да докопаме Ашфорд. Ако успеем да опрем пистолет в главата му, мисля, че всичко ще приключи бързо. Наоми, ти оставаш тук. Бъди готова да влезеш, ако те повикаме. За теб остава поемането на контрола над кораба.

— Доста шибан план, капитане — рече Хуарес с усмивка.

— Имаш ли по-добър?

— Не, така че да се захващаме. — Хуарес опря приклада на рамото си и запристъпва по коридора с ритмични движения на магнитните обувки. Кас го последва, опряла протегнатата ръка на гърба му. Холдън беше трети, а Корин — най-отзад. Наоми остана да чака при вратата на асансьора, стиснала нервно инструмента.

Когато стигнаха разклонението, Хуарес даде знак да спрат, след това подаде глава иззад ъгъла. Отдръпна се и съобщи:

— Изглежда чисто до самия вход на мостика. Сега трябва да сме бързи. И да не се спираме пред нищо. Тук само агресивност може да

спечели.

След като всички потвърдиха с кимване, той преброи до три и извика:

— Давай, давай, давай!

Свиха зад ъгъла и Хуарес пое с тяло първия изстрел.

Беше толкова неочаквано, че Кас се дръпна и блъсна Холдън. Хуарес извика от болка и се метна назад към коридора. В стената пред него продължиха да се забиват куршуми. След дългата тишина във вакуума на шахтата шумът от изстрелите и рикошетите бе почти непоносим. Оглушителен.

Кас и Холдън уловиха Хуарес за ръцете и го дръпнаха зад ъгъла. Кас прикриваше разклонението, а Холдън прегледа ранения. Беше улучен в хълбока, предмишницата и крака. Нито една от раните не изглеждаше смъртоносна, но взети заедно щяха да доведат до скорошна тежка кръвозагуба. Холдън го издърпа назад по коридора към шлюза. Посочи шкафчето за спешна помощ, Наоми погледна натам и кимна.

— Направи, каквото можеш — помоли той и се върна в коридора при Кас.

Когато постави ръка на рамото ѝ, за да ѝ съобщи, че е тук, тя подхвърли:

— Ако се съди по плътността на стрелбата, там има между десет и дванайсет войници. Повечето с автомати и пистолети. Една едрокалибрена пушка. Да излезем в коридора ще е истинско самоубийство. Няма начин да се мине оттук.

— Маmicата му! — изруга отчаяно Холдън. Вселената бе почакала, докато стигне на ръба на провала, сетне му бе подхвърлила късче надежда, за да му я отнеме сега отново.

— Нов план? — попита Корин.

— Засега ще отвърщаме на стрелбата — рече той, подаде се леко иззад ъгъла и пусна три бързи изстрела. Дръпна се миг преди в преградата над него да се забият няколко куршума. Когато отсрещната канонада поутихна, Кас се хвърли през незащитеното пространство към отсрещната страна. Рискована маневра, но успя да я осъществи, без да я уцелят, и откри огън от новата си позиция. Стрелбата се измести към нея и Корин се показва иззад ъгъла, за да отправи няколко изстрела.

Преди да успее да се дръпне, през ръкава на лекия ѝ скафандър преминаха два куршума и във въздуха се разлетяха късчета от бяла подплата и изолиращ гел.

— Не съм ранена — извика тя и Кас се наведе напред и откри огън, за да накара противника да се скрие.

Холдън погледна назад по коридора. Наоми измъкваше Хуарес от скафандъра и същевременно покриваше с леплив спрей раните.

Нов залп накара Кас и Корин да се приберат в укрытията. Когато се възцари кратка тишина, Холдън се подаде и стреля няколко пъти.

Това правеха хора като тях, дори когато нямаха шансове.

51.

КЛАРИСА

— Какво, по дяволите, си направила? — изрева Ашфорд. Лицето му бе подуто и зачервено. Гневът бликаше от устните му като слюнка от лаещо куче. Клариса знаеше, че би трябвало да изпитва страх. Да почувства нещо. Но само повдигна рамене, както правеше, когато беше на четиринайсет, и повтори:

— Отворих вратите.

В дъното на коридора се показва човешка глава и хората на Ашфорд откриха огън, но тя вече се бе прибрала.

— Преброих петима в коридора — докладва един от мъжете. Гледаше към монитора на охранителната камера. — Три жени и двама мъже. Една от тях е Корин. Мисля, че и Джим Холдън е там.

Ашфорд поклати глава. На лицето му бе изписано отвращение.

— Защо, мамка му, ги пусна да влязат? — продължи той със смразяващ глас.

— Но не ги убих — заяви Клариса. — Сега и на теб няма да ти се наложи.

— Тя беше объркана — заговори Кортес и застана между двамата. Закри я с тялото си. — Изглежда, не е разбрала какво става. Капитане, това не е опит за предателство. Момичето просто...

— Някой да я застреля — прекъсна го безцеремонно Ашфорд.

— Не! — извика Кортес. Викът бе отчаян сякаш се готвеха да застрелят него.

Един от охранителите се обърна. Дулото на оръжието му изглеждаше огромно, но когато проехтяха, изстрелите не идваха от него. Една фигура — мъжка или женска, не може да различи — се подаде за миг в дъното на коридора и отекна бърз откос. Забравена, Клариса се оттласна назад през вратата на охранителната служба. Кортес я последва, притиснал главата си с ръце, сякаш така можеше да спре куршумите. Той я обгърна през раменете, за да я успокои, но тя само го избута към пода и на свой ред отлетя към тавана.

— Уф — изпухтя Кортес. — Ще ми се да не го беше правила.

Ана продължаваше да говори от екрана. Радио „Свободна бавна зона“ не беше замлъкнало. На мостика отекнаха нови изстрели.

— Избийте ги всички! — разнесе се гласът на Ашфорд — Всичките до един! — Но доколкото Клариса можеше да прецени от мястото си, войниците не бяха щурмували коридора. Нямаше нужда. Рано или късно на Наоми, Холдън и който още бе с тях щяха да им свършат куршумите и тогава те щяха да умрат. Или щеше да се случи някое чудо и Холдън да избие Ашфорд и хората му. И в двата случая нямаше да последва нищо добро за нея. И това бе хубаво. Точно за това бе дошла тук.

Освен...

— Чу ли какво каза? Чу ли какво каза Ана?

— Ана Воловодова греши сериозно в преценката си — отвърна Кортес. — Изобщо не биваше да я допускам на тази мисия. Трябваше вместо нея да повикам Мохамед ал Муби.

— Но чу ли я какво каза?

— За какво говориш, дете?

— Каза, че ако атакуваме Пръстена, той ще предприеме ответни действия спрямо хората от другата страна. Срещу всички.

— Няма как да го знае — възрази Кортес. — Това е от онези неща, които противникът говори, когато иска да те заблуди.

— Не тя е стигнала до това заключение — рече Клариса. — Холдън ѝ го е казал.

— Същият този Джеймс Холдън, който с приказките си предизвика война?

Клариса кимна. Беше започнал поне една война. Беше унищожил „Протоген“ и с това бе стартирал поредицата от събития, довели до срина на „Мао-Квик“ и падението на баща ѝ. Той бе виновен за всичко това.

Но.

— Той не лъже. Не излъга и за нещата, които станаха преди. Никога не е лъгал.

Кортес отвори уста да отвърне, на лицето му вече бе изписана презрителна усмивка. Преди да успее, отново избухна стрелба. Кортес се дръпна изплашено. Въздухът се изпълни с миризмата на изгорял барут. Тя усети как рециклаторите преминават на по-високи обороти.

Вероятно никой освен нея на мостика не знаеше какво означава това. За тях то бе само леко усилване на бръмченето. Ако изобщо го забелязваха.

Кортес прокара пръсти през косата си.

— Не се намесвай повече — предупреди я той. — Когато всичко свърши, аз ще говоря с Ашфорд. Ще му обясня, че не си искала да действаш срещу него. Че е било грешка. Той ще ти прости.

Клариса наведе глава. Беше объркана, гладна и изплашена от стрелбата. Джим Холдън бе отвън в коридора. Човекът, когото бе дошла да опозори и убие, а сега не искаше той да умре. Бе само на крачка от спасяването на баща ѝ на Земята. Беше убила Рен и вече нямаше как да го поправи. Дори ако умре за него.

Трябваше да е сигурна. Беше дала толкова много от себе си. Беше дала *всичко* и сега се чувстваше изпразнена. Парите, времето и всички онези хора, които би могла да бъде, ако не се бе прекланяла пред олтара на семейството, бяха изгубени безвъзвратно. Сега бе предложила в жертва живота си, само че след като разговаря с Ана, не беше сигурна дали и това няма да е напразна саможертва.

Объркването и отчаянието ѝ бяха като набиращи сила гласове и когато гневът и самосъжалението достигнаха своя предел, тя чу собствения си глас да се провиква:

— Кой е Ашфорд, че да ми прощава за каквото и да било?

Кортес се ококори сякаш я виждаше за пръв път.

— И като стана дума — продължи тя, — кой, по дяволите, си *ти*!

Обърна се и се оттласна леко от рамката на вратата, оставяйки Кортес зад себе си. Ашфорд и хората му бяха въоръжени, всички очакваха следващия рунд от престрелката. Ашфорд се бе прикрил зад главния пулт за управление, протегнал ръка със стиснат пистолет.

— Руис! — извика той пресипнало. Тя усети напрежението в гласа му. — Готови ли сме за стрелба? Кажи ми, че сме готови!

Гласът на жената бе изплашен вик:

— Готови сме, сър. Мрежата е включена. Всички диагностични програми светят в зелено. Този път ще се получи. Моля ви, не ме убивайте. *Моля ви*.

Това беше, значи. Нещо изщрака в главата ѝ и тя вече знаеше как да поправи станалото.

Опря език в небцето и натисна, като го завъртя два пъти срещу часовниковата стрелка. Допълнителните жлези в тялото ѝ се пробудиха почти с подскок, сякаш едва бяха дочакали този момент, и за миг светът се озари в бяла светлина. Помисли си, че може би е извикала от прилива на хормони, но когато се съвзе, никой не я поглеждаше. Всички бяха насочили оръжия към коридора. В очакване да видят какво ще предприеме Джим Холдън. Всички, с изключение на Ашфорд. Той бе оставил пистолета да се рее във въздуха, докато въвеждаше командите за стрелба с лазера. Значи с толкова време разполагаше. Но не беше достатъчно. Дори натъпкана с хормони, тя не можеше да направи необходимото, преди Ашфорд да стреля с лазера.

Затова той се превърна в първата цел.

Тя опря с два крака рамката на вратата и се оттласна през мостика. Въздухът ѝ се струваше гъст и неподатлив като сироп. Една жена се подаде иззад укритието си и стреля по Ашфорд, но хората му отвърнаха на стрелбата и помещението се изпълни с дим от дулата им. Не виждаше куршумите, но траекториите, които описваха във въздуха, се задържаха за частица от секундата. Тунели от нищо в нищо. Тя сви колене към гърдите. Почти бе достигнала Ашфорд. Пръстът му се плъзгаше надолу, готов да докосне контролния екран и вероятно да стреля с комуникационния лазер. Тя изрита с крака колкото имаше сила.

Мускулите я боляха от неистовото усилие, но това също ѝ носеше радост. Прицелът ѝ бе почти перфектен. Не улучи Ашфорд в средата на тялото, а в раменете и главата. Почувства сътресението от сблъсъка и усети как челюстите ѝ изтракват. Той се отмести от пулта и полетя назад с ококорени от изненада очи. Нови изстрели отекнаха в помещението. Тя се завъртя във въздуха и сви ръце, за да придаде допълнително ускорение на движението си.

Една от жените в коридора се наведе напред и пусна няколко откоса вътре в помещението. Всичко ставаше като на забавен каданс. Един от охранителите отхвърча, ударен в гърдите, дулото на жената отвън продължаваше да бълва огън. Кръвта вече шуртеше на едри мехури от раната на охранителя, разтваряйки се над него подобно на розово цвете. Същото щеше да стане и с нея, тя знаеше. Химикалите, които плуваха в кръвта ѝ и озаряваха мислите ѝ като светкавица, нямаше да я спасят от куршумите. Не можеше да ги избегне, ако се

озове на пътя им. Можеше само да се надява, че няма да се случи, преди да направи това, което трябва да бъде направено.

Капакът на пулта бе отворен, разголвайки вътрешността на кораба. Тя се хвана внимателно за ръба и забави движението. По пръстите ѝ, там, където я бе порязал металният ръб, се стичаше кръв. Не усети болка. Само топлина върху кожата. Послание за тялото ѝ, което не можеше да пренебрегне. Тя пхна ръка през отворения капак и напипа бушона. Индикаторът му светеше в зелено. Пое си дъх, улови го здраво и го натисна навътре, завъртя го и го извади. Бушонът остана в ръката ѝ.

Нови изстрели. На стената до нея се появиха черни петна. Този път стреляха по нея. Или близо до нея. Нямаше значение. Индикаторът на бушона светна за миг в червено, сетне отново позеленя. Точно както ѝ бе показвал Рен. „Ужасно тъпа схема“ — помисли си тя с усмивка и задържа пръст върху копчето за препрограмиране на бушона. Нови два изстрела, звукът от които блъскаше тъпанчетата ѝ като барабани. Времето продължаваше да се забавя. Не знаеше колко още ще може да се задържи тук, дали трябва да продължи да натиска копчето или не. Вероятно вече би трябвало да е блокирала устройството.

Най-сетне индикаторът на бушона светна трайно в червено. Клариса се усмихна и си позволи да се отпусне. Сега вече всичко щеше да тръгне по реда си. Един изгорял бушон ще предизвика изгарянето на следващия и така нататък. Нервната система на „Бегемот“ долавяше опасност, чиято същност не можеше да разпознае. И правеше това, което смяташе за правилно, въпреки че положението само се влошаваше.

Тя се завъртя. Ашфорд се бе изправил до противоускорителното кресло, държеше с една ръка ремъка и притискаше крака в седалката. Устата му бе разчекната в жестока маска на гняв. Двама от хората му също се бяха извърнали към нея, с насочени оръжия и безизразни лица.

Зад тях, в другия край на мостика, тялото на Кортес се очертаваше на фона на вратата на охранителната станция. Той също изглеждаше изненадан и уплашен. Не беше — помисли си тя — от хората, свикнали да си имат работа с неочаквани неща. Сигурно за него бе много трудно. Преди не беше забелязала колко много прилича на баща ѝ. Вероятно нещо в очертанията на челюстта. Или в очите.

Светлините премигнаха. Тя почувства, че тялото ѝ започва да трепери. Всичко приключи. За нея и за всички тях. Пристъпът започна като мускулни спазми. После се появи и гадене. Не я интересуваше.

„Направих го, Рен — помисли си тя. — Ти ми показва как и аз го направих. Мисля, че спасих всички. Аз го направих.“

Ашфорд улови пистолета във въздуха и го завъртя към нея. Тя чу пронизителния му вик като разкъсване на плът. Зад гърба му Кортес изкрещя нещо и се хвърли към него. В ръката си държеше електрошоков пистолет, а мъката, изписана на лицето му, бе затрогваща. Хубаво бе да узнае, че по някакъв начин той държи на нея. Светлините отново премигнаха и угаснаха в мига, когато Ашфорд насочи дулото към нея. Аварийното осветление не се включи.

Всичко потъна в мрак, после пак имаше светлина.

И отново мрак.

52.

ХОЛДЪН

Холдън изхвърли празния пълнител и посегна за нов. Пръстите му напипаха пусто пространство на мястото, където очакваше да го намери. Не беше внимавал с мунициите. Искаше да си остави един пълнител в резерва. До него Корин продължаваше да стреля с пушката. На колана си имаше резервни пълнители за пистолет. Без да попита, той дръпна два пълнителя и ги пхна в своя колан. Тя стреля още няколко пъти, сетне спря, в очакване той да я замести. Това бе войната, която водеха сега.

Кас се бе показала иззад ъгъла и стреляше. Ответните куршуми попадаха от нейната страна на коридора, но поне засега не и на мястото, където бе тя. Холдън се готвеше да ѝ извика да се прибере в укритието, когато осветлението изгасна.

Не беше само осветлението. Толкова много неща в обкръжаващата го реалност се промениха, че умът му не бе в състояние да се справи с тях. Опитва се да предизвика гадене, явно уверен, че Холдън е бил отровен. Работеше с алгоритми на действие, датиращи отпреди петдесет милиона години.

Холдън падна на колене и преглътна мъчително. Внезапната поява на гравитация бе само една от многото промени. Коленете му се удариха болезнено в пода, защото вече не носеше тежък предпазен скафандър. Кое то освен това означаваше, че можеше да подуши въздуха. Да усети неприятната, задушлива миризма на сярата. Вътрешното му ухо не долавяше Кориолисов ефект, което означаваше, че не се въртят. Нямаше ги шумовете от двигателите, значи „Бегемот“ не беше под тяга.

Холдън затършува слепешката по пода. Под пръстите му сякаш имаше разровена почва. Влажна кал и малки камъчета. И нещо, което приличаше на ниски растения.

— Уф, ей, извинявай — рече един глас. Гласът на Милър. Светлината се върна, без да е събрана в източник за осветление.

Холдън бе коленичил, съвсем гол, наскред огромна равнина, покрита с нещо средно между мъх и трева. Беше тъмно като в лунна нощ, но над главата му не грееше луна, нито блещукаха звезди. В далечината се виждаше нещо като гора. Отвъд нея планини. Милър стоеше на няколко метра, вдигнал глава към небето. Все още носеше познатия сив шлифер и шапката. Беше напъхал ръце в джобовете.

— Къде съм? — попита прегракнало Холдън.

— Тази планета я имаше в каталога. Доста е подобна на Земята, доколкото можах да определя. Помислих си, че това ще ти подейства успокояващо.

— Аз *тук* ли съм?

Милър се разсмя. Гласът му изглеждаше променен от последния път, когато бяха разговаряли. По-сериозен и тъжен.

— Хлапе, дори *аз* не съм тук. Но ни трябваше място, където да поговорим, и това ми се стори доста приятно. Сега вече разполагам с достатъчно излишна енергия.

Холдън се изправи, засрамен от голотата си въпреки странното положение, но осъзнаваше, че нищо не може да направи, за да го промени.

— Все още ли участвам в престрелката?

Милър се извърна наполовина към него.

— Хм?

— Участвах в престрелка, когато ти ме издърпа. Ако това е само симулация, която тече в ума ми, означава ли, че продължавам да участвам в престрелката? А може би съм увиснал във въздуха с изцъклени нагоре очи?

Милър изглеждаше огорчен.

— Може би.

— Може би?

— Може би. Виж. Не се безпокой за това. Няма да ни отнеме много време.

Холдън се приближи до него и срещна погледа му. Очите на Милър сияеха в електрическо синьо.

— Но успяхме, нали? Минахме под енергийния праг?

— Успяхте. А аз убедих станцията, че не сте нищо повече от прах и камъни.

— Това значи ли, че спасихме Земята?

— Ами... — Милър повдигна рамене. — Спасихме и Земята. Това не влизах в големите ни планове, но дойде като бонус.

— Радвам се, че те е грижа.

— Ха-ха — разсмя се тихо Милър. — Честно казано, не ми пука. Е, помня, че съм бил човек. Симулацията е доста добра. Но помня и че ме беше грижа за разни неща, без всъщност да ме е грижа, ако разбираш какво ти казвам.

— Ясно.

— А, я погледни това — посочи черното небе Милър. Внезапно то се бе изпълнило със сияещи сини Пръстени. Онези няколко хиляди портала от бавната зона се въртяха в орбита около тях като семенца на глухарчета.

— Сезам! — провикна се Милър. Като по команда всички портали промениха цветовете си и станаха огледала, отразяващи хиляди слънчеви системи. Холдън можеше да различи далечни и чужди слънца и светове, които се въртяха в орбити около тях. Предполагаше, че Милър прави всичко това донякъде, за да го впечатли.

Нещо изграка в краката му и когато сведе глава, той видя някакво животно, наподобяващо жаба, но с дълги крака, сивкава кожа и без очи. Устата му бе пълна с дребни остри зъбки и Холдън осъзна с уплаха, че голите му палци са само на няколко сантиметра от него. Без да поглежда надолу, Милър изрита жабата с обувка. Тя се втурна с недоволно бръмчене по тревата.

— Всички портали ли са отворени?

Милър го погледна озадачено.

— Нали разбираш — продължи Холдън. — В действителност?

— Каква действителност? — отвърна с въпрос Милър и отново вдигна глава към нощното небе.

— На мястото, където живея.

— А, да. Порталите са отворени.

— И през тях вече нахлуват космически армии от нашественици, готови да ни избият?

— Още не — отвърна Милър. — Което в известен смисъл е доста интересно.

— Не се шегувах.

— Аз също — отбеляза Милър. — Това бе премерен риск. Но засега горе изглежда чисто.

— Но ние можем да минем през тези портали. Да отидем там.

— Можете — потвърди Милър. — И като ви познавам, знам, че ще го направите.

За един кратък миг Холдън забрави за Ашфорд, „Бегемот“, жертвите, насилието и хиляди други неща, които го бяха отвличали от реалността. От това, заради което бяха дошли.

И от истинското значение на случилото се. Значи ще доживее мига да види как човечеството се разселва из галактиката. Той и Наоми, техните деца и децата на техните деца. Хиляди светове, без ограничения. Нова ера за техния вид. И „Науву“ им бе помогнал това да се случи, макар и по свой начин. Фред можеше да го каже на мормоните. Може би тогава те ще престанат да го съдят.

— Брей — възкликна той.

— Да, но да не прекаляваме с радостта — обади се Милър. — Все ти го повтарях. Врати и ъгли, хлапе. Там те спипват обикновено. Хората са твърди глупави, за да те чуят. Е, скоро ще научите своя урок, не е моя работа да ви дундуркам при всяка стъпка.

Холдън разрови с крака пръста. Отдолу се показва малка локва от прозрачна течност, гъста като мед. Този свят бил в каталога на станцията, бе казал Милър. „Бих могъл един ден да живея на него.“ Този мисъл му се стори удивителна.

Небето се завъртя и сега на него се появиха всички кораби, които станцията бе уловила в плен. Те се отдалечаваха бавно един от друг.

— Ти ли ги пусна?

— Не аз. Станцията вече не е заключена — обясни Милър. — Освен това унищожих охранителната система. Няма нужда от нея. Инак току-виж някоя маймуна като теб пъхнала пръчка където не трябва. Този глупак Ашфорд наистина ли вярваше, че може да повреди порталите?

— И има светове като този от другата страна на порталите?

— Отвъд някои от тях. Кой знае? — Милър се извърна с лице към Холдън. — Тук се е водила война, хлапе. Война, обхванала тази галактика, а може би и други. Но сега вече всички са си отишли. Кой може да знае какво има от другата страна?

— Предполагам, че ние ще открием — каза Холдън, едновременно изпълнен с дързост и изплашен от перспективите.

— Врати и ъгли — припомни му Милър. Нещо в гласа му подсказа на Холдън, че това е последното му предупреждение.

Те вдигнаха очи към небето, където корабите продължаваха да се раздалечават. Холдън очакваше да види изстреляни ракети, но не се случи нищо такова. Вече всички се правеха на добри. Може би това, което ги сполетя на „Бегемот“, бе променило хората. Може би те щяха да отнесат тази промяна със себе си и да повлияят и на другите. Само надежди, но Холдън си оставаше непоправим оптимист. Дай на хората информацията, от която се нуждаят. Повярвай им, че ще постъпят както трябва. Не знаеше друг начин, по който да играе тази игра.

А може би тези движещи се кораби бяха само в симулацията на Милър и човечеството не бе научило нищо.

— И така — рече Холдън, след като погледа още няколко минути небето. — Благодаря за посещението. Но май е време да се връщам в битката.

— Не съм приключил с теб — спря го Милър. Говореше небрежно, но си личеше, че не се шегува.

— Добре.

— Не са ме създали, за да запълвам дупките, изкопани от човечеството — продължи Милър. — Не съм дошъл тук да ви отварям врати, нито да отключа станцията, за да можете да си вървите. Всичко това е случайно. Онова, което ме създаде, просто е прокарвало пътища. И сега ме използва, за да разбере какво е станало с онази общогалактическа цивилизация, която е поръчала пътя.

— Какво значение, щом всички са си отишли?

— Няма значение — отвърна с уморена усмивка Милър. — Ни най-малко. Ако настроиш навигационния компютър на „Роси“ да те откара някъде и тупнеш мъртъв секунда по-късно, „Роси“ ще може ли да реши, че това вече няма значение, и да не отиде там?

— Не — съгласи се Холдън, който вече започваше да разбира защо прототипът на Милър е толкова тъжен.

— Ние трябваше да се свържем с мрежата. Опитваме се да го направим, макар мрежата да я няма. Това, което излетя от Венера, е глупаво, хлапе. Знае само как да направи едно нещо. Но не и как да разследва. Виж, аз зная. И то ме притежава. Ето защо ще разследвам,

макар че отговорите едва ли ще имат някакво значение за вселената като цяло.

— Разбирам — погледна го Холдън. — Успех, Милър. Аз...

— Казах, че не съм приключил с теб.

Холдън отстъпи изплашено назад.

— Какво означава това?

— Означава, хлапе, че трябва някой да ме откара.

Холдън се рееше в безтегловност, облечен с лек скафандър и обгърнат в мрак. Наоколо се чуваха викове. Ехтяха изстрели, последва тишина, нещо изпука, чу се стон.

— Спрете! — извика някой, но Холдън не можеше да познае гласа. — Всички да спрат стрелбата!

Хората го направиха, вероятно защото гласът излъчваше авторитет. Холдън намери пипнешком контролния панел на китката си и натисна едно копче. Светлините на скафандъра блеснаха. Останалите от неговата група побързаха да последват примера му. Корин и Кас не бяха пострадали. Холдън се зачуди колко ли време е отнела срещата с Милър.

— Името ми е Хектор Кортес — продължи гласът, който бе наредил да спрат стрелбата. — Какво става там? Някой знае ли?

— Свърши се — извика Холдън и усети как тялото му се отпуска. Беше толкова изморен, че трябваше да положи усилия, за да не заспи прав. — Всичко се свърши. Можете да включите храненето.

На мостика блеснаха светлини — аварийни или от включени ръчни терминали.

— Повикайте Руис — нареди Кортес. — Нека прати хора да поправят повреденото от Клариса. Трябва да възстановим храненето на кораба. Долу в барабана хората ще изпаднат в паника. И повикайте медицински екип.

Холдън се зачуди къде ли е Ашфорд и защо Кортес командва. Но заповедите бяха правилни и Холдън реши да не се намесва. Той се оттласна към мостика, готов да окаже помощ, ала без да пуска пистолета. Кас и Наоми размениха местата си при Хуарес, за да може Наоми да помага при ремонта.

Клариса, бившата Мелба, се поклащаше недалеч от един отворен пулт, от малка рана се процеждаше кръв. Кортес я притискаше с бинт

от аптекката. Ашфорд бе увиснал в другия край на помещението с отворена уста и потръпващи мускули. Холдън се зачуди дали капитанът е мъртъв, или просто не го интересува какво става.

— Наоми. Свържи се със студиото. Провери как са Ана, Моника и Еймъс. След това опитай да повикаш „Роси“. Нямам търпение да се махна оттук.

Наоми кимна и се наведе над комуникационното табло.

— Тя ще оживее ли? — попита Холдън и кимна на белокосия.

— Мисля, че да — отвърна Кортес. — Тя го направи — добави той и махна с ръка. Имаше предвид осветлението и захранването.

— Хм — изсумтя Холдън. — Май се радвам, че не я изхвърлихме в космоса.

53.

КЛАРИСА

Тя се събуждаше на етапи, първо идваше неудобството, а после и съзнанието, че нещо я боли. Че нещо сериозно не е наред, преди да започне да сглобява историята, да се опита да обясни по някакъв начин това, което и казваха усещанията. Дори когато се възстановиха най-абстрактните ъгълчета от съзнанието ѝ — името ѝ и къде се намира, — Клариса си даваше сметка, че нещо се е объркало. Че нещо се е объркало с нея.

Помещението бе в безпорядък, въздухът — твърде топъл. Лежеше върху тънък, вмирисан на пот матрак и над нея бе окачена система. Нужно ѝ бе малко време, за да оцени значението на последния факт. Да си даде сметка, че торбичката *виси*, а не се рее във въздуха. Имаше гравитация. Не знаеше дали е от въртене или тяга, или даже дали не е мощното притегляне на някоя близка планета. Нямахте как да го разбере. Единственото, което осъзнаваше, бе, че вече има тежест. А това ѝ подсказваше, че поне едно нещо е станало както трябва. Нещо се е получило.

Когато затвори очи, засънува, че е убила Рен и го е скрила в своето тяло, че не бива да позволява да я изследват със скенер от страх да не го открият в нея. Пробуждането бе малко удоволствие, след като си спомни, че всички вече знаят истината.

Понякога я навестяваше Тили. Изглеждаше сякаш е плакала. Клариса искаше да я попита какво не е наред, но нямаше достатъчно сили да го стори. Друг път идваше Ана. Лекарката, която отговаряше за нея, бе красива възрастна жена, очите ѝ казваха всичко. Кортес не се появи нито веднъж. Сънят и бодърстването се сляха в едно. А също оздравяването и болестта. Беше трудно, ако не и невъзможно да прокара черта между тях.

Веднъж се събуди от силни гласове, сред които позна този на Холдън. Стоеше в долния край на леглото ѝ скръстил ръце на гърдите. До него беше Наоми, имаше и други. Бледият мъж, който приличаше

на шофьор на камион, мургавият с вид на учител. Еймъс и Алекс. Екипажът на „Росинант“. Хората, които не бе успяла да убие. Радваше се да ги види.

— Няма начин — заяви Холдън.

— Погледнете я — настоя Ана. Клариса изви глава да погледне жената, изправена до нея. Свещеничката изглеждаше остаряла. Тя също беше хубава. Красива и същевременно безкомпромисна в своето състрадание. Виждаше го на лицето ѝ.

— Ще я убият — заяви тя.

Алекс, учителят, вдигна глава.

— Искаш да кажеш, че ще бъде изправена на съд, защото е убила неколцина, за които вече знаем, че са убити от нея.

„Аз го направих — помисли си Клариса. — Истина е.“

До нея Ана развълнувано стискаше ръце.

— Правя го, за да се случи точно това — поясни Ана. — Съдебен процес. С адвокати. Правосъдие. Но трябва някой да я измъкне оттук и да я откара в съдилището на Луната. След началото на евакуацията вие сте единственият независим кораб в бавната зона. Единственият екипаж, на когото мога да поверя нейната безопасност.

Наоми погледна Холдън. Клариса не знаеше как да разчете изражението ѝ.

— Няма да я взема на моя кораб — заяви Холдън. — Тя се опита да ни избие. И почти уби Наоми.

— Но също така ви спаси и двамата — изтъкна Ана. — И всички останали.

— Не съм сигурен, че ѝ дължа нещо заради това.

— Аз пък съм сигурна — възрази Ана. — Ако не се отнасяме към нея със справедливостта, която очакваме за себе си...

— Виж, червенокоске — прекъсна я Еймъс. — Всички в тази стая, освен теб и може би капитана, имаме гъвкаво чувство за морал. Никой от нас не е със съвсем чисти ръце. Не бива да го забравяш.

— Така си е — потвърди Алекс.

— Така ли е?

— Аха — кимна и Наоми. — Ако се престорим, че тя не е опасност за екипажа и за себе си и я качим на борда, за да я откараме на друго място, ще се изложим на риск от три различни посоки, а

положението ни и без това е доста... сложно, ако мога така да се изразя.

Клариса протегна немощно ръка, улови края на ризата на Ана и я дръпна като малко дете, което се опитва да привлече вниманието на майка си.

— Всичко е наред — промълви с пресипнал глас тя. — Разбирам. Всичко е наред.

— Колко? — попита Ана. И като видя неразбиращите им лица, продължи: — Ако въпросът е само в риска, колко ще искате, за да забравите за него?

— Повече, отколкото имаш — заяви Холдън, но в гласа му се долавяше извинителна нотка. Не желаше да разочарова Ана, нито да направи това, за което тя ги молеше.

— Ами ако купя „Росинант“? — попита Ана.

— Не се продава — отвърна Холдън.

— Не от вас. Зная за юридическите ви неволи. Ако купя „Росинант“ от Марс. И ви прехвърля правата върху него.

— Смяташ да купиш боен кораб? — удиви се Алекс. — Църквите правят ли такива неща?

— Може — кимна Холдън. — Направи го и ще я измъкна оттук.

Ана вдигна пръст и извади от джоба ръчния си терминал. Клариса виждаше, че ръцете ѝ треперят. Тя чукна върху екранчето и след няколко секунди долетя познат глас.

— Ани — обади се Тили Фейгън. — Къде си? Пия коктейли с няколко важни клечки, които ми досаждат до смърт. Ако не друго, можеш да прескочиш насам и да ме отървеш от компанията им.

— Тили — каза Ана. — Спомняш ли си онази много скъпа услуга, която ми дължиш? Вече зная каква ще е тя.

— Цялата съм в слух — отвърна Тили.

— Искам да купиш „Росинант“ от Марс и да го подариш на капитан Холдън. — Тили мълчеше. Клариса си представяше как е повдигнала учудено вежди. — Това е единственият начин да се погрижа за Клариса.

Въздишката на Тили можеше и да е тих смях.

— Разбира се, какво толкова? Ще кажа на Робърт да го направи. И той ще ме послуша. Сумата ще е по-малка, отколкото бих получила

при развода. Нещо друго, скъпа? Да променя ли орбитата на Земята, докато сме на тази вълна?

— Не — отвърна Ана. — Това ми стига.

— И още как. Качвай се тук по-бързо. Ще се забавлявам да гледам как всички се опитват да се подредят до теб.

— Идвам — обеща Ана. Тя прибра терминала в джоба си и улови ръката на Клариса. Пръстите ѝ бяха топли. — Е?

Холдън беше пребледнял. Премести поглед от Ана към Клариса и въздъхна.

— Хм — изсумтя. — Уф. Брей. Добре. Само че може да не поемем веднага обратно. Така става ли?

Клариса протегна ръка, удивена от тежестта ѝ. Изминаха няколко секунди, преди останалите да разберат какво прави. После Холдън — човекът, заради чието унижение и физическо премахване тя бе преместила небето и земята — пое ръката ѝ.

— Радвам се да се запознаем — произнесе хрипливо тя.

* * *

Поставиха на крака ѝ специална гривна, способна да инжектира в тялото ѝ мощно успокоително по сигнал от всеки член на екипажа или ако в кръвта ѝ бъдат засечени хормони от изкуствените жлези, а също и ако напусне жилищния отсек на кораба. Гривната бе доста тежка, макар и от пластмаса, и се поклащаше на крака ѝ като пранга. Прехвърлянето ѝ стана по време на мемориалната служба. Капитан Мичио Па, все още с превързана глава, говори в прослава на Карлос Бака и Саманта Розенберг, спомена и десетина други имена, след което изпратиха пепелта на геройски загиналите в космоса. Думата взеха всички капитани на кораби, които произнесоха по няколко думи пред камерите от своите съдове. Никой не спомена Ашфорд, който бе затворен или упоен. Никой не спомена и нея.

Това бе последната церемония преди изтеглянето. Преди тяхното завръщане. Клариса проследи церемонията на ръчния си терминал. Чуждоземната станция не реагираше на маневрите. Не изпускаше светлина и за всички датчици не бе нищо повече от голям къс метал, реещ се из беззвездния космос.

— Нали знаеш, че не всички се връщат — подметна Еймъс. — Марсианският екип смята да остане тук и да се заеме с изследване на порталите. Искат да видят какво има от другата страна.

— Не го знаех — призна Клариса.

— Така е. Сега сме в нещо като мъртва точка. Разклонение на пътя. Преди беше страхът. Скоро ще дойде алчността. Но сега... — Той въздъхна. — Един приятен миг на отпускане.

— Така си е — потвърди Клариса.

— Та само да проверя, още ли смяташ да убиеш капитана? Защото мисля, че поне ни дължиш предупреждение.

— Не смятам — увери го тя.

— Ами ако смяташ?

— Пак ще кажа, че не смятам. Но наистина не смятам.

— Какво пък, и това ми стига.

— Добре, Алекс — обади се Холдън отзад. — Стигнахме ли вече?

— Тъкмо се готвехме да почукаме — отвърна Алекс. Той тропна върху пулта за управление и на екрана външните светлини на „Росинант“ блеснаха. Корабът се озари в златисто и сребристо наред чернотата и заприлича на огромен, гледан отгоре град. — Е, хора. У дома сме си.

* * *

Койката на Клариса бе по-голяма от каютата ѝ на „Церизиер“ и по-малка от тази на „Принц“. Поне не я делеше с никого. Беше само нейна, доколкото би могла да е такава.

Единствената ѝ дреха бе комбинезонът с надпис „Тахи“ на гърдите. Тоалетните принадлежности бяха от стандартното оборудване на кораба. Нищо не ѝ принадлежеше. Стоеше в каютата, излизаше само до камбуза и до тоалетната, когато се налагаше. Не го правеше от страх, а за да не пречи на никого. Това не беше нейният кораб, а техният. Тя не беше една от тях и не заслужаваше да бъде. Беше платен пътник, но не със заплащане, каквото искаха. Всичко това ѝ тежеше.

С течение на времето започна да се чувства уютно като на „Бегемот“. Това бе достатъчно, за да направи живота ѝ по-поносим.

Макар и съвсем малко. Беше виждала камбуза преди, на симулациите, когато подготвяше избиването на екипажа. Но на живо изглеждаше различен. Нито по-голям, нито по-малък, просто различен. Хората от екипажа се отбиваха тук за малко, заети с делата си, хапваха набързо и продължаваха. Не й обръщаха внимание, сякаш бе призрак. Сякаш вече бе изгубила мястото си на този свят.

* * *

— И така — поде Холдън с мрачно изражение, — мисля, че имаме сериозен проблем. Свърши ни кафето.

— Но все още имаме бира — ободри го Еймъс.

— Тъй де — потвърди Холдън. — Но бирата не е кафе. Пратих искане на „Бегемот“, но досега няма отговор, а не виждам как ще оцееем наред този безкраен космос без кафе.

Алекс погледна Клариса и се ухили.

— Капитанът не харесва фалшивото кафе, което прави „Роси“ — уточни той. — Образува му газове.

Клариса не отговори. Не беше сигурна, че трябва.

— Не е вярно — възрази Холдън. — Стана само веднъж.

— Повече от веднъж, капитане — отбеляза Еймъс. — Не се обиждай, но миришеше сякаш в задника ти се е мушнала катерица и е умряла там.

— Прав е — потвърди Алекс. — Гадно беше.

Алекс се престори, че му се повръща, и Еймъс прихна. Наоми ги гледаше сякаш се чудеше дали да се засмее, или да ги напляска.

— Не получавам никакви газове — заяви Холдън. — Просто харесвам вкуса на истинско кафе.

Наоми постави ръка върху ръката на Клариса и се наведе към нея. Усмивката ѝ бе нежна и неочаквана.

— Споменала ли съм ти колко е приятно да има още една жена на борда? — попита тя.

Беше шегата. Клариса го разбираше. Но шегата включваше и нея и сълзите ѝ я изненадаха.

— Благодаря ти за това, което каза за Бика — произнесе мъжкият глас. Клариса, която кръстосаше коридорите, не го позна. Непознат глас на кораба привличаше вниманието като странни шумове в спалнята. Тя се спря. — Той ми бе приятел от дълги години и сега... ми липсва.

Тя промени посоката и се насочи към каютите на останалите членове от екипажа. Вратата на Холдън беше отворена, той седеше в противоускорителното кресло и бе вдигнал глава към монитора. Но вместо тактически дисплей или образът на станцията, там се виждаше в едър план мъжко лице. Тя позна Фред Джонсън, предател на Земята и водач на Съюза на външните планети. Касапинът от станция Андерсън. Изглеждаше остарял, с побеляла коса и пожълтели като стара слонова кост очи.

— Искях много от него — продължаваше той. — А той ми даде още повече. Това... ме накара да се замисля. Капитане, имам лошия навик да искам от хората повече, отколкото могат да дадат. Да настоявам за неща, които не съм готов да очаквам. Чудя се дали не съм постъпвал така и с теб?

— Брей, смяташ ли? — попита Холдън. Доколкото Клариса можеше да прецени, това не беше запис.

— Ако съм го направил, нека се извиня. Да си остане между нас. Един капитан се извинява на друг. Съжалявам за решенията, които съм вземал. Реших да оставя „Бегемот“ на място. Ще пратим плодородна почва и припаси, за да започнем култивираща програма в барабана. Вярно, че СВП ще изгуби най-големия си кораб. Но изглежда, че ни очакват хиляди нови планети, и би било недалновидно да се откажем от една толкова подходяща изследователска станция. Ако ти и екипажът ти сте готови да помогнете в това начинание, като ескортирате кораби от Ганимед до Пръстена, ще ви осигурим нужните договори. Но това е официалната част. Обсъди го с останалите и ми съобщи, когато вземете решение.

Фред Джонсън кимна на камерата и после на екрана се появи разцепеният кръг на СВП върху син фон. Холдън погледна през рамо. Тя видя, че я е видял.

— Здравей — поздрави Клариса.

— Здравей.

Известно време мълчаха. Тя не знаеше какво да каже. Искаше да се извини, да извърви пътя, който Фред Джонсън току-що ѝ бе показал, но не можеше да се реши.

Почака с надеждата Холдън да я заговори. Като видя, че няма да се случи, обърна се и се прибра в каютата си. Стомахът ѝ се бе свил на топка.

Те не са приятели. Няма да бъдат, защото някои неща не могат да бъдат поправени.

Ще трябва да свикне с това.

* * *

Еймъс миришеше на разтворител и пот. От целия екипаж той най-много приличаше на хората, които бе познавала. Соледад и Стани. И Рен. Дойде в камбуза с изцапан от боя комбинезон и вдигната на челото маска. Усмихна се, като я видя.

— Доста сериозна задача ми беше поставила — оплака се той. Тя знаеше, че ако възникне необходимост, няма да му трепне окото да я убие. Но за момента изглеждаше дружелюбен и дори приятелски настроен. Повече, отколкото бе очаквала. — Е, вярно, че си била с механобот. Те са създадени да късат стомана.

— Не и накрая — отвърна тя. — Изчерпаха му се акумулаторите. Така че шкафчето в шлюза е само мое дело.

— Наистина?

— Да.

— Брей — възкликна той и взе чаша с кафе от машината. — Доста впечатляваща работа.

Тя си го представяше как работи със смъкната на лицето маска, за да се скрие от искрите. Хефест, ковачът на боговете, работещ в своя подземен свят. Такива асоциации повече прилягаха на Клариса Мао. Мелба Кох би си помислила за температурата на горелката и за състава на плоскостите, които заварява. Би могла да мисли и за двете неща, но нито една от тези мисли не бе нейна. Животът ѝ бе подреден около истории за това, коя е тя. Дъщеря на Жул-Пиер, сестра на Джули Мао,

член на ремонтния екипаж на „Церизиер“, инструмент за отмъщение на баща ѝ. Сега не беше нито една от тях. Беше част от багажа на кораба на доскорошните ѝ врагове, на път от един затвор към друг и дори не негодуваше от това. Последният път, когато се е чувствала толкова анонимна, вероятно е било в утробата на майка ѝ.

— Какъв беше проблемът?

— Хм?

— Ти каза, че съм ти задала сериозна задача. Какъв беше проблемът?

— Люкът между машинното отделение и този отсек е заял. Въпреки че ти го беше изтръгнала наполовина. И сега зее.

— Провери ли сгъващата се рама?

Еймъс се обърна и я погледна озадачено. Тя сви рамене.

— Понякога задвижващите механизми на вратите разпределят натоварването неравномерно, когато започнат да се износват. Вероятно сме сменили четири или пет по време на полета дотук.

— Ами?

— Просто ми хрумна — отвърна тя. И след малко добави: — Когато се върнем на Луната, те ще ме убият, нали?

— Ако имаш късмет — да. ООН все още не е отменила смъртното наказание, макар че се прилага много рядко. Но вероятно ще прекараш остатък от живота си в някоя миниатюрна килия. На твоето място бих предпочел куршума.

— Колко още ще летим до там?

— Около пет седмици.

Отново настъпи тишина.

— Ще ми липсва това място — наруши я тя.

Еймъс повдигна рамене.

— Задвижващата рама, а? Заслужава си да проверим. Искаш ли да ми помогнеш?

— Не мога — каза тя и посочи гривната на крака си.

— По дяволите, ще я препрограмирам. Ще разширя периметъра до машинното. Ще ти дам и чантичка с инструменти, прасковке. Да идем да разглобим онова нещо.

Час по-късно тя прокарваше ръка по рамката на вратата, загледана в дълбоките драскотини и изкривеното желязо.

„Това е мое дело — помисли си Клариса. — Аз я разбих.“

— Какво мислиш, прасковке? — попита зад нея Еймъс.
— Че е приятно да поправяш нещо — рече тя.

ЕПИЛОГ

АНА

Ана седеше в панорамната зала на „Принц Томас“ и гледаше към звездите.

Залата имаше куполовидна форма, а всяка плоска повърхност бе екран с висока резолюция, показващ 360-градусова панорама на околното пространство. Ана имаше чувството, че седи на летяща пейка. Залата се бе превърнала в любимото ѝ място на кораба, звездите горяха ярко и в различни цветове, без атмосфера, която да ги кара да блещукат. Изглеждаха толкова близо. Сякаш можеше да се пресегне и да ги докосне.

Ръчният ѝ терминал изписука, за да ѝ припомни, че е по средата на записа на видеопослание. Тя изтри времето, през което се бе любовала на звездите, и започна записа отначало.

— И така, писмото от епископа се оказа покана за официална среща. Изглежда, някои хора са се оплакали от мен. Вероятно Ашфорд. Потънал е до шия в собствените си правни проблеми със СВП, но все още намира време да дразни околните. Но не се безпокой за това. Те ще питат, аз ще отговарям, а имам солидни обяснения за всяко нещо, което съм направила. Поддържат ме страшно много хора, с които съм работила във флота. Вероятно няма да се нуждая от помощта им. Като стана дума за това, поканих моята приятелка Тили Фейгън да ни гостува в Москва. Тя е раздразнителна и малко странна и няма обичайните социални задръжки. Но със сигурност ще я харесаш. Няма търпение да се запознае с Нами.

Ана прекъсна записа, за да прибави снимка на Тили. На нея приятелката ѝ гледаше с присвити очи в камерата, броени секунди преди да заяви на Ана да разкара това шибано нещо, което го е насочила към лицето ѝ. В едната си ръка държеше цигара, другата сочеше обвинително. Не беше най-хубавата снимка на Тили, която имаше, но бе най-точната.

— Споменах Нами и се сетих, благодаря ти за видеото, което си ми пратила. Не мога да повярвам колко е пораснала. И пълзи, сякаш е израснала в пълна гравитация. Мисля, че съвсем скоро отново ще проходи. Благодаря ти, че я отведе у дома. Понякога ми се ще да се бях прибрала с теб. Всъщност през повечето време е така. Но после се сещам за всички неща, които направих от тази страна на Пръстена, и се чудя дали всичко щеше да завърши така, ако ме нямаше. Доста нахално е от моя страна да се поставям в центъра на събитията, но мисля, че Бог насочва хората към местата, където трябва да бъдат. Може би е имало нужда от мен тук. Но въпреки всичко казано смятам, че като се върна, трябва да се извиня на теб и на Нами.

В главата ѝ гласът на Ноно произнесе: „Ти никога не искаш разрешение, а все се извиняваш след това“. Засмя се, но очите ѝ се насълзиха. Тя ги изтри и продължи да говори пред камерата:

— Още си тук, Ноно. Още си в моята глава. Бих дала всичко да мога да те прегърна. Но „Принц“ ще лети още цял месец, преди да пристигнем. Това е истинска вечност. Обичам те.

Тя взе възглавницата и я притисна към гърдите си.

— Това сте вие с Нами. И двете. Обичам ви безкрайно много.

Тя прекъсна записа и го прати със скоростта на светлината по пътя, който предстоеше да измине „Принц“. И пак щеше да е твърде бавно. Изтри сълзите, които се бяха събрали в ъгълчетата на очите ѝ.

Отвън небето се озари от ярък отблясък, линия от пламък, дълга няколко сантиметра. Друг кораб от флотилията, който се завръщаше у дома. За да е толкова близо, навярно бе някой от ескортиращите кораби на „Принц“. Сигурно и там много от членовете на екипажа липсват. Техните семейства очакват от нея да върне любимите им у дома, а вместо това може да им предложи само съчувствени писма и посмъртно връчени медали и знаменца. Няма да е достатъчно, за да запълни празнините, които тези хора ще оставят в живота на близките си. Никога не е достатъчно.

Но корабите от Земята, Марс и от различни станции на външните планети се прибираха у дома. И те носеха вестта за най-голямата възможност, която някога е била предлагана на човечеството. Заедно с океана от печал и скръб имаше и надежда.

Дали Нами няма да прекара живота си на някоя от тези светещи точки, които виждаше точно сега? Не беше изключено. Беше се родила

на един свят, на който родителите ѝ не можеха да се надяват да я дарят с братче или сестриче и където трябваше да работи две години безвъзмездно за правителството, за да му докаже, че е достойна да получи образование. Където ресурсите се топяха с обезпокоителна бързина и битката да се овладеят купищата отпадъци, които растяха с всеки изминал ден, изглеждаше обречена.

Но беше израснала на свят без ограничения. Където едно кратко пътуване щеше да те отведе при някоя от звездите и многообещаващите светове, които кръжат около тях. Където работата, която вършиш, образованието, което получаващ, или колко деца да имаш са по твой избор, а не с разрешение на правителството.

Свят ѝ се завиваше от тази мисъл.

Някой влезе в помещението и се приближи, потрепвайки с обувки по пода.

— Тили, аз просто... — поде Ана, но когато се обърна, откри, че до нея стои Хектор Кортес.

— Доктор Воловодова — рече той и в гласа му се долавяше извинителна нотка.

— Доктор Кортес — отвърна тя. Струваше ѝ се глупаво отново да се връщат към някогашния си официален тон, но Хектор бе настоял на това. — Моля ви, седнете. — Тя потупа съседната пейка.

— Надявам се, че не съм ви попречил — извини се той, но седна и се загледа към звездите. Не я поглеждаше. Вече не я гледаше в очите.

— Ни най-малко. Правих запис на видеописмо до вкъщи.

Известно време двамата гледаха мълчаливо звездите.

— Изгубихме Естебан — обяви Кортес, сякаш от доста време бяха говорили за това.

— Аз не... о, генералният секретар? Наистина ли?

— Нанси Гао е новият генерален секретар. Но зад гърба ѝ надзърта сянката на Крисджен Авасарала.

— Кой?

Кортес се разсмя. Приятен нисък звук, който сякаш се зараждаше дълбоко в корема му.

— О, тя ще се радва да чуе от вас това.

— Коя е тя?

— Тя е политик, за когото никой не е гласувал, но това не ѝ пречи да управлява ООН сякаш е феодалното ѝ владение, като същевременно

пази в тайна името си от медиите. Фактът, че държи под контрол вашето правителство и вие дори не сте чували за нея, подсказва колко е добра.

— Ох — въздъхна Ана. Не си падаше по политиката. Смяташе я за второто лошо нещо, изобретено от човечеството, след лугавата риба.

Последва нов продължителен период на мълчание. Ана се чудеше къде ли се е дянала Тили и дали най-сетне няма да се появи и да я спаси от неудобното положение.

— Вие заложихте на правилния кон — заговори най-сетне Кортес. — Аз избрах лошия. Надявам се да не ми се сърдите. С течение на времето започнах все повече да ви уважавам, въпреки различията ни. Не бих искал да ме мразите.

— Но аз не ви мразя, Хектор. — Ана се протегна и взе ръцете му в своите. — Ни най-малко. Това, което преживяхме, беше ужасно. Всички взехме погрешни решения, защото се страхувахме. Но вие сте добър човек. Сигурна съм в това.

Кортес се усмихна с благодарност и я потупа по ръката. Ана отново вдигна глава към звездната панорама над тях.

— Колко много звезди — въздъхна тя. — Някои от тях може би един ден ще са наши.

— Чудя се — подхвърли Хектор с нисък и тъжен глас. — Чудя се дали трябва да ги притежаваме. Бог е дал на човека Земята. Никога не му е обещавал звездите. Питам се дали ще ни последва там.

Ана отново го стисна за ръката, сетне я пусна.

— Богът, в когото аз вярвам, стои над тези неща. Нищо, което можем да научим когато и където да било, няма да го заплаши, стига да е истина.

Кортес промърмори нещо в знак на съгласие.

— Искам те да са за нея — продължи тя, загледана в светлинния дъжд. — За моята малка Нами. Искам един ден тези звезди да са нейни.

— Каквото и да открие там — рече Кортес, — не забравяйте, че това е бъдещето, което вие й избрахте.

Думите му бяха пълни с надежда и заплаха.

Като звездите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.